JOHN HART

CRIME

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Ultimul copil

EDGAR AWARD PENTRU CEL MAI BUN ROMAN

Cu aluzii din Salinger și Dickens, este un roman tulburător care te prinde și nu-ți mai dă drumul.
DAILY MAIL

TREI

JOHN
HART

CRIME

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Ultimul copil

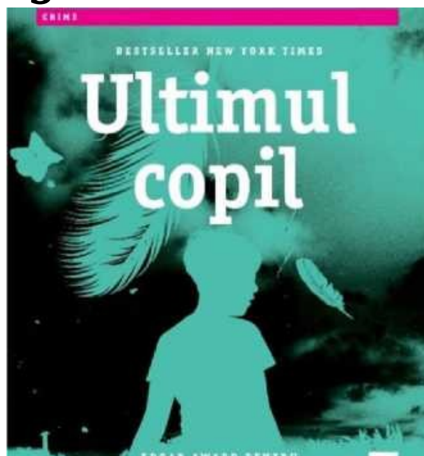
EDGAR AWARD PENTRU
CEL MAI BUN ROMAN

Cu aluzii din Salinger și Dickens, este un roman tulburător care te prinde și nu-ți mai dă drumul.
DAILY MAIL

TREI

FICTION CONNECTION

JOHN HART



Cu aluzii din Sálinget ţi Dickens, ostc un roman tulburător care te prinde ţi nu-{i mai dă drumul.

D A I L Y   M A I L

CONNE8TI8N

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECŢIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

John Hart

Ultimul copil

Traducere din limba engleză de Mihaela Apetrei

A

TRei

Editori:

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design copertă: Faber Studio

Ilustraţie copertă: ©I Made Eri Nopandi/Getty Images

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Lorina Chiţan Oana

Apostolescu

Titlul original: The Last Child Autor: John Hart

Lirst published in 2009 by Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group.

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.:

+4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-

mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1831-l ISBN

(epub): 978-606-40-2039-0

Această carte este pentru Nancy şi
Bill Stanback,
Annie şi John Hart> pentru Kay şi
Norde Wilson. Părinţi, prieteni,
sfătuitori de încredere.

Prolog

Asfaltul străbătea ţinutul ca o cicatrice, o arsură lungă şi neagră lăsată de lama unui brici. Fierbinţeala nu răscolise încă aerul, dar şoferul ştia că urma să vină, cu tot cu strălucirea aceea dogoritoare, o sclipire zămislită din locul îndepărtat unde se aşternea grea întinderea de albastru. Şi-a potrivit ochelarii de soare şi a aruncat o privire în oglinda mare fixată în partea de sus a parbrizului, unde se vedeau tot interiorul autobuzului şi fiecare pasager în parte. în 30 de ani, se uitase în oglinda aceea la tot felul de oameni: fete drăguţe şi bărbaţi distruşi, beţivi şi nebuni, femei pieptoase cu bebeluşi roşii şi zbârciţi. Şoferul putea ochi necazurile de la o poştă; putea spune cine era în regulă şi cine era fugar.

S-a uitat la băiat.

Băiatul arăta ca un fugar.

Avea nasul cojit, dar sub bronzul de pe faţă se ascundea un soi de paloare provocată de lipsa de somn, de malnutriţie sau de amândouă. Pometţii se conturau ca nişte lame ascuţite sub pielea întinsă ca o tobă. Era mic de vârstă şi de statură, poate să fi avut zece ani, cu nişte plete sălbatice şi negre împodobindu-i capul. Părul în neorânduială părea tuns chiar de el, cu ciobul. Din gulerul cămăşii şi din genunchii blugilor îi atârnau petice zdrenţuite. Pantofii aproape că rămăseseră tară talpă. Ţinea strâns în poală un rucsac albastru; şi orice-ar fi avut acolo, averea lui nu era prea mare.

Era un copil frumuşel, dar ceea ce i-a atras cel mai mult atenţia şoferului au fost ochii. Mari şi negri, se mişcau neîncetat, de parcă băiatul ar fi fost peste măsură de atent la cei din jur care formau o presă umană fierbinte, tipică pentru un autobuz rablagit dintr-o dimineaţă arsă de soare, pe dealurile nisipoase ale Carolinei de Nord: o jumătate de duzină de navetişti, câţiva scandalagii schilozi, care păreau foşti soldaţi, una sau două

familii, nişte bătrâni, un cuplu de punkişti tatuaţi care se aciuaseră în spate.

Ochii băiatului poposeau cel mai des asupra bărbatului aflat de cealaltă parte a culoarului, un soi de comis-voiajor cu părul lins, îmbrăcat într-un costum şifonat şi încălţat cu mocasini scâlciaţi. Mai era şi un bărbat negru ce ţinea între genunchi o Biblie jerpelită şi o sticlă de suc; părea că şi el i-a atras atenţia copilului. Pe scaunul din spatele băiatului stătea o bătrână îmbrăcată cu o rochie lucioasă. Femeia s-a aplecat în faţă să-i pună o întrebare, iar băiatul a scuturat reţinut din cap şi a răspuns prudent.

Nu, doamnă.

Cuvintele lui s-au ridicat ca un fum, iar femeia s-a retras pe locul ei, apucând lanţul ochelarilor cu degetele brăzdate de vene albastre. S-a uitat pe fereastră şi lentilele au sclipit în lumină, apoi s-au întunecat când drumul a tăiat un pâlc de pini ale căror umbre se întindeau verzui dedesubtul ramurilor. Aceeaşi lumină a cuprins şi autobuzul, iar şoferul l-a studiat pe bărbatul în costum şifonat. Era palid şi asudat, cu ochi neobişnuiţi de mici şi cu o nelinişte care-l călca pe nervi pe şofer. La fiecare două minute, bărbatul se foia în scaunul lui. îşi încrucişa şi apoi îşi desfăcea picioarele, se apleca în faţă, apoi se lăsa pe spate. Bătea darabana cu degetele pe unul dintre genunchii costumului prost croit şi înghiţea des, în timp ce privirea îi fugea spre băiat, se retrăgea, apoi fugea iar spre băiat şi zăbovea asupra lui.

Şoferul era destul de blazat, dar în autobuzul lui păstra ordinea. Refuza să tolereze băutura, dezmăţul sau scandalul. Aşa-l crescuse măicuţa lui în urmă cu 50 de ani şi nu găsise niciun motiv pentru care să se schimbe.
Astfel că a rămas cu un ochi la băiat şi cu celălalt la bărbatul absorbit de el, cu priviri strălucitoare şi dornice. L-a văzut cum se uită la puşti şi l-a văzut cum se lipeşte de scaunul soios la vederea cuţitului.

Băiatul părea să-l mânuiască foarte firesc. L-a luat din buzunar şi a scos lama folosind doar degetul mare. L-a ţinut preţ de o clipă la vedere, apoi a scos din rucsac un măr şi l-a feliat cu o

mişcare precisă şi hotărâtă. Aroma mărului s-a ridicat deasupra scaunelor pătate de călători şi a podelelor mânjite cu noroi. Chiar şi peste putoarea de motorină, şoferul i-a simţit parfumul pişcător şi dulce. Băiatul s-a uitat o singură dată la ochii larg deschişi ai bărbatului şi la chipul lui viclean şi spălăcit, apoi a strâns lama şi a pus cuţitul la loc, în buzunar.

Şoferul s-a relaxat şi şi-a îndreptat privirea spre drum, neîntrerupt, pentru câteva minute lungi. Şi-a spus că băiatul i se părea cunoscut, dar apoi impresia a dispărut. Treizeci de ani. Şi-a aşezat mai bine trupul greoi în scaun.

Văzuse atât de mulţi băieţi!

Atât de mulţi fugari.

* * *

Băiatul simţea de fiecare dată când era privit de şofer. Era un dar al lui, un talent. Chiar şi în ciuda umbrelor întunecate care cădeau peste ochii şoferului şi a arcuirii largi a oglinzii, băiatul tot îşi dădea seama că-l privea. Era a treia lui călătorie cu autobuzul, în tot atâtea săptămâni. Stătea pe locuri diferite şi purta haine diferite, dar bănuia că, mai devreme sau mai târziu, cineva tot avea să-l întrebe ce face la 7 dimineaţa, într-o zi de şcoală, într-un autobuz care străbătea statul dintr-o parte în alta. Şi-a închipuit că acea întrebare va veni de la şofer.

Dar încă nu se întâmplase.

Băiatul s-a întors cu faţa spre fereastră şi şi-a orientat umerii în aşa fel încât nimeni să nu mai încerce să-i vorbească. A privit reflexia celorlalţi în geam, mişcările şi chipurile. S-a gândit la copacii înalţi până la cer şi la penele cafenii cu zăpadă pe vârfuri.

Cuţitul forma o umflătură în buzunar.

Patruzeci de minute mai târziu, autobuzul s-a oprit zdruncinându-se într-una dintre staţiile aflate într-o benzinărie sărăcăcioasă, pierdută în brazda de pini, pe pământul fierbinte, nisipos şi năpădit de tufişuri. Băiatul şi-a croit drum pe culoarul îngust şi a coborât prima treaptă înainte să apuce şoferul

să spună că în parcare nu se afla decât o camionetă pentru tractare sau că nu se zărea niciun adult venit să-l preia pe băiatul de 13 ani, ce abia dacă părea de zece. Băiatul a rămas cu ceafa în soare, fără să întoarcă o clipă capul. Şi- a săltat rucsacul în spate. Apoi autobuzul a slobozit un nor de motorină arsă, s-a smucit şi a pornit spre sud.

în staţia de benzină se găseau două pompe, o bancă lungă şi un bărbat slăbănog în haine albastre, pătate de unsoare. A dat din cap din spatele geamului mânjit, însă nu a ieşit în arşiţă. Automatul cu băuturi din umbra clădirii era atât de vechi, încât nu accepta decât 50 de cenţi. Băiatul a scotocit în buzunar, a scos de acolo cinci monede subţiri de 10 cenţi şi a cumpărat un suc de struguri; sticla rece a căzut pe tobogan. A scos capacul, s-a întors în direcţia din care venise autobuzul şi a pornit înapoi pe şerpuirea neagră a drumului prăfuit.

După patru-cinci kilometri şi două cotituri, drumul s-a îngustat, asfaltul s-a transformat în pietriş, apoi pietrişul a devenit tot mai mărunt. Indicatorul nu se schimbase de ultima dată când îl văzuse. Era vechi şi deteriorat, iar cojile de vopsea se desprinseseră, lăsând la vedere lemnul de dedesubt: ALLIGATOR RIVER RAPTOR PRESERVE. Deasupra literelor era desenat un vultur stilizat înălţându-se spre cer, cu aripi de pe care se cojea vopseaua.

Băiatul a scuipat în palmă guma de mestecat şi a lipit-o în trecere pe indicator.

I-a luat două ceasuri să găsească un cuib, două ceasuri de sudoare, ciulini şi ţânţari care i-au înroşit şi pătat pielea. A găsit ghemul imens de crengi în ramurile de sus ale unui pin cu frunze lungi, crescut înalt şi drept din pământul umed de pe malul râului. A înconjurat copacul de două ori, dar pe jos nu se vedea nicio pană. Razele soarelui străpungeau pădurea şi cerul se făcuse atât de albastru şi de strălucitor, încât îl usturau ochii. Cuibul era cât un grăunte.

S-a descotorosit de rucsac şi a început să se caţăre, cu scoarţa aspră şi neregulată zgâriindu-i pielea arsă de soare. Precaut şi temător, urca uitându-

se încontinuu înjur, după vultur. în muzeul din Raleigh se găsea un exemplar împăiat, aşezat pe un piedestal, şi îşi amintea bine cât de aprig era. Avea ochi de sticlă, dar aripile măsurau un metru şi jumătate de la un vârf la altul şi ghearele erau cât degetul lui mijlociu. Ar fi putut smulge urechile unui adult folosindu-şi doar ciocul.

Nu voia decât o pană. I-ar fi plăcut mult o pană albă, curată, din coadă, sau una dintre penele uriaşe, cafenii, din aripă; dar, la urma urmelor, ar fi putut să fie cea mai micuţă, din zonele fine ale penajului, un fulg poate, sau una din partea pufoasă şi delicată din spatele aripii.

Chiar nu conta.

Magia era magie.

Cu cât ajungea mai sus, cu atât ramurile se îndoiau mai tare. Vântul înclina copacul, cu tot cu băiatul căţărat în el. Când a venit o pală mai puternică peste ei, şi-a îndesat obrazul în scoarţa tare, cu inima bătând şi cu degetele albite de la strânsoare. Pinul acesta era regele copacilor, atât de înalt, încât până şi râul se făcuse mic sub el.

S-a apropiat de vârf. De la distanţa asta, cuibul era cât tăblia unei mese şi cântărea probabil aproape 100 de kilograme. Era vechi de zeci de ani şi duhnea a putreziciune, găinaţ şi rămăşiţe de iepure. Băiatul a inhalat miasma, absorbindu-i puterea. A schimbat priza şi a pus talpa pe o cracă albită de vreme, cu scoarţa cojită. Dedesubt, pădurea de pini se îndrepta hotărât spre dealurile din depărtare. Râul se încolăcea negru şi întunecat, lucios ca un cărbune. Băiatul s-a ridicat şi a văzut puişorii; erau doi, palizi şi pătaţi, ghemuiţi în găoacea cuibului.

Deschiseseră ciocurile ca nişte aşchii, milogindu-se să primească de mâncare, şi, când vântul s-a ridicat spre culme, a auzit un sunet ca un fâsâit de aşternuturi întinse la uscat pe sârmă. A riscat o privire, iar acolo, sus, a văzut vulturul care se repezea din înaltul cerului. Preţ de o clipă, băiatul a văzut doar pene, apoi aripile au fluturat şi au dat la iveală ghearele.

Pasărea a ţipat.

Când ghearele i-au muşcat din carne, băiatul şi-a azvârlit braţele în aer; apoi a căzut, iar pasărea – cu ochii ei de un galben strălucitor, cu ghearele înfipte în pielea şi în cămaşa lui – a căzut împreună cu el.

La ora 3 şi 47 de minute, un autobuz a tras în parcarea aceleiaşi benzinării sărăcăcioase. De data asta, se îndrepta către nord şi era un alt autobuz, cu un alt şofer. Uşa s-a deschis zdrăngănind şi o mână de reumatici au coborât târşâindu-şi picioarele. Şoferul era un bărbat hispanic, subţire, la vreo 25 de ani, care părea ostenit. Abia dacă i-a aruncat o privire băiatului costeliv care s-a ridicat de pe bancă şi s-a îndreptat şchiopătând spre uşă. N-a observat nici hainele rupte, nici expresia deznădăjduită de pe chipul lui. Şi dacă pe mâna cu care i-a întins biletul era sânge, părea limpede că nu era treaba şoferului să remarce acest lucru.

Băiatul a dat drumul biletului. S-a opintit să urce scările şi a încercat să-şi adune zdrenţele cămăşii. Rucsacul pe care-l căra era greu, umplut aproape să dea pe-afară, şi ceva roşu păta cusăturile de dedesubt. în jurul lui simţeai şi un miros, poate de mâl, râu şi ceva mai sălbatic; dar nici asta nu era treaba şoferului. Băiatul s-a târât mai în spate, adâncindu-se în semiîntunericul din autobuz. S-a prăbuşit pe unul dintre scaunele din spate şi apoi s-a tras până în capăt, unde s-a aşezat singur într-un colţ. A strâns rucsacul la piept şi a urcat picioarele pe scaun. Găuri adânci îi punctau carnea şi avea o rană la gât; nimeni nu l-a privit, nimănui nu i-a păsat. A apucat şi mai strâns rucsacul, ca să simtă căldura care mai rămăsese acolo, trupul schilodit ca un sac de crenguţe sfărâmate. Şi i-a imaginat pe cei doi puişori pufoşi rămaşi singuri în cuib. Singuri în cuib şi înfometaţi.

Băiatul s-a cutremurat în întuneric.

S-a cutremurat în întuneric şi a plâns cu lacrimi fierbinţi şi amare.

Capitolul unu

Johnny a învăţat devreme. Dacă l-ar fi întrebat cineva de ce era atât de diferit, de ce stătea atât de liniştit şi de ce ochii lui păreau că înghit lumina, asta ar fi răspuns. Că a învăţat devreme că nu există loc unde să fii în siguranţă, nici măcar curtea din spatele casei sau locul dejoacă, nici veranda de la intrare sau drumul pustiu care trecea pe la marginea oraşului. Nu exista loc sigur şi nu exista nimeni care să te protejeze.

Copilăria era o iluzie.

Era treaz de o oră, aşteptând ca sunetele nopţii să se stingă, ca soarele să alunece suficient pe cer încât să spui că e dimineaţă. Era luni, încă beznă, dar Johnny rareori dormea. Se trezea să verifice ferestrele întunecate. Zdrăngănea încuietorile de două ori pe noapte, veghea drumul pustiu şi poteca de pământ ce părea ca de cretă sub razele lunii. Verifica să vadă ce face maică-sa, în afară de nopţile când era Ken acasă. Ken era temperamental şi purta un inel mare de aur, care lăsa vânătăi perfect ovale.

Asta a fost o altă lecţie.

Johnny şi-a tras un tricou şi nişte blugi jerpeliţi, apoi s-a îndreptat spre uşa dormitorului şi a întredeschis-o. Lumina s-a revărsat pe holul îngust, iar aerul a devenit brusc consumat. A simţit miros de ţigări şi de alcool vărsat, probabil bourbon. Pentru o clipă, Johnny şi-a amintit cum miroseau cândva dimineţile: ouă, cafea şi o notă din after-shave-ul un pic înţepător al lui taică-su. Era o amintire bună, aşa că a tras-o la fund şi a strivit-o. Amintirea aia pur şi simplu făcea lucrurile mai greu de suportat.

Pe coridor, covorul aspru l-a înţepat în degetele de la picioare. Uşa de la camera maică-sii atârna desprinsă din balamale. Era o uşă goală pe dinăuntru şi nevopsită, care nu se potrivea cu nimic. Uşa originală zăcea spartă în curtea din spate, scoasă din

ţâţâni cu o lună în urmă, când Ken şi

mama lui Johnny se luaseră la harţă seara târziu. Ea n-a vrut să spună de ce se certaseră, însă Johnny a presupus că avea de-a face cu el. Cu un an în urmă, Ken nici nu s-ar fi putut apropia de o femeie ca ea şi Johnny nu-l lăsa să uite; dar asta fusese cu un an în urmă. Părea că trecuse o viaţă de-atunci.

îl cunoşteau de mulţi ani pe Ken, sau crezuseră că-l cunosc. Tatăl lui Johnny era constructor, iar Ken construia cartiere întregi. Lucrau bine împreună, pentru că tatăl lui Johnny era rapid şi priceput şi Ken era suficient de deştept ca să-l respecte. Din cauza asta, Ken fusese întotdeauna plăcut şi atent, chiar şi după răpire, până când tatăl lui Johnny decisese că suferinţa şi vina erau poveri prea greu de îndurat. Dar, după ce tatăl său îi părăsise, respectul dispăruse şi Ken începuse să dea târcoale destul de des. Acum, el conducea totul. O ţinea pe mama lui Johnny singură şi dependentă, sedată sau beată. îi spunea ce să facă şi ea făcea. Fă-mi o friptură. Treci în dormitor. încuie uşa.

Johnny văzuse totul cu ochii lui negri şi de multe ori se trezea noaptea, în bucătărie, cu trei degete pe cuţitul cel mare din suportul de lemn, imaginându-şi locul acela moale de pe pieptul lui Ken, gândindu-se la el.

Omul era un prădător, pur şi simplu; iar mama lui Johnny ajunsese o umbră. Nu cântărea mai mult de 45 de kilograme şi era trasă la faţă ca o prizonieră, dar Johnny vedea felul cum o priveau bărbaţii, felul cum Ken devenea posesiv când ieşea ea din casă. Pielea mamei, deşi palidă, era tară cusur; avea ochii mari, adânci şi suferinzi. La cei 33 de ani ai ei arăta ca un înger, presupunând că ar exista aşa ceva, cu părul negru, fragilă şi eterică. în momentul în care intra într-o încăpere, bărbaţii se opreau din ce făceau. Se holbau de parcă pielea ei ar fi radiat

strălucire, de parcă s-ar fi putut desprinde de la pământ în orice clipă.

Ei nu-i păsa câtuşi de puţin de asta. Nici înainte să-i dispară fiica nu dădea prea mare atenţie felului în care arăta. Blugi şi tricouri. Părul prins în coadă şi, uneori, un machiaj uşor. Lumea ei fusese un loc micuţ şi perfect, unde îşi iubise soţul şi copiii, unde îngrijise o grădină, făcuse voluntariat la biserică şi cântase de una singură în zilele ploioase; dar vremurile acelea se duseseră. Acum nu mai exista decât tăcere, pustiire şi suferinţă, o rămăşiţă a fiinţei care fusese; însă frumuseţea ei nu se trecuse. Johnny o vedea în fiecare zi şi în fiecare zi blestema perfecţiunea care o completa atât de

graţios. Dacă ar fi fost urâtă, lui Ken nu i-ar fi fost de niciun folos. Dacă ar fi avut copii urâţi, sora lui ar fi dormit încă în camera lipită de a lui. Dar fetiţa era ca o păpuşă sau ca o fiinţă ireală ce ar fi trebuit ţinută într-un dulap încuiat. Era cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse Johnny vreodată şi ura asta la ea.

O ura.

într-atât i se schimbase viaţa.

Johnny a privit atent uşa de la dormitorul maică-sii. Ken putea sau nu să fie înăuntru. Şi-a lipit urechea de lemn şi respiraţia i s-a oprit în gât. în mod normal îşi dădea seama, dar somnul îl ocolise zile întregi şi când, în sfârşit, îl doborâse, îl pusese zdravăn la pământ. Negru şi tăcut. Profund. S-a trezit cu o tresărire, i s-a părut că a auzit zgomot de sticlă spartă. Asta se întâmpla la 3 dimineaţa.

S-a îndepărtat nesigur de uşă, apoi a pornit pe culoar şi lampa de la baie a început să bâzâie când a apăsat comutatorul. Dulăpiorul de medicamente era deschis şi a văzut flacoanele cu pastile: Xanax, Prozac, unele albastre, altele galbene. A apucat un flacon şi a citit eticheta. Vicodin. Astea erau noi. Flaconul de Xanax era deschis, pilulele erau împrăştiate pe blat, iar Johnny a simţit cum furia creşte în el. Xanaxul îl ajuta pe Ken să-şi revină după o noapte cu chestii tari.

Aşa le zicea el.

Chestii tari.

Johnny a închis flaconul şi a ieşit din baie. Casa era ca o cocină şi atunci şi- a amintit că asta nu era chiar casa lor. Adevărata lor casă fusese curată şi bine întreţinută. Avea un acoperiş nou,

la instalarea căruia ajutase şi el. în fiecare zi din vacanţa de primăvară se cocoţase pe scară, întinzându-i ţiglele lui taică-su, şi ţinuse cuiele într-o centură de scule aninată la brâu, cu numele lui scrijelit pe ea. Era o casă bună, cu pereţi de piatră şi curte care nu era doar ţărână neagră şi buruieni crescute peste tot. Se afla doar la câţiva kilometri distanţă, dar părea mult mai departe, într-un cu totul alt cartier, cu locuinţe îngrijite, aşezate pe parcele mari, verzi. Locul îi era

proaspăt în amintire, însă acum banca deţinea casa. îi dăduseră maică-sii nişte hârtii şi puseseră o pancartă în curte.

Asta, în care stăteau, era una dintre cele pe care le închiria Ken. Avea vreo sută, iar Johnny credea că asta era, probabil, cea mai mizerabilă şi proastă coşmelie dintre toate, departe de marginea oraşului. Bucătăria era mică, acoperită cu tablă verde, şi avea pe jos un linoleum care se răsucea la colţuri. Deasupra cuptorului ardea un bec singuratic, iar Johnny s-a răsucit încet pe călcâie. Locul era dezgustător: mucuri de ţigară într-o farfurie, sticle goale şi pahare pentru shoturi. Pe masa din bucătărie zăcea o oglindă şi Johnny a văzut resturi de pudră albă sclipind în lumină. Vederea lor i-a îngheţat sângele în vine. O bancnotă de o sută de dolari, făcută sul, căzuse pe jos. Johnny a ridicat-o şi a netezit-o. De o săptămână nu mai avusese parte de-o masă cumsecade, iar Ken trăgea cocaină pe nas cu o bancnotă de o sută.

A ridicat oglinda, a şters-o cu un şervet ud şi a atârnat-o la locul ei, pe perete. Tatăl lui obişnuia să se uite în oglinda aia, iar Johnny încă îl vedea aranjându-şi cu degete mari şi neîndemânatice cravata în fiecare duminică, însă cravata nu se lăsa. Purta costumul numai la biserică şi se fâstâcea când îl prindea pe fiu-său că-l priveşte. Johnny îşi dădea seama de stânjeneala lui din îmbujorarea spontană urmată de un zâmbet nepăsător.

— Slavă cerului c-o avem pe maică-ta, spunea el, iar ea îi făcea nodul la cravată.

Palmele lui pe talia ei.

Sărutul şi făcutul cu ochiul care urmau după aceea.

Johnny a şters iar oglinda, apoi a îndreptat-o, mişcând-o până când s-a aşezat aşa cum trebuia.

Uşa verandei din faţă s-a deschis ţeapănă, iar Johnny a ieşit în dimineaţa jilavă şi întunecată. Un felinar pâlpâia la 50 de metri

în josul străzii, iar farurile maşinilor conturau creasta unui deal îndepărtat.

Maşina lui Ken nu mai era acolo, iar Johnny a simţit o uşurare ruşinoasă şi dulce. Ken locuia în cealaltă parte a oraşului, într-o casă mare văruită impecabil, cu ferestre uriaşe şi garaj pentru patru maşini. Johnny a tras adânc aer în piept, s-a gândit la maică-sa aplecată peste oglinda aia şi şi-a spus că nu ajunsese şi ea atât de departe. Asta era treaba lui Ken, nu a ei. S- a forţat să-şi descleşteze pumnii. Aerul era curat, aşa că s-a concentrat asupra lui. Şi-a spus că începea o nouă zi, că se puteau întâmpla lucruri bune; dar dimineţile erau rele pentru maică-sa. Exista un anumit moment când deschidea ochii, o fracţiune de secundă înainte să-şi aducă aminte că- şi pierduse unica fiică.

Sora lui Johnny.

Geamăna lui.

Alyssa se născuse la trei minute după Johnny, şi semănau pe cât pot semăna doi gemeni fraternali. Aveau acelaşi păr şi aceeaşi faţă, acelaşi râs. Da, ea era fată, dar de la cinci metri distanţă nu mai puteai spune care-i care. Stăteau la fel, mergeau la fel. în cele mai multe dimineţi se trezeau la aceeaşi oră, chiar dacă dormeau în camere diferite. Maică-sa spunea că, atunci când erau mici, aveau propriul lor limbaj, dar Johnny nu-şi aducea aminte. Ştia doar că, în cea mai mare parte a vieţii lui, nu fusese niciodată singur; că exista un anumit sentiment special al apartenenţei, pe care numai ei doi îl înţeleseseră vreodată. Dar Alyssa se dusese şi toate celelalte se duseseră odată cu ea. Acesta era adevărul inevitabil şi acest adevăr o rodea pe dinăuntru pe maică-sa. Aşa că Johnny făcea şi el ce putea. Verifica încuietorile seara şi curăţa dezastrul din casă. Astăzi, curăţenia i-a luat 20 de minute; apoi a pus de o cafea şi s-a gândit la bancnota rulată.

O sută de dolari.

Mâncare şi haine.

A mai verificat casa încă o dată. Sticlele, adunate. Urmele de droguri, şterse. A deschis fereastra, să lase exteriorul să invadeze interiorul, apoi s-a uitat în frigider. Când a scuturat-o, cutia de lapte a sunat a gol. Un singur ou în cofraj. A deschis

geanta maică-sii. Avea nouă dolari şi nişte mărunţiş. A lăsat banii acolo şi a închis geanta. A umplut un pahar cu apă şi a scos două

aspirine din flacon. A pornit pe coridor şi a deschis uşa de la camera maică- sii.

Prima rază de lumină a zorilor străpungea geamul, o gămălie oranj în spatele copacilor negri. Maică-sa stătea pe-o parte, cu părul acoperindu-i faţa. Noptiera era plină de reviste şi cărţi. A făcut loc paharului cu apă şi a lăsat aspirinele pe lemnul zgâriat. I-a ascultat respiraţia preţ de o clipă, apoi s-a uitat la teancul de bancnote lăsat de Ken pe pat. Erau câteva de 20, una de 50. Poate câteva sute de dolari, mototolite şi murdare.

Scoase dintr-un sul.

Aruncate.

Maşina de pe alee era veche, un break cumpărat de tatăl lui Johnny cu ani în urmă. Vopseaua era curată şi cernită, presiunea cauciucurilor verificată în fiecare săptămână, dar asta era tot ce ştia să facă Johnny. Când răsucea cheia în contact, pe ţeava de eşapament încă mai ieşea un fum albăstrui; geamul din dreptul pasagerului nu cobora până jos. A aşteptat ca fumul să se facă alb, apoi a băgat maşina în viteză şi a pornit spre capătul aleii. Nici nu putea fi vorba să aibă permis, aşa că s-a uitat cu grijă când a ieşit în drum. A mers cu viteză mică şi a luat-o numai pe drumuri lăturalnice. Cel mai apropiat magazin era la trei kilometri, dar era un magazin mare, pe un drum principal, şi Johnny ştia că acolo ar putea fi recunoscut. A mai mers patru-cinci kilometri şi a ajuns la o mică băcănie mărginaşă. Benzina costa şi mâncarea era mai scumpă aici, dar nu prea avea de ales. Cei de la Asistenţa socială fuseseră deja de două ori la ei acasă.

Maşina nu se deosebea de celelalte aflate în parcare, cele mai multe vechi şi americane. Un sedan negru a venit în urma lui şi s-a oprit aproape de intrare. Lumina soarelui s-a oglindit în geam, arătându-l pe bărbatul singuratic şi fără chip din spatele

volanului. Nu a ieşit din maşină, iar Johnny l-a privit cu atenţie în timp ce se îndrepta spre magazin.

îi era foarte teamă de bărbaţii singuratici în maşini staţionate.

Căruciorul se clătina în timp ce-l împingea în lungul culoarelor dintre raioane. Doar alimente de bază, s-a hotărât el: lapte, suc, şuncă, ouă, pâine pentru sandviciuri, fructe. A mai cumpărat nişte aspirină pentru maică-sa. De asemenea, şi sucul de roşii părea s-o ajute.

Poliţistul l-a oprit la capătul culoarului opt. Era înalt şi masiv, cu nişte ochi căprui prea blânzi pentru restul trăsăturilor, pentru unghiul aspru al maxilarului. Nu avea cărucior pentru alimente, stătea acolo cu mâinile vârâte în buzunare şi Johnny a ghicit dintr-o privire că după el intrase în magazin. Avea o expresie cunoscută – cea de răbdare resemnată.

Iar lui Johnny îi venea s-o ia la fugă.

— Hei, Johnny. Ce mai faci?

Avea părul mai lung decât şi-l amintea băiatul, castaniu ca ochii, atârnând ciufulit şi buclat peste guler, înspicat cu argintiu proaspăt la tâmple. Faţa i se ascuţise şi o parte din Johnny şi-a dat seama că anul care trecuse fusese dur şi cu el. Aşa mare cum era, poliţistul părea strivit, bântuit, dar lui Johnny aşa i se păreau aproape toţi oamenii, astfel că nu-şi dădea seama dacă era sau nu aşa. Vocea poliţistului era gravă şi îngrijorată. I-a evocat atât de multe amintiri triste, încât, o clipă, Johnny n-a putut nici să se mişte, nici să vorbească. Poliţistul s-a apropiat şi a adus cu el aceeaşi expresie gânditoare pe care Johnny o văzuse atât de des, aceeaşi privire de îngrijorare blândă. O parte din el voia să-l placă, să aibă încredere în el; dar rămânea unul dintre cei care o lăsaseră pe Alyssa să se piardă în uitare. Rămânea unul dintre cei care o pierduseră.

— Sunt bine, i-a răspuns Johnny. Ştiţi cum e. Mă descurc.

Poliţistul s-a uitat la ceas, apoi la hainele soioase ale lui Johnny, la părul lui negru, vâlvoi. Era 7 tară 20 dimineaţa, într-o zi de şcoală.

— Vreo veste de la tatăl tău? l-a întrebat el.

— Nu.

Johnny a încercat să-şi ascundă ruşinea ivită ca din senin.

— Nicio veste.

— îmi pare rău.

Momentul se lungea stânjenitor, dar poliţistul nu s-a clintit. Ochii lui căprui au rămas neabătuţi şi, privit de aproape, părea la fel de masiv şi de calm ca prima dată când venise acasă la Johnny. Dar asta era o altă amintire, aşa că Johnny s-a uitat ţintă la încheietura groasă a bărbatului, la unghiile lui boante şi curate. A continuat cu voce spartă.

— Mama a primit o dată o scrisoare. Mi-a spus că tata era în Chicago, se gândea să se ducă în California.

A tăcut, mutându-şi privirea de la mâna poliţistului spre podea.

— O să se întoarcă.

Johnny a spus-o cu convingere. Poliţistul a dat din cap o singură dată şi şi-a ferit privirea. Spencer Merrimon plecase la două săptămânidupă dispariţia fiicei sale. Prea multă durere. Prea multă vină. Nevastă-sa n-avea să-l ierte niciodată, fiindcă el era cel care ar fi trebuit s-o ia pe fetiţă, n-avea să-l lase niciodată să uite că fiica lui nu ar fi fost nevoită să se întoarcă pe jos acasă, la lăsarea serii, dacă el ar fi făcut ce trebuia să facă.

— N-a fost vina lui, a spus Johnny.

— Nici n-am zis că ar fi fost.

— Era la muncă. A uitat cât e ceasul. N-a fost vina lui.

— Cu toţii greşim, fiule. Absolut toţi. Tatăl tău este un om bun. Să nu te îndoieşti niciodată.

— Nu mă îndoiesc.

Un resentiment a apărut de nicăieri în vocea lui Johnny.

— Este în regulă.

— N-o să mă îndoiesc niciodată.

Johnny a simţit cum îi fuge culoarea din obraji. Nici nu-şi mai amintea de când vorbise atâta cu un adult, dar poliţistul ăsta avea ceva anume. Era bătrân ca dracu’, avea înjur de 40 de ani, dar nu grăbea niciodată lucrurile şi pe chipul lui se citea o anumită căldură, o bunătate care nu părea prefăcută sau afişată pentru a păcăli un copil să aibă încredere în el. Privirea îi era mereu foarte liniştită şi o parte din Johnny spera ca acest om să fie un poliţist suficient de bun ca să facă lucrurile cum trebuie. Dar trecuse deja un an, iar sora lui era tot dispărută. Johnny îşi făcea griji pentru „acum”, iar „acum” acest poliţist nu-i era prieten.

Mai exista şi Asistenţa socială care nu aştepta decât un pretext; şi mai existau şi lucrurile pe care le făcuse Johnny, locurile unde mergea când chiulea de la şcoală, riscurile pe care şi le asumase strecurându-se afară din casă după miezul nopţii. Dacă poliţistul ar fi ştiut ce făcea el, ar fi fost obligat să ia măsuri. Centre de plasament. Tribunale.

Dacă ar fi putut, l-ar fi oprit pe băiat.

— Mama ta cum e? a întrebat poliţistul.

îl privea atent şi ţinea încă mâinile pe cărucior.

— Obosită, a spus Johnny. Lupus, înţelegeţi. Oboseşte foarte uşor.

Poliţistul s-a încruntat pentru prima dată.

— Ultima oară când am dat de tine aici, mi-ai spus că are boala Lyme.

Avea dreptate.

— Nu. Am spus că are lupus.

Chipul poliţistului s-a îmblânzit şi a ridicat mâna de pe cărucior.

— Există oameni care vor să ajute. Oameni care înţeleg.

Dintr-odată, Johnny a simţit că se înfurie. Nimeni nu înţelegea şi nimeni nu se oferise să ajute. Niciodată.

— Este doar un pic indispusă. Este într-o perioadă mai proastă.

Poliţistul s-a prefăcut că nu-i aude minciuna, dar chipul lui a rămas trist. Johnny a văzut cum privirea îi coboară pe flaconul de aspirină, pe sucul de roşii. Din felul în care a zăbovit asupra lor, era evident că ştia mai multe decât majoritatea despre beţivi şi drogaţi.

— Nu eşti singurul care suferă, Johnny. Şi nu eşti singur.

— Sunt destul de singur.

Poliţistul a oftat din rărunchi. A scos din buzunar o carte de vizită şi a scris un număr pe spatele ei. I-a întins-o băiatului.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva.

Părea hotărât.

— La orice oră din zi şi din noapte. Vorbesc serios.

Johnny s-a uitat la cartea de vizită şi a strecurat-o în buzunarul blugilor.

— Suntem bine, a spus el şi a împins căruciorul ca să-l ocolească pe poliţist, care însă i-a pus o mână pe umăr.

— Dacă mai dă ăla vreodată în tine...

Johnny s-a încordat.

— Sau în mama ta...

Johnny i-a dat deoparte mâna.

— Suntem bine, a repetat el. Mă descurc.

S-a grăbit să treacă de poliţist, înfricoşat că acesta ar putea să-l oprească şi să-i mai pună şi alte întrebări sau să o sune pe vreuna dintre femeile alea cu înfăţişare aspră de la Asistenţa socială. Căruciorul a hârjâit marginea tejghelei de la casă, iar femeia masivă aşezată acolo, pe un scaun uzat, l-a privit curioasă. Era nouă la magazin şi Johnny i-a citit întrebarea pe faţă. El avea 13 ani, dar arăta mult mai mic de-atât. A scos din buzunar bancnota de o sută de dolari şi a aşezat-o cu faţa în sus pe banda de produse.

— Puteţi să vă grăbiţi, vă rog?

Femeia a făcut un balon de gumă şi s-a încruntat.

— Uşurel, dulceaţă. Hai să vedem.

Poliţistul rămăsese la trei metri mai în spate şi Johnny îl simţea stând acolo, cu ochii proptiţi în spatele lui, în timp ce doamna cea grasă scana pe rând produsele, iar băiatul se străduia să respire; după un minut, poliţistul a trecut pe lângă el.

— Păstrează cartea aia de vizită, a spus el.

— OK.

Johnny nu l-a putut privi în ochi.

Poliţistul s-a întors şi i-a zâmbit chinuit.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, Johnny.

A ieşit din magazin; îl putea urmări cu privirea prin ferestrele largi. A trecut pe lângă maşina break, apoi s-a întors şi a rămas o clipă lângă ea. Aparent mulţumit, s-a îndreptat spre sedanul lui şi a deschis uşa. S-a aşezat, dispărând în semiobscuritatea dinăuntru.

A aşteptat.

Johnny a încercat să-şi domolească bătăile inimii, apoi s-a întins să ia restul din mâna umedă şi cărnoasă a casierei.

Pe poliţist îl chema Clyde Lafayette Hunt. Detectiv. Aşa scria pe cartea sa de vizită. Johnny avea o întreagă colecţie de cărţi de vizită, înghesuite în sertarul de sus, ascunse sub şosete şi sub o poză a tatei. O vreme s-a gândit la numărul de telefon scris acolo; apoi s-a gândit şi la orfelinate şi centre de plasament. S-a gândit la sora lui dispărută şi la ţeava de plumb pe care o ţinea între pat şi peretele prin care trecea aerul rece. S-a gândit că probabil poliţistul vorbise serios. Probabil că era un om bun. Dar Johnny nici nu-l mai putea privi tară să-şi amintească de Alyssa, iar genul ăsta de gândire cerea concentrare. Trebuia să şi-o imagineze în viaţă şi zâmbitoare, nu într- o pivniţă cu pământ pe jos sau pe bancheta din spate a vreunei maşini. Ultima oară când a văzut-o avea 12 ani. O fată de 12 ani, cu părul negru şi tunsoare băieţească. Martorul care văzuse cum s-a întâmplat spusese că s-a dus direct spre maşină, zâmbind când a văzut uşa deschizându-se.

Zâmbind până când a pus cineva mâna pe ea.

Johnny a auzit permanent cuvântul acela. Zâmbind. Ca şi când i-ar fi rămas înţepenit în cap, o înregistrare a unui singur cuvânt, de care nu putea să scape. Dar îi vedea chipul în vis. O vedea privind înapoi, în timp ce casele deveneau tot mai mici. Vedea cum e tot mai îngrijorată şi o vedea ţipând.

Johnny şi-a dat seama că femeia de la casă îl privea ţintă şi că stătea în continuare cu mâna întinsă, ţinând restul în palmă, cu alimentele deja puse în sacoşă. Casiera ridicase o sprânceană, mestecându-şi imperturbabilă guma.

— Mai ai nevoie de ceva, dulceaţă?

Johnny a şovăit. A mototolit bancnotele şi le-a îndesat în buzunar.

— Nu, a spus el. Nu mai am nevoie de nimic.

Femeia a privit dincolo de el, spre şeful de magazin care stătea în spatele unui separator scund, din sticlă. Copilul i-a urmărit privirea, apoi s-a întins să-şi ia plasele. Femeia a ridicat din umeri şi el a plecat, păşind sub cerul care se înseninase cât

timp fusese înăuntru. A rămas cu privirea aţintită spre maşina maică-sii şi a încercat să-l ignore pe detectivul Hunt. Sacoşele se frecau una de alta, foşnind. Laptele bâltâcâia, atârnând greu în partea

dreaptă. A pus sacoşele pe locurile din spate şi a ezitat. Poliţistul îl urmărea dintr-o maşină cu botul ieşit în afară, aflată la mai puţin de şase metri distanţă. A gesticulat când l-a văzut pe Johnny îndreptându-se de spate.

— Ştiu să conduc, a spus băiatul.

— Nu mă îndoiesc.

Răspunsul l-a surprins pe Johnny. Poliţistul părea zâmbitor.

— Ştiu că eşti un dur, a adăugat el, iar zâmbetul i-a dispărut. Ştiu că te descurci aproape cu toate, dar legea e lege.

Johnny s-a îndreptat şi mai mult, înălţându-se un pic.

— Nu pot să te las să conduci.

— Dar n-am cum să abandonez maşina aici, a replicat Johnny. Doar pe asta o avem.

— Te duc eu acasă.

Johnny nu a spus nimic. Se întreba dacă în casă mai mirosea a bourbon. Se întreba dacă strânsese toate sticlele.

— încerc să te ajut, Johnny.

Poliţistul a făcut o pauză.

— Să ştii că oamenii mai fac din astea.

— Care oameni? a izbucnit el cu amărăciune.

— Este în regulă. Nu-i nimic. Spune-mi adresa şi gata.

— Ştiţi unde locuiesc. V-am văzut trecând uneori pe acolo, v-am văzut încetinind. Aşa că nu vă prefaceţi că nu ştiţi.

Hunt a auzit neîncrederea din vocea lui.

— Nu încerc să te păcălesc, băiete. Am nevoie de adresa exactă ca să o transmit maşinii de patrulare, să mă aştepte acolo. Trebuie să mă aducă înapoi să-mi iau maşina.

Johnny l-a cercetat pe poliţist.

— De ce treceţi aşa de des pe-acolo?

— Aşa cum ţi-am spus, Johnny. Există oameni dispuşi să

ajute.

Johnny nu prea era sigur că-l crede pe deplin, dar a recitat adresa şi l-a privit cum cere o maşină de patrulare care să-l aştepte acolo.

— Haide.

Hunt a coborât din maşina de poliţie tară însemne şi a venit spre breakul lui. Johnny a deschis uşa dinspre locul pasagerului şi poliţistul s-a aşezat la volan. Băiatul şi-a pus centura, apoi a rămas nemişcat. Timp de un moment parcă nesfârşit, nu s-a clintit niciunul.

— îmi pare rău pentru sora ta, a spus Hunt într-un final. îmi pare rău că n- am putut s-o aduc acasă. Ştii asta, nu?

Johnny s-a uitat ţintă în faţă, cu pumnii strânşi în poală. Soarele se înălţase deasupra copacilor şi îşi arunca fierbinţeala prin geam.

— Zici şi tu ceva? l-a întrebat Hunt.

Johnny s-a răsucit şi a rostit sec, fără inflexiuni:

— Ieri s-a împlinit un an.

Ştia cât de neînsemnat suna asta.

— Ştiaţi?

Hunt părea stânjenit.
— Da, ştiam.

Johnny şi-a ferit privirea.

— Puteţi să porniţi şi gata? Vă rog?

Poliţistul a pornit maşina şi fumul albastru a trecut pe lângă geamul lui Johnny.

— Bine, a răspuns poliţistul. Bine, Johnny.

A băgat în viteză. S-au îndreptat în tăcere spre marginea oraşului. Fără niciun cuvânt, însă Johnny l-a adulmecat. Mirosea a săpun şi a ulei de armă, probabil şi a fum de ţigară rămas în haine. Conducea la fel ca tatăl lui Johnny, repede şi sigur, cu privirea la drum, aruncând din când în când ochii în oglinda retrovizoare. Când s-au apropiat de casă, detectivul a strâns buzele, iar Johnny s-a gândit, pentru ultima dată, cum spusese că o va aduce pe Alyssa acasă. în urmă cu un an. Promisese.

Când au ajuns, o maşină cu însemnele poliţiei îi aştepta pe aleea de acces. Johnny a coborât şi a deschis uşa din spate, ca să ia sacoşele.

— Te ajut eu cu alea, a spus Hunt.

Johnny n-a făcut decât să ridice privirea spre el. Ce voia? El o pierduse pe Alyssa.

— Mă descurc, i-a răspuns el.

Detectivul Hunt a susţinut privirea lui Johnny până când a fost clar că nu avea nimic de zis.

— Să fii cuminte, l-a îndemnat poliţistul în cele din urmă, iar Johnny l-a privit strecurându-se în maşina de poliţie.

A rămas cu sacoşele în mâini şi nu s-a clintit cât timp maşina a dat înapoi şi s-a înscris pe şosea. Nu a răspuns semnului de rămas-bun al detectivului. A stat acolo, pe aleea prăfuită, şi s-a uitat cum maşina urcă pe dealul din depărtare, apoi dispare cu totul. A aşteptat să i se potolească bătăile inimii, apoi a dus sacoşele înăuntru.

Aşezate pe blatul din bucătărie, cumpărăturile păreau neînsemnate, dar erau mai mult de-atât: erau o victorie. Johnny le-a lăsat deoparte, apoi a pus de cafea şi a spart în tigaie un singur ou. Flăcăruia albastră a ţâşnit din inelul metalic şi băiatul a privit cum oul se albeşte pe margini. L-a întors cu grijă pe cealaltă parte, apoi l-a aşezat pe o farfurie de carton. Tocmai când se întindea după un şervet, a sunat telefonul. A recunoscut numărul şi a răspuns înainte să sune a doua oară. Puştiul de la celălalt capăt avea o voce hârâită. Era de-o seamă cu el, dar fuma şi bea ca un adult.

— Azi chiuleşti? Hai să chiulim.

Johnny şi-a îndreptat privirea spre coridor şi a coborât vocea.

— Bună, Jack.

— M-am uitat la nişte case în partea de vest. E o zonă foarte proastă. Chiar proastă de tot. Sunt o grămadă de foşti condamnaţi pe-acolo. Are sens, dacă te gândeşti.

Era un refren vechi. Jack ştia ce făcea Johnny când lipsea de la şcoală şi când se strecura afară, după lăsarea întunericului. Voia să-l ajute, pe de o parte fiindcă era un puşti cu inimă bună, pe de alta pentru că era rău.

— Ăsta nu e un joc, a spus Johnny.

— Frate, ştii ce se spune despre calul de dar. Ăsta e ajutor pe gratis. Nu-l lua ca şi cum ţi se cuvine.

Johnny a răsuflat adânc.

— îmi pare rău, Jack. E una dintre dimineţile alea nasoale.

— Maică-ta?

Lui Johnny i s-a pus un nod în gât, aşa că a dat din cap. Jack era ultimul lui prieten, singurul care nu-l trata încă de parcă ar fi fost vreun ciudat sau un

caz demn de milă. Aveau şi unele lucruri în comun. Era un copil plăpând, la fel ca Johnny, şi avea şi el problemele lui.

— Probabil că azi ar trebui să mă duc.

— Trebuie să predăm referatul la istorie, a spus Jack. L-ai

făcut?

— L-am predat săptămâna trecută.

— Rahat. Pe bune? Eu nici măcar nu l-am început.

Jack întârzia întotdeauna şi profesorii îi îngăduiau asta de fiecare dată. Mama lui Johnny îl numise odată pe Jack canalie şi cuvântul i se potrivea de minune. Fura ţigări din cancelarie şi în zilele de vineri îşi dădea părul cu gel. Bea mai mult alcool decât ar trebui să bea vreodată un copil şi minţea ca un profesionist; dar păstra secretele atunci când promitea şi îi apăra spatele când avea nevoie să stea cineva de şase. Era plăcut, era sincer când voia să fie şi, pentru un moment, Johnny a simţit că i-a ridicat un pic moralul; apoi dimineaţa l-a copleşit iar.

Detectivul Hunt.

Grămada de bancnote mototolite de pe patul maică-sii.

— Trebuie să închid, a spus Johnny.

— Cum rămâne cu chiulul?

— Trebuie să închid.

Johnny a pus telefonul în furcă. Ştia că şi-a rănit prietenul, dar nu se putuse abţine. A ridicat farfuria, s-a aşezat pe verandă şi a mâncat oul cu trei felii de pâine şi un pahar cu lapte. Când a terminat se simţea încă flămând, dar nu mai erau decât patru

ore şi jumătate până la prânz.

Putea să aştepte.

A turnat într-o cană nişte cafea cu lapte şi a pornit pe holul întunecat spre camera maică-sii. Apa dispăruse, la fel şi aspirinele. Femeia îşi dăduse

părul de pe faţă şi o dungă de lumină i se aştemea pe ochi. Johnny a lăsat cana pe masă şi a deschis o fereastră. Aerul rece a năvălit înăuntru dinspre partea umbrită a casei, iar Johnny a cercetat chipul maică-sii. Arăta mai palidă, mai obosită, mai tânără şi mai pierdută. Nu s-a trezit pentru cafea, dar voia să i-o lase acolo, să fie. Ca să ştie şi ea.

A dat să se întoarcă, dar femeia a gemut în somn şi a tresărit violent. A murmurat ceva şi a lovit de două ori cu picioarele, apoi s-a ridicat în capul oaselor în pat, cu ochii căscaţi de groază.

— Iisuse Hristoase! a spus ea. Iisuse Hristoase!

Johnny stătea chiar în faţa ei, dar ea nu-l vedea. Oricare-ar fi fost lucrul care o speriase, încă era sub stăpânirea lui. Băiatul s-a aplecat, i-a explicat că nu era decât un vis şi în secunda aceea ochii ei au părut să-l recunoască. A ridicat mâna să-l mângâie pe obraz.

— Alyssa, a spus ea şi în voce i s-a ghicit o întrebare.

Johnny a simţit furtuna venind.

— Sunt Johnny.

— Johnny?

Pleoapele i-au coborât şi s-au ridicat, apoi ziua a izbit-o cu forţă. Privirea ei disperată s-a prăbuşit, mâna i-a căzut şi s-a rostogolit la loc în aşternuturi.

Johnny a lăsat-o câteva secunde, dar maică-sa nu a mai deschis

ochii.

— Eşti bine? a întrebat-o el în cele din urmă.

— Am visat urât.

— Uite nişte cafea. Vrei să-ţi pregătesc micul-dejun?
— Fir-ar al dracului!

A aruncat păturile de pe ea şi a ieşit din cameră. Nu s-a uitat în urmă, dar Johnny a auzit cum se trânteşte uşa de la baie.

A ieşit şi s-a aşezat pe verandă. După cinci minute, autobuzul şcolar a tras la marginea drumului, în ţărână. Johnny nu s-a ridicat, nu s-a clintit. în cele din urmă, autobuzul a plecat mai departe.

Maică-sii i-a luat mai mult de o oră să se îmbrace şi să vină după el pe verandă. S-a aşezat alături şi şi-a cuprins genunchii cu braţele ei subţiri. Zâmbetul mamei dădea greş orice-ar fi făcut şi Johnny şi-a amintit cum acelaşi zâmbet putea lumina o încăpere înainte.

— îmi pare rău, a început ea, împungându-l cu umărul.

Johnny a ridicat privirea către drum. Ea l-a împuns din nou.

— îmi pare rău. înţelegi... îţi cer iertare.

Băiatul nu ştia ce să spună, nu-i putea explica felul în care s-a simţit când şi-a dat seama că ei îi făcea rău să-l privească. A ridicat din umeri:

— Este în regulă.

A simţit-o că-şi căuta cuvintele potrivite. A dat greş şi cu asta.

— Ai pierdut autobuzul.

— Nu contează.

— Contează pentru şcoală.

— Am note foarte bune. Nimănui nu-i pasă dacă sunt sau nu acolo.

— Te mai duci la psihologul de la şcoală?

El a cercetat-o cu ochi necruţător.

— Nu mă mai duc de şase luni.

— Oh!

Johnny s-a uitat iar înspre drum şi i-a simţit privirea. înainte, ea ştia totul, înainte, stăteau de vorbă unul cu celălalt. Când a vorbit iar, vocea ei i s-a părut aproape să se frângă.

— Nu se mai întoarce.

Johnny a privit-o.

— Poftim?

— Te tot uiţi la drum. Tot timpul, de parcă ai aştepta să-l vezi venind peste coama dealului.

Johnny a deschis gura, dar ea a vorbit în continuare, tară să-i lase

răgaz.

— Ei bine, n-o să se întâmple.

— N-ai de unde să ştii.

— încerc doar să...

— N-ai de unde să ştii!

Johnny s-a trezit că e în picioare, tară să-şi amintească momentul în care se ridicase. Pumnii i s-au încleştat pentru a doua oară în dimineaţa aceea şi a simţit că-l apasă ceva fierbinte, care încerca să-i iasă din piept. Maică-sa s-a lăsat pe spate, cu braţele încă încolăcite peste genunchi. Lumina din ochi i se stinsese şi Johnny a ştiut ce se apropie. A întins mâna, apoi a lăsat-o în jos tară să fi ajuns să-l atingă cu adevărat.

— Ne-a părăsit, Johnny. Nu este vina ta.

Apoi a dat să se ridice. Buzele i se îmblânziseră şi chipul alunecase într-o expresie de dureroasă înţelegere, genul acela pe care-l arată adulţii copiilor

care nu prea înţeleg cum funcţionează lumea. Dar Johnny înţelesese. Ştia privirea şi o ură.

— N-ar fi trebuit să spui niciodată lucrurile pe care le-ai spus.

— Johnny...

— Nu a fost vina lui că au răpit-o. N-ar fi trebuit să-i spui niciodată asta. Maică-sa a făcut un pas spre el. Johnny i-a ignorat gestul.

— A plecat din cauza ta.

Ea s-a oprit la jumătatea unui pas şi l-a plesnit cu gheaţa din voce. Nota de înţelegere din glas i-a căzut de pe buze.

— A fost vina lui. Vina lui şi a nimănui altcuiva. Acum ea nu mai este şi eu n-am mai rămas cu nimic.

Johnny a simţit cum încep să-i tremure picioarele. în câteva secunde tremura tot. Era o ceartă veche, care îi frângea sufletul. Maică-sa s-a îndreptat şi a dat să se întoarcă.

— întotdeauna îi iei partea, i-a aruncat ea şi apoi a plecat, a intrat în casă, departe de lume şi de locul pe care-l avea în lumea asta ultimul ei copil.

Johnny s-a holbat la uşa decolorată şi apoi la mâinile lui. Le-a văzut tremurând, dar şi-a înghiţit emoţia. S-a aşezat iar şi a privit cum vântul suflă praful de pe drum. S-a gândit la cuvintele maică-sii, apoi s-a uitat în susul dealului. Nu era un deal prea drăguţ. Avea o creastă cu păduri zdrenţuite, punctate cu câteva căsuţe şi drumuri de pământ, brăzdat de fire de

telefon care se lăsau între stâlpi şi păreau foarte negre pe cerul curat. Dealul ăsta n- avea nimic special, dar el l-a privit pentru multă vreme. L-a privit până când a simţit că-l doare gâtul, apoi a intrat în casă să vadă ce face maică-sa.

Capitolul doi

Flaconul cu Vicodin zăcea deschis pe blatul de la baie; uşa de la camera maică-sii era închisă. Johnny a crăpat-o uşor, a văzut că înăuntru era întuneric şi că maică-sa era nemişcată, băgată sub pături. I-a auzit şuieratul aspru al respiraţiei şi, în rest, o linişte adâncă şi desăvârşită. A închis uşa şi s-a dus în camera lui.

Valiza de sub pat avea pielea crăpată şi pete negre de uzură pe la balamale. Unul dintre mânerele de piele era rupt, dar Johnny o păstrase pentru că-i aparţinuse cândva stră-străbunicului său. Valiza, mare şi pătrată, avea o monogramă ştearsă pe care Johnny o putea desluşi încă, din unghiul potrivit. Scria JPM, John Pendleton Merrimon, acelaşi nume cu al său.

A tras valiza afară, a aşezat-o pe pat şi a desfăcut ultima cataramă. Capacul s-a deschis smucindu-se greoi şi s-a izbit de perete. Pe interiorul lui se aflau 12 fotografii, un colaj. Cele mai multe ale surorii sale, dar în două dintre ele erau ei doi, împreună, arătând ca nişte gemeni care împărţeau acelaşi zâmbet. A atins scurt una dintre poze, apoi s-a uitat şi la celelalte, cu tatăl lui. Spencer Merrimon era un bărbat masiv, cu dinţii pătrăţoşi şi cu un zâmbet degajat, un constructor cu palme aspre, o încredere tăcută şi o certitudine morală care-l făcuse mereu pe Johnny să se simtă norocos că e fiul lui. Îl învăţase pe băiat multe lucruri: să conducă, să ţină capul sus, să ia decizii corecte. Taică-său îl învăţase cum funcţiona lumea, îl învăţase în ce să creadă şi care sunt lucrurile pentru care să lupte: familia, Dumnezeu, comunitatea. Tot ce învăţase Johnny despre ce însemna să fii bărbat de la el învăţase.

Până într-o zi, când taică-său plecase.

Acum Johnny trebuia să pună totul la îndoială, tot ce fusese învăţat cu atâta convingere. Lui Dumnezeu nu-i păsa de oamenii aflaţi în suferinţă. Nu de cei mici. Nu existau lucruri precum dreptate, răsplată sau comunitate;

vecinii nu-i ajutau pe vecini şi cei blajini n-aveau să moştenească lumea. Toate astea erau rahaturi. Biserica, poliţiştii, mama lui – niciunul dintre ei nu putea îndrepta lucrurile, nimeni nu avea puterea asta. Timp de un an, Johnny trăise cu adevărul nou şi brutal care îi aparţinea lui şi numai lui.

Dar aşa stăteau lucrurile şi asta era situaţia. Ceea ce părea beton într-o zi se dovedea în următoarea că nu fusese decât nisip; tăria era iluzie; credinţa nu făcea nici doi bani. Şi ce? Lumea lui cândva strălucitoare şi luminoasă se transformase într-o ceaţă rece şi jilavă. Asta era viaţa, noua orânduială. Johnny nu se putea încrede decât în sine, aşa că ăsta era modul în care mergea mai departe – pe drumul lui, cu alegerile lui, fără să privească înapoi.

A studiat fotografiile lui taică-său: într-una era la volanul unei furgonete, cu ochelari de soare, zâmbind; în alta stătea cu lejeritate pe vârful unui acoperiş, cu trusa de scule de la brâu atârnând într-o parte. Părea puternic: maxilarul, umerii, mustăţile bogate. Johnny a căutat o asemănare cât de neînsemnată cu propriile trăsături, dar el era prea delicat, cu pielea prea gingaşă. Johnny nu părea puternic, dar asta nu era decât o aparenţă.

Era puternic.

Şi-a spus sieşi: o să fiu puternic.

Restul era mai greu de acceptat, aşa că n-a făcut-o. A ignorat vocea măruntă din fundul minţii, vocea lui de copil. A încleştat maxilarul şi a atins fotografiile pentru ultima dată; apoi a închis ochii şi, când i-a deschis, emoţia dispăruse.

Nu era un singuratic.

în valiză se aflau toate lucrurile de care i-ar fi fost cel mai dor Alyssei, lucrurile pe care şi le-ar fi dorit la întoarcerea acasă. Le-a scos pe rând: jurnalul ei, necitit; două jucării de pluş pe care le avea de când se ştia; trei albume cu poze; albumul ei cu

fotografii de la şcoală; CD-urile preferate; un mic cufăr cu note luate la şcoală, pe care le colecţiona ca pe o comoară.

Maică-sa îl întrebase nu o dată despre obiectele din valiză, dar Johnny ştia bine că nu trebuie să-i spună nimic. Dacă amesteca pilulele nepotrivite, se putea întâmpla orice. Ar fi aruncat lucrurile alea sau le-ar fi ars în grădină, stând acolo ca un zombi sau urlând despre cât de mult o făceau să sufere amintirile acelea. Asta s-a întâmplat cu celelalte fotografii ale tatei şi cu nimicurile sacre ce umpluseră cândva odaia surorii lui. Dispăruseră în noapte sau fuseseră distruse de furtunile stârnite de maică-sa.

Pe fundul valizei se afla un dosar verde. înăuntrul lui erau un teanc subţire de hărţi şi o fotografie a Alyssei făcută undeva, între opt şi zece ani. Johnny a pus poza deoparte şi a desfăcut hărţile. Una era la scară mare şi arăta ţinutul aşa cum stătea cuibărit în estul Carolinei de Nord, nici pe dealurile nisipoase, nici în piemont, nici pe luncile mlăştinoase; la două ore de Raleigh şi poate o oră de coastă. Partea de nord era o zonă aspră: păduri şi mlaştini şi o limbă de granit de 45 de kilometri, unde oamenii săpau pe vremuri după aur. Râul curgea dinspre nord şi tăia în două ţinutul, trecând la câţiva kilometri de oraş. în partea de vest era pământ negru, perfect pentru vii şi ferme, iar la est erau dealurile nisipoase, care se mândreau cu un semicerc de terenuri de golf foarte bine cotate şi, dincolo de ele, cu un şir lung de orăşele sărace care abia reuşeau să supravieţuiască. Johnny trecuse prin unele dintre ele şi îşi amintea bălăriile care creşteau din rigole, fabricile abandonate şi magazinele de băuturi, bărbaţii prăbuşiţi pe scaune la umbră, care beau din sticlele ambalate în pungi de hârtie maro. La 75 de kilometri după ultimul dintre oraşele acestea eşuate întâlneai aşezarea Wilmington şi Oceanul Atlantic. Carolina de Sud era un ţinut străin, dincolo de marginea hârtiei.

Johnny a strâns harta mare şi a vârât-o la loc în dosar. Restul hărţilor detaliau străzile din oraş. Numărul străzii era scris cu cerneală roşie, şi nişte „X”-uri mici marcau adrese individuale. Pe margini se înşirau însemnări scrise de mână. Unele cartiere erau încă neatinse; câteva erau bifate complet. S-a uitat în partea de vest a oraşului, întrebându-se despre care zonă

anume vorbea Jack. Trebuia să-l întrebe. Mai încolo.

Johnny a mai cercetat harta câteva clipe, apoi a împăturit-o şi a lăsat-o deoparte. Lucrurile Alyssei au intrat la loc în valiză şi valiza a intrat sub pat. A luat poza cea mare şi a strecurat în buzunarul de la spate un pix roşu.

Tocmai ieşise pe uşă şi era gata să încuie, când a cotit pe alee dubiţa. Avea vopseaua de pe capotă cojită în petice neregulate; aripa din dreapta, din faţă, era înfundată şi ruginită. A pivotat pe alee cu o zguduitură şi Johnny a simţit ceva ce semăna cu disperarea. S-a întors cu spatele, o făcut harta sul şi a îndesat-o în buzunarul unde avea şi pixul. Ţinea încă fotografia în mână, ca să nu se mototolească. Şi când dubiţa s-a oprit, Johnny a văzut prin geamul ei o fulgerare albastră; apoi geamul a coborât. Chipul din spatele lui era neobişnuit de palid şi buhăit.

— Urcă, a spus bărbatul.

Johnny a coborât de pe verandă şi a traversat peticul de iarbă şi buruieni. S- a oprit înainte de a ajunge la marginea aleii.

— Ce cauţi aici, Steve?

— Unchiule Steve.

— Nu eşti unchiul meu.

Uşa s-a deschis scârţâind şi bărbatul a coborât din dubiţă. Purta o salopetă albastră cu o emblemă aurie pe umărul drept şi o centură grea, neagră.

— Sunt văr primar cu taică-tu, aşa că „unchi” e destul de corect. în plus, mi-ai zis „unchiule Steve” de când aveai trei ani.

— „Unchi” înseamnă familie, iar asta înseamnă că ne ajutăm unii pe alţii. Pe tine nu te-am mai văzut de o lună jumătate, iar înainte de asta nu te mai văzusem o lună. Unde ai fost?

Steve şi-a îndesat degetele mari în centură, făcând vinilinul rigid al acesteia să pârâie.

— De-acum, mama ta s-a înhăitat cu oameni bogaţi, Johnny. Călăreşte pe calul câştigător.

Steve a fluturat din mână.

— Casă pe gratis. Nu-i nevoie să muncească. Să dea naiba, fiule, eu nu pot face pentru ea nimic ce nu poate face iubitul ei de o mie de ori mai bine.
Ăla are mallul, cinemaurile. Are jumătate de oraş, pentru numele lui Dumnezeu. Nu vrea să-i stea în drum d-ăştia ca mine.

— Să-i stea în drum?

Lui Johnny nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Nu asta...

— Ţi-e frică de el, a spus băiatul cu dezgust.
— El îmi plăteşte salariul, mie şi altor 400. Acum, dacă i-ar face rău maică- tii sau ceva de genul ăsta, ar fi una. Dar el o ajută, nu? Aşa că de ce i-aş sta în drum? Tatăl tău ar înţelege treaba asta.

Johnny şi-a ferit privirea.

— Nu ai întârziat la tura ta de la mall?

— Ba da. Aşa că urcă.

Johnny nu s-a clintit.

— Ce cauţi aici, unchiule Steve?
— M-a sunat maică-ta şi m-a întrebat dacă pot să te duc la şcoală. A spus că ai pierdut autobuzul.

— Nu merg la şcoală.

— Ba da, mergi.

— Ba nu, nu merg.
— Isuse, Johnny. De ce trebuie să complici totul, fir-ar al dracului să fie? Urcă naibii în dubă!

— De ce nu-i zici că m-ai dus şi m-ai lăsat acolo, şi gata?

— O să-i spun că te-am dus, aşa că trebuie să te duc. Nu plec nicăieri până nu urci. O să te oblig dacă trebuie.

Johnny a rostit răspicat:

— Nu eşti poliţist, Steve. Nu eşti decât un agent de pază de la mall. Nu mă poţi obliga să fac nimic.

— Să-mi bag picioarele! Aşteaptă aici.

Când a trecut pe lângă Johnny, i-a zdrăngănit ceva metalic la centură. Uniforma părea foarte apretată şi i se freca între picioare fâşâind.

— Ce faci?

— Mă duc să vorbesc cu maică-ta.

— Doarme.

— Atunci o s-o trezesc. Nu pleca de-aici. Vorbesc serios.

A intrat în căsuţa care mirosea a băutură şi produse ieftine de curăţenie. Johnny s-a uitat cum uşa se închide cu un clic şi apoi a aruncat un ochi spre bicicletă. Putea s-o încalece şi să plece înainte să apuce să iasă unchiul Steve, dar nu asta face un om puternic. Aşa că a scos harta din buzunar şi a netezit-o pe piept. A inspirat adânc şi apoi a intrat în casă, ca să rezolve problema.

înăuntru era linişte şi lumina încă difuză. Johnny s-a oprit în holul mic. Uşa de la camera maică-sii era larg deschisă şi unchiul Steve stătea în faţa ei, nemişcat. Johnny l-a privit o clipă, dar Steve nici nu s-a mişcat, nici nu a vorbit. Când Johnny s-a apropiat mai mult, a zărit o fâşie îngustă din dormitor. Ea încă dormea, întinsă pe spate, acoperindu-şi ochii cu braţul. Pătura îi căzuse spre talie şi Johnny a observat că era dezbrăcată, iar unchiul Steve rămăsese acolo, holbându-se. Apoi Johnny a înţeles.

— Ce mama dracului?

Apoi mai tare:

— Ce mama dracului, Steve?

Unchiul Steve s-a răsucit spre el, vinovat. A ridicat mâna, cu degetele răşchirate.

— Nu e ce crezi tu.

Dar Johnny nu-l asculta. A făcut în fugă cinci paşi şi a închis uşa de la camera maică-sii. Ea rămăsese în continuare nemişcată. Johnny s-a aşezat cu spatele în uşă şi a simţit cum îi ia foc privirea.

— Eşti bolnav, Steve. E mama.

Johnny s-a uitat înjur, de parcă ar fi căutat un băţ sau o bâtă, dar n-a găsit nimic.

— Ce naiba ai?

în privirea unchiului Steve se citea o disperare cum nu mai văzuse.

— Doar am deschis uşa, atât. N-aveam de gând nimic. îţi jur pe Dumnezeu, Johnny. Nu sunt aşa. Nu sunt genul ăla de bărbat. Jur. Jur pe Dumnezeu.

Faţa îi lucea de transpiraţie uleioasă. Era atât de speriat, încât ţi se făcea milă. Lui Johnny îi venea să-i tragă un şut în boaşe. îi venea să-l trântească la pământ, să ia ţeava de la el de sub pat şi să-i zdrobească ouăle până i le făcea una cu pământul. Dar s-a gândit la poza Alyssei şi la lucrurile pe care trebuia să le facă. Şi la ce învăţase anul ăsta. învăţase cum să-şi lase emoţiile deoparte. Vocea i s-a auzit rece şi egală. Avea chestii de făcut şi Steve urma să-l ajute.

— O să-i zici că m-ai dus la şcoală.

Johnny a dat din cap şi s-a apropiat.

— Dacă te întreabă, asta o să-i zici.

— Şi n-o să-i spui nimic?

— Nu, dacă îi zici ce te-am învăţat.

— Juri?

— Pleacă de-aici şi gata, unchiule Steve. Du-te la serviciu.

Unchiul Steve a trecut pe lângă el, cu mâinile încă ridicate.

— N-aveam de gând nimic.

Dar Johnny nu mai avea nimic de spus. A închis uşa, apoi a desfăcut harta pe blatul de la bucătărie. Pixul roşu îi aluneca între degete. A netezit cu palma hârtia mototolită şi a alunecat cu degetul peste cartierul la care lucrase în ultimele trei săptămâni.

A ales o stradă la întâmplare.

Capitolul trei

Detectivul Hunt stătea aşezat la masa supraîncărcată din biroul lui mic. Dosarele zăceau împrăştiate pe dulapuri şi pe scaunele nefolosite. Căni murdare de cafea, înştiinţări pe care nu le citise. Era 9:45. Locul arăta îngrozitor, însă îi lipsea energia să se ocupe de asta. S-a frecat cu palmele pe faţă insistând pe pungile de sub ochi până când a văzut stele verzi şi dungi albe. Avea faţa aspră, nebărbierită, şi ştia că-şi arăta fiecare secundă din cei 41 de ani. Slăbise atât de mult, încât costumul atârna pe el. Nu mai trecuse de şase luni nici pe la sală, nici pe la poligonul de trageri. Rareori reuşea să mănânce mai mult de o masă pe zi, dar nimic din toate astea nu părea să conteze.

în faţa lui erau împrăştiate copiile actelor din dosarul Alyssa Merrimon. Un exemplar uzat de cât fusese de răsfoit stătea încuiat într-un sertar al biroului de acasă. A dat paginile metodic, citind fiecare cuvânt: relatări, interogatorii, rezumate. Alyssa îl privea ţintă dintr-o fotografie mărită după poza de la şcoală. Părul negru, la fel ca al fratelui ei. Aceeaşi conformaţie osoasă, aceiaşi ochi întunecaţi. Un soi de zâmbet misterios. O lumină pe care o avea şi mama ei, un aer eteric pe care Hunt încercase tară succes să-l identifice. Lelul în care îşi pleca ochii, poate? Urechile lipite de cap şi pielea ca de porţelan? Inocenţa? Acesta era lucrul la care Hunt se întorcea cel mai des. Copila arăta de parcă n-ar fi avut niciodată un gând impur, de parcă n-ar fi făcut în viaţa ei o faptă rea.

Apoi mai erau şi mama, şi fratele ei. Aveau cu toţii această inocenţă, într-o proporţie sau alta; dar niciunul dintre ei în măsura în care o avea ea.

Hunt s-a mai frecat o dată pe faţă.

Era prea aproape, înţelegea asta; dar cazul nu-i dădea pace. O privire aruncată prin birou i-a arătat cât de mult se prăbuşise. Aveau cazuri la care trebuia să lucreze. Cazuri ale altor

oameni. Oameni reali, care sufereau la

fel cum suferiseră şi Merrimonii; dar toate cazurile acelea păleau şi el tot nu înţelegea de ce. Fata îşi croise drum până în visele lui. Purta aceleaşi haine pe care le avusese şi în ziua dispariţiei: pantaloni scurţi galben-deschis şi bluză albă. În visul lui era palidă. Avea părul scurt. Treizeci şi şase de kilograme. O zi fierbinte de primăvară. N-avea nicio idee cum se întâmplase; visul începuse ca o bubuitură de tun, ca o explozie totală, colorată şi sonoră. Ceva o trăgea într-un loc întunecat dintre copaci, târând- o peste frunzele calde şi putrede. Avea mâna întinsă, gura deschisă, dinţii foarte albi. A încercat s-o apuce de mână, însă n-a reuşit, iar ea a ţipat în timp ce nişte degete lungi au târât-o într-un loc întunecos şi nedefinit.

După aceea s-a trezit scăldat în sudoare, lovind cu braţele înjur, ca şi când ar fi săpat prin frunze. Visul l-a urmărit două sau trei nopţi într-o săptămână şi a fost acelaşi de fiecare dată. Se dădea jos din pat pe la 3 dimineaţa, tremurând, treaz de-a binelea, apoi se spăla cu apă rece pe faţă şi se holba lung în oglindă la ochii injectaţi înainte de a coborî la parter, ca să mai parcurgă o dată dosarul în orele care rămâneau până la trezirea fiului lui şi înainte ca ziua să-i mângâie pielea cu degetele ei lungi.

Visul a devenit iadul său personal, dosarul a devenit un ritual, o religie; şi îl mânca de viu.

— Bună dimineaţa!

Hunt a tresărit, apoi a ridicat privirea. în uşă stătea John Yoakum, partenerul şi prietenul său.

— Hei, John! Bună dimineaţa!

Yoakum avea 63 de ani, părul şaten şi rar şi un barbişon înspicat cu gri.
Slab, dar într-o formă fizică foarte bună, era periculos de deştept şi extrem de cinic. Erau parteneri de patru ani, lucraseră împreună la mai mult de zece cazuri mari şi Hunt îl plăcea. Era un bărbat discret şi şmecher, dar aducea totodată şi o perspectivă rară într-un job care exact de asta avea nevoie. Muncea mult atunci când era de lucru, apărându-i spatele partenerului său; şi chiar dacă era un pic cam sumbru şi un pic cam retras, Hunt n-avea nicio problemă.

Yoakum a clătinat din cap.

— Aş vrea să trăiesc şi eu noaptea aia care te face să arăţi

în halul ăsta.

— Nu, n-ai vrea.
Lui Yoakum i-a dispărut zâmbetul de pe buze şi cuvintele au căpătat un ritm mai rapid.

— Ştiu, Clyde. Făceam şi eu mişto de tine.

A gesticulat peste umăr.

— Am un apel la care s-ar putea să vrei să răspunzi.

— Da? Şi de ce crezi asta?

— Pentru că este despre Johnny Merrimon.

— Pe bune?
— O cucoană vrea să discute cu un poliţist. I-am spus că azi eu sunt singurul poliţist adevărat de aici. I-am zis: epavă emoţională, da, avem şi una de-asta. Un obsesiv-compulsiv care arăta cândva ca un poliţai. Pot să-i dau şi pe unul din ăsta, da. Pe ambii, de fapt. în acelaşi timp.

— Pe ce linie, deşteptule?

Yoakum şi-a arătat dinţii sclipitori de porţelan.

— Linia 3, a răspuns şi a plecat cu un aer degajat de

fanfaron.

Hunt a ridicat receptorul şi a apăsat pe butonul pâlpâitor al liniei

3:

— Sunt detectivul Hunt.

La început, la capătul celălalt n-a fost decât tăcere, apoi s-a auzit o voce de femeie. Părea a unei persoane în vârstă.

— Detectiv? Nu ştiu dacă e nevoie de un detectiv. Nu este chiar atât de important, serios. M-am gândit doar că ar trebui să ştie cineva de asta.

— Este în regulă, doamnă. Puteţi să-mi spuneţi cum vă

numiţi, vă rog?

— Louisa Sparrow[1], la fel ca pasărea.

Vocea i se potrivea.

— Care este problema, doamnă Sparrow?

— E vorba despre băiatul acela, sărmanul. Ştiţi, cel care

şi-a pierdut sora.

— Johnny Merrimon.

— Da, el. Sărmanul băiat...

Vocea s-a frânt pentru o clipă, apoi a redevenit fermă.

— A fost la mine acasă... exact acum un minut.

— Cu o fotografie a surorii lui, a întrerupt-o Hunt.

— Exact, da. De unde aţi ştiut?

Hunt i-a ignorat întrebarea.

— Puteţi să-mi daţi adresa dumneavoastră, doamnă?

— Nu a dat de bucluc, nu? A trecut prin atâtea, ştiu. Doar că e zi de şcoală şi e destul de supărător să vezi aşa, tam-nesam, fotografia fetei şi asemănarea dintre ei, de parcă băiatul n-ar fi crescut deloc; şi toate întrebările alea pe care le pune, de parcă aş fi avut ceva de-a face cu asta.

Detectivul Hunt s-a gândit la băiatul mititel pe care-l găsise la magazin. La ochii lui adânci. La privirea lui bănuitoare.

— Doamnă Sparrow...

— Da.

— Chiar aş vrea să-mi spuneţi adresa.

Hunt l-a găsit pe Johnny Merrimon la o stradă distanţă de locuinţa Louisei Sparrow. Băiatul stătea pe bordură, cu picioarele încrucişate şi tălpile în rigolă. Cămaşa era scăldată în sudoare şi transpiraţia îi lipise părul pe frunte. O bicicletă rablagită zăcea acolo unde o abandonase, pe jumătate aruncată pe peluza cuiva. Rodea capătul unui pix, aplecat peste o hartă deschisă în poală, care-i acoperea picioarele ca o pătură. Era atât de concentrat, încât nu a ridicat privirea decât atunci când Hunt a trântit portiera. în clipa aceea, băiatul arăta ca un animal speriat, dar apoi s-a liniştit. Hunt a văzut în ochii lui cum îl recunoaşte şi ia o decizie, însă apoi a văzut ceva mai profund.

Acceptare.

Apoi viclenie.

A măsurat din priviri distanţa, să vadă dacă ar putea sări pe bicicletă, să încerce să fugă. A riscat o privire şi spre pădurea din apropiere, dar Hunt s- a apropiat de el şi puştiul s-a resemnat.

— Bună ziua, domnule detectiv!

Hunt şi-a scos ochelarii de soare. Umbra lui a căzut pe picioarele

băiatului.

— Bună, Johnny!

Băiatul a început să împăturească harta.

— Ştiu ce o să spuneţi, aşa că nu trebuie să spuneţi.

Hunt a ridicat o mână.

— Pot să văd harta?

Johnny a încremenit şi expresia de animal hăituit i-a apărut iar pe chip. S-a uitat în lungul străzii, apoi la hartă. Hunt a continuat:

— După cum vezi, am aflat de hartă. La început n-am crezut, dar mi-a spus lumea despre ea.

Privirea lui Hunt a rămas aţintită asupra băiatului.

— A câta oară e, Johnny? De câte ori am vorbit cu tine despre asta? De patru ori? De cinci ori?

— De şapte.

Vocea băiatului abia dacă s-a ridicat din rigolă. Degetele i se albiseră, încleştate pe hartă.

— O să ţi-o dau înapoi.

Băiatul a ridicat privirea, cu ochii negri scânteietori şi viclenia ştearsă de pe chip. Impresia de viclenie a dispărut. Era doar un puşti. Era speriat.

— Promiteţi?

Părea foarte micuţ.

— îţi promit, Johnny.

Băiatul a ridicat mâna şi degetele lui Hunt au apucat harta. Se crâmpoţise de cât fusese folosită şi urmele de la împăturire se albiseră. S-a aşezat pe bordură, alături de băiat, şi a despăturit-o. Era mare, cu semne de cerneală violet pe hârtia albă. Şi-a dat seama că era o hartă din cele folosite pentru colectarea taxelor, cu nume şi adrese. Acoperea doar o parte din oraş, poate o mie de proprietăţi. Aproape jumătate fuseseră tăiate cu „X”-uri cu cerneală roşie.

— De unde ai asta? a întrebat Hunt.

— De la taxe şi impozite. Nu sunt scumpe.

— Le ai pe toate? Pentru tot ţinutul?

Johnny a încuviinţat, iar Hunt a continuat:

— Iar semnele roşii?

— Casele unde am fost. Oamenii cu care am vorbit.
Hunt a rămas tâmp. Nu-şi putea imagina câte ore îi luase, cât teren acoperise pe o bicicletă prăpădită.

— Dar cele cu asterisc?

— Bărbaţi fără familie, care locuiesc singuri. Cei care-mi

dau fiori.

Hunt a împăturit harta şi i-a dat-o înapoi.

— Sunt semne şi pe celelalte hărţi?

— Pe unele dintre ele.

— Treaba asta trebuie să înceteze.

— Dar...

— Nu, Johnny. Trebuie să înceteze. Oamenii ăştia sunt persoane private. Primim plângeri.

Johnny s-a ridicat în picioare.

— Nu încalc nicio lege.

— Eşti un chiulangiu, fiule. Chiuleşti de la şcoală chiar în momentul ăsta. în plus, e periculos. Habar n-ai cine locuieşte prin casele alea.

A îndreptat un deget spre hartă, plesnind hârtia; Johnny a retras-o repede.

— Nu pot să pierd încă un copil.

— Pot avea grijă de mine.

— Da, mi-ai spus şi azi-dimineaţă.

Johnny şi-a ferit privirea, iar Hunt i-a studiat linia maxilarului îngust, muşchii care se zbăteau sub pielea netedă. A văzut o pană mică atârnată de un şnur la gâtul lui Johnny. Strălucirea ei cenuşiu-albicioasă ieşea în evidenţă pe cămaşa decolorată a băiatului. Hunt a arătat cu degetul spre ea, încercând să detensioneze atmosfera.

— Ce-i aia?

Johnny şi-a dus mâna la gât. A îndesat pana la loc sub cămaşă.

— Este o pană abia crescută, a spus el.

— O pană abia crescută?

— Ca să-mi poarte noroc.

Hunt a văzut cum băiatului i se albesc degetele de la strânsoare şi apoi a zărit încă o pană legată la bicicletă. Aceasta era mai mare şi aproape toată cafenie.

— Dar aia? a arătat el din nou. Şoim? Bufniţă?

Faţa băiatului nu exprima nimic; a rămas tăcut.

— Şi aia este tot ca să-ţi poarte noroc?

— Nu.

Johnny a făcut o pauză şi apoi şi-a ferit privirea.

— Aia e altceva.

— Johnny...

— Aţi văzut ştirile de săptămâna trecută? Când au găsit-o pe fata aia răpită în Colorado? Ştiţi care?

— Ştiu care.

— A fost dispărută timp de un an şi au găsit-o la trei străzi de casa ei. în tot timpul ăsta, a fost la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă. Un kilometru şi jumătate de familia ei, încuiată într-o groapă de pământ săpată în peretele unei pivniţe. îngropată acolo cu o găleată şi o saltea.

— Johnny...

— Au arătat poze la ştiri. O găleată. O lumânare. O saltea împuţită. Pivniţa avea doar 1,20 metri înălţime. Dar au găsit-o.

— Ăsta a fost un caz, Johnny.

— Toate sunt aşa.

Johnny s-a întors iar spre el, cu ochii adânci mai întunecaţi şi mai liniştiţi.

— Mereu este vorba despre un vecin sau un prieten, cineva pe care copilul îl cunoaşte sau o casă pe lângă care trece în fiecare zi. Şi când îi găsesc, mereu sunt în apropiere. Chiar dacă sunt morţi, sunt în apropiere.

— Nu se întâmplă mereu aşa.

— Dar uneori, da. Uneori aşa se întâmplă.

S-a ridicat şi Hunt şi i-a răspuns cu voce îmblânzită.

— Uneori.

— Doar pentru că voi aţi renunţat nu înseamnă că trebuie să renunţ şi eu.

Privindu-l pe băiat şi convingerea lui disperată, Hunt a fost copleşit de o uriaşă tristeţe. Era detectivul principal al departamentului pentru cazuri majore şi, din această cauză, preluase şi dispariţia Alyssei. Hunt muncise mai mult decât oricare alt poliţist ca s-o aducă pe sărmana fetiţă acasă.

Petrecuse astfel luni întregi şi se îndepărtase de propria familie, până când soţia lui, pradă disperării şi unei furii tăcute, îl părăsise până la urmă. Şi pentru ce? Alyssa era dispărută, atât de dispărută încât ar fi fost norocoşi şi dacă i-ar fi găsit măcar rămăşiţele. Nu conta ce se întâmplase în Colorado. Hunt ştia statisticile: cei mai mulţi copii erau morţi după primele 24 de ore. Dar asta nu simplifica situaţia. Tot voia s-o aducă acasă. într-un fel sau altul.

— Dosarul este încă deschis, Johnny. N-a renunţat nimeni.

Johnny şi-a ridicat bicicleta. A rulat harta şi a îndesat-o în buzunarul de la spate.

— Trebuie să plec.

Detectivul Hunt a pus palma pe ghidon şi a simţit punctele de rugină şi fierbinţeala soarelui.

— Am fost foarte îngăduitor cu tine. Nu mai pot face asta. Trebuie să încetezi.

Johnny a tras de bicicletă, dar aceasta nu s-a clintit. A spus mai tare decât îl auzise vreodată Hunt:

— Pot să-mi port şi singur de grijă.

— Dar tocmai asta e, Johnny. Nu e treaba ta să-ţi porţi de grijă. Este treaba mamei tale şi, sincer să fiu, nu sunt sigur nici că îşi poate purta ei de grijă, ca să nu mai vorbim de un băiat de 13 ani.

— S-ar putea să credeţi că aşa e, dar nu ştiţi nimic.

Timp de o clipă lungă, detectivul i-a susţinut privirea. A văzut cum a trecut de la mândrie aprigă la spaimă şi a înţeles cât de mult avea nevoie băiatul de speranţa lui. Dar lumea nu era un loc potrivit pentru copii, iar el ajunsese la limită cu Johnny Merrimon.

— Dacă te pun acum să-ţi ridici cămaşa, câte vânătăi o să văd?

— Pot să-mi port şi singur de grijă.

Cuvintele sunau slab şi automat, aşa încât Hunt a coborât vocea.

— Nu pot face nimic dacă nu vorbeşti cu mine.

Johnny s-a îndreptat de spate şi a dat drumul bicicletei.

— O să merg pe jos, a spus el şi s-a răsucit pe călcâie.

— Johnny.

Copilul şi-a continuat drumul.

— Johnny!

Când s-a oprit, Hunt i-a adus bicicleta, auzind cum pocnesc spiţele. Poliţistul i-a oferit bicicleta şi Johnny a apucat ghidonul.

— Mai ai cartea mea de vizită?

Johnny a dat din cap în semn de încuviinţare, iar Hunt a expirat lung. Nici măcar lui însuşi n-ar fi putut să-şi explice pe de-a-ntregul afinitatea faţă de băiat. Poate că a văzut ceva în el. Poate că i-a simţit suferinţa mai mult decât ar fi trebuit.

— Ţine-o la tine. Sună-mă oricând.

— OK.

— Nu vreau să mai aud că faci aşa ceva.

Johnny nu a spus nimic.

— O să te duci direct la şcoală?

Tăcere.

Hunt s-a uitat spre cerul albastru, senin, apoi spre băiat. Avea părul negru şi umed, maxilarele încordate.

— Ai grijă, Johnny.

[1] în engleză, snarrow înseamnă vrabie. ÎN.t.î

Capitolul patru

Lumea nu era cum trebuie. Poliţistul intuise corect. Johnny trăsese cu ochiul peste mai multe garduri şi prin mai multe ferestre decât putea să numere. Bătuse la uşi la toate orele posibile şi văzuse lucruri care nu erau în regulă. Lucruri pe care le făceau oamenii când îşi imaginau că erau singuri şi nu-i vede nimeni. Văzuse copii trăgând droguri pe nas şi bătrâni care mâncau de pe jos. Văzuse odată un pastor în chiloţi, cu faţa roşie, ţipând la nevastă-sa în timp ce ea plângea. Asta era complet aiurea. Dar Johnny nu era idiot. Ştia că oamenii nebuni pot arăta la fel ca toţi ceilalţi. Aşa că ţinea capul plecat. Avea şireturile bine legate şi un briceag în buzunar.

Avea grijă.

Era isteţ.

Johnny nu s-a uitat în urmă până când n-a parcurs două străzi întregi. Când a întors capul, l-a văzut pe detectivul Hunt stând tot în drum, o pată de culoare în depărtare, alături de o maşină neagră şi iarba verde. Poliţistul a mai rămas nemişcat o clipă, cu o mână ridicată în semn de rămas-bun, iar Johnny a pedalat tot mai repede, având grijă să nu se mai uite înapoi.

Poliţistul îl speriase şi s-a întrebat de unde ştia lucrurile pe care

le ştia.

Cinci.

Numărul i-a răsărit în minte.

Cinci vânătăi.

A pedalat mai tare, împingând în picioare până când cămaşa i s-a lipit de spate ca o a doua piele. A mers spre nord până la marginea îndepărtată a oraşului, unde râul trecea pe sub pod şi se lărgea până când curentul

aproape că dispărea cu totul. A pedalat până pe mal şi a aruncat bicicleta într-o parte. îşi auzea pulsul în urechi şi simţea gust de sare. Ochii îi ardeau, aşa că şi i-a şters cu mâneca zdrenţăroasă. Aici pescuia pe vremuri împreună cu tatăl lui. Ştia unde să găsească bibanii şi somnii care stăteau în mâl, la un metru şi jumătate adâncime, dar nimic din toate astea nu conta. Nu mai pescuia, dar încă venea aici.

Era încă locul lui.

S-a aşezat în ţărână ca să-şi dezlege şireturile. Degetele îi tremurau şi nu ştia de ce. Şi-a scos pantofii, apoi şi-a dus pana la obraz şi a învelit-o în tricou. Soarele i-a aşternut pe piele o fierbinţeală aprigă, iar băiatul şi-a privit vânătăile; cea mai mare dintre ele era de mărimea şi de forma genunchiului unui bărbat masiv. I se răsucea pe coastele din partea stângă şi Johnny şi-a amintit cum l-a ţintuit Ken cu genunchiul, mutându-şi greutatea de câte ori încerca să se zvârcolească.

A ridicat din umeri, încercând să uite de toate, de genunchiul de pe piept şi de degetul din faţă.

O să faci dracului ce-ţi spun eu,fir-ar al dracului să fie...

Palma deschisă l-a plesnit peste faţă, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, în timp ce maică-sa zăcea inconştientă în camera din spatele casei.

Rahat cu ochi ce eşti...

O altă palmă, de data asta şi mai tare.

Unde-i tati acum?

Vânătaia se îngălbenise pe margini, se făcuse verde în mijloc; şi îl durea când o împungea cu degetul. Pielea s-a albit pentru o clipă – un alt oval perfect –, apoi culoarea a năvălit înapoi. Johnny şi-a frecat sarea din ochi, iar când s-a îndreptat spre râu, s-a împiedicat o dată. A intrat în apă şi mâlul de pe fund i-a intrat printre degetele de la picioare; apoi s-a scufundat şi apa caldă s-a închis deasupra lui. L-a înfăşurat, a stins sunetele lumii şi l-a

purtat neobosită tot mai jos.

Johnny a petrecut două ore la râu, prea îngrijorat din cauza lui Hunt ca să mai rişte să-şi continue cercetarea, prea nehotărât în legătură cu şcoala ca să merite să se ducă la ore. A înotat de-a latul râului şi înapoi, a făcut scufundări superficiale de pe pietrele încinse de soare. Pe mal erau stive argintii de lemne plutitoare şi vântul mângâia apa. Până spre prânz, era deja răpus de oboseală, aşa că s-a întins pe un bolovan turtit la vreo 12 metri în josul râului, după pod, invizibil în spatele unei sălcii ale cărei ramuri lungi se întindeau pe apa neagră. Maşinile făceau podul să zumzăie. La un moment dat, pe bolovanul de lângă capul lui a aterizat o pietricică. S-a ridicat şi o altă pietricică l-a lovit în umăr. S-a uitat înjur şi n-a văzut pe nimeni. O a treia piatră l-a ţintit în picior, destul de mare ca să-l înţepe.

— Mai aruncă una şi eşti mort.

Tăcere.

— Ştiu că tu eşti, Jack.

Johnny a auzit un hohot de râs şi Jack şi-a făcut apariţia dinspre marginea pădurii. Purta pantaloni scurţi făcuţi din nişte blugi tăiaţi şi pantofi sport împuţiţi. Cămaşa era de un galben murdar, cu o poză a lui Elvis în contur negru. Căra în spate un rucsac, iar în pumn, mai multe pietre. Unul dintre colţurile gurii forma un unghi ascuţit şi părul era dat cu gel şi pieptănat pe spate. Johnny uitase că era vineri.

— Asta a fost pentru că ai chiulit fără mine.

Jack s-a îndreptat spre el, un băieţel blond cu ochi căprui şi cu un braţ grav deformat. Braţul drept era în regulă, dar pe celălalt era greu să nu-l vezi. Stafidit şi mic, lăsa impresia că era braţul unui băiat de şase ani cusut pe trupul unui puşti de două ori mai mare.

— Eşti supărat? l-a întrebat Johnny.

— Da.

— Ai dreptul la o lovitură tară să ripostez, ca să fim chit.

Jack şi-a reţinut zâmbetul încordat.

— Trei lovituri, a spus el.

— Trei cu braţul de fată.

— Două cu ciocanul.

Jack a încordat pumnul bun şi zâmbetul i s-a subţiat.

— Să nu te fereşti.

S-a apropiat şi Johnny a îndoit braţul, trăgându-l spre el. Jack şi-a îndepărtat picioarele şi a tras pumnul îndărăt.

— O să te doară.

— Fă-o, tatălăule!

Jack l-a pocnit de două ori în braţ. L-a lovit cu putere şi, când s-a dat înapoi, a părut satisfăcut.

— Aşa meriţi.

Johnny a rotit braţul, a aruncat o pietricică, iar Jack s-a lăsat pe vine, să nu-l nimerească.

— De unde ai ştiut c-o să fiu aici?

— Nu e astrofizică.

— Atunci ce ţi-a luat atât?

Jack s-a aşezat pe piatră, lângă Johnny. Şi-a dat jos rucsacul şi şi-a scos şi el cămaşa. Avea pielea arsă şi roşie, cojită pe umeri. La gât îi atârna o cruce argintie, prinsă pe un lanţ subţire de inox. Când a desfăcut rucsacul, crucea s-a răsucit, sclipind argintie în soare.

— A trebuit să mă duc acasă după provizii. Tata era tot acolo.

— Nu te-a văzut, nu?

Tatăl lui Jack era un poliţist serios şi sever, iar Johnny îl evita de parcă era ciumat.

— Ţi se pare că-s idiot?

Mâna bună a lui Jack a dispărut în rucsac.

— E încă rece, a spus el şi a scos de acolo o cutie de bere.

I-a dat-o lui Johnny, apoi a scos alta.

— Bere furată.

Johnny a clătinat din cap.

— O să arzi în focurile iadului.

Jack i-a aruncat acelaşi zâmbet subţire.

— Dumnezeu ne iartă micile păcate.

— Nu aşa zice maică-ta.

Jack a hohotit scurt.

— Mama mai are puţin şi se apucă de spălat picioare şi umblat cu şerpii veninoşi, omule! Ştii şi tu. Se roagă pentru sufletul meu de parcă mai am puţin şi ard în flăcări. Se roagă acasă, se roagă în public.

— Du-te de-aici!

— Mai ţii minte când m-au prins copiind?

Cu trei luni în urmă. Johnny îşi amintea.

— Da. La ora de istorie.

— Am avut o întâlnire cu directorul. înainte să se termine, l-a pus să se aşeze în genunchi şi să se roage la Dumnezeu ca să-mi arate calea cea dreaptă.

— Minţi de îngheaţă apele.

— Să mor eu. L-a speriat de moarte. Ar fi trebuit să-i vezi faţa, era schimonosită toată şi se uita cu un ochi la ea, printre gene, ca să vadă dacă-l priveşte în timpul rugăciunii.

Jack a desfăcut cutia de bere şi a ridicat din umeri.

— Cu toate astea, nu pot să-l condamn. Maică-mea s-a dus la fund rău de tot şi se străduieşte din toate puterile să mă ia şi pe mine cu ea. Săptămâna trecută l-a pus pe preot să se roage pentru mine.

— De ce?

— în caz că m-aş atinge singur. Ştii tu.

— Nu te cred.

— Viaţa este o comedie, a spus Jack, dar pe chip nu-i rămăsese nici urmă de zâmbet.

Maică-sa era înfricoşător de religioasă, pocăită şi necruţătoare. Stătea tot timpul pe capul lui Jack, ameninţându-l cu focul iadului şi cu damnarea. Jack reuşise să-i facă jocul, dar începuseră să se vadă nişte fisuri.

Johnny şi-a deschis berea.

— Ştie că taică-tu bea în continuare?

— Spune că Domnul nu e de acord, aşa că tata a pus un frigider pentru bere în garaj, unde-şi ţine şi spirtoasele. Asta pare să fi rezolvat lucrurile.

Jack a dat berea pe gât. Johnny a luat şi el o înghiţitură.

— Berea asta e de rahat, Jack.

— Muieţi-s posmagii, omule? Nu mă face să te pocnesc iar.

Jack a dat peste cap şi restul berii, a băgat cutia goală în rucsac şi a scos alta.

— Ţi-ai făcut eseul la istorie?

— Ce ţi-am zis despre micile păcate?

Johnny s-a uitat în spatele lui Jack.

— Unde ţi-e bicicleta?

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii?

— N-am avut chef să vin cu ea.

— Este un Trek de 600 de dolari.

Jack s-a uitat în altă parte şi a ridicat din umeri.

— Mi-e dor de aia veche. Asta-i tot.

— Tot niciun semn, ha?

— Furată, probabil. Pierdută pe veci.

Puterea sentimentului, şi-a spus Johnny. Vechea bicicletă a lui Jack era de culoare galben-pipi, cu trei viteze şi o şa alungită. Taică-su i-o cumpărase la mâna a doua şi probabil că avea 15 ani. Dispăruse de mult.

— Ai sărit din tren?

Privirea lui Johnny a alunecat spre ciotul de braţ. Jack căzuse din spatele unei camionete când avea patru ani şi îşi zdrobise braţul, care se pare că

avea un os pneumatic. îl operaseră să-l umple cu os de vită, dar operaţia mersese probabil destul de prost, pentru că n-a mai crescut mai deloc după aceea. Nici degetele nu prea funcţionau cum trebuie. Membrul nu era prea puternic. Johnny îi făcuse zile fripte pentru că aşa devenise braţul o problemă inexistentă între ei doi. însă era doar o acoperire. Când venea vorba despre asta, Jack nu prea ştia de glumă. Şi acum i-a văzut privirea.

— Nu crezi că m-aş descurca să sar din tren?

Furios.

— Mă gândeam doar la copilul ăla, să ştii.

Ştiau amândoi povestea, un băiat de 14 ani de la o şcoală din regiune, care încercase să sară în acelaşi tren şi nu reuşise să se prindă cum trebuie. Căzuse sub roţi şi îşi pierduse ambele picioare: unul de la coapsă în jos, unul de sub genunchi. Era învăţătură de minte pentru puştii ca Jack.

— Băiatul ăla era un pămpălău.

Jack a scotocit printr-unul dintre buzunarele exterioare ale rucsacului şi a scos de acolo un pachet de ţigări mentolate. A extras una dintre ele cu braţul beteag şi a ţinut-o între degetele de copil mic, în timp ce-a aprins-o cu bricheta. A tras în piept şi a încercat să sufle un inel de fum.

— Taică-tu cumpără şi ţigări de rahat.

Jack s-a uitat la cerul perfect albastru şi a mai tras un fum. în mâna lui mică, ţigara părea anormal de mare.

— Vrei şi tu una? a întrebat el.

— De ce nu?

Jack i-a întins ţigara, să tragă un fum, şi l-a lăsat să aprindă şi el una de la ţigara lui. Johnny a tras un fum şi a tuşit. Jack a râs.

— Nu eşti nici pe departe fumător.

Johnny a aruncat ţigara în râu şi a scuipat în ţărână.

— Ţigări de rahat, a repetat el.

Când a ridicat privirea, l-a surprins pe Jack uitându-se ţintă la vânătăile de pe piept şi coaste.

— Astea sunt noi, a spus Jack.

— Nu chiar aşa de noi.

Johnny s-a uitat cum curentul purta un buştean pe lângă

bolovanul lor.

— Mai spune-mi o dată.

— Ce să-ţi spun?

— Despre dubiţă.

— Ce dracu', Johnny, ce mai strici tu bucuria omului! De câte ori trebuie să mai trecem prin asta? Nu s-a schimbat nimic de ultima dată. Sau de data dinainte.

— Spune-mi şi gata.

Jack a tras fumul în piept şi şi-a ferit privirea.

— Era doar o dubă şi atât.

— Ce culoare?

— Ştii ce culoare.

— Ce culoare?

Jack a oftat.

— Albă.

— Dar era lovită? Avea zgârieturi? Ce altceva îţi mai

aminteşti?

— A trecut un an, Johnny.

— Ce altceva?

— Băga-mi-aş să-mi bag, omule. Era o dubă albă. Albă. Aşa cum ţi-am zis. Aşa cum le-am zis şi poliţailor.

Johnny a aşteptat şi, în cele din urmă, Jack s-a calmat.

— Era o dubă albă, simplă, a repetat el. Ca de zugrav.

— E prima oară când zici asta.

— Ba nu.

— Ba da. Ai descris-o: albă, tară geamuri în spate. N-ai zis niciodată că arăta ca duba unui zugrav. De ce zici acum? Avea urme de vopsea pe vreo parte?

— Nu.

— Avea scări pe acoperiş? Avea suport pentru scări?

Jack şi-a terminat ţigara şi a aruncat şi el chiştocul în râu.

— Era o dubă ca oricare alta, Johnny. Ea era la nici 200 de metri când s-a întâmplat. Nici măcar n-am fost sigur că a fost ea, până când n-am aflat că a dispărut. Veneam de la bibliotecă, la fel ca ea. în ziua aia, au fost la bibliotecă o grămadă de copii. Am văzut duba venind peste deal, apoi a oprit. S-a văzut o mână ieşită pe geam şi ea s-a apropiat dintr-o parte. Nu părea speriată sau ceva de genul ăsta. Pur şi simplu s-a apropiat fără ezitare.

A făcut o pauză.

— După aia s-a deschis uşa şi a tras-o cineva înăuntru.

Un tip alb. Cu cămaşă neagră. Aşa cum am zis de o sută de ori.
Uşa s-a închis şi au şters-o.

Toată chestia a durat înjur de zece secunde. Pur şi simplu nu mai am ce altceva să-mi amintesc.

Johnny s-a uitat în jos şi dat cu şutul într-o piatră.

— îmi pare rău, omule. Aş vrea să fi făcut ceva, dar n-am făcut şi asta e. Nici măcar nu a părut real.

Johnny s-a ridicat şi s-a uitat ţintă la râu. După un minut, a dat o dată din cap, scurt.

— Mai dă-mi o bere.

Au băut bere şi au înotat în râu. Jack a fumat. După o oră, l-a

întrebat:

— Vrei să mai verificăm nişte case?

Johnny a aruncat o piatră şi a scuturat din cap. Lui Jack îi plăcea jocul ăsta, riscul. îi plăcea să se strecoare ici şi colo şi să vadă lucruri pe care copiii n- ar fi trebuit să le vadă. Pentru el era o chestie de adrenalină.

— Azi nu, i-a răspuns Johnny.

Jack s-a îndreptat spre bicicleta lui Johnny, unde harta stătea îndesată între spiţele roţii din faţă. A scos-o şi a ridicat-o.

— Dar cu asta ce-i?

Johnny s-a uitat la prietenul lui şi apoi i-a povestit cum a dat peste el detectivul Hunt.

— Nu mă slăbeşte deloc.

Lui Jack i se părea că e o prostie.

— Nu e decât un poliţai.

— Şi taică-tu e poliţai.

— Da, şi eu îi fur berea din frigider. Ce-ţi spune chestia asta?

Jack a scuipat în ţărână, semnul universal de dezgust între cei doi băieţi.

— Haide. Să facem ceva. O să te simţi mai bine. Ştim amândoi. Şi, oricum, nu pot sta aici toată ziua.

— Nu.

— Cum vrei, a spus Jack, îndesând la loc harta între spiţe.

A văzut pana legată la bicicleta lui Johnny, atârnată de o sfoară trecută în jurul şeii. A apucat-o cu mâna.

— Hei, ce-i asta?

Johnny l-a ţintuit cu privirea.

— Nimic, a răspuns.

Jack şi-a trecut pana printre degete şi a privit marginile poleite de lumină. A înclinat-o în soare.

— E mişto de tot, a spus el.

— Am zis s-o laşi!

Jack a văzut cum umerii prietenului său se înclină ciudat şi cum lasă pana să cadă. A văzut-o legănându-se pe sfoara ei.

— Isuse! Era doar o întrebare.

Johnny şi-a relaxat degetele. Jack era Jack. N-avea intenţii rele.

— Am auzit că fratele tău a ales Clemson.

— Pe bune, ai auzit?

— Este peste tot la ştiri.

Jack a ridicat o piatră şi a aruncat-o cu mâna bună spre cea beteagă.

— Este deja curtat pentru profesionişti. Săptămâna trecută a doborât recordul.

— Ce record?

— De lovituri câştigătoare.

— Al şcolii?

Jack a clătinat din cap.

— Al statului.

— Cred că bătrânul e mândru, a spus Johnny.

— Fiu-său o să fie faimos.

Zâmbetul lui Jack părea autentic, dar Johnny a văzut cum băiatul şi-a lipit şi mai tare de coaste braţul beteag.

— Normal că-i mândru.

S-au apucat iar să bea. Soarele se târa tot mai sus pe cer, dar lumina zilei părea să se posomorască. Aerul s-a răcit şi chiar şi râul s-a răcorit niţel. Johnny a băut jumătate din a treia bere, apoi a lăsat-o jos.

Jack s-a îmbătat.

N-au mai vorbit despre fratele lui.

Pe la prânz, au auzit maşina încetinind pe drum. S-a oprit pe pod, apoi a întors pe fostul drum forestier care ducea spre malul înalt de deasupra lor.

— Rahat.

Jack a ascuns cutiile de bere. Johnny şi-a tras tricoul pe el, ca să nu i se vadă vânătăile, iar Jack s-a prefăcut că era un gest normal. între ei exista

acest vechi subiect de dispută, dacă să spună cuiva sau nu.

O mască metalică înaltă s-a ivit dintre bălăriile care creşteau între şleaurile drumului, iar Johnny a văzut că era o camionetă lucioasă. Ornamentele cromate sclipeau în lumina soarelui, iar parbrizul era din geam-oglindă. Maşina s-a oprit, motorul s-a turat, apoi a murit şi s-au deschis trei din cele patru uşi. Jack s-a înălţat pe vârfuri.

Blugi albaştri. Bocanci. Braţe puternice. Johnny a văzut toate astea cât timp băieţii mai mari s-au adunat în cerc în faţa maşinii. îi mai tot văzuse pe acolo. Erau liceeni. De 17, poate 18 ani. Bărbaţi în toată firea sau pe- aproape. Unul dintre ei avea în mână jumătate de bourbon. Toţi fumau. Au rămas pe buza de pământ unde malul se surpa spre apă. S-au uitat în jos spre Johnny şi unul dintre ei, un blond înalt cu un semn din naştere pe gât, de forma unei zmeure, i-a dat un cot şoferului.

— Ia uită-te la ăştia. O pereche de poponari juniori.

Chipul şoferului nu a lăsat să se vadă nicio emoţie. Tipul cu bourbonul a luat o înghiţitură din sticlă.

Jack a spus:

— Mai du-te dracului, Wayne!

Celui cu semnul din naştere i-a stat râsul în gât.

— Da, exact. Ştiu cine eşti.

Şoferul i-a tras un dos de palmă în piept lui Semn din naştere. Era înalt şi bine făcut, chipeş de pus pe o carte poştală. L-a privit calm pe Wayne, apoi a arătat spre Jack.

— Ăsta-i fratele lui Gerald Cross, aşa că ai putea să-i arăţi un pic de respect.

Wayne s-a strâmbat.

— Răhăţelul ăla cât o piticanie? Nu te cred.

A făcut un pas în faţă, aplecându-se peste mal, şi a ridicat tonul.

— Frate-tu ar fi trebuit să semneze cu Carolina, a spus el. Să-i zici că Clemson este pentru fătălăi.

— Acolo o să te duci tu? a întrebat Johnny.

Şoferul a râs. La fel şi tipul cu bourbonul. Chipul lui Wayne s-a întunecat, dar şoferul a înaintat şi i-a tăiat faţa.

— Te ştiu şi pe tine, i-a spus el lui Johnny, apoi a făcut o pauză să tragă un fum din ţigară. îmi pare rău pentru sora ta.

— Ia stai aşa, a anunţat Wayne arătându-l cu degetul. Ăsta e?

— Da, el e.

Cuvintele erau lipsite de orice emoţie, iar Johnny a simţit cum îi fuge sângele din obraji.

— Dar eu nu te ştiu pe tine, i-a răspuns el şoferului.

L-a simţit pe Jack atingându-i braţul.

— Este băiatul lui Hunt. Băiatul poliţaiului. îl cheamă

Allen. E într-a XH-a.

Johnny a ridicat privirea şi a văzut asemănarea. Aveau părul diferit, dar aceeaşi conformaţie. Aceiaşi ochi blânzi.

— Ăsta-i locul nostru, a spus Johnny. Am venit primii.

Băiatul lui Hunt s-a aplecat peste margine, dar era evident că tonul de confruntare nu-l tulburase câtuşi de puţin. I s-a adresat lui Jack:

— Nu te-am mai văzut de ceva timp.

— De ce să mă fi văzut? N-avem nimic să ne spunem unul altuia. Şi nici lui Gerald, dacă ar avea vreo importanţă.

Johnny s-a uitat la Jack.

— îl cunoaşte pe frati-tu?

— îl cunoştea cândva.

Alien s-a îndreptat.

— Cândva, a repetat el, tară nicio emoţie în cuvinte. O să

găsim alt loc.

S-a întors pe călcâie, s-a oprit şi i-a vorbit lui Jack.

— Transmite-i salutări lui frati-tu.

— Transmite-i singur.

Alien a făcut o pauză şi apoi le-a aruncat un zâmbet gol. A gesticulat spre prietenii lui, apoi s-au urcat toţi în camionetă şi motorul a pornit. Au dat înapoi pe drumul de pământ şi au dispărut; au rămas doar râul, vântul.

— Ăla era fiul lui Hunt? a întrebat Johnny.

— Da.

Jack a scuipat în ţărână.

— Care-i treaba cu el şi frati-tu?

— O fată, a spus Jack, întorcându-şi privirea spre râu. A fost de mult, nu mai contează.

După asta, atmosfera s-a posomorât. Au prins un şarpe de grădină şi apoi i- au dat drumul, au cojit cu bricegele lemne aduse de apă, dar fără niciun folos. Johnny vorbise destul şi Jack şi-a dat seama, aşa că, atunci când un fluierat îndepărtat a anunţat marfarul spre sud, Jack s-a încălţat şi şi-a strâns catrafusele.

— Eu o s-o tai, a spus el.

— Eşti sigur?

— Doar dacă nu vrei tu să mă duci înapoi în oraş cu bicicleta, iar eu să stau pe ghidon.

Johnny a urcat pe malul înalt, după Jack.

— Vrei s-o ardem mai încolo? La film? Un joc video? a

întrebat Jack. Şuieratul s-a auzit iar, de data asta mai aproape.

— Mai bine ai lua-o din loc.

— Sună-mă mai târziu.

Johnny a aşteptat până l-a văzut plecând, apoi a dezvelit pana mică ascunsă în tricou şi şi-a trecut şnurul pe după cap. Şi-a scufundat mâinile în râu şi s- a tamponat pe faţă, apoi a netezit pana de la bicicletă. Apa a făcut-o să strălucească şi a simţit-o alunecându-i printre degete, aspră, rece şi perfectă.

Johnny a mai azvârlit nişte pietre în apă, apoi s-a întors şi s-a întins pe bolovan. Soarele era cald, aerul era ca o pătură şi, la un moment dat, băiatul a aţipit. S-a trezit speriat. Ziua trebuie să fi alunecat zdravăn spre după- amiază: era ora 5, poate chiar 5 şi jumătate. în depărtare, la orizont, se strângeau nori negri. Briza purta mirosul unei ploi îndepărtate.

Johnny a sărit de pe piatră şi s-a dus să-şi caute pantofii. Era cu ei în mână când a auzit scâncetul unui motoraş. Se apropia cu repeziciune din nord. Scâncetul a crescut până la urlet – era o motocicletă turată puternic. Aproape că ajunsese la pod când Johnny a auzit un alt motor. Ăsta era mare şi rula nestingherit. A întins gâtul, a văzut culeele de beton ale podului şi, dincolo de el, o frântură de frunziş verde şi cer de culoarea cenuşii. Podul a început să trepideze şi Johnny a ştiut că nu auzise niciodată ceva intrând pe el cu o asemenea viteză.

Erau pe la mijlocul podului când metalul s-a izbit de metal.

Johnny a văzut o jerbă de scântei, partea de sus a unei maşini şi o motocicletă care s-a dat

peste cap, apoi corpul care a fost aruncat peste balustradă. Unul dintre picioare atârna într-o poziţie imposibilă, braţele erau larg desfăcute şi şi-a dat seama că era ceva în neregulă: arăta ca o morişcă ce urla cu voce omenească.

Trupul a aterizat cu o bufnitură umedă la picioarele lui, apoi s-a auzit un pocnet dublu de oase rupte. Era un bărbat într-o cămaşă plină de noroi şi pantaloni maro. Avea un braţ răsucit la spate într-un unghi absolut nefiresc, iar pieptul părea căzut în interior. Ochii larg deschişi erau de un albastru absolut uluitor.

Pe drum s-a auzit scrâşnet de frâne. Johnny s-a apropiat de bărbatul rănit, i- a văzut pielea jupuită de pe jumătate de faţă şi ochiul drept care începuse să sângereze. Ochiul bun a privit spre Johnny de parcă băiatul ar fi putut să-l salveze.

în susul drumului, motorul mare a ambalat, iar cauciucurile au scrâşnit când maşina a intrat în marşarier. Johnny a simţit vibraţia când vehiculul a întors pe pod.

Maxilarul rănitului s-a mişcat.

— Se întoarce.

— Este OK, a spus Johnny. O să te ajutăm.

A îngenuncheat în ţărână. Bărbatul a întins mâna şi Johnny i-a

luat-o.

— O să fie bine.

Dar bărbatul i-a ignorat vorbele. Cu o forţă surprinzătoare, l-a tras mai aproape.

— Am găsit-o.

Johnny s-a concentrat asupra buzelor bărbatului.

— Pe cine ai găsit?

— Pe fata răpită.

Johnny a simţit cum îngheaţă. Trupul bărbatului s-a cutremurat şi pe gură i- a ieşit un jet de sânge care a pătat cămaşa lui Johnny, dar băiatul abia dacă a observat.

— Pe cine? a spus el din nou, apoi a repetat, de data asta mai tare: Pe cine?

— Am găsit-o...

Deasupra lor, motorul mare torcea la ralanti. Bărbatul rănit şi-a dat ochii peste cap, evident înfricoşat. L-a tras pe Johnny atât de aproape, încât acesta a simţit mirosul de sânge şi de organe strivite. Ochii bărbatului s-au îngustat şi Johnny a auzit un singur cuvânt. O şoaptă.

— Fugi...

— Poftim?

Bărbatul l-a strâns mai tare. Johnny a auzit motorul mare ambalând şi scuipând, apoi un zgomot de oţel pe asfalt. Mâna bărbatului s-a încleştat atât de tare, încât unghiile acestuia i-au intrat în piele lui Johnny.

— Pentru numele lui Dumnezeu...

Trupul s-a cutremurat din nou, coloana i-a înţepenit şi braţele rupte s-au răsucit.

— Fugi...

Johnny s-a uitat în jos, a văzut călcâiul bocancului muşcând ţărâna şi atunci i-a picat fisa.

Ăsta nu era un accident.

Johnny s-a uitat la pod şi a văzut o cocoaşă care se mişca: un cap şi un umăr, un bărbat ocolind maşina. Bărbatul era în umbră, doar un contur. Johnny a simţit sângele de pe mâini, lipicios, umed şi aproape rece.

Nu a fost un accident.

Corpul bărbatului s-a zvârcolit, capul s-a izbit de pământ, iar vârful bocancului a răpăit în aer. Johnny a încercat să-şi elibereze mâna; a trebuit să se scuture din toate puterile. Zgomote pe pod. Mişcare. Frica era ca un cuţit care-i intra încet în carne şi atingea un loc adânc înăuntrul lui. Johnny nu fusese atât de speriat în viaţa lui, nici măcar în ziua în care se trezise şi aflase că taică-su a plecat, nici în momentele în care maică-sa călca strâmb, iar Ken avea sclipirea aia în ochi.

Johnny era înspăimântat.

încremenit.

Apoi s-a întors şi a luat-o la fugă în lungul râului, pe cărare. A alergat până când gâtul i s-a strâns, până când inima a început să bată de aproape că-i spărgea pieptul. A alergat repede şi a alergat speriat. A alergat până când monstrul uriaş, negru, a ieşit dintre umbre şi a pus mâna pe el.

Atunci Johnny a urlat.

Capitolul cinci

Levi Freemantle ducea pe umăr un lucru preţios. Era o cutie grea, învelită de două ori în plastic negru lipit bine cu bandă argintie. Puţini bărbaţi ar fi putut-o căra atât de departe ca Levi, dar Levi nu era un bărbat ca toţi ceilalţi. A ignorat durerea, apăsarea. A mers în continuare pe cărare şi a mişcat buzele când i-au răsărit în minte cuvintele. A ascultat vocea Domnului în capul lui şi a urmat cursul râului, aşa cum îl învăţase maică-sa pe când era doar un băieţel. Râul era râu, mereu neschimbat, iar Levi mersese pe cărarea de lângă el de o sută de ori, poate. Nu că ar fi ştiut să numere atâta.

Dar de o sută de ori era mult.

Mersese mult pe-acolo.

Levi l-a văzut pe băiatul alb înainte să-l audă. Venea drept spre el, rupând poteca în două de parcă diavolul însuşi era pe urmele lui, flămând şi dornic de băieţi albi. Capul i se bălăngănea pe umerii slăbănogi, era roşu ca para focului la faţă, tălpile săreau peste pietre şi goluri în timp ce crengile îl plesneau peste faţă tară să-l doboare. Băiatul nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi, şi lui Levi i s-a părut că parcă ar fi privit un animal hăituit care fugea ca să-şi scape pielea.

Voia să-l lase să treacă, dar nu avea niciun loc unde să se ascundă. De-o parte era râul şi de cealaltă pădurea, iar Levi avea doi metri şi 135 de kilograme. îl căutau oameni înarmaţi. Poliţişti cu metal sclipitor aninat la brâu, gardieni cu bâte şi zâmbete neruşinate. Aşa că Levi l-a întrebat pe Dumnezeu ce să facă, iar Dumnezeu i-a spus să-l prindă pe băiat. Nu-i face rău, a spus Dumnezeu. Doar prinde-l.

„într-adevăr?”, a şoptit Levi, dar Dumnezeu nu i-a răspuns; aşa că Levi a ridicat din umeri, apoi a ieşit din spatele unui copac şi l-a înşfăcat pe băiat

cu unul dintre braţele lui viguroase. Băiatul a ţipat, dar Levi l-a ţinut cât de blând a putut. A fost surprins când Dumnezeu i-a zis ce să-i spună băiatului.

— Dumnezeu zice..., a început el.

Dar Levi nu a vorbit destul de repede. Băiatul i-a înhăţat unul dintre degete şi l-a muşcat până când pielea a plesnit ca o boabă de strugure. L-a strâns între dinţi până a dat de os, iar sângele a ţâşnit cu putere. Durea, durea cu adevărat, iar Levi l-a aruncat pe băiat în ţărână. I-a părut rău, de parcă l-ar fi dezamăgit pe Dumnezeu.

Dar îl duruse.

Băiatul s-a ridicat imediat şi a luat-o la goană ca un iepure, însă lui Levi nici prin cap nu i-a trecut să-l urmărească. Nu putea să alerge cu lada grea de pe umăr şi lada n-o putea părăsi nici măcar un minut. Aşa că a strâns tare degetul însângerat şi şi-a dorit să nu-l mai doară cum îl durea. Durerea îl ducea cu gândul la nevastă-sa şi asta îl cam făcea să sufere, aşa că a cuprins degetul rănit cu palma cealaltă şi a ascultat vocea Domnului. Când acesta i- a vorbit, în sfârşit, lui Levi, i-a spus că ar fi frumos să afle de ce anume fugea băiatul.

Levi a ridicat din umerii lui uriaşi.

— Dumnezeu vorbeşte şi Levi îndeplineşte.

Era amuzant.

I-a luat 20 de minute să ajungă la pod. Sângele de pe pietre era negru, deloc un semn bun, iar Levi a ascultat cu multă atenţie înainte să lase jos povara din cârcă şi să iasă din spatele sălciei. Voia să-i spună cineva ce să facă, însă Dumnezeu amuţise. Vântul i-a aşezat un deget fierbinte pe obraz şi fulgerele au scânteiat dinspre vest. Aerul era îngreunat de un miros uscat, prăfuit, care se ridica din colbul de sub pod şi încărca aerul cu

electricitate.

Lui Levi i s-a părut că aude o voce venind dinspre râu. A înclinat capul şi a ascultat un minut întreg înainte să decidă că nu era decât apa curgând la vale. Sau un şarpe prin iarbă. Sau un crap în păpurişul de la mal.

Dar nici urmă de Dumnezeu.

Când vorbea Dumnezeu, Levi simţea cum se adună deasupra lui aerul rece; se simţea împăcat, chiar şi atunci când îşi amintea răul pe care-l făcuse.

Deci ăsta nu era Dumnezeu.

S-a aplecat deasupra cadavrului, însă capul nu-i mergea ca lumea. Nu că ar fi fost speriat – cu toate că simţea pe ceafa ciupitura unor unghii mici şi ascuţite; era trist pentru bărbatul acela contorsionat. Vătămat cum era şi sângerând – ăsta nu era semn bun. După cum nu erau nici neclintirea lui, nici ochii deschişi şi privind spre nicăieri.

Levi s-a legănat de pe un picior pe altul. S-a frecat pe cicatricile de pe faţă, pe partea dreaptă, unde pielea părea topită. Nu ştia ce să facă, aşa că s-a aşezat şi a aşteptat să-i spună Dumnezeu.

Dumnezeu ar şti.

Dumnezeu se pricepea la aşa ceva.

Capitolul şase

Johnny a ajuns pe strada lui chiar când soarele apunea şi lumina se dizolva în roşu-violet. Dinspre pădure se auzeau tot mai tare zgomotele nopţii. Şchiopăta de durere, dar mintea îi vuia de speranţă. Speranţa aceea aproape că-l ardea.

Am găsit-o.

Pe cine ai găsit?

Pe fata răpită.

Johnny a derulat în minte cuvintele iar şi iar, căutând un motiv să pună la îndoială emoţia simţită dincolo de durerea care radia dinspre picioare. Aproape 13 kilometri parcurşi desculţ, cea mai mare parte în fugă. Avea tălpile înţepate şi tăiate, dar piciorul drept era cel mai rău, crestat de o sticlă spartă la vreo trei kilometri după ce arătarea aia cu o cutie neagră în cârcă pusese mâna pe el. încă simţea gustul sângelui, mizeria de pe pielea bărbatului. A încercat să nu se gândească prea mult la asta. S-a gândit, în schimb, la sora lui, la mama lui.

Johnny a ajuns pe culmea penultimului deal şi un vânt umed l-a învăluit. A văzut luminile înşirate pe marginea străzii. Ferestrele. Casele. Păreau micuţe sub cerul violet, înghesuite unde pădurea întunecată le împingea spre drumul negru, subţiratic. încă un kilometru şi jumătate, şi-a spus el. încă un deal.

Trebuia să audă şi maică-sa ce auzise el.

A început să coboare şi nu a auzit maşina care ajunsese pe culme în spatele lui. îşi imagina ce impact ar putea avea veştile astea asupra maică-sii. Ar

face-o să se dea jos din pat. Să renunţe la pastile. Ar putea fi un nou început. întâi ei doi, apoi şi Alyssa.

Tata s-ar întoarce acasă.

Şi-ar putea lua casa înapoi.

Farurile l-au găsit şi Johnny s-a dat la o parte din drum. Umbra lui a plutit spre stânga, apoi a pâlpâit şi a dispărut de tot când maşina a tras lângă el şi s-a oprit. Johnny a simţit ghimpele fricii, dar apoi a recunoscut maşina lui Ken. Era un Cadillac mare şi alb, cu muchii ascuţite şi litere aurii care formau cuvântul „Escalade”. Ken a coborât geamul. Era suficient de bronzat ca să nu i se vadă pungile de sub ochi.

— Unde mama dracului ai fost?

Johnny a scuturat din cap, gâfâind.

— Urcă în maşină, Johnny! Acum.

Johnny s-a aplecat de la mijloc.

— Nu...

A strâns pumnul, cu mâna lipită de corp.

— Tu să nu-mi răspunzi mie, băiete! Urcă în maşină odată! Pe maică-ta a scos-o din minţi treaba asta. Tot oraşul vuieşte.

Ken s-a dat jos. Era înalt şi masiv, lipsit de formă cum Johnny credea că numai un om de vârstă mijlocie poate fi. Avea un ceas de aur, părul rărit şi riduri de expresie care n-aveau niciun sens pentru Johnny.

Cuvintele au ieşit cu dificultate de pe buzele băiatului.

— Ce a scos-o din minţi?

Ken a gesticulat cu mâna lui groasă.

— Urcă! Acum!

Johnny a urcat în maşină şi s-a strecurat pe unul dintre scaunele de piele moale. Ken a băgat în viteză şi Johnny s-a gândit la bărbatul mort.

Am găsit-o.

Casa era luminată ca un pom de Crăciun: lumini înăuntru, lumini afară, maşini de poliţie care parcaseră pe alee şi colorau curtea în fâşii de albastru. Poliţişti în uniformă se conturau sub cerul tot mai întunecat, iar Johnny a văzut arme şi staţii radio, precum şi vergele subţiri, negre, atârnând de inele de metal.

— Ce se întâmplă?

Ken a deschis uşa maşinii şi a lăsat palma lui mare şi grea pe gâtul lui Johnny. Degetele bărbatului au săpat în fâşiile subţiri de muşchi, iar Johnny a ridicat din umeri.

— Mă doare.

— Nu pe cât de mult ar trebui.

Ken l-a tras de pe scaun şi l-a scos din maşină. Apoi şi-a retras mâna şi i-a afişat poliţistului un zâmbet perfect.

— L-am găsit, a anunţat el şi s-au oprit cu toţii pe alee, în timp ce mama lui Johnny a ieşit pe verandă.

Purta nişte blugi albaştri şi un tricou maro care se decolorase până la culoarea ciocolatei cu lapte. Unchiul Steve a ieşit odată cu ea. Johnny a mai făcut un pas, iar maică-sa a coborât scările valvârtej, cu părul fluturând sălbatic, cu ochii umezi şi nebuni. L-a luat în braţe şi a bâiguit:

— Oh, Dumnezeule! Unde ai fost?

Johnny nu înţelegea. De multe ori ajunsese acasă după lăsarea întunericului, în cea mai mare parte a timpului, ea nici nu ştia dacă băiatul era sau nu în pat seara. Peste umărul maică-sii, Johnny l-a văzut pe unul dintre poliţişti apucând staţia radio.

— Dispeceratul. Douăzeci şi şapte. Te rog, informează-l pe detectivul Hunt că l-am localizat pe Johnny Merrimon. Este acasă.

O voce cu paraziţi i-a confirmat poliţistului că a înţeles mesajul. După doar câteva secunde, staţia radio a hârâit iar.

— Douăzeci şi şapte, ca să ştii. Detectivul Hunt este în drum spre voi.

— Zece-patru, dispecerat.

Johnny a simţit cum strânsoarea mamei slăbeşte. L-a împins şi dintr-odată a început să-l scuture cu putere, ţipând:

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva! Niciodată! Mă auzi? Mă auzi? Spune că m-ai auzit! Spune!

Apoi l-a luat iar în braţe.

— Dumnezeule, Johnny! Am fost aşa de îngrijorată!

Johnny era scuturat şi îmbrăţişat, zguduit atât de tare, încât abia dacă mai putea să vorbească. Poliţiştii au coborât scările, iar Johnny l-a zărit pe unchiul Steve, care îl implora din priviri. Apoi Johnny a înţeles.

— Au sunat de la şcoală?

Maică-sa a dat din cap, lipită de gâtul lui.

— Au închis toţi copiii în şcoală imediat după prânz. Au sunat şi au spus că pe tine nu te-au găsit, aşa că eu l-am sunat pe unchiul Steve; însă el mi-a spus că te-a lăsat la şcoală. A jurat. Iar apoi n-ai ajuns acasă şi am crezut...

Johnny s-a tras din îmbrăţişarea ei.

— De ce i-au închis pe copii?

Maică-sa l-a mângâiat pe obraz.

— Oh, Johnny!

Avea degete calde şi tremurătoare.

— S-a întâmplat din nou.

— Ce s-a întâmplat?

Maică-sa a răbufnit.

— A mai fost răpită o fată. Chiar din curtea şcolii, se pare. Din clasa a şaptea. Tiffany Shore.

Johnny a clipit neîncrezător. A rostit automat:

— O ştiu pe Tiffany.

— Şi eu o ştiu.

Vocea i s-a stins, dar Johnny ştia la ce se gândeşte. Tiffany Shore era în clasa a şaptea. Exact ca Alyssa, atunci când dispăruse. Johnny a scuturat din cap. S-a gândit la cuvintele bărbatului care murise. Când spusese Am găsit- o, vorbea despre sora lui Johnny, despre Alyssa. Nu despre Tiffany. Nu despre altă fată.

— Nu se poate, a spus Johnny; dar maică-sa a dat din cap, plângând, şi el a simţit cum speranţa moare încetul cu încetul.

A simţit-o cum se transformă în cenuşă.

— Nu se poate, a repetat el.

Maică-sa s-a clătinat pe călcâie, căutând cuvintele potrivite; dar, înainte să le găsească, unul dintre poliţişti s-a apropiat de ei.

— Fiule, a spus el, iar Johnny a ridicat privirea, ăla de pe cămaşa ta e sânge?

Capitolul şapte

Alături de trupul schilodit, Levi a aşteptat să apună soarele. îl supărau muştele şi degetul îl durea atât de tare, încât se întreba dacă nu cumva Dumnezeu vrea să-l pună la încercare. Mersese la biserică şi ştia că El face astfel de lucruri; dar Levi nu avea nimic special. Mătura podele ca să câştige un bănuţ. Lumea îl bulversa. însă vocea lui Dumnezeu îi fusese alături timp de şapte zile. Venise ca o şoaptă şi îl liniştea când lumea părea întunecată şi nedreaptă. O săptămână de şoapte lăsase o gaură enormă în capul bărbatului când şoapta încetase, iar Levi trebuia să se întrebe de ce Dumnezeu tăcuse acum. Era un condamnat evadat care stătea în ţărână, la trei metri de un cadavru. Hoinărise fără ţintă timp de şapte zile.

Eu am făcut lumea în şapte zile.

Vocea s-a revărsat în Levi ca un fluviu, dar suna diferit. A pâlpâit înăuntrul lui, apoi s-a stins, şi gândul a rămas neterminat. Levi şi-a ţinut respiraţia, însă vocea n-a revenit. Levi ştia că nu e deştept – nevastă-sa îi spusese asta –, dar nici prost nu era. Condamnaţii şi cadavrele arătau rău împreună. Drumul era chiar deasupra capului său, iar Levi a decis că Dumnezeu va trebui să aştepte.

Numai de data asta.

A îngenuncheat lângă mort şi l-a căutat prin buzunare. A găsit un portofel şi a luat banii, fiindcă îi era foame. L-a rugat pe Dumnezeu să-l ierte, a aruncat portofelul în noroi şi a îndreptat trupul bărbatului. I-a scos braţul rupt de sub el şi i-a încrucişat mâinile pe piept. Şi-a scufundat un deget în sângele lipicios şi i-a făcut o cruce pe fruntea palidă, netedă, apoi i-a închis ochii. S-a rugat la Dumnezeu să ia sufletul bărbatului mort.

Ia-l.

Ai grijă de el.

Când s-a ridicat, a văzut o străfulgerare albă. Era în mâna mortului, o fâşie de pânză care răsărea dintre două degete. A ieşit uşor când a tras de ea. Decolorată şi zdrenţuită, părea ca un petic dintr-o cămaşă care fusese tăiată sau ruptă. Era lungă cât un pantofior de copil mic, decolorată şi murdară, cu o etichetă cusută pe ea. Levi nu ştia să citească, literele nu însemnau nimic pentru el, dar materialul era oarecum alb şi exact de mărimea potrivită. L-a răsucit pe degetul plin de sânge şi şi-a folosit dinţii ca să-l lege şi să-l strângă tare.

în umbra sălciei, s-a oprit lângă pachetul greu, învelit în plastic. Şi-a trecut peste el una dintre mâinile lui mari, apoi l-a aburcat pe umăr. Pentru oricare alt bărbat ar fi fost greu şi numai gândul la el ar fi fost copleşitor. Dar nu şi pentru Levi. El era puternic, avea un ţel; şi când plasticul i-a foşnit la ureche, a auzit vocea lui Dumnezeu. îi spunea lui Levi că procedase bine şi îi mai spunea şi să pornească mai departe.

Plecase deja de 50 de minute când şi-au făcut apariţia şi poliţiştii.

* * *

Detectivul Hunt a oprit maşina pe pod. La distanţa asta de oraş nu erau nici becuri pe stradă, nici case. Cerul de deasupra era negru, cu o dungă adâncă, purpurie, în partea de vest a orizontului. Deasupra lor, norii de furtună coborâseră apăsător şi un fulger puternic şi uscat a luminat de două ori înainte să se audă tunetul. Un şir de maşini de poliţie cu girofarurile pornite au tras în spatele maşinii detectivului Hunt. Reflectoarele s-au aprins şi au luminat podul. Hunt s-a întors spre Johnny, care stătea în spate alături de maică-sa. Chipurile lor erau în umbră şi Hunt a văzut doar nişte şuviţe de păr zbârlite, luminate din spate de farurile celorlalte maşini.

— Eşti bine? a întrebat el.

N-a primit niciun răspuns. Mama lui Johnny l-a tras pe băiat lângă ea.

— Ăsta e locul, Johnny?

Johnny a înghiţit.

— Ăsta e, a arătat el. Pe partea asta de pod. Fix dedesubt.

— Mai spune-mi o dată ce a zis. Cuvânt cu cuvânt.

Vocea lui Johnny a sunat stins.

— Am găsit-o. Pe fata răpită.

— Nimic altceva?

— Mi-a spus să fug. Vorbea despre tipul din maşină.

Hunt a dat din cap. Deja reluaseră totul de şase, şapte ori. Tot ce se întâmplase.

— Nimic altceva care să te facă să te gândeşti că vorbea despre sora ta? Nu i-a spus numele şi nici n-a făcut o descriere sau ceva de genul ăsta?

— Vorbea despre Alyssa.

— Johnny...

— Despre ea vorbea!

Johnny a plecat capul sub lumina orbitoare, iar Hunt şi-a dorit să-l atingă pe umăr, să-i spună că o să fie în regulă; dar nu era treaba lui să repare absolut fiecare lucru defect, indiferent cât şi-ar fi dorit. A aruncat o privire spre Katherine Merrimon. Stătea acolo, micuţă şi neclintită, iar lui Hunt îi venea s-o mângâie şi pe ea; dar aceste sentimente erau mai complicate. Era frumoasă, blândă şi distrusă, dar era o victimă şi aici

existau reguli. Aşa încât Hunt a rămas concentrat asupra cazului, iar când a deschis gura, avea vocea aspră.

— Şansele sunt potrivnice, Johnny. Trebuie să fii pregătit. A trecut un an. Probabil că vorbea despre Tiffany Shore.

Johnny a clătinat din cap, dar a rămas tăcut. în schimb a vorbit Katherine, tot cu voce ca de copil:

— O ştiu pe Tiffany.

O spusese deja de două ori, dar nu i-a atras nimeni atenţia. Johnny a clipit şi a văzut imaginea fetei dispărute. Tiffany era micuţă şi blondă, cu ochii verzi şi o cicatrice pe mâna stângă; ştia un banc prostesc pe care-l spunea oricui. Ceva despre trei maimuţe, un elefant şi un dop de plută. Era o fată drăguţă, întotdeauna fusese.

— Bărbatul de pe pod, a început Hunt. îţi aminteşti şi altceva? îl poţi identifica?

— Era doar o formă. O idee de mişcare. Nu i-am văzut

faţa.

— Dar maşina?

— Nici maşina. Cum am zis.

Hunt s-a uitat pe geam la ceilalţi poliţişti care începuseră să iasă din maşini şi să arunce umbre pe zidul de ciment al podului. Era nemulţumit.

— Stai aici, i-a spus el. Să nu ieşi din maşină.

A ieşit, a trântit portiera şi a privit întreaga scenă. Aerul greu şi umed aducea mirosul râului. De sub pod izvora întunericul şi Hunt a aruncat o privire spre nord, ca şi cum ar fi putut vedea marea fâşie de ţinut accidentat care se întindea până jos, spre Ţinutul Corbilor: pădurile pietroase şi, la poalele dealurilor, întinderea de 43 de kilometri de mlaştini din care ieşea râul. O picătură de ploaie i-a atins obrazul, iar el a făcut un semn spre cel mai apropiat poliţist.

— îndreaptă un reflector peste margine, a spus el. Acolo, jos.

S-a îndreptat spre culee, în timp ce poliţistul a tras de un reflector de pe camionetă şi a aruncat în noapte o rază de lumină, care tăia tipare zdrenţuite în întuneric. Poliţistul a mers spre marginea podului şi, când lumina a atins malul, a dezvăluit cadavrul din noroi.

Bicicleta lui Johnny Merrimon zăcea pe jos, la un metru şi jumătate mai încolo.

Isuse.

Puştiul a avut dreptate.

Hunt a simţit cum oamenii lui încep să se agite prin jur. Avea patru poliţişti în uniformă şi un loc al crimei care-i aştepta. A auzit cum pe parbriz răpăie un staccato şi a simţit stropii de apă pe creştet. Venea ploaia şi venea tare. A gesticulat cu un singur braţ.

— Puneţi o prelată pe cadavrul ăla. Mai repede. Mai vreau nişte prelate şi peste balustradă, exact aici.

Se gândea la zgârieturile în vopsea şi la cioburile de sticlă care căzuseră pe asfalt.

— Pe undeva, pe-aproape, trebuie să fie o motocicletă. Găsiţi-o. Şi să sune cineva după un cort.

S-a auzit bubuitul unui tunet şi Hunt a ridicat privirea spre cer.

— O să fie urât de tot.

în maşină, Johnny a simţit cum maică-sa începe să tremure. A început cu braţele şi a continuat cu umerii.

— Mamă?

Ea l-a ignorat şi a scotocit prin geantă. în partea de jos a maşinii era întuneric, aşa că şi-a ridicat geanta până când a intrat în lumina farurilor.

Johnny a văzut-o cu un ochi cum înclină capul, apoi a auzit zornăitul pastilelor în flaconul de plastic. Maică-sa a scuturat câteva în palmă, a dat capul pe spate şi le-a înghiţit tară apă. Geanta a revenit în întuneric şi capul ei s-a izbit suficient de tare de tetieră încât să ricoşeze. Când a vorbit, vocea i-a sunat golită de orice emoţie.

— Să nu mai faci aşa niciodată, a spus ea.

— Să chiulesc de la şcoală?

— Nu.

O pauză dificilă. Gheaţă în pieptul lui Johnny.

— Să nu mă mai faci să sper.

Maică-sa a întors capul.

— Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva.

Au adus cortul înainte să înceapă potopul. Hunt s-a ghemuit lângă cadavru, în timp ce pe pânza scuturată de vânt se auzea răpăiala ploii. Plesnea aşa de zgomotos, încât trebuia să strigi ca să fii auzit. Doi poliţişti în uniformă ţineau luminile; un legist îngenunchease de cealaltă parte a mortului. Unul dintre poliţişti a spus, peste umărul lui Hunt:

— Curând o să ajungă apa sub el.

Hunt era de acord. Primăvara târziu, furtunile se năpusteau cu violenţă şi plecau ca şi când n-ar fi fost, dar puteau aduce cu ele cantităţi mari de apă. Aveau ghinion.

A cercetat faţa brăzdată de dâre de sânge, apoi fractura unde braţul părea îndoit în poziţia corectă. Pe hainele bărbatului se depusese un strat de mizerie; era de un verde-închis, aproape negru, îmbibat în ţesătură şi în materialul încălţărilor. în aer

persista un miros, ceva organic, ceva care mergea dincolo de apele râului şi de moartea aceasta recentă.

— Ce ştim? l-a întrebat Hunt pe legist.

— Este într-o formă fizică foarte bună. înjur de 35 de ani, aş zice. Portofelul e la unul dintre oamenii tăi.

Hunt s-a uitat la detectivul Cross, care pusese portofelul într-o pungă de plastic pentru dovezi. Cross era un bărbat masiv, a cărui faţă părea foarte ridată şi mare, profilată în lumina puternică. Avea 38 de ani şi era poliţist de mai mult de zece ani. Ca sergent de patrulă, îşi făcuse o reputaţie de încăpăţânat ce demonstrase mult curaj în schimburile de focuri. Era detectiv de mai puţin de şase luni. Cross i-a întins lui Hunt portofelul:

— Permisul de conducere spune că omul e David Wilson. Donator de organe. Nu poartă ochelari. Locuieşte într-o zonă scumpă, are permis de bibliotecă şi un teanc de bonuri de la restaurante: unele din Raleigh, altele din Wilmington. Nicio urmă de verighetă. N-avea bani gheaţă. Două cărţi de credit, încă rămase în portofel.

Hunt a privit portofelul.

— Tu l-ai atins?

— Da.

— Sunt detectivul principal în cazul ăsta, Cross. Pricepi,

da?

Avea vocea încordată; se vedea că abia reuşeşte să se controleze.

Cross şi-a tras umerii înapoi.

— Da, domnule.

— Eşti nou în chestia asta. înţeleg. Dar când eşti detectiv principal înseamnă că ai o responsabilitate. Prindem criminalul sau nu. Găsim fata sau nu.

Privirea i-a rămas la fel de aprigă. A ridicat un deget.

— Indiferent cum se termină, va trebui să mă împac cu asta. Noapte de noapte, este în contul meu. înţelegi?

— Da, domnule.

— Să nu mai atingi niciodată tară permisiune dovezile de la locul crimei, încă o dată să mai faci asta şi ţi-o trag de nu te vezi.

— Nu încercam decât să fiu de ajutor.

— Ieşi din cortul meu!

Hunt tremura de furie. Dacă mai pierdea încă o fată...

Cross a plecat spăsit. Hunt s-a străduit să tragă adânc aer în piept, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre cadavru. Era îmbrăcat cu un tricou cenuşiu, care mirosea a transpiraţie, a sânge, a mizerie de un negru verzui; cureaua era un maro banal şi nedefinit, cu o cataramă din alamă cu zgârieturi groase. Purta pantaloni din bumbac gros, uzat. Unul dintre ochi stătea deschis pe jumătate şi lumina puternică a reflectoarelor îl arăta inexpresiv şi mort.

— E cald ca dracu' în cortul ăsta.

Pe legist îl chema Trenton Moore. Mic de statură şi destul de firav, omul avea părul des, porii deschişi şi o sâsâială care devenea tot mai pronunţată cu cât vorbea mai tare. Era tânăr, deştept şi la tribunal era dinamită curată, chiar şi în ciuda sâsâielii.

— Cred că este alpinist.

— Poftim?

Doctorul Moore a făcut un gest cu bărbia.

— Uită-te la mâinile lui.

Hunt a cercetat cu atenţie palmele lui David Wilson. Erau pline

de bătături, zgârieturi şi abraziuni. Unghiile erau tăiate scurt, dar murdare. Ar fi putut fi mâini de constructor.

— Ce-i cu ele?

Legistul a îndreptat unul dintre degete.

— Vezi bătătura aia?

Hunt s-a uitat la vârful degetului, unde se zărea o porţiune groasă de piele întărită. Doctorul Moore a îndreptat şi celelalte degete; aveau toate aceleaşi bătături.

— Am avut în facultate un coleg alpinist. Lăcea tracţiuni în vârfurile degetelor sprijinindu-se în tocul uşii. Câteodată stătea pur şi simplu atârnat acolo în timp ce pălăvrăgeam vrute şi nevrute. Era o nebunie. Uite, pune mâna aici.

Doctorul Moore i-a întins mâna mortului şi Hunt a atins bătăturile. Se simţeau tari ca o piele de pantof.

— Şi colegul meu de cameră avea vârfurile degetelor exact la fel.

A arătat cu degetul spre cadavru.

— Musculatura din partea de sus a corpului este puternică. Antebraţe supradezvoltate. Cicatrici semnificative pe mâini. Sigur, acum încercăm marea cu degetul. Nu pot face nicio observaţie oficială până când nu-l văd pe masă.

Hunt a cercetat aşezarea mâinilor încrucişate pe pieptul mortului. Picioarele drepte, apropiate.

— L-a mişcat cineva, a spus el.

— Poate. Nu o să ştim nimic sigur până la autopsie.

Pe fruntea lui Hunt au apărut câteva cute de încruntare. A arătat spre cadavru.

— Doar nu crezi că a aterizat în poziţia asta, nu?

Legistul a rânjit, ceea ce l-a făcut să pară de 25 de ani.

— Glumesc, domnule detectiv. încerc să destind un pic atmosfera.

— Mai bine nu mai încerca.

Hunt a făcut semn spre braţul zdrobit şi spre piciorul încovoiat.

— Crezi că astea erau rupte când l-a lovit maşina sau a păţit-o după ce a căzut de pe pod?

— Ştii tu sigur că a fost lovit pe pod?

— Este clar că motocicleta a fost mutată după impact. Cineva l-a împins în terasament. Am văzut câteva crengi rupte dintr-un copac, care au căzut peste el. Cineva l-ar fi găsit până la urmă. Am depistat urme de vopsea pe pod, în aceeaşi culoare cu vopseaua rezervorului. Cred că analiza chimică o să confirme potrivirea. Şi mai este şi copilul. A văzut totul.

— E aici? a întrebat doctorul Moore.

Hunt a scuturat din cap.

— L-am trimis acasă cu un poliţist. Şi pe el, şi pe maică-sa. Nu era nevoie să rămână aici.

— Ce vârstă are?

— Treisprezece ani.

— Te poţi baza pe ce spune?

Hunt s-a gândit un pic.

— Nu ştiu. Cred că da, poate. E isteţ puştiul. Un pic deranjat, dar isteţ.

— El cum încadrează evenimentul în timp?

— A văzut corpul căzând acum două ore, poate două ore şi jumătate.

Legistul s-a îndreptat de spate.

— Se susţine. încă nu sunt semne de lividitate.

Şi-a întors iar atenţia spre cadavru, aplecându-se mult asupra feţei. A arătat spre crucea de sânge desenată pe frunte.

— Nu vezi prea des aşa ceva.

— Pe asta cum ţi-o explici?

— Eu lucrez cu cadavre, nu cu motive. Sunt urme de sânge şi pe pleoape. S-ar putea să prindem o amprentă.

— De ce crezi asta?

— E doar o bănuială. Aceeaşi mărime, aceeaşi formă.

Doctorul Moore a mai ridicat o dată din umeri.

— Oricine l-ar fi ucis pe tipul ăsta nu cred că e prea

deştept.

Când a ieşit din cort, Hunt a fost muiat până la piele de ploaie. S-a uitat spre pod şi a încercat să-şi imagineze metalul strivit, arcul descris de trup prin aer şi cum trebuie să fi fost pentru băiatul ales de soartă să fie martorul acestei orori. Hunt s-a oprit să ia bicicleta lui Johnny, abandonată într-o parte când ridicaseră cortul. A tras-o din noroi cu un plescăit. Pe metalul deteriorat se prelinsese o apă maronie şi Hunt a dus-o până în zona uscată de sub pod. Acolo se adăposteau şi câţiva poliţişti, unii fumând; doar unul dintre ei părea foarte ocupat. Stătea la distanţă de ceilalţi, cu o lanternă într- o mână şi cu harta lui Johnny Merrimon în cealaltă.

Hunt s-a dus spre el, încă furios din pricina incidentului cu portofelul, dar Cross i-a luat-o înainte.

— îmi pare rău, a spus el, şi chiar aşa părea.

Hunt s-a gândit la anul care trecuse de când o pierduse pe Alyssa: coşmarurile, sentimentul de inutilitate. Nu era corect să-şi verse nervii pe Cross. Era nou în treaba asta şi, atunci când va veni timpul, va avea propriile nopţi nedormite. Hunt s-a străduit să zâmbească. Nu i-a reuşit prea bine, dar asta era tot ce putea.

— Unde ai găsit aia? a arătat el spre hartă.

Sub părul tuns periuţă, Cross etala un maxilar pătrat. A lăsat harta jos şi a înfipt raza lanternei în josul râului.

— Era lângă bicicleta puştiului, a ezitat el. Nu e probă,

nu?

Era, dar Hunt şi-a spus că trebuie să se relaxeze un pic.

— O să am nevoie de ea.

— Nicio problemă.

Hunt s-a răsucit pe călcâie să plece, dar Cross l-a oprit.

— Domnule detectiv...

Hunt s-a oprit şi s-a întors spre el. în întuneric, Cross părea înalt, cu pielea măslinie şi ochi pătrunzători.

— Uitaţi, a continuat el. Asta n-are nicio legătură, OK, dar probabil ar trebui să ştiţi şi dumneavoastră. îl ştiţi pe băiatul meu?

— Gerald? Fotbalistul? Da, îl ştiu.

Lui Cross i-au coborât colţurile gurii.

— Nu, nu Gerald. Celălalt băiat. Jack. Fiul meu mai mic.

— Nu. Pe Jack nu-l ştiu.

— Ei bine, a fost azi cu puştiul Merrimon. A chiulit şi el

de la şcoală. Dar uitaţi, Jack plecase de mult când s-a întâmplat.
M-au sunat după ce au

închis şcoala. L-am găsit acasă, se uita la desene animate.

Hunt s-a gândit un pic.

— Trebuie să stau de vorbă cu el?

— Habar n-are de nimic, dar sunteţi binevenit dacă vreţi să discutaţi.

— Nu pare relevant.

— în regulă. Fiindcă mi-a spus că a fost acolo şi băiatul dumneavoastră. Hunt a clătinat din cap.

— Nu prea cred.

— Pe la prânz, sau aşa ceva. Băiatul dumneavoastră şi câţiva prieteni de-ai lui.

Faţa lui Cross a rămas indescifrabilă.

— M-am gândit doar că trebuie să ştiţi.

— Şi Jack este sigur că...

— Băiatul meu e leneş, nu idiot.

— OK, Cross. Mulţumesc.

Hunt a dat să se întoarcă, dar Cross l-a oprit din nou.

— Ascultaţi, apropo de relevant. Ăsta care l-a agresat pe puştiul Merrimon, bărbatul de culoare cu cicatrici pe faţă.

— Ce-i cu el?

— Presupuneţi că n-a avut nimic de-a face cu tot ce s-a petrecut aici? Cu victima de acolo? E corect?

— Cu crima asta?

— Exact.

— Nu, a spus Hunt. Nu văd cum ar putea avea. Era la o milă sau mai mult în aval când s-a întâmplat.

— Sunteţi sigur?

— Ce vrei să spui, de fapt?

— Noi presupunem că Johnny Merrimon a venit în contact cu trei bărbaţi: mortul, Wilson; şoferul maşinii care l-a aruncat pe Wilson de pe pod, oricare ar fi acela; şi tipul masiv cu faţa brăzdată de cicatrici. E corect?

— Asta-i teoria de lucru, da.

— Dar puştiul nu l-a văzut pe şoferul maşinii. A văzut un contur, o umbră, şi nu-l poate identifica efectiv pe şofer, nu poate spune dacă era tipul de culoare sau nu.

Cross a ridicat harta.

— Asta este o hartă de la taxe şi impozite pentru această parte de oraş şi aici sunt şi detaliile. în oraş. Străzi, cartiere. Dar aici, în dreapta sus, chiar la margine, ăsta este râul şi ăsta – a arătat cu degetul – ăsta este locul unde ne aflăm. Vedeţi podul?

— îl văd.

— Acum urmaţi cursul râului.

Hunt a văzut imediat ce voia să spună Cross. Chiar la sud de pod, râul făcea un cot strâns; se răsucea în jurul unui deget îngust de pământ cam de un kilometru şi jumătate lungime, care nu putea avea însă o lăţime mai mare de o jumătate de kilometru. Hunt a simţit o împunsătură dureroasă de furie, dar nu împotriva lui Cross, ci împotriva lui.

— Cărarea urmează râul, a spus el.

— Dacă puştiul Merrimon a rămas pe cărare, a trebuit să meargă mai mult ca să ajungă în locul unde a fost prins, să zicem 10 sau 15 minute de alergare nebunească.

Cross a bătut cu degetul în hartă.

— Dacă ies de pe cărare şi o tai pe-aici, pot ajunge la pas în acelaşi loc în cinci minute.

— O tai prin pădure şi e aproape.

— Foarte aproape.

Hunt s-a uitat spre cort, un contur nedefinit prin ploaia care răpăia încontinuu. Bărbatul fusese aruncat de pe drum, strivit.

— Dacă David Wilson a fost ucis pentru că aflase ceva...

— Ştia ceva despre fata dispărută...

Hunt şi-a încleştat maxilarele.

— Cel care l-a ucis l-ar fi vrut mort şi pe Johnny. Şi dacă ştia meandrele râului...

— Putea să traverseze pe aici şi să-l aştepte pe băiat. Johnny a alergat 12, 15 minute. Ucigaşul a mers la pas cinci minute şi iată-l aici tocmai când Johnny apare de după colţ.

— Să dea dracu'!

Hunt s-a îndreptat de spate.

— Anunţă prin staţie. Vreau puncte de control peste tot pentru un bărbat de culoare, masiv, între 40 şi 60 de ani, cu cicatrici urâte pe partea dreaptă a feţei. Maşina lui trebuie să aibă daune vizibile, probabil în bară şi aripa din stânga din faţă. Informează dispeceratul că este căutat în legătură cu uciderea lui David Wilson, dar poate avea legătură şi cu răpirea lui Tiffany

Shore. Se recomandă să fie abordat cu precauţie. Trebuie să-l interogăm. Anunţă acum.

Cross şi-a scos staţia şi a transmis mesajul.

Hunt a aşteptat, străbătut de un alt val de furie. Anul care trecuse îl epuizase, îl făcuse să fie neglijent. Ar fi trebuit să vadă treaba cu râul – felul în care cotea –, nu s-o audă de la un ameţit de detectiv începător. Dar ce se întâmplase se întâmplase. Fata era cea care conta, aşa că lucrurile trebuiau făcute. A depăşit momentul, prins în ceea ce era de făcut acum. Tiffany lipsea de mai puţin de o zi, de opt ore, aproape nouă. De data asta, avea să aducă fetiţa acasă. Şi-a încleştat pumnii şi ajurat că aşa va fi.

De data asta, lucrurile urmau să stea altfel.

S-a uitat la bicicleta lui Johnny şi a auzit în minte vocea băiatului.

Promiţi?

A întins mâna după pana mare, cafenie, care atârna sub şa. Arăta tristă şi zdrenţuită, aspră între degetele lui. A netezit-o.

Promit.

în spatele lui, Cross a lăsat jos staţia radio.

— Gata, a anunţat el.

Hunt a dat din cap.

— Ce aveţi acolo?

Hunt a lăsat pana să cadă la loc pe şiretul de care era legată. Aceasta s-a legănat o dată, apoi s-a lipit de metalul ud.

— Nimic, a spus el. O pană.

Cross s-a apropiat şi a ridicat pana.

— Asta e o pană de vultur.

— De unde ştii?

Cross a ridicat din umeri, stânjenit.
— M-am născut la munte. Bunica mea este pe jumătate Cherokee. Ştia toate chestiile alea totemice.

— Chestii totemice?

— Ştiţi la ce mă refer. Ritualuri şi plante sacre.

A ridicat o mână spre râu.

— Râul pentru puritate. Şarpele pentru înţelepciune. Chestii de genul ăsta.

A ridicat iar din umeri.

— întotdeauna le-am considerat nişte prostii.

— Totemuri?

— Da.

Cross a făcut semn spre pană.

— E magie puternică.

— Ce fel de magie?

— Forţă. Putere.

S-a auzit un trăsnet şi Cross a dat drumul penei.

— Doar şefii de trib poartă pene de vultur.

Capitolul opt

Pe bancheta din spate a maşinii de patrulă, mama lui Johnny se sprijinea prăbuşită de umărul lui. Capul femeii se bălăngănea când venea câte o curbă, se zdruncina când cauciucurile loveau câte un dâmb de asfalt dur. Râul era în spatele lor, la fel şi tipul mort, precum şi ce mai rămăsese din încrederea lui Johnny în înţelepciunea poliţiştilor. Hunt refuza să ia în considerare că putea fi vorba şi despre Alyssa, ceea ce îl înfuria pe Johnny.

Poate!

O spusese cu voce tare, apoi o repetase când privirea lui Hunt se îmblânzise.

Poate că este!

Dar Hunt era ocupat şi avea propriile idei. Devenise iritat de insistenţa lui Johnny, apoi refuzase orice discuţie şi-i trimisese acasă.

Termină cu asta, a spus el. Nu e problema ta.

Dar poliţistul greşea. Johnny o simţea în sufletul lui. Chiar era problema lui.

Maşina de poliţie a oprit pe alee. Ploaia răpăia pe acoperişul de metal şi Johnny a cercetat casa din priviri, lumina şovăitoare de peste curtea mică şi noroioasă. înăuntru se mişcau nişte umbre. Maşina lui Ken era parcată în drum; la fel şi a unchiului Steve. Pilulele luate de maică-sa îşi făcuseră efectul şi acum avea ochii închişi, iar de pe buze îi răzbăteau zgomote mărunte. Johnny a ezitat, iar poliţistul s-a întors în scaun, cu faţa distorsionată de geamul separator acoperit cu urme de degete şi scuipat uscat.

— E OK?

Johnny a dat din cap.

— Atunci asta este, puştiule, am ajuns.

Poliţistul a ezitat, cu ochii încă la mama lui Johnny.

— Are nevoie de ajutor?

Mecanismul de apărare al lui Johnny a intrat în acţiune.

— Este bine.

— Atunci haide, daţi-i drumul.

Johnny a scuturat-o pe maică-sa de umăr. Capul femeii s-a bălăngănit, aşa că a scuturat-o şi mai tare. Când a deschis ochii, Johnny a strâns-o de braţ.

— Trebuie să mergem, i-a spus el. Am ajuns acasă.

— Acasă, a repetat ea.

— Da. Acasă. Hai să mergem.

Johnny a deschis uşa şi sunetul ploii s-a transformat din zdrăngănit metalic în muget înfundat. Perdele de apă loveau pământul umed şi frunzele căzute din copaci. Aerul cald a năvălit în maşină.

— Să nu-ţi uiţi geanta, i-a atras el atenţia.

Johnny a scos-o din maşină şi s-a îndreptat spre adăpostul oferit de verandă, în timp ce maşina de poliţie dădea înapoi prin noroi şi cauciucurile se învârteau pe asfaltul alunecos ca o clisă. Ajunsese pe verandă când şi-a dat seama că maică-sa nu era lângă el. Stătea în ploaie cu faţa întoarsă spre ceruri, cu palmele deschise în sus. Geanta zăcea în noroi, acolo unde o aruncase, iar apa curgea în şuvoaie negre în jurul ei.

Johnny a alergat spre ea plescăind prin băltoace, sub pişcăturile ploii căzute de sus de tot, din înalt.

— Mamă?

A apucat-o iar de braţ.

— Haide. Hai să intrăm în casă.

Ea a rămas cu ochii închişi, dar a vorbit prea încet s-o audă.

— Ce-ai zis? a întrebat-o Johnny.

— Vreau să plec.

— Mamă...

— Vreau să se deschidă pământul şi să dispar pentru totdeauna din locul ăsta.

Johnny i-a ridicat geanta şi a strâns-o tare de braţ.

— Treci înăuntru. Acum.

Şi-a dat seama că vorbeşte cum vorbea şi Ken, dar ea l-a urmat.

înăuntru, becurile împrăştiau o lumină ca de sulf. Unchiul Steve stătea la masa din bucătărie cu un şir de cutii de bere în faţă. Ken bătea încăperea în lung şi-n lat, cu un pahar de bourbon între degetele cărnoase. Când Johnny a condus-o pe maică-sa înăuntru, au ridicat amândoi privirea.

— Era şi timpul, a spus Ken. Ce tupeu pe poliţaiul ăla arogant, să-mi spună că nu pot veni şi eu. Să-mi spună că pot să plec acasă sau să aştept aici, cu el.

A arătat spre unchiul Steve şi în vocea lui s-a simţit un dispreţ total. Steve şi-a vârât capul între umeri.

— O să vorbesc eu cu cineva despre asta. Ar trebui să ştie cine sunt.

— Ştie cine eşti. Doar că nu-i pasă.

Vorbele i-au scăpat lui Johnny înainte să le poată reţine. Ken s-a oprit şi l-a privit ţintă, iar Johnny a ştiut că lucrurile pot merge în două direcţii. Dar chiar atunci a intrat şi maică-sa după el. Avea privirea goală şi era udă din cap până-n picioare; hainele i se lipiseră de corp. Johnny a apucat-o de braţ în timp ce Ken îl privea fix.

— Haide, i-a spus el. Te duc în camera ta.

— O duc eu.

Ken s-a îndreptat spre ei, iar Johnny a simţit cum se revoltă ceva în el.

— Nu, a ripostat. Dă-te la o parte, Ken. Nu are nevoie de tine acum. Nu trebuie decât să se bage în pat. Are nevoie de somn şi de linişte, fară să-şi bată cineva joc de ea.

Ken s-a făcut roşu ca racul la faţă.

— Să-şi bată joc de ea...

Lui Johnny i-a fulgerat în minte gândul la briceagul din buzunar. S-a aşezat între Ken şi maică-sa. Momentul s-a dilatat până când Ken s-a decis să-şi rânjească dinţii drepţi şi sclipitori.

— Katherine? Zi-i lui fii-tu că e în regulă.

— E în regulă, Johnny.

Cuvintele ei veneau dintr-un loc foarte îndepărtat. S-a clătinat un pic pe picioare, apoi a spus:

— Sunt bine.

S-a întors cu spatele la fiu-său şi s-a împleticit pe holul scurt şi întunecat.

— Hai să mergem la culcare şi gata.

A pus o mână pe zid, s-a oprit trei secunde lungi şi Johnny a văzut cum i se prelinge apa pe faţă. Când s-a întors, din vocea ei nu mai rămăsese nimic.

— Du-te acasă, Steve.

Ken a urmat-o până la capătul holului, s-a uitat o dată în spate şi a trântit uşa în urma lui. Deşi n-a auzit cum zăvorul cade în locaş, Johnny a ştiut totuşi că uşa trebuie să fi fost încuiată. îi venea să tragă un pumn în perete; în schimb l-a privit pe unchiul Steve, care îşi aduna în tăcere cutiile cu bere. Le-a aruncat la gunoi şi şi-a luat cheile, un inel uriaş de chei care deschideau toate uşile de la mall. Un paradis pentru orice copil. Doar nişte bucăţi de metal pentru Johnny. Unchiul Steve s-a oprit la uşă. Avea ochii tulburi şi l-a privit altfel pe Johnny. A pus o mână pe clanţă.

— Aşa se întâmplă lucrurile? a întrebat el deschizându-şi palma într-un gest care îl cuprindea pe Johnny şi deopotrivă şi holul cel mic către uşa încuiată.

— în cea mai mare parte.

— Fir-ar al dracului.

Unchiul Steve a dat din cap, iar Johnny şi-a imaginat că asta era tot ce putea face el vreodată.

— în legătură cu azi-dimineaţă...

— Ce e cu azi-dimineaţă?

— E chiar drăguţă de tot.

Johnny s-a întors cu spatele.

— îţi mulţumesc că nu ai spus.

Dar lui Johnny nu-i mai rămăsese nimic. S-a dus la el în cameră şi s-a aşezat pe marginea patului. S-a uitat la ceasul de pe masă şi a privit îndelung acul mic ticăind de la o liniuţă albă la alta. A numărat secundele până când tăblia patului din cealaltă parte a holului şi-a început bufnetul regulat; apoi s-a dus să caute cheile maică-sii.

Nouăzeci şi patru, şi-a spus el încuind în urmă uşa de la intrare.

Nouăzeci şi patru de secunde.

A leorpăit prin noroi până la maşină, apoi a pornit motorul. La capătul aleii a deschis poarta, s-a aplecat în afară şi a apucat o piatră de mărimea unei mingi de tenis.

Johnny a lăsat casa în urmă, conducând cu prudenţă. Parbrizul era aburit şi nu ardea decât un far. A văzut asfaltul ud şi o margine de şanţ. L-a şters cu mâna şi s-a uitat atent după virajul care îl ducea în zona bogată a oraşului.

A încetinit când a intrat pe strada lui Ken. Casele se întrezăreau aşezate pe nişte peluze imense. Alei lungi se arcuiau pe lângă iarba de catifea şi căile de acces erau străjuite de porţi de metal atât de negre, încât păreau reci. Când cauciucurile s-au hârjâit de bordură, Johnny a stins farurile. A lăsat motorul pornit. Avea să-i ia doar o secundă.

Piatra i se potrivea perfect în palmă.

Capitolul nouă

Detectivul Hunt conducea cu viteză pe drumuri înguste şi umede. Lăsase la cinci kilometri în spate locul crimei, unde legistul pregătea cadavrul pentru transport; oamenii lui erau încă acolo. Lucrurile se schimbaseră după ce Cross îi arătase harta. în mintea lui Hunt se modificaseră piese, posibilităţi, variabile. Credea că David Wilson fusese ucis pentru că o găsise cumva pe Tiffany Shore.

Am găsit-o, îi spusese el băiatului, iar acum era mort.

Dar unde o găsise? Cum? în ce împrejurări? Şi, cel mai important, cine îl ucisese? Hunt căuta cu disperare maşina care îl aruncase de pe pod şi pe bărbatul care o conducea. Aşa era logic, însă cotul râului modifica logica asta. Hunt presupusese că în preajmă erau trei bărbaţi când fusese săvârşită nelegiuirea: Wilson, acum mort; şoferul maşinii care îl ucisese; un bărbat oarecare de culoare aflat la trei kilometri în aval. Acum, Hunt trebuia să pună la îndoială această teorie. Poate că uriaşul lui Johnny nu fusese defel în locul potrivit, la momentul potrivit. Poate că el condusese maşina care l-a ucis pe David Wilson. Sau poate că nu.

Doi sau trei bărbaţi?

Fir-ar al dracului!

Hunt trebuia să stea de vorbă cu Johnny, nu mai târziu, ci chiar acum, în momentul ăsta. Avea întrebări noi. A contactat dispeceratul prin staţia radio şi a cerut să fie pus în legătură cu patrula care-i dusese acasă pe Johnny şi pe Katherine. S-a uitat la ceas şi a înjurat cât timp a fost redirecţionată conectarea. Aproape zece ore, atâta trecuse de când dispăruse Tiffany, iar statisticile erau reci şi exacte, cum doar numerele pot fi. Puţini răpiţi trec de prima zi; pur şi simplu, aşa merg lucrurile.

Viteză.

Totul se rezuma la viteză.

Am găsit-o.

Hunt trebuia să-l întrebe pe Johnny despre bărbatul cu cicatrici pe faţă, despre ce a văzut pe pod. Trebuia să ştie dacă cei doi bărbaţi erau unul şi acelaşi. Nu speculaţii sau teorii, ci fapte.

— Vă fac acum legătura, l-a anunţat dispeceratul.

O a doua voce a bâzâit prin staţie. Hunt s-a prezentat şi l-a întrebat pe poliţist unde se afla Johnny.

— Tocmai am plecat de la el de acasă. L-am lăsat pe aleea

de acces.

— Acum cât timp, mai exact?

Pauză.

— Douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute. Am înţeles.

Hunt a încheiat convorbirea. în cinci minute avea să ajungă acasă la băiat. Haide, haide. A accelerat până când maşina a început să plutească sub el, condusă cu o viteză periculoasă pe străzile negre, alunecoase.

Trecuseră mai mult de trei ore de când fusese lovită motocicleta. Oricine fusese cel care îl lovise pe David Wilson putea fi de-acum oriunde, plecat din zonă, plecat din stat, dar Hunt nu prea credea că aşa se întâmplase. Era riscant să parcurgi asemenea distanţe cu un copil răpit. Odată ce era declanşată Alerta Amber[2], oamenii deveneau foarte atenţi. Cei mai mulţi dintre perverşii ăştia nu voiau decât să pună mâna pe copil şi să se dea la fund. în privinţa asta, Johnny Merrimon avea dreptate. Şi cu toate că unele răpiri erau foarte atent orchestrate, cele mai multe dintre ele erau chestiuni de oportunitate. Un copil lăsat într-o maşină sau uitat

nesupravegheat într- un magazin aglomerat. Un copil care mergea singur spre casă.

Ca Alyssa Merrimon.

Plecase spre casă pe înserat, singură pe un drum pustiu. Nimeni n-avea cum să ştie că era acolo. Nimeni n-avea cum să fi planificat aşa ceva. La fel şi cu Tiffany Shore. Zăbovise pe lângă parcare după ce sunase clopoţelul. Era o chestiune de oportunitate. Şi de dorinţă.

Hunt a frânat la un semafor, apoi a făcut stânga fără să se oprească şi a simţit cum derapează cu partea din spate a maşinii. A îndreptat volanul şi a redresat-o. S-a gândit la ce era mai rău şi la umflătura tare din tocul de la subsuoară.

Când primise vestea despre dispariţia lui Tiffany, Hunt ordonase o mobilizare masivă. Trimisese maşini de patrulă să verifice toate locurile unde se ştia că stăteau agresorii sexuali. Cei mai mulţi dintre ei erau consideraţi cu probabilitate mică de risc: voyeuri, exhibiţionişti; dar mai erau şi o grămadă de condamnaţi pentru viol, abuz sexual asupra minorilor sau alte asemenea acte abominabile. Hunt avea o listă scurtă cu cei mai răi: indivizi tulburaţi, sadici, capabili de aproape orice. Bărbaţii aceştia nu scăpaseră niciodată de răul care-i domina. Nu exista vindecare, nici reabilitare. Pentru nemernicii ăştia, nu era decât o chestiune de timp, aşa încât Hunt stătea cu ochii pe ei.

Ştia unde locuiau şi ce maşini aveau; le ştia obiceiurile şi înclinaţiile.
Văzuse fotografii, vorbise cu victimele şi le văzuse cicatricile. Niciunul dintre nemernicii ăştia n-ar fi trebuit să iasă din închisoare.

Nu încă.

Niciodată.

Cei mai mulţi fuseseră verificaţi; au fost localizaţi şi interogaţi. Aproape toţi fuseseră de acord să li se percheziţioneze casele şi nu se găsise nimic. Cei care refuzaseră erau sub supraveghere continuă şi Hunt primea rapoarte periodice. Ştia ce mănâncă oamenii ăştia şi când; dacă erau singuri sau nu şi, dacă nu, cu cine erau. Ştia unde sunt, ştia ce fac. Dacă erau treji sau

dormeau. Dacă stăteau pe loc sau erau în mişcare. Hunt primea apeluri şi îşi

ţinea echipa în alertă în timp ce continuau cu toţii să lucreze la lista suspecţilor.

Hunt a recapitulat numele în minte. Nimeni din listă nu avea doi metri înălţime. Nimeni nu avea cicatricile descrise de puştiul Merrimon. Dacă Cross avea dreptate, asta însemna că exista un jucător nou, cineva din afara reţelei cunoscute. Iar dacă se înşela...

Posibilităţile erau nenumărate.

Hunt a scos din buzunarul hainei o fotografie a lui Tiffany Shore şi a privit- o. O luase cu doar câteva ore în urmă de la mama fetei, care era distrusă de durere. Era o poză pentru şcoală, unde Tiffany zâmbea sfioasă. A căutat asemănări cu Alyssa, dar erau extrem de puţine. Alyssa avea părul negru şi trăsături delicate; părea mică de vârstă şi de statură, inocentă, cu aceiaşi ochi negri ca ai fratelui ei. Tiffany avea buze pline, un nas perfect şi părul ca o mătase galbenă. Fotografia arăta un gât graţios, sâni abia înmuguriţi şi un zâmbet cunoscător, un indiciu despre femeia ce avea să devină într-o zi. Fetele păreau să aibă prea puţine în comun, însă aveau totuşi ceva.

Amândouă erau nevinovate şi amândouă erau responsabilitatea

lui.

A lui.

A nimănui altcuiva.

Gândul acesta îi bolborosea în minte când a auzit telefonul sunând. S-a uitat cine îl apela. Era comandantul. Şeful lui. A lăsat telefonul să sune de patru ori şi apoi, deşi ştia că nu ar trebui, a răspuns.

— Unde eşti?

Comandantul nu pierdea vremea. Abia dacă trecuseră 12 luni de la dispariţia Alyssei şi acum aveau o altă fată dispărută. Era şi el presat, la rându-i. Hunt ştia de cine: familia lui Tiffany,

administraţia oraşului, presa.

— Sunt pe drum spre locuinţa lui Katherine Merrimon. O să ajung acolo în câteva minute.

— Tu eşti detectivul meu principal. Ar trebui să fii acasă la David Wilson sau la locul crimei. Chiar trebuie să-ţi zic pe litere?

— Nu.

Dar comandantul i-a spus oricum pe litere.

— Dacă presupunem că Wilson a găsit-o pe Tiffany Shore – şi asta este ceea ce presupunem –, atunci trebuie să-i reconstituim traseul. Unde a fost. Cu cine a vorbit. Orice decizie pe care a luat-o azi, orice cărare ce s-ar fi putut intersecta cu a lui Tiffany Shore...

— Ştiu toate astea, l-a întrerupt Hunt aspru. L-am trimis pe Yoakum acasă la el. O să ne întâlnim acolo în scurt timp, dar trebuie să fac asta înainte.

— Vreau să ştiu de ce te duci acasă la Katherine

Merrimon.

Hunt a auzit îndoiala din glasul lui, neîncrederea spontană.

— Fiul ei s-ar putea să aibă nişte informaţii.

Hunt şi l-a imaginat pe comandant: înconjurat de lacheii din birou, un bărbat gras pătându-şi cămaşa de transpiraţie. Vocea lui era vocea unui politician.

— Trebuie să ştiu că te ocupi cum trebuie de asta, Hunt. Te ocupi?

— Asta e o întrebare de tot rahatul.

Hunt ştia care e sursa îndoielilor comandantului, dar n-a putut să-şi ascundă furia pe care o simţea. OK, aloca timp pentru cazul Merrimon. Şi ce? Poate că simţea mai mult decât ar fi simţit majoritatea poliţiştilor. Era un caz important; dar nu aşa vedea comandantul lucrurile. Nu. Auzise de Hunt, despre cum se trezea la 3 dimineaţa; Hunt, care se ivea odată cu zorile, duminică dimineaţa, doar ca să cerceteze cu insistenţă o dovadă pe care o văzuse deja de 100 de ori; care hărţuise

judecătorii să semneze mandate în urma cărora nu găsiseră nimic; care lucrase ore întregi peste program, apoi şi în timpul liber; care folosise poliţişti şi resurse ce ar fi trebuit folosite în alte cazuri. îl văzuse pe Hunt lucrând până la epuizare. L-a văzut palid şi tot

mai slab, cu ochii injectaţi de nesomn şi cu teancuri de dosare pe podeaua din birou. Şi mai erau şi altele.

Zvonuri.

— Nu e o întrebare. Este o cerinţă, un ordin.

Hunt a strâns din dinţi, abia reuşind să scoată o vorbă din cauza emoţiilor care-l înecau. Se ocupa de dosare importante de crime. Era detectiv principal. Ăsta era jobul lui, viaţa lui.

— Am spus că mă ocup.

La celălalt capăt, Hunt a auzit o respiraţie, apoi o voce estompată, în fundal. Când s-a auzit din nou vocea comandantului, Hunt a simţit precizia cuvintelor.

— N-o să permit s-o iei personal, Hunt. Nu şi în cazul

ăsta.

Hunt s-a uitat drept înainte.

— Am priceput. N-o iau personal.

— Aici este vorba despre Tiffany Shore. Despre familia ei. Nu despre Alyssa Merrimon. Nu despre fratele ei. Şi nu despre mama ei. E limpede?

— Ca lacrima.

A urmat o pauză lungă, apoi o voce cu o undă de regret.

— Implicarea personală o să-ţi aducă o concediere, Clyde. O să te scoată în şuturi din departamentul meu. Nu mă obliga să fac asta.

— N-am nevoie de o prelegere.

A lăsat restul nerostit: Nu din partea unui poliţist gras, care se mai poartă şi ca un politician, pe deasupra.

— Ţi-ai pierdut deja nevasta. Nu-ţi pierde şi jobul.

Hunt s-a uitat în oglindă şi a văzut furia din propriii ochi. A tras adânc aer în plămâni.

— Doar să nu-mi stai în drum, a spus el, încercând să sune cât putea de rezonabil. Arată-mi un pic de încredere.

— Ai distrus încrederea asta timp de un an şi acum nu prea a mai rămas nimic din ea. Mâine-seară, când se închid ediţiile ziarelor, vreau să văd o poză a lui Tiffany Shore stând în poala maică-sii. Pe prima pagină. Aşa ne păstrăm joburile.

A urmat o pauză, întrucât Hunt nu avea încredere în propria voce şi prefera să tacă.

— Dă-mi un final fericit, Clyde. Dă-mi asta şi o să mă prefac că eşti acelaşi poliţist care erai acum un an.

Apoi comandantul a închis.

Hunt a lovit cu pumnul în plafonul maşinii, apoi a întors pe aleea de acces spre casa lui Johnny. A observat imediat că maşina dispăruse. A bătut la uşă suficient de tare încât să răsune în toată casa. S-a uitat prin gemuleţul uşii şi l-a zărit pe Ken Holloway apărând din holul întunecat. Era încălţat cu pantofi lustruiţi, ieşiţi de sub pantalonii uşor şifonaţi în care tocmai îşi îndesa cămaşa. Şi-a închis centura din piele de aligator, apoi s-a oprit în faţa oglinzii să-şi netezească părul şi să-şi verifice dinţii. în mâna dreaptă îi atârna un revolver.

— Poliţia, domnule Holloway. Lăsaţi arma jos şi deschideţi uşa.

Holloway a tresărit, dându-şi brusc seama că putea fi văzut prin ferestruică. Pe faţă i-a înflorit un zâmbet dispreţuitor.

— Care poliţie?

— Detectivul Clyde Hunt. Trebuie să vorbesc cu Johnny.

Zâmbetul a dispărut.

— Pot să văd o legitimaţie?

Hunt şi-a lipit insigna de geam, apoi s-a îndepărtat de uşă şi a coborât mâna pe tocul armei de serviciu. Holloway dona bani pentru cauze nobile. Era prin tot felul de comitete directoare şi juca golf cu oameni puternici.

însă Hunt îl cunoştea bine.

îi supraveghea de un an pe Katherine şi Johnny: întâlniri ciudate, cum fusese cea de la băcănie; lucruri spuse şi nespuse; un şchiopătat sau o vânătaie; ochii goi ai băiatului când credea că e un dur. Hunt făcuse presiuni, dar Katherine era pierdută în cea mai mare parte a timpului, iar Johnny era speriat. Hunt nu avea nicio dovadă solidă.

Dar ştia.

Un alt pas înapoi a pus un metru între Hunt şi uşă. Masa întunecată a pieptului lui Holloway era vizibilă prin tăietura ferestrei. Arăta îndesat şi bronzat, cu un piept lat deasupra burdihanului masiv. Faţa bărbatului s-a ivit dincolo de sticlă.

— Este miezul nopţii, domnule detectiv.

— Abia dacă e ora 9, domnule Holloway. A fost răpit un copil. Vă rog să deschideţi uşa.

S-a auzit încuietoarea şi uşa s-a deschis 30 de centimetri. Pielea de pe chipul lui Holloway s-a încreţit, dar Hunt a văzut punctele umede de la rădăcina părului, acolo unde încercase să se răcorească. N-avea nimic în mâini.

— Ce-are a face dispariţia lui Tiffany Shore cu Johnny?

— Puteţi să vă daţi la o parte din uşă, vă rog?

Hunt a păstrat tonul profesionist, destul de aspru. Mai curând l-ar fi împuşcat pe Ken Holloway decât să stea să se uite la el.

— Nicio problemă.

Holloway a deschis larg uşa şi s-a dat la o parte plesnindu-şi palmele de coapse. Hunt a intrat şi s-a uitat de jur împrejur, până când a zărit arma, un revolver de calibru 38 de milimetri. Din oţel. Era aşezat pe televizor, cu încărcătorul spre perete.

— E înregistrat, a spus Holloway.

— Sunt convins. Trebuie să vorbesc cu Johnny.

— Este vorba despre ce s-a întâmplat azi?

Hunt a simţit mirosul de alcool.

— Chiar vă pasă?

Holloway a zâmbit, dar tară să fie amuzat.

— Doar o clipă.

A ridicat vocea.

— Johnny.

Niciun răspuns. A strigat din nou, apoi a înjurat în barbă. Holul l-a înghiţit în întunericul lui şi Hunt a auzit cum se deschide o uşă, apoi cum se trânteşte. Bărbatul s-a întors singur.

— Nu este aici.

— Unde e?

— Habar n-am.

în vocea lui Hunt se simţea mânia.

— Are 13 ani. Afară e întuneric şi plouă. Maşina a dispărut şi dumneavoastră habar n-aveţi unde este? în ceea ce mă priveşte, asta reprezintă neglijenţă.

— Şi, după cum înţeleg eu legea, domnule detectiv, asta este problema mamei lui. Eu sunt musafir în casa asta.

S-au privit în ochi, iar Hunt a făcut un pas în faţă. Holloway era un profitor cu două feţe, alunecos şi conciliant, însă numai când îi servea interesele. Poate că existau la facultate câteva corpuri de clădire care îi purtau numele, dar Hunt nu-şi putea ascunde antipatia.

— Trebuie să aveţi mare grijă cu mine.

— Asta e o ameninţare?

Hunt nu a spus nimic.

— Habar n-ai cine sunt, a continuat Holloway.

— Dacă băiatul păţeşte ceva...

Holloway a zâmbit cu răceală.

— Cum ziceai că te cheamă? Am mâine o întâlnire cu primarul şi cu managerul municipal. Aş vrea să nu greşesc.

Hunt şi-a spus numele pe litere, apoi a continuat:

— în legătură cu băiatul.

— E un delincvent. Ce vrei să fac eu? Nu-i nici copilul meu, nici responsabilitatea mea. Spune, vrei s-o aduc pe maică-sa? Poate reuşesc s-o trezesc. N-o să ştie nici ea unde e, dar o s-o târăsc aici, dacă aşa eşti mulţumit.

Hunt o admirase pe mama lui Johnny din prima zi în care o văzuse. Micuţă, dar plină de viaţă, arătase mult curaj şi încredere în împrejurări îngrozitoare. Rămăsese puternică până în ziua în care se prăbuşise complet până într-un punct în care colapsul era total. Poate că era vorba despre durere, poate despre vină, dar era o făptură tragică şi pierdută, aflată în derivă într-un soi de oroare pe care puţini părinţi şi-o pot imagina. Gândul la ea alături de un

profitor precum Ken Holloway era oricum destul de rău. S-o mai vadă şi târâtă din pat de el ar fi fost şi mai rău, degradant de-a dreptul.

— O să-l găsesc singur, a spus el, îndreptându-se spre uşă.

— Nu am terminat, detectivule.

— Nu, a spus Hunt, nu am terminat.

Era cu mâna pe clanţă când lui Holloway i-a sunat telefonul. A rămas în uşă cât timp a răspuns acesta:

— Da.

Holloway s-a întors cu spatele la Hunt.

— Eşti sigur? Foarte bine. Da, cheamă poliţia. Vin şi eu în zece minute.

A încheiat apelul şi s-a întors spre Hunt.

— Compania mea de securitate. Dacă mai vrei să-l găseşti pe Johnny, poţi să-ncepi de-acasă de la mine.

— De ce?

— Pentru că rahatul ăla cu ochi tocmai mi-a spart o fereastră cu pietre.

— Şi ce te face să crezi că a fost vorba despre Johnny?

Holloway şi-a luat cheile.

— De fiecare dată e vorba despre Johnny.

— Mereu?

— Eacinceaoară, băga-mi-aş.

Johnny a condus înapoi pe străzile întunecate, iar ploaia i-a imprimat pe geamuri dâre de mercur. Părinţii lui Tiffany Shore erau bogaţi şi locuiau la doar trei străzi de Ken Holloway. Fusese şi el odată la o petrecere aici. A încetinit când s-a apropiat de casă, apoi s-a oprit în mijlocul străzii. A văzut maşini de poliţie şi umbre care se mişcau în spatele ferestrelor acoperite cu perdele. A privit casa timp îndelungat, apoi s-a uitat la clădirile învecinate de pe ambele părţi ale străzii. Dinăuntru se revărsa în întunericul străzii o lumină caldă, iar Johnny s-a simţit foarte singur, pentru că nu mai ştia nimeni altcineva. Nimeni nu putea înţelege ce se petrecea dincolo de zidurile casei lui Tiffany, prin ce trecea familia ei: frica şi furia, lenta epuizare a speranţei şi sfârşitul tuturor lucrurilor.

Nimeni nu ştia ce ştia Johnny.

în afară de părinţii ei, şi-a spus băiatul.

Părinţii ei ştiau.

* * *

Hunt stătea în maşina lui, privindu-l pe Holloway cum iese din casă. Acesta i-a aruncat o privire rece pe care el i-a întors-o bucuros, apoi a urcat în maşină. Motorul puternic a pornit şi uriaşul Escalade a ieşit în stradă legănându-se. Hunt a ascultat ploaia răpăind pe maşină şi s-a uitat la lumina care se revărsa din casa lui Johnny. Katherine dormea acolo, iar el şi-a imaginat-o îngropată în aşternuturi, arcuită cu spatele către noapte.

A deschis laptopul şi a scris numele lui Johnny Merrimon. Ken depusese câteva plângeri, dar nu fusese înregistrată nicio arestare. Nici mandate de aducere. Orice-ar fi crezut Holloway despre implicarea lui Johnny în vandalizarea repetată a casei sale, nu avea nicio dovadă.

Hunt s-a gândit la motivul pentru care Johnny i-ar sparge ferestrele cu pietre lui Holloway. Un singur lucru avea sens. Johnny voia să-l facă să plece de

la el de-acasă, să-l îndepărteze de maică-sa, şi găsise singura cale care funcţiona de fiecare dată. Un om ca Holloway nu şi-ar fi lăsat niciodată casa nesupravegheată. în niciun caz peste noapte.

De cinci ori şi n-a fost prins niciodată. Hunt a clătinat din cap şi a încercat să nu zâmbească.

Chiar îi plăcea puştiul.

Hunt a rămas în maşină încă două minute şi a cercetat iar dosarul lui Tiffany Shore. Era subţire. Ştia cu ce era îmbrăcată ultima dată când fusese văzută. Avea o listă de semne particulare. Un semn din naştere de mărimea unui bănuţ, pe clavicula dreaptă; o cicatrice roz lăsată de un cârlig de pescuit pe gamba stângă. Avea 12 ani, era blondă, tară lucrări dentare majore sau intervenţii chirurgicale. Hunt îi ştia înălţimea, greutatea şi data naşterii. Avea telefon mobil, dar lista de apeluri arăta că nu mai sunase pe nimeni de ieri. Nu prea erau informaţii de la care să pornească. Mai aveau mărturiile a câţiva copii care o auziseră ţipând, dar nu reuşeau să se pună de acord ce culoare avea maşina în care fusese trasă. Hunt le interogase şi pe prietenele ei apropiate. Din câte ştiau până acum, Tiffany nu avea un iubit secret şi nici acasă nu erau probleme. Lua note bune, îi plăceau caii şi poate se sărutase odată cu un băiat. O fată obişnuită.

Hunt şi-a notat ceva în dosar: Tiffany şi Alyssa erau prietene? Poate cunoscuseră amândouă tipul nepotrivit.

S-a gândit la lucrurile care lipseau. Nu avea nicio descriere a răpitorului, nu avea indicii de activitate suspectă şi nici nu putea identifica maşina. Pe fond, nu avea nimic. îl avea totuşi pe Johnny Merrimon şi lucrurile pe care i le spusese David Wilson înainte să moară. Acesta pretinsese că o găsise pe fata răpită. Unde o găsise? Cum o găsise? Era moartă sau în viaţă? Oricine ar fi fost cel care îl aruncase pe David Wilson de pe pod o făcuse intenţionat. Dar era acest om uriaşul lui Johnny

Merrimon, aşa cum bănuia Cross? Sau altcineva?

Hunt trebuia să-l găsească pe puşti.

A sunat la secţie şi a dat peste unul dintre detectivii lui.

— Sunt Hunt. Ce-aţi mai aflat?

— Nimic bun. Myers şi Holiday sunt încă la părinţii lui Tiffany.

— Fac faţă? l-a întrerupt Hunt.

— E doctorul lor acolo. Mama, înţelegi. Au sedat-o.

— Ceva din telefonul lui Tiffany?

— Nimic. Şi nici pe GPS nu poate fi localizat.

— Yoakum lucrează tot la reconstituirea traseului lui David Wilson?

— Acum este la el acasă.

— Ştim ceva?

— Doar că Wilson era profesor la facultate. De biologie sau aşa ceva.

— Dar amprentele? a întrebat Hunt.

— Am obţinut urma degetului de pe pleoapa victimei. Acum încercăm s-o identificăm. Ar trebui să aflăm ceva destul de repede.

— Voluntari?

— Peste 100 până acum. încercăm să ne organizăm ca să începem cât mai repede. Ar trebui să ieşim pe teren până la 6.

între cei doi bărbaţi s-a lăsat tăcerea; amândoi se gândeau la

acelaşi lucru: este un teritoriu al dracului de mare.

— Ne trebuie mai mulţi oameni, a spus Hunt. Implicaţi bisericile, asociaţiile civice. Când a dispărut Alyssa Merrimon, am avut 100 de studenţi. Sunaţi-l pe decan.

Hunt a extras un număr de telefon din memorie. Este o persoană empatică. Vedeţi dacă poate să facă ceva. De asemenea, mâine vreau să periaţi iar şcoala lui Tiffany. Trimiteţi poliţiştii care intimidează cel mai puţin. Tineri. Femei. Ştiţi cum merge treaba. Nu vreau să omitem ceva doar pentru că vreun puşti e prea speriat să stea de vorbă cu noi.

— Am înţeles. Mai pot face ceva?

— Stai un pic.

Hunt a accesat în laptop talonul maşinii lui Katherine Merrimon.

— Scrie datele astea şi dă maşina în urmărire.

A dat modelul, marca şi numărul de înregistrare ale vehiculului.

— Puştiul e cu maşina maică-sii. A vandalizat ceva. N-ar trebui să fie prea greu de localizat. Verificaţi mai întâi strada Tate, pe lângă casa lui Ken Holloway. Mă îndoiesc că va mai fi acolo, dar merită să aruncăm o privire. Dacă vede cineva maşina, vreau să ştiu imediat. Opriţi-l şi reţineţi-l. Apoi sunaţi-mă pe mine.

— S-a făcut.

— Bine. Dă-mi adresa lui David Wilson.

Hunt s-a întins să-şi ia pixul, însă a văzut semne de viaţă pe veranda casei. Un braţ palid întinzându-se.

Ce mama dracului?

A auzit un urlet amuţit de ploaie. Degetele lui au găsit maneta farurilor şi raza strălucitoare a tăiat perdeaua ploii.

— Rahat!

— Domnule detectiv.

Hunt a lipit telefonul de
ureche.

— Trebuie să închid, a spus el.

— Dar...

Hunt a închis telefonul. A dus mâna spre uşă şi a spus iar, chiar când ploaia i-a atins obrazul.

— Rahat!

însă un alt ţipăt i-a înecat cuvintele.

---

[2] Alertarea populației în cazul răpirii de copii. (N.t.)

Capitolul zece

Johnny a ţinut-o numai pe străzi lăturalnice şi a condus dintr-o parte a oraşului în cealaltă. Jack locuia într-un cartier cu căsuţe mici şi curţi îngrijite, un loc plin de poliţişti, băcani şi curieri. Iarba era punctată de leagăne şi jucării uitate afară. în zilele însorite, copiii se jucau de-a v-aţi ascunselea în stradă. Era un cartier bun în care să locuieşti, însă, în acelaşi timp, o maşină străină ar fi ieşit în evidenţă, aşa că Johnny a parcat la două străzi distanţă şi a luat-o la picior prin ploaie. în camera lui Jack era lumina aprinsă.

S-a uitat peste pervaz şi şi-a văzut prietenul. Stătea întins de-a curmezişul în pat, având împrăştiate peste tot înjur cărţi cu benzi desenate. Se scărpina în timp ce citea.

Johnny era cât pe ce să bată în geam, când a văzut că se deschide uşa camerei şi intră Gerald. Era înalt şi musculos, la bustul gol şi îmbrăcat în blugi, cu o şapcă de la Clemson întoarsă invers. A spus ceva care l-a enervat pe frate-său, pentru că Jack a aruncat după el cu una dintre cărţi, apoi l-a împins afară din cameră şi a încuiat uşa.

Johnny a bătut în geam şi l-a văzut pe Jack cum ridică privirea. A bătut iar şi prietenul lui a traversat încăperea. Fereastra s-a deschis câţiva centimetri, iar Jack s-a lăsat în genunchi şi s-a aplecat în afară.

— Isuse, Johnny. Eşti bine? Am auzit ce s-a întâmplat. Rahat! Nu-mi vine să cred că am ratat. Un mort adevărat, în direct.

Johnny a verificat uşa peste umărul lui Jack.

— Poţi să ieşi un pic?

— Nu cred, a răspuns Jack ruşinat. Ştii despre închiderea şcolii, nu? Tiffany Shore?

— Ştiu.

— L-au sunat pe tata de la şcoală când au văzut că nu pot să dea de mine.

— Au sunat-o şi pe mama.

— Da. Mă rog. M-a prins cu berea lui şi eram încă mort de beat. Sunt în rahat rău de tot. Mama e la biserică, să se roage pentru viaţa lui Tiffany şi pentru sufletul meu veşnic.

Şi-a dat ochii peste cap, apoi a arătat spre uşă cu degetul mare.

— Dobitocul ăsta e pus responsabil. Ar trebui să stea cu ochii pe mine.

Jack s-a aplecat mai mult prin deschizătură.

— Dar mortul ăla! Trebuie să fi fost palpitant. Acum ce-o să se întâmple? Am auzit câte ceva din ce a zis tata. Chiar avea ceva de-a face cu dispariţia lui Tiffany?

— Sau a surorii mele.

— Mă îndoiesc.

— Putea fi vorba despre ea.

— A trecut un an, Johnny. Trebuie să fii realist. Şansele sunt...

— Nu-mi zice mie de şanse!

Jack a ezitat.

— O să ieşi, nu-i aşa?

— Trebuie.

Jack a clătinat din cap şi expresia i-a devenit serioasă.

— Nu face asta, omule. Asta nu-i noapte să te furişezi pe afară. Au scos pe teren toţi poliţaii din oraş. O să fie căutat ăla care a făcut chestia asta, oricine o fi el. Şi o să fie în alertă.

Johnny a scuturat din cap.

— Tiffany a fost răpită azi. E devreme. E momentul când oamenii fac greşeli.

— Unde te duci?

— Ştii bine unde mă duc.

— N-o face, omule. Vorbesc serios. Am un sentiment

nasol.

Johnny nu a dat înapoi.

— Vreau să vii cu mine.

Jack s-a uitat peste umăr. Uşa era tot închisă. Johnny a pus degetele pe pervaz.

— Am nevoie de ajutor.

— N-am fost niciodată de acord să merg în casele alea. Asta a fost mereu limita şi ştii foarte bine.

— Acum e altceva.

— O să fii ucis. Vreun ciudat nebun o să pună mâna pe tine şi o să te omoare.

Lui Jack îi fugise sângele din obraji şi implora cu tot corpul.

— Nu te duce.

Johnny a privit în altă parte, în întunericul cartierului.

— M-am blocat, Jack.

— Cum adică?

— A căzut la picioarele mele. Am auzit cum i s-au frânt oasele. Era sânge peste tot. Un ochi stătea să-i iasă din cap.

— Fugi de-aici. Serios?

— Ştia unde este. Pricepi? Ăla care l-a azvârlit de pe drum a făcut-o intenţionat, ca omul să nu poată spune.

Johnny a ridicat pumnul în aer.

— Eu eram chiar acolo.

— Şi?

— Şi m-am speriat. Am fugit.

— Aşa, ai fugit. Şi ce? Eu aş fi ajuns în Virginia până

acum.

Johnny nu l-a auzit. Cuvintele au ieşit din el de parcă revedea

totul.

— Tipul tocmai ocolea maşina, a spus el clătinând din cap. Am auzit un zgomot metalic, ca şi când ar fi târât după el o ţeavă. Avea un motor mare, care mârâia. Iar ăsta, frate, era mort de frică. Mi-a zis să fug.

— Iată, poftim. El ţi-a zis.

— Nu pricepi, omule? Ştia unde este şi eu am fugit! E sora mea. Sora mea geamănă.

— Johnny, nu te duce!

— Trebuie să îndrept lucrurile.

Chipul lui Johnny a umplut deschizătura ferestrei.

— Şi trebuie s-o fac în noaptea asta. E şansa mea, Jack. Pot s-o rezolv, dar nu ştiu dacă pot singur. Trebuie să vii cu mine.

Jack s-a foit şi a aruncat o privire disperată spre uşa închisă.

— Nu-mi cere aşa ceva, Johnny. Nu pot. Nu în noaptea asta.

Johnny s-a dat înapoi, dezamăgit şi furios.

— Ce-i cu tine, Jack? Azi, ceva mai devreme, tot ce voiai era să ieşim şi să căutăm. Tu erai ăla care abia aştepta să ne jucăm de-a infractorii.

Jack şi-a continuat pledoaria.

— Dar nu-i o joacă, nu-i aşa? Tocmai s-a întâmplat. E proaspătă. E reală. Să zicem că-l găseşti... O să te ucidă, să-mi trag una.

— Ăsta e momentul. Acum. Exact în secunda asta.

— Johnny...

— Da sau nu, Jack.

— Frate...

Răspunsul era în toată fiinţa lui.

Johnny l-a văzut, limpede ca lumina zilei.

— Nu te mai obosi, a spus el şi dus a fost.

Katherine Merrimon s-a împleticit pe ultima treaptă şi a ieşit în ploaie. S-a aplecat de mijloc, împotmolită în grădină.

— Johnny!

Buzele îi străluceau, palide şi roz. Era desculţă, cu ochii sălbatici şi pupilele dilatate. S-a împleticit iar şi a căzut în noroi. Un tricou mult prea mare îi atârna până la genunchi şi în câteva clipe a fost murată până la piele. Noroiul îi sclipea pe picioare.

Era înspăimântată, probabil drogată, aşa că Hunt s-a mişcat cu prudenţă. Mai văzuse şi altă dată căderi nervoase şi aşa arăta şi ea acum, de parcă era complet scăpată de sub control. A ridicat mâinile, cu degetele răşchirate.

— Doamnă Merrimon!

— Johnny!

Iraţională. Cu faţa în sus, sub ploaia care o biciuia.

Hunt a bănuit că răpirea lui Tiffany Shore râcâise pământul de pe mormântul sărăcăcios în care reuşise să îngroape gândurile la soarta fetei ei. Se trezise într-o casă pustie, într-un pat pustiu.

— Doamnă Merrimon, i s-a adresat Hunt cu blândeţe.

Femeia a ridicat privirea şi, în ciuda luminii proiectate din plin pe chipul ei, ochii i-au rămas mari şi pustiiţi.

— Unde e fiul meu?

Hunt a îngenuncheat şi i-a pus mâinile pe umeri.

— Este în regulă, a spus el. Totul o să fie în regulă.

Femeia s-a calmat preţ de o secundă; apoi faţa i s-a descompus şi, când a vorbit iar, a vorbit aşa de încet, încât abia dacă a auzit-o.

— Unde este Alyssa? a întrebat ea, dar Hunt nu avea niciun răspuns.

A văzut cum suferinţa a doborât-o. A rupt-o în două, de la mijloc. Şi-a proptit palmele în ţărână, săpând cu degetele în

tina moale.

— Fă ceva să se oprească, a şoptit ea.

Lui Hunt îi era clar ce are de făcut. Femeia avea nevoie de ajutor. Johnny trebuia să-i fie luat din îngrijire şi plasat într-un mediu stabil. Acum ar fi trebuit să fie deja la telefon cu Asistenţa socială; atâta lucru ştia şi el. Dar mai ştia la fel de bine şi altceva. Dacă îi luau fiul, ar fi distrus şi ultima fărâmă bună din ea, iar el nu-i putea face aşa ceva. Femeia s-a legănat în noroi.

— Te rog, fa ceva să se oprească.

— Katherine...

— Copiii mei...

Hunt s-a lăsat pe călcâie şi i-a pus o mână pe umăr.

— Ai încredere în mine, a spus el.

Când ea a ridicat privirea, cu ochi chinuiţi şi pierduţi, Hunt i-a rostit iar numele, apoi a prins-o de braţ şi a ajutat-o să se ridice.

Ploaia s-a oprit 20 de minute mai târziu. O maşină de poliţie a virat spre alee şi Hunt a văzut o fulgerare blondă sub pâlpâirea luminii din plafon, iar poliţista Laura Taylor s-a îndreptat spre verandă. Avea aproape 30 de ani, un trup masiv şi faţa îngustă. Cândva făcuse o pasiune pentru Hunt, dar asta era deja poveste veche. Acum era îndrăgostită de un pilot NASCAR din Charlotte. Şoferul n-avea nicio idee de existenţa ei, ceea ce n-o deranja câtuşi de puţin. Perseverenţa, potrivit poliţistei Taylor, era o calitate.

S-a repezit pe scări şi a spus, încruntându-se:

— Arăţi impresionant, Hunt.

— Ce vrei să zici?

Poliţista a făcut semn spre hainele lui.

— Haine ude. Noroi pe costum.

Gesturile au inclus şi capul.

— Ce, te-ai făcut surfer?

— Surfer?

Hunt s-a pipăit pe păr. Ud fleaşcă, îi atârna peste guler.

— Mă ofer să ţi-l tund, dacă vrei.

— Este în regulă.

— Cum doreşti.

A trecut pe lângă el, ca să se uite prin uşa deschisă.

— Ai fost cam vag la telefon.

Taylor era obsedată de reguli, dar Hunt avusese un motiv s-o aleagă pe ea. Sub tot învelişul ei, meseria de poliţist, regulile şi atitudinea de buldozer, Taylor avea suflet bun. Hunt avea încredere că va face ce trebuia.

— Am nevoie să stai cu ochii pe ea, a spus el. Asigură-te că nu face nicio prostie.

— Cât de rău e?

— Este în pat, calmă pentru moment; dar e pe ceva, probabil pastile. Şi-a pierdut cumpătul o dată. Poate face oricând o criză. însă este un om bun şi mâine urmează o nouă zi. Cred că merită o şansă.

Taylor s-a lăsat pe spate, fără să pară impresionată.

— Umblă vorba prin oraş că e cam praf femeia.

— în ce sens e praf?

— Nu deveni defensiv.

— Nu devin.

Sub ochii ei strălucitori s-a ivit un zâmbet.

— Rahat. Uită-te la tine. Buze albe, funiile alea încordate de pe gât. Arăţi de parcă aş vorbi despre maică-ta. Sau despre nevastă-ta.

Hunt a coborât vocea şi s-a străduit să se relaxeze.

— în ce sens praf?

Taylor a ridicat din umeri cu înţelegere şi a înclinat capul spre casă.

— A venit odată la şcoală s-o ia pe fiică-sa. La patru luni după răpirea fetei. Când i-au spus că Alyssa nu era acolo, a refuzat să plece. A cerut s-o vadă. A început să ţipe când au încercat să-i explice. A scăpat rău de sub control când poliţistul responsabil a scos-o afară din curtea şcolii. A stat trei ore în maşina ei, plângând. Şi îl ştii pe Daniels?

— Tipul ăla nou?

— Acum vreo şase săptămâni a răspuns la un apel de intrare prin efracţie şi a găsit-o dormind în fosta ei casă, ghemuită pe canapea. în poziţie fetală, a spus el.

Taylor a privit înjur, prin casa în paragină.

— Praf, ce să mai.

Hunt s-a abţinut să spună ceva câteva secunde lungi şi, când a început să vorbească, a încercat din răsputeri s-o facă să înţeleagă.

— Ai copii, Laura?

— Ştii şi tu că n-am, i-a răspuns arătându-şi dinţii mici. Copiii ar interfera cu jobul.

— Atunci ai încredere în mine cu treaba asta. Are nevoie de o pauză.

Taylor a susţinut privirea lui Hunt şi el a ştiut că poliţista cântăreşte lucrurile. Era poliţistă de teren, nu babysitter; iar cererea lui nu avea legătură cu ierarhia sau procedurile.

— Trebuie să fie cineva aici în caz că se întoarce băiatul ei. Asta e legal.

— Şi restul?

— Tu asigură-te că nu pleacă de nebună şi nu mai ia şi alte pastile.

— îţi pui pielea-n băţ cu asta, Hunt, şi vrei să-mi jupoi şi eu formele minunate şi frumos sculptate.

— Ştiu.

— Dacă e în halul ăsta – băutură, pastile, ce-o fi –, atunci puştiul ar trebui să fie în custodia statului. Dacă i se întâmplă ceva din cauză că tu refuzi să iei măsuri...

— Ăsta e riscul meu.

Laura s-a uitat la ploaie şi pe chip i s-a văzut îngrijorarea.

— Oamenii vorbesc, să ştii. Despre tine şi ea.

— E un zvon nefondat.

Privirea ei s-a asprit.

— Oare?

— Este o victimă, a spus Hunt cu răceală. Şi este căsătorită. N-am niciun interes în afară de cel profesional.

— Cred că minţi.

— Poate. Dar nu pe tine.

Taylor a bătut darabana cu degetele pe cureaua lucioasă de vinii de care-şi atârnase arma, cătuşele şi spray-ul paralizant.

— Asta e adâncă rău, Hunt. Aşa de profundă, încât e

de-a dreptul feminină. Cuvintele ei nu erau răutăcioase.

— O să mă ajuţi?

— Sunt prietena ta. Nu mă târî în ceva sordid.

— Este o femeie cumsecade, iar eu i-am pierdut copilul.

Asta e.

Clipa s-a dilatat.

— Johnny Merrimon, a spus Hunt. îl recunoşti dacă-l vezi?

— Dacă-şi face apariţia un copil, o să presupun că el e.

Hunt a dat din cap.

— îţi rămân dator.

S-a întors, dar ea l-a oprit.

— Tipa trebuie să aibă ceva special.

Hunt a ezitat, dar n-avea niciun motiv să mintă.

— Amândoi au, a spus el. Şi ea, şi băiatul ei.

— Nu că i-aş dispreţui în vreun fel pe oamenii ăştia, dar

de ce?

Hunt şi l-a imaginat pe puşti, felul în care înţelesese vulnerabilitatea maică- sii şi făcea ce putea ca s-o protejeze când nu era nimeni altcineva care s-o facă. Hunt l-a văzut

făcând cumpărăturile la 6 dimineaţa, ştia că dăduse cu piatra în fereastra lui Ken Holloway, şi nu o dată, ci de cinci ori, doar ca să-l facă să plece de lângă maică-sa.

— îi vedeam prin oraş înainte. Erau mereu împreună, toţi patru. La biserică, în parc. La concertele în aer liber. Erau o familie minunată.

Hunt a ridicat din umeri şi au ştiut amândoi că au rămas lucruri

nerostite.

— Nu-mi plac tragediile, a completat el.

Taylor a râs fără urmă de amuzament.

— Ce-i? a întrebat Hunt.

— Eşti poliţist. Totul este o tragedie.

— Poate.

— Da, sigur, i-a răspuns ea cu un ton neîncrezător. Poate.

La aproape 100 de metri în josul drumului, parcat pe o alee întunecată, Johnny a văzut maşina lui Hunt plecând de la el de-acasă. S-a lăsat în jos când a trecut pe lângă el, dar a găsit altă maşină parcată pe locul unde, de obicei, stătea breakul maică-sii. Johnny văzuse maşinile la timp, a lui Hunt şi cea a poliţiei, cu girofarul stins pe plafon. Şi-a ros o unghie şi a simţit gust de murdărie. Tot ce voia era să verifice cum era maică-sa. Măcar o dată. Dar poliţiştii…

Fir-ar al dracului!

în casa lângă care parcase Johnny locuia un cuplu în vârstă. în zilele călduroase, soţul stătea pe verandă fumând ţigări rulate de el şi privind-o pe nevastă-sa cum grădinărea, îmbrăcată într-un capot decolorat care se căsca în faţă şi arăta mai multă piele şi vene albastre decât se gândise Johnny că ar putea avea un corp. Cei doi îi făceau întotdeauna cu mâna şi îi zâmbeau când

trecea cu bicicleta, femeia cu mâinile ei pătate, bărbatul cu dinţii lui pătaţi.

Johnny a coborât din maşină şi a închis portiera. A auzit foşnete şi susurul apei, orăcăitul broaştelor printre copaci şi scârţâitul cauciucurilor unei alte

maşini care virase la poalele dealului şi-şi aruncase lumina farurilor peste căsuţa joasă. S-a lăsat pe vine şi s-a strecurat pe lângă casă, croindu-şi drum prin curtea din spate, apoi strecurându-se printre maşină şi casa lui. A trecut de baraci care miroşeau a resturi de iarbă tunsă şi a putregai, pe lângă o trambulină cu arcuri ruginite şi o înclinare periculoasă. A ferit sârma de rufe, a sărit gardurile şi a prins cu coada ochiului imaginea unor vecini pe care abia dacă-i ştia.

A încetinit când a ajuns lângă fereastra maică-sii. Becurile din camera ei ardeau cu o lumină galbenă şi, când a ridicat capul, a văzut-o stând pe marginea patului. Avea dâre de lacrimi pe faţă şi era stropită cu noroi; se cocârjase de parcă îi fusese tăiată o legătură vitală. Ţinea în mână o fotografie înrămată şi buzele i se mişcau în timp ce-şi trecea degetul peste sticlă; apoi s-a rostogolit pe spate, ca apăsată de o greutate nevăzută. însă Johnny nu a simţit nici urmă de compasiune. Ceea ce i-a răscolit pieptul a fost o mânie subită. Maică-sa se purta de parcă Alyssa era pierdută pentru totdeauna, de parcă nu mai rămăsese nicio urmă de speranţă.

Era atât de slabă!

însă când fotografia s-a înclinat, Johnny a văzut că nu poza surorii lui era cea care o doborâse pe maică-sa.

Era poza lui taică-său.

Johnny s-a lăsat sub pervaz. Ea le arsese. Johnny îşi amintea ziua aceea, o după-amiază luminoasă cu un foc aprins în curtea

din spate şi cu mirosul înţepător al fotografiilor transformate în cenuşă. A văzut-o de parcă ar fi fost ieri, s-a văzut pe el cum smulsese trei fotografii din mâna maică-sii şi cum alerga nebuneşte în cerc, în timp ce ea se împleticea în urma lui, plângea şi striga să i le dea înapoi. Ştia unde se aflau toate cele trei poze: una în sertarul cu şosete, două în valiza pe care o păstra pentru Alyssa.

Cea din mâna mamei nu făcea parte dintre ele. în poza aceea, taică-su era tânăr, cu buzele deschise într-un zâmbet care-i descoperea dinţii sclipitori. Purta costum şi cravată şi arăta ca un star de cinema.

Preţ de o clipă, imaginea i s-a înceţoşat în minte, apoi Johnny şi-a îndepărtat cu nodurile degetelor umezeala din ochiul drept şi a pornit prin curtea părăginită spre copaci. A înaintat mult în întuneric, încercând să uite imaginea maică-sii cu fotografia aceea în mână. îl întrista, iar tristeţea îl făcea să fie slab.

Johnny a scuipat în ţărână.

Asta nu era o noapte potrivită pentru slăbiciune.

O cărăruie l-a dus sub copacii care scrijeleau cerul nopţii cu coroanele lor atât de ample şi dese, încât întunericul căpăta un cu totul alt sens. Dincolo de hăţişurile bătrâne era o plantaţie de tutun rămasă în paragină. Copacii înalţi dispăreau. Iedera otrăvitoare acoperise pământul sterp şi tulpinile de floare-de-ceară se înălţaseră mai sus decât el. A mai mers 100 de metri şi a sărit peste un pârâiaş cafeniu care se rostogolea la vale. Mărăcinii i-au zgâriat pielea de pe braţe. Când a ajuns la hambarul vechii ferme de tutun, s-a oprit şi a ascultat. Odată dăduse peste doi băieţi mai mari care fumau iarbă înăuntru. Se întâmplase cu luni în urmă, dar Johnny nu putea să uite cum îl fugăriseră atunci. A lipit palma de peretele hambarului. Buştenii pătrăţoşi erau încreţiţi de vreme şi ipsosul de la îmbinări se fărâmiţase aproape de tot, dar era încă destul de solid. Johnny s-a uitat înăuntru printr- o crăpătură. întuneric. Linişte. S-a îndreptat spre uşă.

Odată intrat, s-a urcat pe o găleată veche şi a întins mâna spre partea de sus a tocului uşii. A fost nevoie să întindă braţul cât de mult a putut, până l-a simţit acolo unde îl lăsase. Rucsacul a căzut cu o bufnitură şi cu o ploaie de căcăreze de şoarece. Era albastru şi mucegăit, încă pătat cu puncte maronii- roşcate spre cusăturile de la bază. Johnny i-a tras în piept mirosul, putoarea de murdărie, pasăre şi plante moarte. A sărit pe pământ, afară, şi a simţit cum respiraţia începe să-i tremure. S-a uitat ţintă în mărăciniş şi a ascultat cu urechile ciulite.

Apoi a scos lemne uscate din hambar şi a făcut un foc.

Unul mare de tot.

Capitolul unsprezece

Hunt a tras maşina pe aleea de acces a lui David Wilson chiar când o rafală puternică a spulberat ultimii nori de furtună. Când a privit în jos, a văzut cum fragmente de lume se poleiseră în alb-argintiu: un ochi de apă de pe asfalt, picăturile de pe capota maşinii. Strada se termina în spatele unor clădiri tară chip care marcau marginea campusului facultăţii. Case bine întreţinute găzduiau familiile profesorilor şi câţiva studenţi cu părinţi suficient de avuţi încât să le achite chiria. Parcările erau strâmte, copacii, înalţi şi groşi. Fâşii înguste de iarbă marcau vechile îmbinări ale dalelor de beton de pe trotuar. Buruieni. Muşchi. Aerul mirosea a plante care cresc.

Ploaia care-i ţinea pe vecini înăuntru făcea ca prezenţa poliţiei să fie discretă, dar Hunt a văzut semne că asta n-avea să mai dureze mult. Un bărbat stătea pe bordură, patru case mai încolo, cu o pungă de plastic în mână, şi privea ţintă undeva. Peste drum, vârful unei ţigări strălucea în întuneric. Hunt a înjurat în barbă şi s-a îndreptat spre uşă. Era o casă mică, în stil Tudor, cu bârne pătate de timp, încastrate în cărămida neagră. O fâşie de iarbă o separa de casa vecină, o construcţie individuală cu garaj pentru două maşini, care umplea tot colţul din spate. Printr-o fereastră fără perdea, Hunt l-a văzut pe Yoakum şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare.

înăuntru, podelele de lemn păstrau urmele neglijenţei şi ale folosinţei îndelungate. în partea dreaptă se vedeau scările cu balustrada netedă şi închisă la culoare. Bucătăria era în spate, o sclipire de oţel şi linoleum alb care lucea sub luminile puternice. Un poliţist în uniformă a dat din cap spre living, iar Hunt i-a răspuns. S-a întors încă unul, apoi al treilea. Niciunul dintre ei nu l-a privit pe Hunt în ochi, dar el a înţeles.

Totul părea extrem de cunoscut.

David Wilson fusese profesor şi casa aşa şi arăta: lemn

întunecat la culoare, cărămizi la vedere, un miros care părea ori tutun proaspăt, ori marijuana

veche. Yoakum a venit dinspre dining şi i-a oferit un zâmbet deopotrivă superficial şi lipsit de semnificaţie.

— Nu sunt purtător de veşti bune, a spus el.

Hunt a studiat interiorul casei.

— începe cu începutul.

— Casa aparţine facultăţii. Wilson a primit-o ca bonus.

Stă aici de trei ani.

— Bun bonus.

Hunt a reevaluat casa, observând că poliţiştii îi aruncau tot mai multe priviri furişe. A observat şi Yoakum, care a coborât vocea.

— Sunt îngrijoraţi pentru tine.

— îngrijoraţi?

— Alyssa a dispărut acum un an, împlinit ieri. N-a uitat

nimeni.

Hunt a aruncat o privire prin cameră, cu ochii mijiţi şi buzele strânse. Yoakum a ridicat din umeri, aruncându-i şi el priviri tulburate şi îngrijorate.

— Tu spune-mi despre David Wilson şi gata, a zis Hunt.

— Este şeful catedrei de biologie. Foarte respectat, din câte mi-am dat seama. Foarte publicat. Puştii îl admiră. Şi conducerea îl admiră.

— Ai explicat limpede la facultate că Wilson nu este suspect? Nu vreau să distrug fară motiv reputaţia unui om.

— Le-am spus că a fost martor. Că a văzut ceva care l-a ucis.

— Bine. Spune-mi ce-ai mai aflat despre el.

— Poţi începe cu asta.

Yoakum a păşit pe un covor oriental care era probabil mai vechi decât casa. L-a condus pe Hunt spre un perete pe care erau expuse câteva fotografii înrămate, fiecare dintre ele arătând pe fond acelaşi lucru: David Wilson împreună cu o femeie frumoasă, alta în fiecare poză.

— Burlac? a întrebat Hunt.

— Tu să-mi zici. Componente de motor pe masa din dining. Lripturi şi bere în frigider, în rest nu mare lucru. Şaptesprezece prezervative în sertarul noptierei.

— Le-ai numărat?

Yoakum a ridicat din umeri.

— Asta mă caracterizează.

— Ah, amuzant.

— Cine glumeşte?

— Vreun indiciu despre locul sau modul în care şi-ar fi putut încrucişa drumurile cu Tiffany Shore?

— Dacă există vreun indiciu major şi important pe undeva, prin casa asta, eu nu l-am descoperit încă. Dacă chiar a găsit-o pe fată, presupun că a fost accidental.

— în regulă. Hai să le punem cap la cap. Ştim că stătea aici de trei ani. Este atletic, bine plătit şi deştept.

— Atletic?

— Legistul crede că ar putea fi alpinist amator.

— Deştept om, Trenton Moore ăla.

— Da?

— Vino cu mine, i-a zis Yoakum trecând prin bucătărie spre o uşă îngustă care ducea în spatele casei.

A deschis-o şi aerul cald a năvălit înăuntru.

— Garajul este în curtea din spate.

Au ieşit pe iarba udă. Un gard destinat să asigure o oarecare intimitate ascundea mare parte din curte şi garajul se contura, pătrat şi butucănos, în colţul cel mai îndepărtat. Construit din aceleaşi cărămizi ca şi casa, era suficient de mare încât să aibă loc înăuntru cel puţin două maşini. Yoakum a intrat primul şi a aprins luminile.

— Ia uite.

Căpriorii se întindeau de la un capăt la altul sub unghiul acoperişului ascuţit. Podeaua din ciment tocit era plină de pete de ulei. Doi dintre pereţi erau făcuţi din panouri perforate şi în orificii atârnau tot felul de instrumente pentru căţărat: colaci de frânghie, carabine, pitoane, lanterne frontale şi căşti.

— Aş zice că era alpinist.

— Cu nişte încălţări tâmpite, a comentat Yoakum, iar Hunt s-a întors spre el.

Ghetele erau înalte până la gleznă, din piele moale, cu tălpi de cauciuc negru care se curba pe părţi şi la vârf. Trei perechi stăteau atârnate în diferite cuie, iar Hunt a luat una dintre ele.

— încălţări antiaderente. Sunt bune pe stânci.

Yoakum a arătat spre căpriori.

— Tipul nu era speriat nici de apă.

— Caiace.

Hunt a arătat spre cel mai lung dintre caiace.

— Ăsta merge pe ocean.

Apoi a arătat spre cel scurt.

— Ăsta merge pe râu.

— Nu există nicio maşină înmatriculată pe numele lui, a spus Yoakum.

— Dar sunt pete de ulei pe podea.

Hunt a ridicat un set de chei dintr-un cui înfipt în uşă: la capătul mai gros erau îmbrăcate în plastic negru.

— Cred că e setul de rezervă. O Toyota.

S-a uitat la urmele de cauciucuri de pe ciment.

— Ampatament mare. Poate o camionetă sau un Land Cruiser. Verifică şi la facultate. Poate este înmatriculat de catedra de biologie.

— Am găsit o remorcă înregistrată pe numele David Wilson.

— Probabil pentru motocicleta lui de teren. Aia pe care mergea când a fost ucis nu era autorizată pentru şosele, aşa că probabil o transporta pe remorcă, întrebarea este ce făcea în cel mai îngrozitor colţ din ţinut. Ce făcea şi unde era când făcea ce făcea.

Au ieşit din garaj şi au tras uşa după ei, apoi au pornit înapoi de-a curmezişul curţii.

— Este un ţinut sălbatic acolo. Pădure mare. Trasee multe.

— Un loc bun să mergi cu motocicleta de teren.

— Crezi că este şi maşina pe acolo, pe undeva?

Au urcat treptele spre uşa din spate, au intrat în casă şi au trecut prin bucătărie.

— Trebuie să fie.

Hunt şi-a imaginat ţinutul. Erau la 150 de kilometri distanţă de capitala statului, la 90 de kilometri de coastă. în oraş veneau bani din industrie, turism şi golf; dar nordul ţinutului era sălbatic, înţesat de mlaştini şi defileuri înguste, păduri dese şi colţi de granit. Dacă David Wilson mergea cu motocicleta de teren pe acolo, atunci maşina putea fi oriunde: pe drumuri lăturalnice, pe cărări nemarcate pe hartă, în câmp. Oriunde.

— Avem nevoie de nişte unităţi dedicate aici.

Hunt a rulat nişte numere în minte.

— Hai să zicem patru maşini de patrulare. Cheamă-le

încoace.

— E cam întuneric.

— Acum, a spus Hunt. Şi trimite numărul remorcii la

patrula de autostradă. Yoakum a pocnit din degete şi şi-a făcut

apariţia un poliţist în uniformă.

— Asigură-te că poliţia statală are numărul de înmatriculare al lui Wilson. Spune-le că e în legătură cu cazul Shore. Au deja o alertă Amber.

Poliţistul a dispărut ca să transmită informaţiile. Yoakum s-a întors spre Hunt.

— Acum ce mai facem?

Hunt s-a răsucit uşor în cerc, a cercetat pozele lui David Wilson şi colecţia lui de femei frumoase.

— Dormitorul. Subsolul. Mansarda. Arată-mi tot.

Capitolul doisprezece

Levi s-a mişcat cu grijă prin noroi, peste bolovanii alunecoşi. Râul arunca frânturi de lumină care îi aminteau de ceva de pe vremea când era doar un puşti. Era un ritm anume, un tipar, ca un caleidoscop pe care taică-său i-l dăduse cu un an înainte să moară de cancer. Cărarea se încovoia la urcuş, iar Levi şi-a folosit mâna liberă să se ţină de rădăcini şi crengi, pentru a urca poteca alunecoasă. A împins în lateralele pantofilor, pentru tracţiune. Când a ajuns pe teren drept, mai înalt, s-a oprit să-şi tragă sufletul; iar când a luat-o iar din loc, sclipirile râului i-au făcut cu ochiul din spatele sălciilor, frasinilor, arborilor de gumă şi al pinilor cu degete lungi. Se făcuse întuneric de-a binelea când a văzut feţele. Nevastă-sa râzând de el şi apoi oprindu-se brusc, chipul ei înroşindu-se, apoi înnegrindu-se şi umezindu-se tot, aproape de la sine. L-a văzut şi pe bărbatul care era cu ea şi felul în care şi chipul lui s-a deformat, roşu tot, încovoiat şi turtit pe o parte.

Şi sunetele.

Levi a încercat să nu se mai gândească; voia să-şi spele imaginile acelea din minte, să pompeze apă într-o ureche şi să clătească toată murdăria, s-o scoată pe cealaltă ureche. Voia să se golească, voia să facă loc pentru când îi va vorbi Dumnezeu. Atunci era fericit, chiar dacă exista un singur cuvânt care se repeta iar şi iar. Chiar dacă era doar un nume care-i răsuna în cap precum clopotul unei biserici.

Sofia.

Levi l-a auzit din nou.

Numele ei.

Şi-a văzut de drum şi şi-a simţit faţa scăldată de o apă caldă. I-a luat mai mult de un kilometru ca să înţeleagă că plângea. Nu-i păsa. Aici nu-l putea

vedea nimeni, nici nevasta lui, nici vecinii, niciunul dintre cei care făceau glume pe seama lui când oamenii spuneau lucruri pe care el nu le înţelegea, sau care râdeau când îl vedeau tăcut pentru că găsise animale moarte pe marginea drumului. Aşa că a lăsat lacrimile să vină. L-a ascultat pe Dumnezeu şi a lăsat lacrimile să-i curgă pe faţa distrusă.

A încercat să-şi amintească ultima noapte în care dormise, dar n-a putut. Săptămâna pe care o lăsase în urmă era un şir colorat de imagini neclare. Săpa în ţărână. Mergea.

Lucrul acela pe care îl făcuse...

Lucrul acela.

Levi a închis ochii, foarte ostenit; şi când piciorul i-a fugit de sub el, a simţit cum patinează pe lutul alunecos. A căzut pe spate şi a luat-o la vale spre mal, peste pietrele care îi spintecau adânc pielea şi-l tăiau. S-a lovit cu ţeasta de ceva tare, a văzut o izbucnire de lumină şi durerea i-a explodat într-o tâmplă. L-a înjunghiat îngrozitor, colţuroasă şi sălbatică. A simţit cum se rupe ceva, apoi s-a auzit o bufnitură violentă şi şi-a dat seama că a pierdut cutia. Braţele i s-au zbătut în aer, au atins pentru ultima dată plasticul ei şi au scăpat-o.

Era în râu.

Dumnezeule mare, era pierdută în întuneric.

Levi s-a holbat la apele negre şi la punctele de lumină. Mâinile lui mari s-au încleştat.

Nu ştia să înoate.

S-a îngrijorat doar o secundă, apoi s-a trezit în râu chiar înainte

să-i spună Dumnezeu să sară. A aterizat cu picioarele desfăcute şi mâinile întinse şi a simţit cum apa murdară îi intră în gură. A început să scuipe, apoi s-a dus iar la fund, cu mâinile plesnind râul, ale cărui ape i se strecurau reci şi iuţi printre degete. S-a zbătut, s-a înecat şi s-a temut că va muri, apoi a descoperit că putea sta în picioare în apa care-i ajungea la piept. Aşa că s-a

ridicat şi şi-a croit drum la vale, spintecând fărâmele de lumină, până când şi-a găsit bagajul învârtindu-se în loc în spatele unui copac căzut.

S-a luptat să-l aducă la ţărm, să-l urce pe mal, şi n-a băgat în seamă durerea care încerca să-l doboare. S-a gândit iar la soţia lui.

N-ar fi trebuit să facă lucrurile pe care le-a făcut.

S-a încolăcit în jurul cutiei. Durerea îl sfârteca. Ceva nu era în regulă în trupul lui.

N-ar fi trebuit să le facă.

în cele din urmă, a adormit încolăcit încă pe cutie, gemând tare în timp ce membrele lui gigantice se zvârcoleau.

Capitolul treisprezece

— Nimic.

Hunt stătea în subsolul scund al casei lui David Wilson, iar John Yoakum se ghemuise alături de el. Două becuri atârnau în fasungurile pătate de rugină, înşurubate direct în scândurile podelei de la parter; o sobă neagră şi rece zăcea neclintită în colţul îndepărtat. Hunt a bătut cu piciorul în podea, de unde s-a ridicat un norişor de mucegai şi praf, care apoi s-a aşternut la loc. încăperea mirosea a pământ şi ciment ud.

— La ce te aşteptai? l-a întrebat Yoakum.

Hunt s-a uitat la spaţiul de sub casă, care mergea de sub living până în spate.

— La puţin noroc. Măcar o dată.

— Nu există noroc, bine sau rău.

— Spune-i asta lui Tiffany.

Deja trecuseră 15 ore de când un individ necunoscut o trăsese pe fată în maşina lui, iar poliţiştii nu erau cu nimic mai aproape de găsirea ei. Cercetaseră fiecare centimetru din casă şi din curte, dar nu aflaseră nimic. Hunt a bătut cu palma în lemnul scărilor ce duceau la subsol, stârnind un nor de praf care s-a aşternut pe pământ.

— Trebuie să văd ce face fiu-meu, a spus el. Am uitat să-i spun că întârzii.

— Păi şi nu poţi să-l suni?

Hunt a scuturat din cap.

— N-o să răspundă.

— Aşa de rău merge?

— Prefer să nu discut subiectul.

— Ce vrei să fac?

Hunt a gesticulat spre scări.

— Curăţă aici. Termină treaba. Ne vedem la secţie într-o jumătate de oră.

— Şi acolo ce-o să facem?

— O să analizăm toate unghiurile. O să ne rugăm să avem noroc.

Hunt a îndreptat un deget spre faţa lui Yoakum.

— Şi să nu-ndrăzneşti să zici.

Yoakum a ridicat mâinile.

— Ce?

— Niciun nenorocit de cuvinţel.

Afară, Hunt a găsit o grămadă de vecini adunaţi pe trotuar. Doi poliţişti în uniformă îi ţineau la distanţă, dar tot a trebuit să treacă printre ei în drum spre maşină. Aproape că ajunsese când un bărbat subţire, cu o expresie mânioasă, l-a întrebat:

— Este în legătură cu Tiffany Shore? a ridicat el vocea.

Nu ne spune nimeni nimic.

Hunt a trecut pe lângă el şi bărbatul a arătat spre casa lui Wilson, vorbind tot mai tare.

— Omul ăla este implicat?

Hunt a fost tentat să se oprească, dar n-a făcut-o.

Nimic din ce le-ar fi putut spune n-ar fi îmbunătăţit situaţia.
A urcat în maşină şi a dat aerul pe ventilaţie mare, apoi a ieşit din mulţime. Trebuia să ajungă acasă, să vadă ce face fiu-său, să-şi dea cu nişte apă pe faţă, dar s-a trezit îndreptându-se către periferia oraşului, apoi căutând panta lungă şi abruptă care ducea spre casa lui Katherine Merrimon. Taylor i-a deschis uşa înainte să apuce să bată. Era trasă la faţă, cu buzele strânse.
Hunt a observat că îşi sprijinea mâna pe arma băgată în toc. S-a relaxat când a văzut cine este, apoi a ieşit pe verandă şi a închis uşa în spatele ei.

Hunt a dat din cap.

— Vreun semn?

— De la puşti? Nu. Dar de nemernicul ăla de Ken

Holloway, da.

— Probleme?
— S-a arătat pe-aici, chipurile căutându-l pe Johnny. Era foarte enervat, roşu la faţă, tot îndruga ceva despre un pian distrus. Un Steinman,
Steinbeck, ceva de genul ăsta.

— Steinway.
— Da, aşa. Piatra care i-a spart geamul a lovit şi pianul, a zâmbit Taylor. Probabil că e scump.

Ceva asemănător cu zâmbetul ei îl trăgea şi pe Hunt de colţurile buzelor.
— Probabil. Ţi-a făcut necazuri?

— Oh, da. Când am refuzat să-l las înăuntru, a început s-o strige pe mama băiatului. I-am spus să se calmeze şi atunci m-a ameninţat că poate să aranjeze să fiu concediată.

Hunt simţea furia poliţistei.

— îţi spun, dacă băiatul ăla ar fi fost aici, cred că l-ar fi bătut.

— Când s-a întâmplat?

Hunt a aruncat o privire spre stradă.

— în urmă cu o oră, poate. A spus că se întoarce cu avocatul.

— Vorbeşti serios?

Femeia a ridicat din umeri.

— Voia să intre în casă, şi încă foarte insistent.

— Dacă se întoarce şi dacă îţi dă cel mai mic motiv, pune-i cătuşele.

— Pe bune?

— N-o să-l las să-mi sperie martorul sau să intervină în investigaţie.

— Şi ăsta ar fi singurul motiv?

Hunt şi-a muşcat buza de jos, privind casa din spatele lui. Se simţea mirosul de putregai al scafelor de lemn şi al şindrilei, vedea găurile din plasele de la ferestre, crăpăturile geamurilor. Şi-a amintit de casa în care locuia Katherine când fusese răpită Alyssa, a văzut ochii ei negri şi inima din care fusese smulsă credinţa că Dumnezeu îi va aduce copilul înapoi. Adeseori se ruga în dreptul unei ferestre orientate spre sud, iar lumina îi

cădea atât de pură pe tenul perfect, încât părea ea însăşi un înger. Iar Ken Holloway fusese acolo în tot acest timp, oferind un zâmbet, bani, susţinere. Chestia asta durase o lună. Odată ce femeia căzuse la pământ, se repezise asupra ei ca un hoitar. Acum, Katherine ajunsese dependentă. Hunt era aproape sigur că ştia cine îi alimentează dependenţa.

— îl urăsc pe individ, a spus el privind undeva, în depărtare. îl urăsc atât de tare, încât îmi vine să-l ucid.

Taylor şi-a mutat privirea.

— Nu-mi vine să cred că am auzit aşa ceva.

Hunt a simţit cum i se ridică umerii şi sângele îi năvăleşte în obraji.

— Las-o moartă.

Taylor s-a holbat la el.

— Eşti sigur?

— Da.

— Eşti în regulă?

— Da. în regulă.

— Asta-i bine, a dat ea din cap.

Hunt a ridicat privirea spre drum şi a spus:

— Hai că e chiar bătaie de joc.

Escalade-ul alb al lui Ken Holloway a încetinit la intrarea pe stradă, apoi a virat pe alee, alunecând cu o roată în şanţul de pe margine. Pentru o secundă, maşina s-a împotmolit; apoi motorul s-a ambalat şi roata s-a învârtit, eliberându-se. O dâră urâtă se contura pe marginea şanţului. în partea dreaptă a şasiului atârnau bulgări de noroi şi de iarbă. Hunt a văzut prin geam faţa lui Holloway: maxilare încleştate, obraji roşii ca focul. Alături de el stătea un bărbat resemnat, pe care şi-a amintit că-l mai văzuse pe la tribunal o dată sau de două ori, un avocat cu ceva talent. Faţa îi strălucea, palidă şi umedă. A deschis uşa şi a privit cu dezgust peisajul din jur: casa, noroiul, poliţiştii. A ieşit cu o scârbă cum Hunt nu mai văzuse vreodată.

Detectivul a coborât în curte însoţit de Taylor. Holloway purta o cămaşă roz îndesată în blugi şi bocanci mai scumpi decât arma de serviciu a lui Hunt.

Era masiv, trecut bine de 90 de kilograme, iar furia îl făcea să pară înalt şi ameninţător, mai ales cu avocatul târât după el prin noroi.

— Spune-le, i-a ţintuit el cu degetul, în timp ce brăţara de cupru îi dansa la încheietură. Spune-le cum merge treaba.

Avocatul şi-a îndreptat sacoul. Avea pielea netedă, unghiile perfecte şi o voce care se potrivea cu ţinuta.

— Nici măcar nu ştiu de ce m-ai adus până aici, a spus el. Ţi-am explicat deja...

Holloway i-a tăiat-o scurt.

— Eşti avocatul meu. îţi plătesc taxă lunară. Acum spune-le.

Avocatul şi-a mutat privirea dinspre Holloway către poliţişti. S-a tras de manşete, de parcă ar fi fost în sala de judecată.

— Domnul Holloway este proprietarul clădirilor. Doreşte să aibă acces pe proprietatea dumnealui.

— Solicit acces, l-a întrerupt Holloway. Este casa mea.

Hunt şi-a păstrat vocea calmă.

— Adineauri, când am fost aici, aţi spus că sunteţi musafir

în această casă.

— Chestie de semantică. Sunt proprietar.

— Dar Katherine Merrimon este chiriaş legal.

— Domnul Holloway încasează un dolar pe lună, a intervenit avocatul. Cu greu doamna poate fi considerată chiriaş.

— Chiria e chirie, a spus Hunt uitându-se la avocat. Ştii şi tu asta.

— Totuşi, clientul meu are dreptul să verifice proprietatea.

— La o oră rezonabilă şi cu aviz prealabil, l-a corectat poliţista. Nu la miezul nopţii. Dacă doreşte s-o sune la telefon pe doamna Merrimon, n-are decât.

— Nu răspunde la telefon, a spus avocatul.

Holloway a făcut câţiva paşi în faţă.

— Vreau să-l văd pe copilul ăla. A deteriorat o piesă valoroasă aflată pe o proprietate privată şi trebuie să răspundă pentru asta. Nu vreau decât să vorbesc cu el.

— Aşa să fie?

Hunt nu-şi putea ascunde nici neplăcerea, nici dezgustul.

— Desigur. Ce altceva?

— Şi dacă îţi spun că nu este aici? a insistat Hunt, apropiindu-se până când între ei n-au mai rămas decât 15 centimetri.

Ştia că individul ăla, Holloway, era temperamental. Ştia. Acum voia s-o şi vadă.

Se ruga s-o vadă.

Holloway a îngustat ochii şi Hunt a recunoscut prima fisură în faţadă. Omului nu-i plăcea să fie încolţit, nu-i plăcea provocarea, aşa că Hunt s-a aplecat şi mai tare spre el. I-a arătat dispreţul în privire şi l-a văzut muşcând momeala. în ultima secundă, avocatul şi-a dat şi el seama ce era pe cale să se întâmple. A deschis gura:

— Domnule Holloway...

— Ai idee cine sunt eu?

Holloway a ridicat un deget şi l-a plantat drept în pieptul lui Hunt. N-a fost nevoie de mai mult. Cu o mişcare lentă, fără efort, Hunt i-a prins încheietura, l-a răsucit şi i-a ridicat mâna la spate, până în dreptul

omoplatului. Holloway s-a îndepărtat câţiva paşi, ca să elibereze presiunea, dar Hunt nu şi-a pierdut elanul şi a folosit mişcarea. L-a condus spre Escalade şi l-a lipit cu faţa de capotă.

— Tocmai aţi agresat un poliţist, domnule Holloway. Cu

martori.

— Asta n-a fost agresiune.

— întrebaţi-vă avocatul.

Holloway a pus palma pe maşină şi a încercat să se ridice, împingându-se în ea. Hunt a trebuit să se lase pe el şi i-a vorbit iar, pe acelaşi ton:

— Iar asta înseamnă că vă opuneţi acţiunii poliţistului.

A scos cătuşele şi i le-a închis cu un pocnet pe încheietura groasă, strângând oţelul cât de tare a putut şi presând carnea din toate puterile, pentru un ultim clic. Holloway a urlat, iar Hunt i-a tras la spate şi cealaltă mână. Şi-a folosit toată greutatea să-l ţină pe Holloway lipit de maşină, apoi l-a încătuşat.

— Acestea sunt acuzaţii grave, domnule Holloway. Vi le poate explica avocatul mai târziu.

Hunt l-a ajutat să se îndrepte. Aroganţa lui Holloway dispăruse ca prin farmec, dar furia i se citea vie pe chip.

— N-ai ce să-mi faci.

Hunt a apucat lanţul cătuşelor şi l-a ghidat spre maşina poliţistei Taylor. A deschis uşa şi i-a pus o mână pe creştet.

— Nu e nimic personal, a spus el, împingându-l înăuntru.

Privirea i s-a intersectat cu a lui Taylor şi a vorbit tară urmă de zâmbet sau ironie.

— Taylor, îl duci, te rog, pe domnul Holloway la secţie, să-i întocmeşti dosarul?

Pe chipul femeii nu s-a clintit un muşchi, dar cu toate astea nu şi-a putut ascunde sentimentele.

— Da, domnule.

Hunt i-a privit plecând: maşina de patrulă cu chipul stacojiu al lui Holloway înfipt în geam şi Cadillacul uriaş având-u-l în spatele volanului îmbrăcat în piele pe avocatul cu chip de fetişcană. Au urcat dealul şi au dispărut din câmpul vizual; deveniseră deja o problemă de rezolvat mâine. Furia s-a stins, lăsând locul unei scântei fierbinţi de satisfacţie. A rămas singur în curte, gândindu-se la Katherine, apoi s-a întors. Intrat în casă, a lipit urechea de uşa dormitorului ei. Şi-a desfăcut degetele pe lemnul ca şmirghelul şi, preţ de o secundă, şi-a imaginat cum ar fi să intre în cameră. Ea ar fi micuţă şi palidă, stând nemişcată în pat, dar ar zâmbi şi ar ridica mâna spre el.

Hunt a simţit momentul acela rostogolindu-se ca un kilometru de nisip cald, dar asta a fost tot, doar un moment. O iluzie. El era poliţistul care dăduse greş şi n-o adusese acasă pe fata ei. Nu putea schimba acest fapt, după cum ea nu-l putea uita. Ar fi fost nedrept chiar şi să-i ceară să uite.

Şi-a desprins mâna de pe uşă şi s-a îndreptat spre camera lui Johnny. Uşa era larg deschisă şi o lampă mică arunca un cerc galben peste patul făcut cu grijă. Camera era foarte diferită de ale altor băieţi. Era foarte goală. Hunt n- a văzut nici jucării, nici jocuri, nici postere pe pereţi. O carte deschisă zăcea cu faţa în jos pe pat. Mai erau şi altele pe noptieră, un şir lung înghesuit între două cărămizi. Şi o fotografie a mamei lui Johnny şi trei poze cu Alyssa. Hunt a ridicat cea mai apropiată poză a fetei. Avea un zâmbet misterios şi reţinut. Părul negru îi cădea peste ochiul stâng, dar dreptul purta în el o lumină extraordinară; arăta de parcă ar fi ştiut ceva special, de parcă aştepta să întrebe cineva şi ar fi fost pe cale să explodeze în aşteptarea aceasta. Energia ei îl făcea pe Johnny să pară rigid şi înghesuit, iar Hunt s-a întrebat dacă băiatul fusese dintotdeauna aşa. Sau s-a schimbat pur şi simplu?

Pur şi simplu.

Hunt a scuturat din cap din cauza absurdităţii cuvintelor. Nu era nimic simplu în ce devenise băiatul Johnny. Dovezile se vedeau peste tot: în acţiunile lui, atitudinile lui, în camera cu pereţii goi şi chiar şi în cărţile pe care le avea. Nu erau cărţile unui băiat. Johnny avea volume de istorie şi cărţi despre vechi religii, călătorii spirituale şi ritualuri de vânătoare ale amerindienilor din nord. Avea un tom de un kilogram şi jumătate despre tradiţii druide. încă două despre religia Cherokee. Erau cărţi împrumutate de la bibliotecă, ştampilate pe cotoare cu plachete albe, pătrate. Hunt a ridicat-o pe cea deschisă de pe pat şi a văzut că Johnny prelungise împrumutul de 14 ori la rând. Fără să depăşească termenul de predare. Nici măcar o dată. Şi l-a imaginat pe bicicletă, pedalând 12 kilometri dus şi tot atâţia întors doar ca să arate abonamentul şi să semneze unde îl puneau să semneze.

A cercetat titlul – O istorie ilustrată a Ţinutului Corbilor –, apoi s-a uitat la pagina unde rămăsese deschisă. în partea dreaptă se găsea o litografie în alb şi negru a unui bărbat mai în vârstă, într-un costum perfect călcat la dungă. O barbă aproape albă îi acoperea partea din faţă a gulerului, iar ochii păreau stropi de cremene. Explicaţia era: „John Pendleton Merrimon, chirurg şi aboliţionist, 1858”. Hunt şi-a dat seama că era strămoşul lui Johnny. Semăna un pic cu tatăl lui, dar deloc cu băiatul.

A mai dat câteva pagini şi a pus cartea la loc pe pat, tară să-şi dea seama că mama lui Johnny era în hol, până când nu s-a întors şi a văzut-o. De sub cămaşa care abia o acoperea i se iveau picioarele pe care se ţinea cu greu; se sprijinea cu o palmă lipită de perete, iar umerii îi conturau elipse mici în aer. Avea ochii ca două răni dezgolite, iar vocea, şocant de calmă.

— Te rog să faci ceva pentru mine, Johnny.

A întors palma, să prindă lumina gălbuie.

— Când se întoarce acasă, spune-i Alyssei că trebuie să

vorbesc cu ea.

— Katherine...

Hunt s-a oprit, nesigur.

— Nu te certa cu mine, Johnny. Ar fi trebuit să ajungă deja.

S-a răsucit pe călcâie, şi-a lăsat mâna să alunece de-a lungul peretelui şi a tras uşa după ea. Arcurile patului au gemut şi apoi s-a aşternut tăcerea în toată casa.

înainte să plece, Hunt a aprins luminile şi a verificat uşile. Ajuns în curte, a încercat să se concentreze. încă existau Tiffany Shore şi ruina părinţilor ei; un uriaş cu chip de ceară, care putea să fi fugit sau nu până acum. încă exista Ken Holloway, dorinţa lui Hunt de a-şi vedea fiul şi Johnny, încă pe- afară, în noapte, făcând Dumnezeu ştie ce. Hunt a simţit toate astea ca pe un vârtej, o greutate mare pe care a împins-o însă deoparte şi a mai furat o clipă. Asta era tot ce-avea să fie vreodată şi şi-a însuşit-o, egoist. A rămas sub plapuma de cerneală a cerului, gândindu-se la Katherine Merrimon, la ochii ei vineţi şi la pustietatea din sufletul ei.

Nimic altceva nu mai părea să conteze.

Capitolul paisprezece

La mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă, focul făcut de Johnny se înălţa în noapte, încolăcindu-se în limbi portocalii şi aruncând scântei spre cer. S-a ghemuit lângă el, desculţ, dezbrăcat. Dungi galbene i se răsuceau în sudoarea de pe piept şi funinginea îi păta chipul, pe unde-şi trecuse degetele înnegrite, de la pomeţi până spre bărbie. Umbra lui era un gigant aplecat peste peretele hambarului din spate. S-a întins după rucsacul albastru, care mirosea a sânge de pasăre, mucegai şi vegetaţie uscată. Cataramele erau ruginite, ţepene sub degetele sale, şi una dintre baieri începuse să putrezească. L-a deschis şi a scos un teanc de hârtii mototolite. Scrisul le acoperea pe ambele feţe, dar nu s-a uitat la cuvinte. Acestea erau pentru mai târziu, aşa că a aşezat hârtiile pe pământ şi a pus deasupra lor o pietricică de mărimea unui ou de prepeliţă.

Apoi au venit la rând o curea de piele închisă la culoare cu clopoţeii unui şarpe-cu-clopoţei şi un craniu de şarpe cu cap arămiu. Clopoţeii îi cumpărase de la un puşti de la şcoală. Şarpele cu cap arămiu îl ucisese cu mâna lui. Petrecuse patru zile în pădure căutându-l, apoi l-a găsit stând la soare pe o bucată veche de tablă, la 30 de metri în spatele casei lor. Aşa a fost să fie, a decis el. Şarpele a vrut să fie găsit. L-a ucis cu o bucată de lemn de plop alb, apoi i-a tăiat căpăţâna cu un cuţit primit de la taică-su când împlinise zece ani.

A doua curea avea înşirate pe ea încă cinci pene de vultur. Erau de două ori mai mari decât cea de la bicicletă: trei pene maroniu-aurii de pe aripi şi încă două perfect albe, cu capete tari şi ascuţite, groase cât degetul lui mijlociu, încă miroseau a pasăre şi trei dintre ele erau tivite pe margini cu sânge uscat; sângele vulturului, sângele lui.

A închis ochii şi şi-a atârnat curelele la gât. Penele au foşnit, iar clopoţeii i- au zornăit pe piele.

Apoi a scos Biblia.

Era neagră şi ferfeniţită. Numele lui Johnny se vedea scris în relief pe copertă, auriu şi sclipitor. Cartea era un dar din copilărie, oferit într-o cutie satinată de un preot baptist care-i spusese că vorbele din ea erau un dar de la Dumnezeu.

Un dar, copile.

Spune-o cu mine.

Acelaşi preot venise şi după răpirea Alyssei. Vocea lui nu şovăise când îi predicase lui Johnny că, da, Dumnezeu încă îşi iubea copiii, că tot ce-avea Johnny de făcut era să se roage. Roagă-te suficient de fierbinte, şi Dumnezeu o va aduce acasă, îl asigurase el. Aşa că Johnny se rugase. Se rugase cu toată puterea şi cu tot sufletul lui. îşi promisese viaţa lui Dumnezeu, numai s-o aducă înapoi.

Şi-o promisese.

Promisese totul.

Johnny şi-a amintit nopţile lungi de rugăciune şi degetele maicăsii pe braţul lui, cu vârfurile lor fierbinţi. Şi-a amintit vocea ei şi felul în care vocea aceea i-a arătat cele din urmă rămăşiţe ale puterii ei, ultimele pe care a mai apucat să le vadă.

Roagă-te cu mine, Johnny.

Credinţa disperată şi flămândă.

Roagă-te pentru sora ta.

Când a venit iar preotul, cu unghiile lui lustruite şi cu faţa lucind de grăsime, i-a spus lui Johnny că nu s-a rugat suficient.

— Roagă-te mai bine, a zis el. Cu mai multă credinţă.

Johnny s-a lăsat de pe un picior pe altul în ţărâna umedă, apropiindu-se de foc. A rupt coperta Bibliei şi lumina flăcărilor a sclipit auriu pe literele care formau numele lui. A simţit un val de frică superstiţioasă, apoi a aruncat coperta pe foc şi s-a uitat cum arde. A privit-o până când a devenit cenuşă, apoi a ridicat rucsacul cu o singură mână şi l-a răsturnat pe jos. Pe pământ a căzut o ploaie de frunze moarte, grămăjoare de rămurele şi surcele. Cedru şi pin, molid şi dafin.

Imaginea unui copil sculptată pe scoarţă de mesteacăn.

O panglică roşie care îi aparţinuse Alyssei.

Şi-a legat panglica la încheietură, apoi a ridicat privirea de la crengile uscate la Biblia pe care o ţinea încă în mână. A cântărit-o şi a lăsat-o pe pământ, iar paginile s-au ridicat de la căldură de parcă ar fi ştiut că şi ele erau destinate să ardă.

Vederea lor i-a dat lui Johnny o satisfacţie sumbră.

Avea nevoie de zei mai vechi.

Nevoia asta începuse cu luni în urmă, de la o rugăciune. Era iarnă, soba se stricase, n-aveau căldură în casă şi frigul îi ardea cuvintele în fum, în timp ce se ruga pentru întoarcerea acasă a surorii lui. S-a trezit la 4 dimineaţa, cu lame de aer rece pe spatele gol, şi s-a rugat pentru maică-sa. S-a rugat să se termine cu pastilele, s-a rugat ca tatăl lui să se întoarcă la ea. S-a rugat pentru moartea înceată şi dureroasă a lui Ken Holloway. Asta era ceea ce îl susţinea, gândurile mântuirii şi pledoariile trecute, dulci şi fierbinţi, pentru răzbunare.

O oră mai târziu, în timp ce soarele se apleca spre orizonul îndepărtat, Ken a bătut-o pe mama lui Johnny până a umplut-o de sânge, pentru nişte motive pe care Johnny nu le-a înţeles niciodată. Băiatul a încercat să-l oprească, aşa că a urmat el. Şi aşa a început: neputinţă şi sânge, o rugăciune ratată şi o carte poleită care vorbea despre smerenie şi supunere.

Niciunul dintre lucrurile astea nu i-a dat tărie

lui Johnny. Niciunul nu i-a dat putere.

A aruncat pe foc cedrul, apoi pinul, molidul şi dafinul. A rămas aproape de foc şi a lăsat fumul să-l învăluie. Ochii îi lăcrimau şi plămânii îi ardeau, dar a tras fumul în piept şi apoi l-a dat afară, mai întâi spre cer şi apoi spre pământ, apoi spre cele patru orizonturi nevăzute. A cuprins fumul în căuşul palmelor şi şi l-a azvârlit pe faţă. A spus cuvintele pe care le învăţase dintr- o carte, apoi a strivit fructe de ienupăr în palme şi s-a mânjit pe piept cu sucul lor. Şi-a îndesat în buzunare mănunchiuri de ghimbir sălbatic, a ridicat coaja de mesteacăn în care era scrijelit chipul de copil şi a aruncat-o în flăcări. A fost cuprinsă imediat de o răbufnire de flăcări şi fum alb, palid, iar el nu şi-a ferit ochii până când nu şi-a luat şi aceea zborul spre cer. Apoi a aruncat în foc ce mai rămăsese din Biblia copilăriei lui.

A recunoscut fracţiunea de secundă în care ar fi putut face cale-ntoarsă, când ar fi putut smulge cartea din degetele flămânde ale flăcărilor şi s-ar fi putut întoarce acasă, fiind încă fiul mamei sale, fiind încă slab; dar a lăsat momentul să treacă. Paginile s-au încovoiat, în foc a înflorit un trandafir negru şi asta a fost.

Era pregătit.

Maşina se afla încă în curtea întunecată a cuplului de bătrâni care locuia în josul străzii. Johnny a văzut-o când a tăiat-o prin curtea unui vecin. Mirosul de fum îi impregnase pielea umedă şi era negru de la sucul fructelor de ienupăr şi de la cenuşă. A sărit gardul şi s-a trezit lângă un petic de pământ proaspăt săpat, sădit cu lăstari delicaţi. A pornit spre maşină, dar a încremenit când o lumină a pâlpâit în fereastra din spatele casei. Bătrâna era acolo, cu mâinile străbătute de vene, ca nişte frunze, sprijinite în nemişcare pe blatul galben al lavoarului din

baie. A plecat capul şi lacrimile au alunecat printr-o zbârcitură, apoi prin alta. în spatele ei a apărut bătrânul, care a mângâiat-o pe gât şi i-a şoptit ceva la ureche. Preţ de o clipă, pe chip

i-a trecut o expresie mai luminoasă, ceva ca un surâs. Femeia s-a lăsat pe spate, s-a sprijinit pe pieptul lui fragil şi au încremenit amândoi aşa, în pace.

Johnny şi-a atins pieptul şi a simţit sudoarea, cenuşa şi bubuitul înfundat al inimii. S-a întrebat o secundă de ce plângea bătrâna şi ce i-a spus soţul ei de a reuşit să-i aducă pe chip acel zâmbet trecător. S-a gândit la tatăl lui şi la felul în care şi el ştia întotdeauna ce să facă şi ce să spună. Privindu-i pe cei doi bătrâni, Johnny a simţit un nod amar în stomac, dar l-a zdrobit cu forţa voinţei sale neclintite. Dinţii i-au strălucit albi preţ de o clipă, apoi s-a strecurat pe lângă fereastră şi dus a fost.

Cei doi nu l-au văzut.

Puţini îl văzuseră vreodată.

Maşina mirosea a vechi şi stătut. Lăsându-se pe pielea ţeapănă a banchetei, Johnny şi-a arcuit spatele şi a băgat o mână în buzunar. Hârtiile erau mototolite şi crâmpoţite, mirosul lor amintea de răşină de pin şi de foc. Le-a netezit pe picior şi a aprins o lanternă. Numele erau scrise de el de mână, la fel şi adresele. Pe margini erau mâzgălite note şi date.

Şase bărbaţi. Şase adrese. înregistraţi ca agresori sexuali. Oameni răi. îl speriau, dar trecuse mai puţin de o zi de când fusese răpită Tiffany Shore, iar Johnny îşi imagina că era vorba, probabil, de acelaşi bărbat care o luase şi pe Alyssa. Aceştia erau cei mai răi de care fusese în stare Johnny să afle, şi căutase din răsputeri. Le ştia obiceiurile şi locurile de muncă, ce emisiuni le plăceau şi la ce oră mergeau la culcare. Dacă vreunul dintre ei se purta diferit, Johnny şi-ar fi dat seama.

A alungat spaima şi a pus mâna pe chei. S-a privit în oglindă şi şi-a văzut ochii cu vinişoare roşii şi pleoapele înnegrite. Era

de neatins, şi-a spus el, un luptător.

A pornit motorul şi a băgat în viteză.
Era o căpetenie indiană.

Capitolul cincisprezece

Hunt l-a sunat pe Yoakum din maşină. Era în toiul nopţii, iar drumurile se aşterneau pustii, spălate de ploaie.

Telefonul a sunat de două ori. Şi a treia oară.

După scurtul său moment de slăbiciune, Hunt fusese obligat să-şi mute gândurile de la Katherine Merrimon. Nu zăbovise mult la ea în curte, dar se simţea vinovat. Tiffany era încă dispărută, aşa că şi-a îndreptat energia spre acest caz: întrebări puse, acţiuni întreprinse. Ce le scăpa din vedere? Ce se mai putea face?

Telefonul a mai sunat o dată.

Haide, Yoakum.

Yoakum i-a răspuns într-un final şi s-a scuzat.

— Este o nebunie aici.

Se referea la secţia de poliţie.

— Zi-mi ce se întâmplă.

— Facem ce ne-ai spus să facem.

— Povesteşte-mi.

— Amprenta pe care am luat-o de pe pleoapa lui David Wilson e înregistrată în sistem. încă nu i-am găsit corespondentul, dar e încă devreme. Avem patru maşini care patrulează drumurile lăturalnice în căutarea Land Cruiserului lui Wilson, care este, aşa cum ai presupus,

— înmatriculat de facultate. Lucrăm cu o listă a prietenilor şi rudelor lui Wilson, oricine ne-ar putea spune unde a fost azi, ce a făcut. Deja i-am verificat pe colegii de la facultate, dar nu sunt de niciun ajutor. Există şi câţiva agresori sexuali pe care n-am reuşit să-i localizăm, dar avem unităţi care se ocupă de asta. Doi dintre cei pe care-i căutăm par să fie plecaţi din oraş. Casele sunt încuiate şi e întuneric. S-au adunat ziare în faţa uşilor. Am auzit că unul dintre ei este închis în Wilmington şi ar trebui să primim cât de curând confirmarea. Doi poliţişti alocaţi suplimentar lucrează la împărţirea zonei de căutare pentru dimineaţă...

— Apropo de asta...

— Aşa cum ai zis. O să urmăm acelaşi tipar de căutare ca în cazul Alyssei Merrimon. A fost logic atunci, e logic şi acum. Ne trebuie doar oameni.

Yoakum a făcut o pauză.

— Uite, Clyde. Ştii toate astea. Tu ai dat ordinele. De ce nu te duci acasă să dormi un pic? Cât e ceasul? Vreo 2 dimineaţa? Ai apucat să vezi ce face băiatul tău?

Linişte.

— Isuse, Hunt. Măcar l-ai sunat?

— Sunt pe drum spre tine.

— îţi vorbesc ca prieten, OK? Ar trebui să te duci acasă.

Să dormi un pic.

— Te ţii de bancuri?

— Nu, chiar nu. Erai praf de dimineaţă şi mă îndoiesc că acum eşti mai bine. Ce facem noi aici e munca de jos. Nu e necesară prezenţa ta pentru asta, aşa că du-te la culcare. Mâine am nevoie de tine cu mintea limpede. Tiffany are nevoie de tine cu mintea limpede.

Hunt a ascultat zgomotul cauciucurilor pe asfalt. Copacii pâlpâiau, umbre negre la marginea farurilor lui.

— Poate o oră, a răspuns el.

— Poate două. Ce dracu'! Fă şi tu o nebunie şi zi să fie trei ore. Te sun dacă se întâmplă ceva.

— OK. De acord.

Hunt era gata să închidă, când Yoakum a adăugat:

— Uite, Clyde. Eşti bun la treaba asta. în meseria asta, vreau să zic. Dar trebuie să te aduni.

— Ce vrei să zici?

Yoakum a expirat şi sunetul a vorbit de la sine.

— Frate, ţine-te bine.

Yoakum a închis şi Hunt a întors maşina să meargă acasă. Ştia că n-o să reuşească să adoarmă, dar mai ştia şi că Yoakum avea dreptate. Trebuia măcar să încerce. Iar fiul lui...

Fir-ar să fie.

Asta era cu totul altă poveste.

A parcat pe alee şi a oprit motorul. Cartierul era liniştit, aşa că a auzit muzica înainte să deschidă uşa. Un bubuit înfundat. Vaietul unor corzi puternice. A intrat şi a urcat scările, frecându-şi umerii de tapetul decolorat şi tocit. A bătut la uşa băiatului, îndoindu-se că-l va auzi peste muzică. în cele din urmă, a deschis singur.

Primul lucru pe care l-a văzut au fost o piele palidă şi o uşoară agitaţie, fluturarea părului blond şi a ochilor care semănau atât de mult cu ai săi. Băiatul avea să împlinească 18 ani în două săptămâni. Era masiv, atletic. Fusese aproape tot timpul un elev bun. Un copil bun. Dar în ultimul an, lucrurile se schimbaseră. Era lipsit de respect, intolerant. Stătea pe marginea patului îmbrăcat într-un şort galben, şosete de sport şi un tricou pe care scria BOMBOANELE FAC TOATĂ TREABA, DAR SEXUL N-O SĂ-ŢI

STRICE DINŢII[3]. Avea în mână o revistă şi bătea din picior în ritmul muzicii care urla.

Hunt a traversat camera şi a oprit sonorul din boxe. Băiatul a ridicat privirea şi în clipa aceea poliţistul a văzut ceva ce putea trece cu uşurinţă drept ură.

— Nu ştii să baţi?

— Am bătut.

Băiatul a dat pagina, cu ochii în revistă.

— Ce vrei?

— Ştii ce s-a întâmplat azi?

— Da. Am auzit. Dar nu de la tine, mulţumesc. Am auzit aşa cum a auzit toată lumea.

Hunt a venit spre mijlocul camerei.

— Ai fost acolo? La râu?

Fiu-său nu a spus nimic, doar a mai dat o pagină.

— Iar ai chiulit? Am vorbit despre asta.

— Lasă-mă-n pace şi gata.

Hunt se uita la un străin.

— Am zis să mă laşi în pace.

Hunt a ezitat şi băiatul s-a ridicat. Sub piele i se vedeau muşchii tresăltând şi răsucindu-se. O clipă, Hunt a simţit cum se zbârleşte şi el. în atitudinea băiatului era provocare pură. Dar impresia nu a durat mai mult de câteva secunde. A clipit şi şi-a văzut băiatul aşa cum nu-l văzuse de multă vreme. Un puşti stângaci, plin de curiozitate şi entuziasm nevinovat. Un puşti care

se trezea la 6 să-şi pregătească singur micul-dejun, care construia zmeie din lemn uşor de balsa şi hârtie de împachetat. Hunt şi-a alungat încordarea.

— O să fiu jos. Trebuie să vorbim, aşa că stai câteva minute să te gândeşti la ce vrei să-mi zici.

Băiatul l-a ignorat. A traversat încăperea şi a pornit iar boxele, iar muzica l- a urmat pe Hunt tot drumul până în bucătărie.

Poliţistul s-a aşezat pe un scaun, la masă, şi l-a sunat pe Yoakum.

— Vreo noutate?

— N-am vorbit adineauri?

— Ba da. Şi vreau să ştiu dacă s-a schimbat ceva de-

atunci.

— Nimic. Cum e băiatul?

Hunt a întins mâna după o sticlă de scotch.

— Cred că vrea să mă ucidă...

— Are nevoie de un alibi? Spune-i să mă sune.

Hunt şi-a turnat două degete într-un pahar, apoi s-a aşezat.

— De maică-sa are el nevoie. Nu mai pot să mă conectez

cu el.

Hunt a luat o înghiţitură.

— Ar fi trebuit să plece cu ea.

— Puştiul n-a avut de ales, Clyde. Nevastă-ta a plecat şi nu-mi amintesc să- 1 fi invitat să meargă cu ea.

— Aş fi putut forţa problema.

— N-ar fi ţinut cont.

— Ascultă muzică grunge şi e gata să dea de pământ cu propriul tată.

— Grunge. Uau. Să sune cineva la ştirile de seară.

— Ha-ha, a făcut Hunt, dar n-a fost râsul lui.

— Stai acasă, i-a replicat Yoakum. Ai grijă de băiat.

— Timpul trece, John. O să fiu acolo în zece minute.

— Nu face iar asta.

— Ce să fac?

Hunt a auzit furia din propria voce. A auzit-o şi Yoakum.

— N-ai pierdut destul, Clyde? Serios acum.

— Ce vrei să spui?

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule. Fă şi tu o schimbare şi pune-ţi băiatul pe primul loc.

Hunt a vrut să riposteze. A vrut să spună ceva cumplit şi tăios, dar Yoakum i-a închis telefonul în nas. A aşezat şi el receptorul în furcă, a mai luat o înghiţitură de scotch, apoi a turnat restul în chiuvetă. Yoakum încerca să facă bine. Hunt înţelegea, aşa că a plecat capul şi s-a gândit la adevărata problemă. Era dependent de jobul lui, dar nu era doar asta. în liniştea şi întunericul bucătăriei, Hunt a recunoscut, măcar o dată, că nu-i prea plăcea propriul copil. îl iubea, desigur, dar nu-l plăcea. Nu-i plăceau atitudinea lui, convingerile sau alegerile.

Băiatul se schimbase.

Hunt a clătit paharul şi, când s-a întors, l-a văzut pe Allen stând în prag. S- au uitat fix unul în ochii celuilalt, iar băiatul a fost primul care şi-a ferit privirea.

— Aşa, am chiulit. Şi ce?

— în primul rând, e ilegal.

— Poţi să faci şi tu o dată abstracţie de asta?

A trecut cu palma peste braţul scaunului.

— De ce trebuie să fii poliţist tot timpul? De ce nu poţi fi şi tu un tată normal?

— Taţilor normali nu le pasă când copiii lor chiulesc de la

şcoală?

Allen a întors capul.

— Ştii ce vreau să zic.

— A fost ucis un bărbat, aruncat de pe pod. Zici că ai aflat. Ucis chiar acolo unde fuseseşi şi tu.

— La câteva ore după ce fusesem eu acolo.

— Dacă ţi se întâmpla ceva? Ce-o să-i spun maică-tii dacă ţi se întâmplă ceva?

— Păi, nu mi s-a întâmplat nimic, deci ai scăpat.

— L-ai văzut acolo pe Johnny Merrimon? Pe Jack Cross?

— Ştii că i-am văzut, altminteri nu m-ai întreba. Asta fac poliţiştii, nu-i aşa? Aşa-i interoghează pe suspecţi.

— L-ai mai văzut pe Johnny Merrimon şi altă dată?

— El este la gimnaziu. Eu sunt în clasa a XH-a.

— Ştiu, a răspuns Hunt. Dar l-ai mai văzut pe undeva? Vorbeşti vreodată cu el? ’

— Nimeni nu vorbeşte cu el. E un ciudat.

Hunt s-a îndreptat, cu un grăunte aprins de furie în locul scobit din spatele ochilor.

— Cum adică e ciudat?

— Ştii tu, nu vorbeşte niciodată; şi a căpătat privirea aia

tară viaţă.

Allen a ridicat din umeri.

— E distrus. Adică, na, gemeni, înţelegi. Cum să treci

peste aşa ceva?

— Dar Tiffany Shore? Pe ea o ştiai? a întrebat Hunt.

Băiatul a întors capul şi l-a privit cu ochi necruţători.

— Cu tine nu se termină niciodată, nu?

— Ce anume?

— Nenorocita aia de meserie.

Tonul vocii i s-a ascuţit.

— Nenorocita aia de meserie, băga-mi-aş picioarele în ea!

— Fiule...

— Aşa m-am săturat să aud de Alyssa şi Johnny şi ce tragedie îngrozitoare este totul. M-am săturat să te văd cu dosarul ăla, uitându-te la poza ei, citindu-l iar şi iar, noapte de noapte.

A împuns cu un deget spre biroul lui Hunt, unde o copie a dosarului Merrimon căpătase loc permanent în sertarul de sus, mereu încuiat.

— M-am săturat să văd cum ţi se înceţoşează ochii şi de faptul că pe mine nu mă auzi niciodată vorbind. M-am săturat să te aud la 3 dimineaţa măsurând camera cu pasul şi bombănind. M-am săturat de vinovăţia ta şi de mâncarea la pachet şi m-am săturat să-mi spăl singur rufele. Mama a plecat din cauza obsesiei tale.

— Ia stai un pic!

— Este cuvântul potrivit, nu-i aşa?

— Maică-ta a înţeles cerinţele jobului meu.

— Nu vorbesc despre job. Vorbesc despre ce aduci acasă în fiecare seară. Vorbesc despre obsesia pentru mama lui Johnny.

Hunt a simţit cum i-o ia inima la goană.

— De-aia a plecat.

— Nu ai dreptate, a spus Hunt.

— A plecat pentru că erai obsedat de mama puştiului

ăluia!

Hunt a făcut un pas în faţă şi şi-a dat seama că strânsese pumnul drept. Fiul lui a văzut şi el şi a ridicat şi el pumnii. Avea umeri laţi şi Hunt şi-a dat seama că puştiul era suficient de mare ca să-l pună jos.

— O să mă loveşti?

Allen s-a şters cu dosul palmei în colţul gurii.

— Dă-i drumul. Fă-o. Te provoc.

Hunt s-a dat înapoi şi şi-a descleştat pumnul.

— Nimeni nu loveşte pe nimeni.

— Familia aia e singurul lucru de care îţi pasă. Alyssa. Johnny. Femeia aia. Şi acum a intervenit şi asta cu Tiffany Shore şi o s-o luăm iar şi iar de la capăt.

— Copiii ăştia...

— Ştiu totul despre copiii ăştia! Nu aud decât despre

asta! Şi n-o să înceteze niciodată.

— Este meseria mea, a spus Hunt.

— Iar eu sunt fiul tău.

Vorbea pe un ton scăzut, iar cuvintele parcă explodau. S-au uitat fix unul la celălalt, tată şi fiu; apoi telefonul lui Hunt s-a auzit cântând în mijlocul liniştii. Era numărul lui Yoakum. Hunt a ridicat un deget.

— Trebuie să răspund.

A preluat apelul.

— Sper să ai veşti bune.

Yoakum a fost scurt.

— Avem amprenta de pe pleoapa lui David Wilson.

— Aţi reuşit s-o identificaţi?

— Da, şi e din ce în ce mai bine.

— Cât de bine?

— N-o să-ţi vină să crezi.

Hunt s-a uitat la ceas, apoi s-a întors spre fiul său. I-a susţinut privirea şi a detestat cuvintele chiar în momentul în care le-a spus.

— Ajung în zece minute.

A închis telefonul şi a ridicat o mână.

— Allen...

Dar băiatul se întorsese deja cu spatele. A urcat treptele şi a trântit uşa. Hunt s-a holbat la tavan, înjurând în şoaptă, apoi a ieşit din casă în timp ce fiu-său dădea la maximum volumul piesei deprimante pe care o asculta.

[3] în original Candv is dandv but sex won’t rot vour teeth, parafrază a expresiei Candy is dandy but liquor is quicker, citat din poemul „Reflections on Ice Breaking“ scris de poetul american Ogden Nash în 1931. Semnificația expresiei este că poți oferi bomboane cuiva pentru a-l convinge să facă un anumit lucru, dar alcoolul îl va convinge mai repede.

m,).

Capitolul şaisprezece

Secţia de poliţie se afla pe o stradă lăturalnică din centru. O clădire cu două etaje, din cărămizi roşii, funcţională. Hunt a năvălit pe uşă şi l-a găsit pe Yoakum la etajul al doilea, aplecat asupra hărţii oraşului.

— Spune-mi.

— Amprenta e bună. Levi Freemantle. 43 de ani. Bărbat de culoare. Doi metri înălţime. 136 de kilograme.

— Să dea dracu'. Am crezut că puştiul exagera.

— Nu. E mare.

— De ce mi se pare cunoscut numele ăsta?

— Freemantle?

Yoakum s-a lăsat pe spate în scaun.

— Nu l-am mai auzit până în noaptea asta.

— Avem o fotografie?

— Nu de la Poliţia Rutieră. Nu are permis de conducere. Nu are nici card de credit sau cont în bancă. Cel puţin, eu n-am găsit.

— David Wilson a fost aruncat de pe pod de o maşină.

— Poate are permis emis de alt stat. Poate că pur şi simplu nu dă doi bani pe asta.

— Ce mai ştim?

Yoakum a frunzărit nişte hârtii.

— A atras atenţia acum câţiva ani. Nimic înainte de asta. Nicio arestare. N- are conturi la bancă, nici contracte de utilităţi sau abonament de telefon. Tipul a fost o fantomă. Probabil că s-a mutat aici din altă jurisdicţie. De atunci, avem un număr de arestări, câteva condamnări. Şi-a ispăşit pedepsele, dar nimic serios. O lună aici. Două luni acolo. însă fii atent la asta, acum o săptămână a fugit pe când făcea muncă în folosul comunităţii.

— Este deţinut evadat? De ce n-am aflat de asta?

— A fost săptămâna trecută în ziar, dar îngropat în pagina a noua. Este considerat neprioritar, agresor nonviolent. Nu a fost considerat o ameninţare. în plus, este o problemă regională.

— Ce fel de muncă în folosul comunităţii?

— Cu pază minimă. Muncă la drumuri pe o şosea cu două benzi, la ţară. Strâns gunoi, tăiat buruieni. Pur şi simplu a tăiat-o în pădure.

— Incredibil.

Yoakum a zâmbit arătându-şi dinţii atât de netezi şi albi, de parcă erau pictaţi.

— Eşti gata pentru vestea cea mare?

— Ce veste?

— Şi-a ispăşit pedepsele corect. A intrat şi a ieşit. Ei bine, ia uite aici. A fost eliberat ultima dată doar cu trei zile înainte de răpirea Alyssei Merrimon.

Hunt a simţit un ghimpe de incitare.

— Să nu faci bancuri cu mine, Yoakum.

— Avem o adresă. E din partea locului.

— Şi mandat?

— L-am trimis pe Cross să-l scoată pe judecător din pat.

— Judecătorul n-a semnat încă?

— O să semneze.

— Eşti sigur?

— Este albă. Părinţii ei sunt bogaţi.

Yoakum a ridicat din umeri.

— E doar o chestiune de timp.

Hunt s-a uitat prin încăpere, catalogând chipurile.

— Haide, Yoakum. Nu poţi spune asemenea lucruri. Am

vorbit despre asta. Yoakum a ridicat iar din umeri, iar vocea i-a

sunat surprinzător de dură.

— Lumea este cum este, nedreaptă, tragică şi plină de nefericire. Nu-mi purta mie pică pentru asta.

— într-o bună zi, gura aia a ta o să te bage în necazuri. Aşa că mai tacă-ţi nenorocita aia de meliţă stricată!

Yoakum a făcut un balon de gumă şi s-a uitat în altă parte. Hunt a început să treacă în revistă informaţiile pe care le aveau. Levi Freemantle locuia pe strada Huron, împreună cu Ronda Jeffries, o femeie albă de 32 de ani. Hunt i-a introdus numele în computer. Arestată de două ori pentru racolare de clienţi. Fără condamnări. O reţinere pentru posesie de narcotice de mare risc. Condamnată. A ispăşit şapte luni din pedeapsa de un an şi jumătate de închisoare. Bună purtare. O condamnare pentru atentat la bunele moravuri. Agresiune fără circumstanţe

agravante.

— Ronda Jeffries, a spus Hunt, care este relaţia ei cu Freemantle?

— Tot ce ştim până acum este că locuiesc la aceeaşi adresă. Ar putea fi colegi de locuinţă. Ar putea fi mai mult.

Hunt a studiat foaia de arest pentru Levi Freemantle. Părea incompletă.

— Astea sunt arestări pentru chestii de doi bani. încălcarea proprietăţii. Vagabondaj. Furturi din magazine, pentru Dumnezeu. Nimic violent. Nimic sexual.

— Asta e.

Foaia arăta ca o sută altele, atât de greu de descris, încât lui Hunt i se părea că-l ştie pe tip, aşa cum ştia alţi o mie ca el; dar doi metri şi 135 de kilograme nu erau ceva ce să uiţi uşor. A verificat din nou informaţiile şi a confirmat că Levi Freemantle fusese eliberat din închisoare cu trei zile înainte de răpirea Alyssei Merrimon. A fugit dintr-un grup de deţinuţi scoşi la muncă pe şosea cu o săptămână înainte de dispariţia lui Tiffany Shore. Dacă era vorba despre o coincidenţă, atunci era una mare de tot. Apoi mai era şi David Wilson, cel ucis, care pretindea că a găsit-o pe fata dispărută. Amprenta lui Freemantle a fost găsită pe trupul lui. Descrierea lui Johnny se potrivea. La fel şi momentul. Cotul râului.

Hunt a lăsat hârtiile jos.

— Sună-l pe Cross. Află cum stăm.

— Ştie ce are de făcut.

— Sună-l, John.

Yoakum a format numărul lui Cross şi l-a întrebat în cât timp aduce mandatul. Când a închis, a spus cu voce plată:

— Zice că nu ştie. Judecătorul nu se lasă grăbit.

— Fir-ar al dracului!

Hunt s-a ridicat.

— Hai să facem o plimbare.

Yoakum şi-a luat haina şi a ridicat din umeri, grăbindu-se după

Hunt.

— Nu intrăm tară mandat, nu?

— Ar fi o tâmpenie.

— Ăsta nu e un răspuns.

Hunt l-a ignorat; doar paşii i se auzeau zgomotoşi pe scările tari şi denivelate.

Yoakum a vorbit mai tare.

— Fir-ar al dracului, Clyde, ăsta nu-i un răspuns!

Strada Huron cotea brusc la stânga dintr-o arteră principală, apoi se sfârşea la fel de brusc într-o cale ferată aflată la şase kilometri de piaţa centrală a oraşului. Această parte a oraşului era aproape de poalele dunelor de nisip; îţi dădeai seama după temperatură şi vegetaţie. Nisipul reţine căldura, aşa că aerul era mai fierbinte. Copacii deveneau tot mai mici în solul instabil. Strada curgea îngustă şi scurtă, printre curţi pline de bălării, mizerie şi câini legaţi în lanţuri solide. Hunt ştia bine că trebuie s-o ia în serios. Cu doi ani în urmă, cercetase un loc al crimei aflat cam în al treilea cvartal de-aici: o femeie înjunghiată mortal în cadă. S-a dovedit că ucigaşul era chiar fiul ei, supărat că maică-sa refuzase să-i împrumute nişte bani. Femeia murise pentru 50 de dolari.

Oameni cruzi.

Stradă periculoasă.

Hunt a apucat-o la stânga şi a încetinit după ce au trecut de primele două case. A stins farurile, a derapat pe o sticlă spartă

şi s-a oprit. Strada se întindea ca un râu de întuneric şi sărăcie
care se oprea în nişte şine argintii

ce duceau spre locuri mai bune. Lumini mici şi albastre se strecurau printre draperii dintr-o casă aflată în stânga. Greierii ţârâiau în bălării.

— E o idee proastă, a spus Yoakum.

Hunt a făcut semn cu capul.

— Ultimul cvartal. La dreapta.

Yoakum a răsucit brusc capul. A privit spre fâşia îngustă de drum şi a strâns buzele.

— Isuse.

Hunt a cercetat strada, la rândul lui. A văzut curţi neîngrijite, cu alei de pământ care duceau de la veranda din faţă până la stradă, o saltea abandonată pe trotuar, canapele în pridvoare. Maşini parcate în stradă. Chiar şi cerul părea mai greu decât ar fi trebuit să fie.

La două case mai jos, un pitbull bătea curtea dintr-o parte în alta şi îi privea insistent de la capătul lanţului.

— Deloc nu-mi place rahatul ăsta, a spus Yoakum.

— Hai să ne mai apropiem un pic.

— De ce?

— Vreau să văd dacă este vreo maşină acasă la Freemantle. Sau vreo lumină.

Hunt a lăsat farurile stinse şi a băgat maşina în viteză. Au mai avansat încă cinci-şase metri şi pitbullul s-a oprit. Yoakum s-a scufundat în scaun.

— Proastă idee, a spus el, iar câinele a tras de toată lungimea lanţului, lătrând aşa de înverşunat, încât părea că este cu ei în maşină.

Pe toată strada au început să se audă lanţuri zuruind când pitbullului i s-au alăturat şi alţi câini. în două case s-au aprins luminile.

— Proastă idee, a fost de acord şi Hunt, băgând în marşarier.

A cotit cu spatele, apoi a băgat maneta schimbătorului de viteze în poziţia de deplasare.

După un minut de tăcere, Yoakum a spus:

— Asta s-ar putea să fie o problemă.

— Câinii?

— Omul o să ne audă venind de la o poştă.

Hunt s-a uitat la ceas.

— Sau poate că nu.

— Cum adică?

— Ai încredere în mine.

Yoakum s-a uitat pe fereastră. Hunt a deschis telefonul şi a format numărul lui Cross, care a răspuns la primul apel.

— Am nevoie de mandatul ăla. Am nevoie de el în 20 de minute.

— E din cauza judecătorului, i-a replicat Cross, frustrat. Citeşte a treia oară cererea.

— Poftim? Documentul ăla e limpede ca lumina zilei. Se văd cu ochiul liber motivele pe care ne-am întemeiat solicitarea. Presează-l.

— Am încercat deja.

— Ce judecător este? Dă-mi-l la telefon, a cerut Hunt, iar

Cross s-a supus.

— N-o să vrea să vorbească.

— Tu încearcă.

Hunt a aşteptat. Yoakum se uita în altă parte.

— O să-l presezi pe judecător?

— O să-l ameninţ.

La capătul celălalt s-a auzit vocea judecătorului.

— Este foarte nepotrivit ce faceţi, domnule detectiv.

— Este vreo problemă cu solicitarea noastră de mandat? a

întrebat Hunt.

— Am declaraţia pe care aţi pregătit-o şi o să iau decizia odată ce voi avea oportunitatea...

Hunt i-a retezat-o.

— Mor copii de 12 ani, în timp ce judecătorii tergiversează emiterea mandatului. Astea vor fi titlurile dacă întârziem prea mult. Am conexiuni pe la ziare, oameni care îmi sunt datori. O să mă asigur că aşa va fi.

— N-ai îndrăzni.

— încearcă-mă, fir-aş al naibii!

Treizeci de minute mai târziu, poliţiştii s-au adunat pe un teren viran din spatele unui terasament din zonă. Aveau şi mandatul. Era 3 şi 10 dimineaţa, întuneric şi linişte. Deasupra capetelor lor, un bec de pe stradă a plesnit şi a sâsâit, apoi s-a ars cu un „poc” sonor. Erau cinci poliţişti, şase cu Hunt, care şi-a tras peste cap o vestă antiglonţ, a prins clapetele cu arici şi şi-a mai verificat o dată arma. Yoakum îl aştepta în spatele camionului albastru- închis, cu un scut micuţ, auriu, imprimat pe uşa din spate.

— Eşti gata?

Yoakum părea îngrijorat.

— Ar trebui să aşteptăm.

— Nu.

— E un risc inutil să mergem pe întuneric. Casă ciudată, stradă ostilă. O să audă câinii de la o poştă.

— Mergem acum.

Yoakum a clătinat din cap.

— Din cauza ta, cineva o să fie rănit.

— Toţi cei de aici ştiu la ce s-au înhămat. Nu suntem

brigada de cercetaşi.

— Iar aici nu e vorba despre vreun judecător nenorocit care te calcă pe nervi. Aici suntem pe străzi. Aici tu pui în pericol nişte poliţişti buni, deşi câteva ore în plus ar schimba cu totul situaţia. Comandantul caută motive ca să te ardă de să nu te vezi şi, dacă iese cineva rănit de aici, e cel mai bun cadou pe care i-l poţi face. Fii deştept, Clyde. Măcar o dată. Priveşte şi tu lucrurile în ansamblu.

Hunt a strâns braţul prietenului său. L-a strâns tare, până i-a simţit oasele.

— Dar dacă ar fi vorba de fiica ta? De sora ta? Asta e privirea de ansamblu şi tu trebuie să te aliniezi cu ea.

Hunt i-a dat drumul şi a încercat să se întoarcă, dar Yoakum nu terminase.

— Te laşi dus de sentimente.

Hunt a studiat chipul prietenului său, ochii lui negri în noapte, faţa palidă şi încordată.

— Nu te întoarce împotriva mea, John. O s-o găsesc pe fata asta şi o s-o găsesc în viaţă.

— Dacă păţeşte cineva ceva, răspunderea îţi aparţine.

— Iar dacă moare cât ne foim noi pe-aici, prin parcare, îţi aparţine ţie. Gata, am terminat?

Trăsăturile lui Yoakum s-au fixat într-o expresie hotărâtă. Şi-a trosnit degetele şi a dat din cap.

— Oricum m-am săturat de vorbit.

Hunt a pocnit din degete şi ceilalţi poliţişti s-au strâns roată în jurul lui. Yoakum, Cross şi alţi trei bărbaţi în echipament complet de intervenţie.

— Pe ăsta îl vrem.

A ridicat o copie neclară a unei fotografii de arest, scoasă dintr-unul dintre dosarele vechi.

— Are nişte cicatrici urâte pe partea dreaptă a feţei. Copilul l-a identificat şi a spus că pielea părea topită, parcă ar fi fost de ceară. Are aproape doi metri înălţime şi 135 de kilograme. Nu cred că vom găsi mai mult de un individ cu descrierea asta, aşa că ar trebui să fie uşor.

S-au auzit câteva râsete nervoase. Hunt le-a trecut cu vederea.

— Este ultimul cvartal înainte de calea ferată, ultima casă pe dreapta. E aşezată cu spatele la stradă, cu un teren viran în spate, are calea ferată de o parte şi o casă locuită în cealaltă. Vreau să acoperiţi laturile astea trei înainte să intrăm. Cele mai multe dintre becurile de pe stradă sunt arse, aşa că o să fie întuneric. în curţi este iarbă uscată şi teren plat, mai puţin acolo unde îl denivelează rădăcinile şi gunoiul. Aşa că aveţi grijă. în momentul în care s-a oprit dubiţa, Yoakum iese primul. Doi dintre voi o să meargă cu el.

Hunt a arătat spre doi dintre poliţiştii în uniformă.

— O să acoperiţi spatele şi lateralele, în caz că fuge. Eu o să-i iau pe ceilalţi şi o să mă duc prin faţă. Cross duce berbecul, dar eu intru primul. Aveţi grijă, tipul e uriaş, aşa că nu vă pierdeţi vremea. Puneţi-l jos şi asta cât mai repede. Fata trebuie să fie ghemuită pe undeva, aşa că aveţi grijă cum trageţi. Avem nevoie

de el în viaţă, ca să vorbească.

— Şi câinii? l-a întrerupt Yoakum.

Hunt s-a uitat la ceas.

— Dă-i dracului de câini!

A deschis uşa din spatele dubei; unul dintre poliţiştii în uniformă a trecut la volan. înăuntru se simţea miros de transpiraţie şi ulei pentru arme. Bărbaţii stăteau umăr la umăr.

— Nu-mi place deloc rahatul ăsta, a spus Yoakum şi doi dintre poliţişti au zâmbit.

Aşa spunea întotdeauna.

Motorul a pornit şi camioneta s-a răsucit strâns pe loc, apoi a alunecat pe strada pustie. Prin fereastra din spate, asfaltul se vedea aşa de lucios şi negru, încât părea sticlă vulcanică. Hunt i s-a adresat şoferului.

— Opreşte la un cvartal înainte de capăt. Este un magazin universal. E închis.

Nouăzeci de secunde mai târziu, camioneta a intrat pe un teren viran şi s-a oprit brusc, la trei metri de un container de gunoi ruginit. Hunt s-a uitat la ceas.

— Trei minute.

— De ce aşteptăm?

Hunt a ignorat întrebarea.

— Trei minute.

Degetele s-au încordat şi s-au relaxat. Bărbaţii şi-au privit ţintă încălţările. Cross şi-a încleştat degetele pe berbecul greoi.

— Izbeşti direct în încuietoare, a spus Hunt. Apoi te dai la o parte din calea mea.

Cross a dat din cap. Două minute mai târziu, Yoakum l-a înghiontit pe Hunt cu cotul.

— Grunge, ha?

— Nu acum, Yoakum.

A mai trecut un minut. Primul şuierat al trenului a venit ca un val, atât de subţire, încât era transparent.

— Simţi? a întrebat Yoakum.

Hunt a privit înjur, prin spaţiul întunecat.

— Asta e.

L-a bătut pe şofer pe umăr.

— La semnalul meu.

Şoferul a dat din cap şi aerul nopţii a început să tremure. Un murmur se apropia din sud, crescând tot mai adânc şi tot mai tare. Vibraţia a urcat ca o avalanşă de sunet şi, când s-a auzit şuieratul acela ascuţit, unul dintre ei a tresărit.

— Eşti un nemernic genial, a comentat Yoakum.

Hunt a pus o mână pe umărul şoferului.

— Acum.

Camioneta a pornit, a luat-o la stânga şi încă o dată la stânga, a ajuns chiar în mijlocul străzii Huron şi a parcurs-o pe toată lungimea, în timp ce câinii se repezeau şi urlau, sugrumându-se cu lanţurile lor ţepene. Apoi au ajuns. Hunt a văzut o maşină pe alee şi lumină la una dintre ferestre. Camioneta s- a oprit cu o frână bruscă, iar uşile s-au deschis şi poliţiştii s-au revărsat în stradă. Yoakum şi oamenii lui au pornit pe laterale, cu armele pregătite, cu bocancii negri atât de uşori pe pământul negru, încât păreau că aproape plutesc.

La zece metri distanţă, trenul străpungea noaptea cu un tunet care zguduia pământul. Hunt i-a dat şi şoferului timp să-l prindă din urmă, apoi a simţit cum aerul îi sfâşie gâtul în timp ce aleargă. Cross a venit din cealaltă parte şi au străbătut curtea cu paşi mari, înghiţind sub tălpi ţărâna şi iarba moartă până când au ajuns pe veranda care s-a lăsat sub greutatea lor. Hunt a arătat înspre spaţiul dintre mânerul uşii şi ramă, apoi s-a dat înapoi ţinând lanterna într-o mână şi arma de serviciu în cealaltă. A dat din cap o singură dată şi nici măcar n-a auzit lovitura barosului. A trecut prin uşă cu un jet de aşchii despicate şi cu o sclipire de metal lucios strivit. Apoi a trecut şi restul, aducând sunetul de vacuum şi un clinchet stins; după aceea a intrat şi Hunt.

înăuntru ardea un bec deasupra unui scaun cu perne ponosite; ceva fluorescent venit de undeva, din spate, împrăştia o lumină albă spre capătul holului. Hunt a verificat în dreapta, apoi a ridicat arma spre stânga. Golurile din perete arătau intrările în camerele întunecoase şi cocoaşele mobilierului, în stânga a şuierat ceva, un soi de paraziţi dintr-un difuzor, bufnetul unui ac la capătul unui şanţ lung de vinii. Hunt s-a dat la o parte şi Cross a trecut în viteză pe lângă el, apoi a trecut şi şoferul. încăperea era încinsă şi strâmtă. Pe zidurile de culoarea tutunului dansau umbre, dar nu s-a mişcat nimic altceva.

Hunt a simţit primul mirosul ca de ulei ars care i-a umplut sinusurile. Cross i-a atras atenţia, în timp ce şoferul a icnit de două ori şi şi-a îngropat nasul în îndoitura cotului.

— Calm, a şoptit Hunt, apoi a arătat spre încăperea întunecată din stânga şi i-a trimis pe ceilalţi în direcţia aceea.

Şi-a îndreptat lanterna spre coridorul îngust, a verificat la uşă dacă are cale liberă şi apoi a păşit în beznă. Spaţiul era îngust şi părea mai lung decât te- ai fi aşteptat. în faţă, o muchie ascuţită de lumină albă tăia un triunghi pe covor. Hunt a strigat:

— Poliţia. Avem mandat.

Linişte. Nemişcare. Hunt a înaintat pe culoar şi a ajuns într-o bucătărie aflată în dreapta lui. Un tub lung care dădea lumină albă pâlpâia deasupra unei chiuvete pline cu vase. A verificat încăperea şi a găsit o sticlă goală de

alcool şi o fereastră deschisă, cu plasa ruptă. S-a întors cu spatele, afundându-se şi mai mult în beznă, şi a văzut dâra de sânge de pe rigips. A intrat pe uşa deschisă, a rotit lanterna prin încăpere şi muştele au ţâşnit din cadavre.

Femeia era albă, probabil pe la 30 de ani, posibil Ronda Jeffries. Era greu de spus, pentru că îi dispăruse cea mai mare parte din faţă. Purta lenjerie din voal pe care se întărise sângele. Un sân îi atârna în afară, cu pielea mai mult cenuşie decât albă. Avea faţa zdrobită, maxilarul fracturat în mai multe locuri, ochiul stâng umflat şi ieşit din orbita sfărâmată. Trunchiul era îndreptat spre culoar, cu picioarele aproape de pat. Avea un braţ îndoit deasupra capului şi două degete de la mână evident rupte.

Bărbatul de culoare nu era desfigurat chiar atât de oribil. Pe când trăia, trebuie să fi fost masiv; dar nu şi acum. Acum se micşorase. Gazele din corp îi umflaseră stomacul, făcând ca braţele şi picioarele să pară neobişnuit de mici. Avea capul spart în partea dreaptă şi din cauza asta faţa părea neterminată, destrămată. Era dezbrăcat, prăbuşit într-un fotoliu bombat, de parcă s-ar fi hotărât pur şi simplu să se aşeze acolo.

Hunt s-a întins spre comutator şi a aprins lumina din plafon. Totul a părut mult mai rău, violenţa era şi mai cumplită. Hunt i-a simţit pe ceilalţi poliţişti venind în spatele lui.

— Nu intră nimeni, a spus el.

A îngenuncheat lângă femeie, având grijă unde pune piciorul. A cercetat cadavrul din creştet până-n tălpi. Avea pedichiura făcută, cu mărgeluţe din acrilic lipite în lacul roşu aprins. în

tălpi se vedeau nişte bătături şi era rasă pe picioare până la genunchi. Unghiile false, lungi de aproape doi centimetri şi jumătate, transformau fiecare deget într-o suliţă. Fără cicatrici sau tatuaje vizibile. Treizeci şi doi de ani păreau vârsta perfectă.

A făcut la fel şi cu bărbatul mort; s-a ghemuit lângă fotoliu şi l-a cercetat cu atenţie. Negru. Cam la 40 de ani. Puternic. Poate de 1,90. La ambii

genunchi se vedeau urmele unor operaţii vechi. Fără bijuterii. Plombe de aur. Avea nevoie de un bărbierit.

Hunt s-a ridicat. O privire aruncată spre uşa dulapului i-a arătat bocancii de lucru, blugii, boxerii satinaţi de culoarea merelor glazurate. Lângă pat a găsit şi cărămida.

— Yoakum.

I-a făcut semn, iar el a traversat încăperea. Hunt a arătat spre cărămidă. Pe o parte era mânjită cu sânge întărit.

— Eu zic că asta e arma crimei.

— Aşa pare.

Hunt s-a îndreptat de spate.

— Aşteaptă.

A păşit peste picioarele bărbatului şi peste braţele femeii. Ceilalţi poliţişti se înghesuiau în pragul uşii, dar Hunt i-a ignorat. A îngenuncheat la uşă şi şi-a trecut degetele peste covorul unde adâncituri paralele încadrau exact lungimea unei cărămizi. Când s-a ridicat, a dat peste Cross la uşă.

— Eu ce pot să fac? l-a întrebat el.

— Izolează curtea şi strada cu nişte bandă. Cheamă-i pe cei de la criminalistică şi medicină legală.

Hunt s-a frecat pe faţă.

— Şi fa-mi rost şi mie de o Cola dietetică.

S-a întors şi l-a apucat pe Cross de mânecă.

— Nu din frigiderul din casa asta. Şi eliberează holul.

Hunt s-a uitat cum se goleşte holul; l-a simţit pe Yoakum în spatele lui şi s-a întors. Pe fundalul morţii şi al violenţei, prietenul său se profila roşu la faţă şi foarte viu. Hunt s-a uitat dincolo de el şi, când a vorbit, a făcut-o cu voce joasă.

— Este devreme să mă pronunţ, dar nu cred că a fost

premeditat.

— Şi asta pentru că?

Hunt a îndreptat degetul spre baza uşii.

— Adânciturile din covor. Pare că foloseau cărămida pe

post de opritor.

A ridicat din umeri.

— Ucigaşii care au un plan îşi aduc de obicei arma cu ei.

— Poate. Poate ştia că va găsi cărămida aici.

— Prea devreme, a fost de acord Hunt. Ai dreptate.

— Şi care e planul?

Hunt a arătat cu palma deschisă spre cameră.

— Izolează asta până când ajung cei de la criminalistică. Cercetează strada. Adu şi un câine pentru depistarea cadavrelor, să fie.

Hunt s-a oprit din vorbit şi s-a întors în hol.

— Fir-ar să fie!

I-a venit din rărunchi, ca o explozie. A lovit cu pumnul în perete, apoi a pornit tropăind spre living. Când a intrat în cameră, Yoakum l-a găsit pe Hunt cu ambele palme lipite de rama uşii de la intrare. Se dădea cu capul de toc şi fruntea lui

scotea un bubuit înfundat.

— Fir-ar să fie!

S-a dat şi mai tare cu capul de rama din lemn.

— Dacă vrei să sângerezi, a spus Yoakum, există modalităţi mai bune.

Hunt s-a întors şi s-a sprijinit cu spatele de uşa sfărâmată. Ştia că faţa lui spunea totul.

— Ceva nu e în regulă aici.

— Moartea nu este niciodată în regulă.

— Ar fi trebuit să fie şi ea aici, John.

Hunt a simţit nevoia subită de aer proaspăt. A deschis uşa larg şi a aruncat cuvintele peste umăr, cu ceva ce suna a ură.

— Ar fi trebuit să se termine totul azi.

— Cu Tiffany?

— Toate astea. Totul.

La început, Yoakum nu a priceput, dar a înţeles după aceea.

Iadul prin care a trecut Hunt.

Viaţa lui, aşa cum o ştia.

Capitolul şaptesprezece

Vechiul break a tras pe dreapta pe o bandă de refugiu neagră şi îngustă. Drumul era pustiu, o fâşie întunecată şi părăsită, dincolo de marginea oraşului, înconjurată de pădure şi linişte. Johnny a ochit casa; pe una dintre ferestre se strecura afară o lumină ceţoasă. Trecuseră două săptămâni de când fusese ultima dată aici; aceleaşi maşini ruginind sub aceiaşi copaci, aceleaşi cutii de bere stând în echilibru pe cutia poştală.

Casa în sine reprezenta un indiciu clar: o licărire galbenă şi o colecţie de muchii tari care nu păreau să se alinieze cum trebuie. O miasmă otrăvită, de putregai dulceag, se ridica din groapa de gunoi aflată la un kilometru şi jumătate. La lumina zilei, corbii se strângeau grămadă şi o armă lătra în depărtare, când drogatul ăla trăgea în şobolani şi cutii de bere. Noaptea cântau greierii; dar, uneori, tară motiv, tăceau şi ei. Era ca şi când lumea ar fi închis brusc gura. Johnny încremenea întotdeauna în tăcerea aceea, iar aerul din jurul lui părea rece şi irespirabil. Visa la acea senzaţie mai mult decât voia să admită, dar continua să vină aici.

La miezul nopţii. în zori.

De şase ori.

De 12 ori.

Burton Jarvis se afla pe listă pentru că era recidivist. Ăsta era cel mai important cuvânt pe care-l ştia Johnny: însemna nemernic bolnav, capabil s- o mai facă o dată. Era înregistrat ca agresor sexual care-şi câştiga traiul împăind căprioare împuşcate în măruntaie şi transportând deşeuri cu o remorcă. Era poreclit Jar, în replici de tipul: „Uite ce mare e cerbul ăsta nenorocit, Jar. Crezi că poţi împăia un exemplar aşa mare?”

Jar nu avea ceea ce Johnny ar fi considerat prieteni, dar mai veneau pe la el din când în când nişte bărbaţi, aceiaşi. îşi pasau CD-uri cu palmele lor soioase şi pălăvrăgeau despre cum Thailanda rămăsese în continuare cel mai bun loc unde să ţi-o tragi. Johnny îi găsise şi pe ei. Ştia unde locuiesc. Ştia unde lucrează.

Erau şi ei pe listă.

Unul venea mai des decât alţii. Uneori avea cu el o armă, alteori, nu. înalt, deşirat şi bătrân, părea mereu nerăbdător, cu ochi strălucitori şi degete lungi. El şi Jar beau tărie din aceeaşi sticlă şi discutau despre ce făcuseră împreună lângă un sat din Vietnam. Li se înceţoşau amândurora ochii când vorbeau despre o fată căreia-i spuneau Gălbioara. Petrecuseră trei zile cu ea într-o colibă spulberată de focuri de armă, plină cu morţii din familia ei. Gălbioara, spuneau ei dând din cap şi sticla se ridica spre gură. Să mi-o bag, ce păcat!

Râsul lor nu era deloc drăguţ.

Johnny a venit de două ori până să intre la bănuieli în privinţa magaziei din spatele casei lui Jar. Se afla la capătul unei alei înguste croite printre copacii deşi şi nu se vedea nici dinspre drum, nici dinspre casă. Pereţii erau de cărămidă, ferestrele, bine bătute în cuie şi acoperite cu o izolaţie roz şi plastic negru.

Johnny nu putea vedea înăuntru. Nu se zărea niciodată vreo lumină aprinsă. Lacătul era cât jumătate din capul lui.

Acolo s-a dus întâi.

La magazie.

Capitolul optsprezece

Până la ora 6, cadavrele erau deja în saci. Hunt stătea pe terasă când au ieşit tărgile, zdrăngănind; plasticul negru al sacilor arăta ciudat, alunecos. A cercetat din priviri strada şi curtea, ambele lipsite de culoare sub cerul mohorât şi întunecat. încă nu răsărise soarele, dar îl simţea că se apropie. Lumina cenuşie se aduna în coroanele copacilor de dincolo de calea ferată şi spre est se zărea o tentă vagă de ceva nou. Se vedeau peste tot maşini de poliţie care blocau strada, oprite pieziş la bordură. Duba legistului era parcată în buza curţii, cu uşile din spate larg deschise. Câţiva reporteri stăteau în spatele benzii galbene, dar Hunt era atent mai ales la vecini. Strada era strâmtă, iar parcelele înguste înghesuiau casele una în alta. Cineva ştia ceva. Trebuia să ştie. Ochii lui au săgetat în stânga şi-n dreapta, au zăbovit asupra unui bătrân alb, îmbrăcat cu o cămaşă îngălbenită, asupra unui copil de culoare cu ochi alunecoşi, asupra celor îmbrăcaţi în culorile găştilor de cartier şi celor cu tatuaje făcute acasă. A cercetat faţa lată a unei femei cu sânii atârnând, cu un copil pe fiecare braţ. Locuia alături, dar pretindea că nu ştie nimic.

N-a auzit nimic.

Ochi plini de ură.

N-a văzut nimic.

Unul dintre instructorii câinilor şi-a făcut apariţia de după colţul casei, cu hainele murdare şi tras la faţă. Câinele, o corcitură neagră, stătea lipit de coapsa lui. Limba îi atârna din gură şi se uita ţintă la sacii cu cadavre. Dresorul a clătinat din cap.

— Nimic sub casă sau prin curte. Dacă mai există vreun cadavru, e în altă parte.

— Eşti sigur? a insistat Hunt.

— Absolut sigur.

L-a bătut prieteneşte pe câine pe cap. Hunt a simţit un soi de uşurare, dar nu prea îi venea să-şi pună speranţa în acest sentiment. Doar pentru că Tiffany Shore nu era aici nu însemna că era încă în viaţă. Era în continuare conştient visceral de cadavrele din spatele lui.

— Nicio şansă ca astea să fi deturnat câinele? a întrebat el arătând spre saci.

— Absolut niciuna.

Hunt a dat din cap.

— OK, Mike. îţi mulţumesc că ai verificat.

Dresorul a plescăit din limbă şi câinele l-a urmat spre ieşirea din curte.

Nimic. Nu aveau nimic. Hunt s-a gândit la ce spusese Johnny Merrimon despre fetiţa pe care o găsiseră în Colorado: înghesuită într-o groapă săpată într-o parte a pivniţei, închisă un an, doar cu o saltea, o găleată şi o lumânare. în măruntaiele lui Hunt, dezgustul era un organ. Cu cât se gândea mai mult, cu atât organul se agita mai tare. A încercat să-şi imagineze cum ar fi fost dacă ar fi găsit-o el pe fată. Ce-ar fi făcut mai întâi: ar fi ridicat-o de pe salteaua murdară sau ar fi tras tot încărcătorul în faţa nenorocitului? S-a întrebat dacă o putea face, dacă ar uita de cei 17 ani în poliţie şi ar apăsa pur şi simplu pe trăgaci.

Poate.

Nu numai poate.

Hunt s-a uitat cum Trenton Moore asigura cadavrele în partea din spate a dubei. Legistul arăta exact aşa cum se simţea şi Hunt: obosit şi mohorât, slab ca lumina dimineţii. Când

doctorul a revenit pe verandă, Hunt a simţit miros de cafea şi formaldehidă, miros de morgă.

— Scuze că ţi-am mai adus doi atât de repede, i s-a adresat Hunt.

Moore a fluturat din mână în semn că nu contează.

— Voiam oricum să te sun. Am un raport preliminar la

David Wilson.

— Te-ai mişcat repede.

— Ce pot să zic? îmi place meseria mea.

Hunt s-a îndreptat spre cealaltă parte a verandei, departe de uşă şi de cei care se foiau încolo şi încoace. Moore l-a urmat.

— Spune-mi.

— Era în viaţă când a căzut peste balustradă. Aşa ne-a spus şi băiatul, iar constatările mele au confirmat. Ai văzut şi tu cele mai multe dintre răni. Un braţ şi un picior rupte; de fapt, fracturi multiple. O să ai toate detaliile în raportul final. Abraziuni extinse de la contactul cu cimentul şi pământul. Orbita stângă fracturată. Avea şapte coaste rupte, iar pe partea stângă, o traumă internă majoră, hemoragie internă, un plămân perforat; dar nu l-a ucis nimic din toate astea.

— Explică-mi.

— Am găsit o singură contuzie mare în gât.

Moore a arătat spre partea din faţă a gâtului lui, chiar deasupra

gulerului.

— Avea laringele zdrobit, ca şi esofagul. I-a fost aplicată o apăsare cu o greutate mare de tot, până când au fost obstrucţionate complet căile respiratorii.

A urmat o pauză.

— S-a sufocat, domnule detectiv.

— Dar era în viaţă când l-a lăsat Johnny acolo. Respira şi

putea vorbi.

— Contuzia din gât are o urmă. Este foarte ştearsă, vizibilă doar sub lupă şi insuficientă pentru a obţine o imagine sau o potrivire, dar este categoric

acolo.

— O urmă?

Moore avea o expresie îndurerată.

— O urmă de talpă.

Hunt a simţit cum îi îngheaţă sudoarea pe ceafa.

— Cineva l-a călcat pe gât, domnule detectiv. Cineva l-a apăsat pe gât până când a murit.

Raportul lui Moore a schimbat nota dimineţii lui Hunt, fiindcă presupunea o răutate cumva mai rece, mai crudă şi mai personală.

Hunt a intrat în casă, neliniştit şi furios. Cadavrele nu mai erau acolo, dar răsăritul întunecat părea şi mai mohorât decât înainte. La 6 şi 25, i-a sunat telefonul. Era fiul lui. Hunt a recunoscut numărul şi a tresărit. Cu toate câte se petrecuseră, nu se mai gândise la el. Nici măcar o dată.

— Salut, Allen!

— Nu te-ai mai întors acasă.

Hunt a ieşit pe verandă. S-a uitat spre cerul plat şi cenuşiu, imaginându-şi chipul fiului său.

— Aşa e. îmi pare rău.

— Ajungi la micul-dejun?

Vinovăţia lui Hunt s-a accentuat. Băiatul încerca să îndrepte lucrurile.

— N-am cum.
A urmat o tăcere scurtă.

— Normal că n-ai.

Degetele lui Hunt s-au încleştat pe telefon. A simţit cum băiatul se îndepărtează, dar n-avea nicio idee ce-ar putea face în privinţa asta.

— Fiule. în legătură cu seara trecută...

— Da.

— N-aş fi dat în tine.

Hunt a auzit respiraţia de la capătul celălalt, apoi băiatul a închis. Fir-ar să fie. A băgat telefonul în buzunar şi şi-a îndreptat din nou privirea spre curioşii adunaţi la faţa locului. Priveau cu toţii duba legistului cu un fel de fascinaţie morbidă; toţi, mai puţin unul. Bătrânul cu cămaşă pătată stătea pe şinele de cale ferată, strângând cu o mână brăcinarele pantalonilor zdrenţuiţi. Avea ochii destul de obosiţi încât să i se vadă pielea roşie a pleoapelor de jos, iar cealaltă mână îi tremura ca paralizată, în timp ce trăgea dintr-o ţigară jilavă. S-a holbat la Hunt, apoi a gesticulat spre el cu degetele încovoiate.

— Yoakum, a spus Hunt şi colegul lui a scos capul pe uşă. Revin imediat.

Hunt a arătat spre bărbatul de pe şine, iar Yoakum a cercetat chipul acela decrepit.

— Ai nevoie de întăriri?

— Mai dă-te-n mă-ta, Yoakum!

Terasamentul s-a surpat sub tălpile lui când a urcat spre şine. Fumul se încolăcea în jurul nasului de un roşu întunecat al bătrânului şi, de aproape, Hunt a văzut că paralizia îi afectase o mare parte din corp. Avea cam 1,70 şi stătea aplecat de umeri şi înclinat spre dreapta, ca şi cum piciorul din partea aceea ar fi fost mai scurt. Briza îi ciufulea părul alb. A ridicat o mână şi vocea lui l-a făcut pe Hunt să se gândească la nişte biscuiţi săraţi.

— îmi dai un dolar?

Hunt a cercetat mâna întinsă şi a văzut tatuajul şters de pe dosul ei.

— Nu vrei mai bine cinci?

Bătrânul a urmărit bancnota ieşind din portofelul detectivului, a luat-o şi a strecurat-o într-un buzunar. Şi-a umezit buzele palide şi a aruncat o uitătură rapidă dincolo de terasament, la şinele de pe partea cealaltă. Urmărindu-i privirea, Hunt a zărit o prelată verde zdrenţuită agăţată în tufărişul de dincolo de tulpinile târâtoare de kudzu. între copaci, se confunda cu vegetaţia, aproape invizibilă. A văzut o grămadă de cutii goale, un cerc înnegrit pe pământ. Omul era fără adăpost.

în ochii acestuia s-a întrezărit o frică subită şi brutală, iar încordarea i-a crestat adâncituri noi în obrajii scobiţi.

— Este în regulă, i-a spus Hunt. Fără probleme.

A mai luat o bancnotă din portofel şi bătrânul a scos un fel de gâlgâit, bălăngănindu-şi capul, un hârâit care s-a terminat într-o tuse spartă. O spută maronie a lovit una dintre şinele sclipitoare. Hunt a trebuit să se uite în altă parte şi atunci a văzut sticlele împrăştiate în josul terasamentului. Vin ieftin, bere la litru, câteva sticle de jumătate de litru de bourbon ieftin.

— Ai văzut ce s-a întâmplat aici? l-a întrebat Hunt, arătând spre casă.

Bărbatul a părut mai întâi absent, apoi pierdut şi înfricoşat. S-a întors cu spatele şi Hunt l-a prins de braţul subţire ca o trestie. I-a vorbit cu blândeţe:

— Domnule. Mi-ai făcut semn. îţi aminteşti?

Bătrânul s-a foit pe loc, încârligându-şi degetele cu vârfuri

îngălbenite.

— E... e... ei îi plăcea să umble dezbrăcată.

A gesticulat spre fereastra băii.

— Râdea la mine.
I s-a zbătut un ochi.

— Cu... curvănenorocită.

Hunt a vorbit cu prudenţă.

— Te referi la Ronda Jeffries?

Bărbia bărbatului a zvâcnit violent, dar el nu părea să fi înţeles întrebarea.

— Eşti în regulă? l-a întrebat Hunt.

Bărbatul a ridicat ambele braţe.

— Nu-s io regele lumii?

A dat să plece, dar Hunt i-a aşezat două degete pe osul dur al umărului.

— Domnule, poţi să-mi spui ce s-a petrecut aici?

Ochiul stâng al bărbatului s-a închis.

— Eu am văzut doar lopata, a răspuns el şi a ridicat un picior, ca să-şi scarpine gamba cu vârful pantofului. El a luat lopata aia.

A arătat cu degetul.

— A scos-o direct din magazia aia.

— Te referi la Levi Freemantle? Tipul de culoare. De 135 de kile.

Hunt s-a uitat spre magazie. Când şi-a mutat privirea înapoi, chipul bărbatului devenise iar inert.

— Domnule, deci ce spuneai?

— Nu te cunosc. Ce vrei? a întrebat el şi şi-a fluturat mâna de parcă şi-ar fi alungat nişte muşte de pe faţă.

S-a întors şi a plecat şontâcăind în lungul liniilor, aruncând o ultimă privire înapoi, apoi strivind şi alte muşte imaginare.

Hunt a oftat.

— Cross, a strigat el, făcând semn cu mâna în susul pantei.

— Da, domnule?

— Du-te şi adu-l. S-ar putea să fi văzut ceva. Sau poate nu. Vezi ce poţi scoate, dar ia-l uşor. După ce termini, sună la Asistenţa socială şi spitalul veteranilor. Pune-i să-l ajute pe omul ăsta.

— Spitalul veteranilor?

Hunt a arătat spre dosul mâinii drepte.

— Are un tatuaj. Marina Statelor Unite. Omul e marinar. Tratează-l cu respect.

— Da, domnule.

Când l-a văzut pe Hunt revenind pe verandă, Yoakum a scos iar capul pe uşă.

— Cred că trebuie să vezi ceva.

— Ce anume?

— îţi aminteşti de camera aia goală din colţul de sud-vest?

— Dormitorul? a întrebat Hunt, încercând să-l vizualizeze. Era o încăpere mică, aproape goală. Un stor galben la geam. Urme de bandă adezivă pe perete. Se remarca doar prin cât de sărăcăcioasă era.

— Ce-i cu el?

Yoakum a coborât vocea.

— Trebuie să vii să vezi.

Hunt l-a urmat pe Yoakum prin casă. A trecut pe lângă tehnicienii care prelevau amprente şi pe lângă un fotograf în geacă de poliţist. Doi poliţişti în uniformă i-au făcut loc când l-au văzut apropiindu-se.

— E în dulap.

Yoakum a deschis uşile dulapului şi a răsucit comutatorul. Lumina a inundat încăperea năvălind în dulap şi făcând ca pereţii albi să pară şi mai deschişi decât erau. Imaginea, desenată cu creioane pe zidul din spate, avea peste doi metri înălţime şi era copilărească şi distorsionată. Conturul bărbatului fusese trasat cu negru. Avea buze roşii, izmene largi, violet, şi mâini uriaşe, cu degete subţiri. Ochii căprui erau perfect rotunzi, ca trasaţi cu fundul unui borcan. O serie de linii întretăiate îi brăzdau partea dreaptă a feţei, dar păreau sinuoase şi neameninţătoare. Ţinea la pieptul lui o fetiţă şi făcea semn cu mâna, parcă unui prieten din depărtare. Fata avea ochii migdalaţi şi o fundă în păr, un strop de roz aproape pierdut la pieptul lui lat. Avea şi ea o mână ridicată; purta o fustiţă galbenă, iar zâmbetul era o dâră violentă de roşu.

— Ce mama dracului?

— Exact, a replicat Yoakum. Exact aşa am reacţionat şi eu.

Hunt a cercetat restul camerei.

— Nu mai sunt şi alte desene?

— Nimic.

— Cineva trebuie să ştie ceva.

— Am luat la pas tot cartierul, dar nu vrea nimeni să discute cu poliţiştii. Cel puţin nu pe strada asta.

— E vreun semn că în casă a fost ţinută o fată?

— în cameră a fost făcut curat, a răspuns Yoakum.

Chestia asta e ciudată în sine. Restul casei arată dezgustător.

Hunt şi-a plimbat ochii pe pereţii goi, observând locurile de unde fusese desprinsă banda adezivă. Urmele erau înclinate, ca şi când ar fi ţinut coli de hârtie prinse la colţuri. A început într-un colţ şi s-a deplasat încet de-a lungul fiecărui perete. A cercetat rigipsul pătat, podeaua. A găsit urme de creioane pe pereţi. Nu mai era niciun alt desen, nici urmă de ceva cu sens. A descoperit nişte linii şerpuite şi alte linii scurte, apăsate, ca şi când cineva ar fi depăşit marginea hârtiei. S-a uitat în spatele storului galben, apoi s-a ghemuit să vadă ceva într-un colţ îndepărtat. A ridicat obiectul de o margine şi Yoakum s-a apropiat să-l examineze.

— Ăsta este un nasture?

Hunt l-a înclinat şi a mijit ochii.

— E de la o jucărie de pluş.

— Poftim?

Hunt s-a uitat mai îndeaproape.

— Cred că este un ochi.

A ridicat mâna.

— Dă-mi o pungă.
Yoakum i-a dat o pungă de plastic, iar Hunt a pus înăuntru ochiul de plastic şi a sigilat-o.

— Vreau să daţi cu praf toată camera, a spus el,

ridicându-se.

— Unde te duci? l-a întrebat Yoakum.

— M-am săturat de porcăria asta.
Hunt a ieşit valvârtej pe verandă. Oamenii stăteau încă adunaţi în grupuri compacte, captivaţi de vederea unor poliţişti care nu

reprezentau nicio ameninţare imediată. Privindu-i, văzându-le satisfacţia şi desconsiderarea,

Hunt a simţit cum furia îi dă în clocot, transformându-se în mânie crâncenă. Ridicând vocea să fie auzit, a spus:

— Vreau să vorbesc cu cineva care ştie ce s-a petrecut în casa asta.

Oamenii au încremenit şi absolut toate chipurile au rămas tară expresie. Hunt văzuse asta de un milion de ori.

— Au murit oameni. A dispărut o fată. Poate cineva să-mi spună ce se petrecea aici?

Privirea lui Hunt a găsit-o pe cea a femeii furioase cu un copil pe fiecare şold. S-a concentrat asupra ei pentru că era mamă şi pentru că locuia exact în casa de alături.

— Orice informaţie ar putea fi de ajutor.

Femeia l-a privit ţintă, cu o expresie rece şi distantă. Hunt şi-a plimbat privirea peste mulţime, a văzut furia şi neîncrederea oamenilor.

— A dispărut o fată!

Dar nu era decât un poliţist nimerit pe strada nepotrivită. A văzut în colţul verandei o cutie de vopsea cu eticheta decolorată complet, cu capacul sudat de rugină. Cu o violenţă care l-a surprins chiar şi pe el, a dat un şut cutiei. Aceasta s-a arcuit peste curte, s-a izbit de pământ şi a explodat într-un jet cenuşiu. Hunt s-a holbat la stropii împrăştiaţi şi, când a ridicat privirea, l-a văzut pe comandant stând pe trotuar. Abia ajunsese la faţa locului; maşina lui avea încă motorul pornit. Stătea în faţa portierei deschise, cu braţele încrucişate şi privirea aţintită asupra lui Hunt. Ochii li s-au întâlnit preţ de o clipă lungă, apoi comandantul a clătinat din cap. încet. Resemnat.

Hunt a numărat două bătăi de inimă, apoi s-a întors pe călcâie şi a intrat în casă.

Mirosul morţii l-a învăluit din toate părţile.

Capitolul nouăsprezece

Burton Jarvis a ieşit din magazie la 6 şi 20 de minute. Stătuse treaz toată noaptea, torpilat cu tequila şi metamfetamină, iar acum în spatele ochilor îi ardea un fitil, ceva fierbinte şi strălucitor. Ceva ca frica. Era furios şi nemulţumit, plin de regrete amare care n-aveau nimic de-a face cu binele şi cu răul. Avea în minte ideea de consecinţe şi de risc, fiind conştient de lucruri pe care probabil că n-ar fi trebuit să le facă. Lucruri din cauza cărora putea fi prins.

Şi totuşi...

S-a clătinat pe picioare în locul jilav şi cenuşiu din spatele arborilor, simţind crestătura rânjetului lăbărţat pe chip.

Şi totuşi...

Zâmbetul i s-a ofilit când a început să manevreze lacătul uriaş şi a murit de tot când transpiraţia i-a ţâşnit din piele. S-a împleticit pe cărarea ce ducea de la şopron la casă. îl înţepau ochii şi se simţea de parcă i-ar fi turnat cineva ceară în sinusuri.

Jar nu era un om bun. Ştia şi el, dar nu-i păsa. De fapt, trăia o mândrie perversă când vedea cum mamele tinere îşi trăgeau copiii pe carosabil, printre maşini, doar ca să evite să treacă pe lângă el pe trotuar. După nouă arestări şi 13 ani după gratii, grija pentru nevoile lui îi devenise religie.
Avea 68 de ani, părul aspru, doi dinţi lipsă şi ochi ca stridiile crude. Trei pachete pe zi îl menţineau suplu; drogurile şi băutura îl ţineau departe de puşcărie. Toceau impulsurile, domoleau arsura locurilor în care îi plăcea minţii lui să călătorească. Dacă avea suficientă marfa, reuşea să supravieţuiască.

De obicei.

Jar păstra o casă părăginită pe 12 acri de pământ la marginea oraşului. Pe lângă casă trecea drumul cu două benzi spre groapa de gunoi. în curtea din faţă se găseau copaci şi pământ, un Pontiac vechi de 19 ani şi o camionetă care scuipa fum negru pe ţeava de eşapament. în spate ţinea butoaie cu sticle goale şi un şanţ plin cu gunoi.

Şi mai avea şi magazia ridicată în fundul curţii, într-un petic de pădure atât de adânc şi des, încât era posibil să-l fi crescut exact ca să servească acestui unic scop: de a ascunde magazia. Nu exista pe nicio hartă de la taxe şi impozite, pe niciun plan cadastral. Nu avea autorizaţie. Acolo era magazia, aşezată în cei trei kilometri de pădure, dincolo de care era râul.

Desigur, Jar îl mai văzuse pe copil pe acolo: o fulgerare în fereastră, o pâlpâire de culoare în adâncul desişurilor. Habar n-avea ce voia rahatul ăla cu ochi, dar odată aproape că-l prinsese. îl văzuse printr-un geam din spate, apoi se strecurase pe uşa de la intrare şi-l aşteptase în tăcere, nemişcat. Apucase să-l prindă de chică, dar băiatul se smulsese şi fugise înainte să apuce el să pună mâna pe partea cărnoasă. Jar îl fugărise aproape o jumătate de kilometru, până când îl lăsaseră plămânii. îşi aducea aminte momentul: căzuse în genunchi în ţărână şi striga cu câtă respiraţie îi mai rămăsese: Dacă te mai întorci aici, te omor. O să te omor, nenorocitule.

Dar puştiul se întorsese, ba chiar de două ori, din ce văzuse Jar. Nu se aşteptase niciodată să-l vadă aşa. Nu la lumina zilei.

Maşina a fost cea care i-a atras atenţia. Era parcată la marginea drumului, cu roţile din stânga aproape în şanţ. Jar a zărit printre copaci o frântură de crom şi a ieşit pe verandă. Era în nişte izmene vechi şi mulate pe picioare, dar nu-i păsa. Asta era o stradă de obicei pustie, cel mai apropiat vecin se afla la aproape o jumătate de kilometru distanţă. Maşinile treceau doar în drum spre groapa de gunoi, mai veneau şi copii cu maşini gălăgioase, dar cam atât. Ăsta era peticul lui de rai şi aici făcea orice mama dracului voia el să facă. în plus, era devreme. Soarele nu se înălţase încă peste vârful copacilor.

Ce dracului făcea maşina aia parcată în faţa casei lui?
Cei mai mulţi ştiau cu cine au de-a face.

A întins mâna şi a apucat bâta sprijinită lângă tocul uşii. Era ciobită şi zgâriată de când distrusese televizorul, după o minge greşită într-un meci de baraj. Jar s-a poticnit pe prima treaptă, cu şalele cuprinse de o durere surdă şi un junghi ciudat, ascuţit. A înaintat, iar copacii păreau că se apleacă asupra lui. O ramură s-a legănat, zgâriindu-l pe obraz.

Băga-mi-aş în el de copac.

L-a lovit cu bâta şi aproape că s-a prăbuşit.

Maşina era un break vechi: vopsea galbenă, panouri laterale cu textură de lemn. Cauciucurile erau tocite şi chederele erau desprinse la două dintre geamuri. înăuntru nu părea să fie nimeni. Jar s-a oprit în capătul aleii şi şi-a bleojdit ochii încă lipiţi de somn în josul şi-n susul drumului. Nu se vedea nimeni. Pe drum nu mai era nimic în afară de break. Capătul negru al bâtei era cald şi neted, lemnul ei purta urme de lovituri şi era plin de aşchii. Şi-a frecat-o de picior şi i-au intrat în piele aşchii de lemn. S-a oprit şi a văzut punctişoare de sânge, sclipitoare ca nişte bombonele pe pielea albă şi spână a gambei.

Băga-mi-aş în ea de bâtă.

Maşina avea geamurile lăsate, iar băiatul se ghemuise pe locul din faţă. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi soioşi şi avea în picioare încălţări jerpelite, iar în jurul gâtului îi atârnau nişte pene sau ceva de genul ăsta. Era ciudat rău stând acolo, cu pieptul şi umerii goi, brăzdaţi de ceva ce semăna cu funinginea. Chipul era acelaşi pe care Jar îl văzuse pe fereastră, murdar, slab şi pus pe rele. Stătea întins pe-o parte, adormit, iar Jar aproape că-şi simţea degetele înfipte în gâtul lui osos.

El era. Şarpele care-l făcuse pe Jar să se uite peste umăr nopţi de-a rândul. Bărbatul a fulgerat cu privirea în josul şi-n susul drumului, apoi s-a uitat iar în maşină. A văzut binoclul pe podea, o sticlă cu apă pe jumătate goală şi un nenorocit de aparat foto. Pentru ce dracului îi trebuia aparatul ăla? Puştiul avea în mână un cuţit, un briceag de buzunar pe care-l desfăcuse.

Poate că Jar ar fi râs, dar era prea ocupat să-şi facă socotelile.

Nu se vede nimeni în preajmă. Treizeci de secunde să-l scoată pe băiat din maşină, alt minut ca să-l târască în casă.

Putea s-o facă.

Dar era beat şi împleticit, extenuat; iar cei ca Jar n-o duceau prea bine în puşcărie. în plus, mai era şi maşina pentru care trebuia să-şi facă griji. Trebuia s-o rezolve repede şi fără urme. Dacă puştiul sărea la bătaie, putea să se termine urât. Jar se pierdea repede cu firea – nu putea nega lucrul ăsta. Exista riscul să apară cineva pe drum: vreun şofer aflat în trecere. După curba pe care o făcea drumul, maşinile se iveau destul de repede, pe neaşteptate. Dacă l-ar fi văzut cineva trăgându-l pe băiat afară din maşină, ar fi sunat în mod sigur la poliţie. Iar poliţia era deja ambalată pe tema fetei dispărute.

Şi parcă nu i-ar veni să-şi forţeze atât de tare norocul.

în mintea lui Jar se dădea o bătălie. Ăsta era puştiul şi sigur ştia ceva. Trebuie să fi ştiut ceva. Altminteri, de ce se tot întorcea aici? Numai vederea lui îi dădea lui Jar mâncărimi de piele. Era ceva cu copilul ăsta...

Dar lui Jar îi mergea bine acum. Avea băutură şi spaţiu, nopţi lungi în care să-şi amintească zilele de dinainte. Avea magazia lui şi mai avea şi unele ocazii, din când în când. Trei kilometri zdraveni de pădure pustie.

însă numai dacă era atent.

S-a clătinat pe asfaltul negru, simţind cum frica începe să câştige teren. Erau prea multe în joc. Era beat şi nesigur pe picioare.

însă era acelaşi băiat.

Şi-a dat seama că se holba la puşti de mai bine de un minut, stătea acolo şi se holba, îmbrăcat doar în izmene, pe un drum public. Ceea ce l-a făcut să se hotărască. Gândurile îi ticăiau încet, iar ăsta era semn de belele. învăţase pe pielea lui, în cel mai dur mod cu putinţă. Nouă arestări şi 13 ani, toţi din cauza

unor greşeli stupide. Dar nu mai conta. Avea să noteze numărul de înmatriculare şi să-l găsească pe băiat altă dată.

Dar băiatul a deschis ochii. A clipit o dată şi a început să urle.

Jar a intrat pe geam ca un şobolan în borta lui.

Capitolul douăzeci

Johnny s-a trezit într-un coşmar îmbâcsit cu cenuşiu. A văzut cerul prin geam, apoi ochii ca mânjiţi cu lături şi împăienjeniţi cu firicele de sânge, degetele mânjite cu ipsos galben. Ştia că este un coşmar fiindcă îl mai văzuse şi înainte – acelaşi chip, aceleaşi unghii crăpate. A clipit, dar nu s-a schimbat nimic. Bărbatul murdar era tot acolo, încleştându-şi tot mai tare degetele, iar Johnny şi-a dat seama unde se afla. Urletul i-a sfâşiat gâtul şi Burton Jarvis a intrat pe geam atât de repede, încât Johnny abia dacă a avut timp să facă o mişcare. S-a tras din calea lui, dar degetele osoase l-au prins de gleznă. Băiatul a urlat iar şi Jar a icnit, un sunet venit din acelaşi loc adânc şi spurcat de unde veneau şi visele lui Johnny. încă o mână i s-a încleştat pe gleznă şi băiatul a zburat peste scaune.

S-a repezit cu briceagul şi a tăiat într-un braţ, apoi în celălalt. Au apărut nişte linii roşii şi Johnny a încercat să mai taie o dată; Jar l-a împins însă atât de tare, încât l-a dat cu capul de volan. Uşa a clănţănit şi Johnny s-a trezit în stradă. Capul i s-a izbit de asfalt. O talpă i-a ţintuit mâna la pământ şi briceagul a căzut zdrăngănind.

A încercat să se bage sub maşină, dar Jar l-a prins de gât şi l-a trântit pe spate. Pietrişul drumului i-a săpat în ţeastă. Degetele bărbatului s-au strâns şi mai tare şi Johnny a simţit o sabie lungă de gheaţă străbătându-i pieptul. Preţ de o clipă i-a fost frig, dar apoi a venit şi fierbinţeala, durerea, iar Johnny a ştiut că a fost spintecat cu propriul cuţit. Jar îi urla în faţă, îi arunca vorbe murdare şi bolnave, şiroaie de salivă. S-a mai deschis o vergea rece, preschimbată apoi în foc. Johnny ştia că moare. Nemernicul ăla bătrân îl ucidea în mijlocul drumului.

Lama cuţitului a sclipit.

— Ia zi, îţi place?

L-a mai tăiat o dată pe băiat.

Şi încă o dată.

— Acum îţi place, piticanie nenorocită?

Era nebun de furie; apoi cerul a bubuit şi Johnny a simţit că pluteşte, cu o floare roşie în piept. Sunetul i se comprima în timpane, bubuitul ca prin vată al tunetului şi bufnetul făcut de trupul lui Jar prăbuşindu-se pe asfalt.

Johnny a închis ochii şi a văzut cum bătrânul se desprinde de la pământ, a văzut plesnetul ca de bici lăsat în aer de o dâră de salivă. Nimic din toate astea nu avea sens, dar adăstau acolo – zugrăvite cu vopsea proaspătă în mintea lui Johnny –, iar atunci a lovit şi durerea. Johnny s-a ridicat în şezut şi agonia i-a învăluit pieptul. Mâna i s-a ridicat în aer, mânjită de un roşu înţepător. Şi-a privit degetele, apoi s-a uitat în altă parte. A văzut vârful tălpilor lui Jar. Un zvâcnet al picioarelor bărbatului.

Ce s-a întâmplat?

O piatră s-a rostogolit pe drum, în spatele lui Johnny. Mai întâi a văzut arma, mare şi neagră, tremurând între degete albite de încordare. Erau nişte degete mici, cu unghiile înnegrite. Braţele erau slăbănoage, muşchii încordaţi şi abia puteau să ţină arma. Ţeava trasa în aer cercuri sălbatice. O cămaşă murdară, albastră, atârna până mai jos de genunchi. Pe un petic de deasupra buzunarului se vedea scris numele lui Jar. La poale avea o pată de ulei şi un nasture lipsă. Cătuşele îi zdrăngăneau la încheieturi. Buzele îi sângerau de cât şi le muşcase.

A trecut pe lângă Johnny fără să-l privească. S-a uitat la Burton Jarvis, ale cărui picioare zvâcneau încă, ale cărui degete se încârligaseră.

Johnny a înţeles.

— Tiffany.

Ea l-a ignorat. I-a văzut vânătăile de pe picioare, tăieturile urâte de sub cătuşele strălucitoare.

— Tiffany, nu.

Degetele ei au găsit trăgaciul. Metalul a scos un clinchet dublu şi picioarele lui Jar au încremenit. Când s-a ridicat, Johnny i-a zărit faţa, ochii larg deschişi, argintii. Bătrânul a ridicat mâna.

— Nu, a repetat el.

Lui Tiffany îi curgea sânge dintr-o nară, iar firicelul subţire îi tremura pe marginea buzei.

Era hotărâtă s-o facă.

— Trebuie să vorbesc cu el, a insistat Johnny, ridicând ambele mâini. Ştie unde este sora mea.

Tiffany a ezitat. Sângele i s-a prelins de pe buză pe unul dintre dinţii ei perfecţi. A întins braţele.

— Nu, a spus Johnny.

Dar fata a apăsat pe trăgaci. Glonţul a trecut prin palma lui Jar şi i-a străpuns dinţii. Capul i s-a ridicat, apoi a tresăltat. Piciorul a rămas încremenit.

Tiffany s-a aşezat pe jos, privind în gol. A pus arma lângă ea, în timp ce sângele lui Jar i se aduna lângă picior. Johnny a alergat spre bărbat şi s-a lăsat în genunchi. A apucat ţeasta sfărâmată a lui Jar, ca şi când ar fi putut ţine înăuntru toate lucrurile care se scurgeau acum din ea, însă bătrânul avea ochii morţi şi pustii, iar argintiul lor se preschimba în plumb. Preţ de o clipă, Johnny a văzut negru înaintea ochilor, apoi a urlat.

— Unde este?

Şi-a urlat întrebarea şi a continuat s-o urle, iar apoi l-a izbit pe Jar cu capul de asfaltul drumului, plesnindu-l repetat, până când sunetul s-a transformat dintr-o bufnitură puternică într-un plescăit umed. în cele din urmă, Johnny s-a oprit.

Ajunsese prea
târziu.

Capitolul douăzeci şi unu

Levi s-a trezit dezorientat, cu vederea înceţoşată, iar ceea ce îl trezise era un foc de armă. Nu credea că fusese tras în apropiere, dar sunetul avea o acustică stranie pe râu. împuşcătura putea veni de oriunde.

A clipit până când i s-a limpezit vederea. Avea amintirea unei dureri şi, când s-a ridicat în capul oaselor, a revenit şi durerea. Ceva îi săgeta măruntaiele şi, când a dus mâna acolo, a retras-o roşie. S-a uitat şi a văzut capătul unei ramuri rupte înfipte în abdomen. Era groasă cât un tac de biliard, un ciot zimţat care se înfipsese în partea dreaptă a trunchiului, chiar sub ultima coastă. A pus un deget pe capătul aspru şi a simţit ţăruşul mişcându-se undeva, în adâncul lui. Şi-a alungat lacrimile clipind des şi a încercat să-l scoată.

Următoarea dată când s-a trezit ştia deja ce nu trebuie să facă, aşa că l-a lăsat cum era. îl durea când se mişca, însă nu cât să nu se poată clinti din loc. Nu trebuia să se mai gândească la el – aşa că s-a gândit să nu se gândească. S-a chinuit să se ridice în genunchi, a pus fruntea pe cutie şi a desfăcut larg palmele. S-a rugat la Dumnezeu să-i dea puterea să mai treacă o zi, ca să facă ceea ce trebuia făcut. Era sigur că Dumnezeu o să-i vorbească, dar când a deschis ochii, a văzut un corb pe o ramură. Cu ochii lui negri, nemişcat, se uita ţintă la cutie, iar Levi a simţit ghimpele fricii. Nu avea încredere în păsări. Erau prea neclintite, prea atente la ce făceau oamenii. Şi mai erau şi poveştile despre corbi, pe care le ştia de la bunica lui, venite din vremuri de demult – poveşti despre corbi şi sufletele celor care abia muriseră.

Poveşti despre suflete care se zvârcoleau şi ardeau în lunga lor cădere.

Levi şi-a întins mâinile şi s-a aplecat protector peste cutie. Timp de o secundă lungă, corbul l-a cercetat şi apoi şi-a luat zborul spre vârful unui alt copac cu trunchiul ars de un trăsnet şi

ramurile bifurcate înspre râu, albite şi

moarte. Pasărea a aterizat printre o duzină de alţi corbi, a cârâit o dată şi apoi a tăcut. Nu i s-a clintit nici măcar o pană. S-au uitat la Levi, care a simţit cum îi îngheaţă inima. Erau nişte cobe, piază rea, pe coroana unui copac mort. A auzit-o ca o şoaptă.

Piază rea.

A tresărit la auzul vocii. Nu era a lui Dumnezeu. Era dulce şi alunecoasă ca uleiul. I-a umplut mintea şi i-a adus pe limbă gust de zahăr. A încercat să se ridice, însă durerea l-a sfâşiat din nou şi glezna i-a cedat. Şi-a muşcat tare buza de jos, apoi s-a rostogolit pe spate. în jurul lui s-a înălţat aerul fierbinte şi, când a ridicat privirea, păsările îşi luaseră zborul cu foşnet de aripi care a făcut să geamă coroana moartă. Levi s-a prins de gleznă şi a simţit cât de nefirească părea, un pepene de carne umflată. Era scrântită sau poate chiar ruptă şi a bănuit că trebuie să se fi întâmplat când a alunecat pe mal. Atunci nici măcar nu simţise. Dar simţea acum; s-a împins în picioare şi lama durerii l-a fulgerat prin nervi, atât de ascuţită şi agresivă, încât i-au dat lacrimile.

A privit fâşia de cer metalic şi a auzit aceeaşi şoaptă stranie.

Piază rea.

Vocea l-a speriat.

— Unde eşti? a insistat el, adresându-i-se lui Dumnezeu.

Dar nu i-a răspuns nimeni. Cerul se golise de corbi şi lemnul mort se mişca încă dintr-o parte în alta, la mult timp după ce păsările plecaseră.

A durat un ceas până să-şi adune destul curaj să plece mai departe. Când aceeaşi lamă ascuţită i-a retezat glezna, a hotărât că n-are încotro şi trebuie să se târască. Aşa că asta a şi făcut, apucând-o de-a lungul malului, în susul râului, plângând încet în timp ce trăgea cutia după el.

Capitolul douăzeci şi doi

Parcarea spitalului nu era destul de încăpătoare pentru toate dubele de la ştiri. Parcaseră atât de înghesuit, încât Charlie a trebuit să se lupte să păstreze o bandă liberă pentru cazul în care venea vreo ambulanţă să aducă un pacient. Ăsta era jobul lui, să păzească parcarea, să supravegheze intrarea şi să nu lase oameni înăuntru. Stătea sub portic, clipind din cauza luminilor puternice.

Era al cincilea interviu pe care-l dădea.

A ridicat o mână, tară să-i pese de mulţime, cu ochii doar la reportera de la Channel Four. Şi în realitate era la fel de frumoasă ca la televizor. Arăta ca un star de cinema.

— Chiar acolo, a arătat el. Maşina a venit pe intrarea aceea, mergând haotic. Nu ţinea drumul drept. A lovit bucata aia de ciment, a ricoşat şi a ajuns aici.

Charlie a mişcat iar braţul, arătând spre locul în care stătea.

— Din fericire, sunt iute de picior.

Reportera a dat din cap, iar pe chipul ei nu se zărea nici urmă de îndoială. Bărbatul avea un burdihan suficient pentru trei bărbaţi.

— Spune mai departe, l-a încurajat ea.

Charlie s-a scărpinat într-un punct de pe ţeastă.

— Păi, asta e tot.

Reportera i-a aruncat un zâmbet atât de luminos, încât Charlie i-a simţit strălucirea.

— La volan era Johnny Merrimon?

— Exact aşa. Mi-am amintit faţa lui de anul trecut. E greu să-l uiţi, serios. Pozele alea cu sora lui geamănă au fost cam peste tot. Seamănă bine. Dar era tăiat zdravăn şi murdar. Maşina era plină de sânge.

Reportera a aruncat o privire spre cameră.

— Johnny va împlini 13 ani...

— N-avea ce să caute la volan...

— Dar fata de lângă el era Tiffany Shore.

Charlie a încuviinţat.

— Aia care a dispărut. Da. Ea era. Şi pe ea au dat-o prin

ziare.

— Tiffany părea să fie rănită?

în ochii reporterei s-a aprins o lumină. Buzele ei rujate s-au deschis uşor, lăsând la vedere şirurile de dinţi perfecţi şi sclipitori.

Charlie şi-a luat mâna de pe cap.

— Nu ştiu nimic de răni. Era încătuşată şi absentă. Urla. A început să ţipe când am încercat s-o scoatem din maşină. Se ţinea de braţul lui nu voia să-i dea drumul.

— Dar Johnny Merrimon în ce stare era?

— în ce stare? Să dea dracu' ! Arăta ca un indian sălbatic.

— Un indian sălbatic?

Reportera a împins microfonul mai aproape. Charlie a înghiţit, încercând să-şi ia ochii de la gura ei.

— Da. Are părul ăla negru de tot, ştiţi, şi ochii ăia negri. Este zvelt ca o nevăstuică şi era la bustul gol. Avea în jurul gâtului pene şi oase – am văzut un craniu, jur pe Dumnezeu, un craniu – şi se vopsise pe faţă cu negru şi roşu, un fel de dungi.

A făcut un gest cu degetele desfăcute.

— Ştiţi, ca pictura pe faţă.

Reportera era din ce în ce mai încântată.

— Ca nişte însemne de luptă?

— Mie mi s-a părut doar murdar. Murdar, cu ochii albi şi înfăţişare sălbatică, şi gâfâia de parcă ar fi alergat 15 kilometri.

— Era rănit?

— Tăiat, în mare parte. Crestat, aş zice. Doar crestat şi plin de sânge şi noroi. A fost greu să-l facem să lase volanul din mână. Şi pe el au trebuit să-l tragă afară din maşină. Era distrus, vă spun.

A dat din cap.

— Distrus.

Femeia a apropiat şi mai mult microfonul.

— Impresia dumneavoastră este că Johnny Merrimon a salvat-o pe Tiffany Shore de bărbatul care a răpit-o?

— Asta nu ştiu.

A făcut o pauză ca să se holbeze în decolteul reporterei.

— Niciunul dintre ei nu părea cu adevărat salvat.

Hunt stătea în holul luminos, iar reflecţia lui forma o curbă răsucită pe luciul podelei bine frecate. O venă îi zvâcnea la tâmplă şi din piept i se ridica un val acid fierbinte. Vorbea cu şeful lui, comandantul poliţiei, şi încerca din răsputeri să nu-i zică vreo două verde-n faţă.

— Cum mama dracului ai ratat chestia asta?

Comandantul era un bărbat cu umerii căzuţi şi o burtă tot mai mare, cu reputaţie de intolerant şi cu instinctul de supravieţuire al unui politician. în mod normal, avea inspiraţia să nu-i stea în cale lui Hunt, dar acum nu era o zi normală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hunt, omul este un pedofil cunoscut.

Hunt a numărat în gând până la trei. A trecut un medic, apoi o asistentă slăbuţă care împingea o targă goală.

— L-am interogat de două ori. Ne-a lăsat să-i percheziţionăm casa şi asta am şi făcut. Era curată. Nu este singurul agresor cunoscut. Erau alţii consideraţi cu risc mai mare. Avem efective limitate.

— Explicaţia asta nu-i suficientă.

Hunt a început să bifeze pe degete.

— Ultima lui agresiune a fost acum 19 ani. Din ăştia 19 ani, 16 a fost în afara sistemului de eliberare condiţionată. Sunt alţi agresori înregistraţi cu caziere mai rele de-atât, iar noi n-aveam cum să ştim de magazie. N-are autorizaţie şi nici utilităţi. Nimic pe harta de taxe şi impozite. Este în afara reţelei, ascunsă complet. Ar putea fi 10 000 de magazii exact ca asta în ţară şi noi habar să n-avem de ele. Şi mai este şi Levi Freemantle. N-am văzut în viaţa mea o pistă mai solidă decât asta. David Wilson a spus că a găsit fata. Amprenta lui Freemantle era pe trupul lui Wilson...

— Pe mine mă crucifică acolo.

Comandantul a împuns cu degetul spre intrarea în spital.

— La televiziunea naţională.

— Ei bine, asta n-am cum să controlez.

Comandatul a mijit ochii, iar tonul i-a scăzut periculos.

— Te distrează, nu?

— Nu fi absurd.

— Vor să ştie cum de băiatul ăla a găsit-o pe Tiffany Shore, iar noi n-am putut. Are 13 ani, pentru numele lui Dumnezeu, şi ăştia vor să-l facă erou.

— Nu ştim ce s-a întâmplat acolo.

— Arăt ca un idiot! Şi că tot veni vorba despre puşti, îţi mulţumesc că i-ai dat lui Ken Holloway motiv să mă muşte de cur. Am primit patru telefoane de la primărie. Patru, dintre care două de la primar. Holloway face acuzaţii serioase. Ne ameninţă cu un proces.

Aici, furia lui Hunt a atins un alt nivel.

— Tipul ţi-a agresat un poliţist. De asta ar trebui să-ţi pese.

— Poţi să plângi până nu mai poţi, Hunt. Ţi-a pus un deget în piept, ce să zic.

— S-a amestecat în ancheta mea.

— S-a amestecat el în ceva, da.

Chipul comandantului arăta limpede că rămăseseră lucruri

nespuse.

Hunt s-a îndreptat de spate.

— Asta ce mai înseamnă?

— Holloway susţine că ai un interes personal faţă de

Katherine Merrimon. O implicare emoţională.

— Este ridicol.

— Chiar este? Spune că l-ai hărţuit. Spune că l-ai

provocat.

— Devenea agresiv. Am acţionat cum am considerat

potrivit.

— Poliţista Taylor a confirmat varianta lui Holloway.

— Taylor n-ar spune niciodată aşa ceva.

— N-a trebuit s-o spună, idiotule. în scurta, dar întreaga ei existenţă, Taylor n-a fost capabilă nici măcar o dată să ascundă o emoţie sinceră. N-a trebuit decât să-i pun întrebarea.

Hunt s-a îndepărtat, însă comandatul a vorbit mai departe.

— Lucrul de care-mi pasă mie este felul cum acţiunile voastre se reflectă asupra mea, aşa că o să te întreb direct. Ai vreo chestie cu Katherine Merrimon?

— Spune-mi ce vrei să fac şi gata.

— Vreau să-mi răspunzi la nenorocita asta de întrebare.

— întrebarea este dezgustătoare.

Secundele s-au dilatat. Comandantul respira greu.

— Poate ar trebui să-ţi iei câteva zile libere.

— Nici vorbă.

Comandantul a mai respirat o dată, cu greutate, şi preţ de o clipă a părut înţelegător.

— Uite, Clyde. N-am reuşit s-o găsim pe Alyssa. Şi modul în care s-a desfăşurat cazul ăsta... oamenii îşi pun

întrebări.

— Despre ce?

Aceeaşi privire înţelegătoare.

— Despre competenţa ta. Ţi-am mai spus şi altă dată, iei chestiile astea prea personal.

— Nu mai mult decât ar face-o oricare alt poliţist.

— în dimineaţa asta urlai la nişte gură-cască. Ai dat cu şutul într-o cutie cu vopsea care s-a împrăştiat peste tot, chiar la locul crimei.

Comandantul şi-a ferit privirea, apoi a clătinat din cap.

— A fost un an lung. Cred că ai nevoie de o pauză.

— Adică mă concediezi?

— îţi cer doar să-ţi iei vreo două săptămâni libere. Cel

mult o lună.

— Nu.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu.

înţelegerea s-a evaporat şi în locul ei s-a întors furia.

— Atunci hai să-ţi spun ce vei face. Mai întâi, o să preiei orice cartof fierbinte ar veni din toată afacerea asta dată-n bară. Dacă presa vrea un ţap ispăşitor, intenţionez să te ofer pe tine şi mă aştept să preiei rolul. La fel şi cu municipalitatea. La fel şi cu părinţii lui Tiffany Shore.

— De ce-aş accepta aşa ceva?

— Pentru că ţi-am purtat de grijă timp de un an.

— Rahat.

— în al doilea rând.

A ridicat vocea şi a plesnit două degete în palma desfăcută.

— Vreau să dai înapoi în privinţa lui Ken Holloway. Omul are mai mulţi bani decât Dumnezei, mai mulţi prieteni sus-puşi decât am putea visa oricare dintre noi şi nu am nevoie de o asemenea bătaie de cap. în afară de faptul că se culcă cu o femeie care se pare că te cam interesează, n-a făcut în viaţa lui vreo chestie diabolică, din câte ştiu eu. N-a fost arestat. N-a fost acuzat de nimic. Aşa că, dacă vrea să-ţi pună un deget în piept, ia-o şi tu bărbăteşte. Şi dacă vrea să şi-o tragă cu Katherine Merrimon – comandantul a pus un deget drept în pieptul lui Hunt şi l-a apăsat tare – o să-l laşi.

Hunt s-a uitat după el cum pleacă în trombă. Era un om mic, cu priorităţile unui om mic, dar detectivul avea griji mult mai mari; aşa că a îngropat conversaţia, a tras apa peste ea. A uitat-o.

Ah, rahat! Pe cine credea el că păcăleşte?

Urmându-şi drumul pe coridoarele întortocheate ale spitalului, a ajuns în cele din urmă în secţia de pediatrie unde îl internaseră pe Johnny. Nu avea voie să-l vadă pe băiat, dar spera să-l găsească pe doctor şi să-l înduplece. A dat, în schimb, peste o femeie sobră care stătea cu genunchii strânşi pe o bancă de pe culoarul unde se afla şi salonul lui Johnny. Avea părul cărunt, strâns la spate, şi un costum cu croială austeră. Hunt a recunoscut-o.

Asistenţa socială.

Rahat.

Femeia i-a văzut privirea şi a dat să se ridice, însă detectivul s-a întors pe călcâie înainte să apuce ea să spună ceva. A ajuns în hol, dar s-a oprit când a auzit vocea lui Katherine.

— Domnule detectiv Hunt?

Stătea lângă lifturi şi arăta groaznic. Hunt s-a îndreptat spre ea şi s-au trezit ciudat de singuri într-o sală aglomerată.

— Katherine. Cum e Johnny?

Ea s-a frecat pe mână, şi-a dat părul la o parte din ochi şi Hunt a observat că era în pragul unei căderi nervoase.

— Nu e bine. L-a crestat de câteva ori, iar două dintre tăieturi sunt destul de adânci.

S-a şters cu degetul sub fiecare ochi, apoi lacrimile i-au ţâşnit nestăpânit.

— A fost nevoie de 206 copci ca să-i închidă rănile. O să rămână cu cicatrici toată viaţa.

Hunt s-a uitat undeva, în spatele ei.

— Acum e treaz?

— Nu mai e. A fost, puţin.

— A spus ceva?

— A întrebat de Alyssa. Voia să ştie dacă am găsit-o.

Hunt şi-a ferit privirea, dar ea i-a pus o mână pe braţ.

— Este acelaşi bărbat?

întreba dacă Burton Jarvis era bărbatul care îi luase fata.

— E prea devreme ca să ne pronunţăm.

— Chiar aşa?

L-a strâns mai tare şi Hunt a văzut speranţa şi groaza care îşi făceau loc în sufletul ei.

— Nu ştiu. O să cercetăm. Verificăm. Când o să ştiu ceva, o să te anunţ, îţi promit.

Femeia a plecat fruntea.

— Ar trebui să mă întorc... în caz că se trezeşte.

A dat să plece, dar Hunt a oprit-o. S-a gândit bine înainte să

vorbească.

— Katherine.

— Da?

— Cei de la Asistenţa socială vor dori să discute cu tine.

— Vrei să zici Protecţia copilului? Nu înţeleg.

— Johnny a fost plecat toată noaptea. Cu maşina ta. Aproape că a fost ucis de un pedofil cunoscut.

Hunt a făcut o pauză.

— Nu cred că-l vor mai lăsa să stea cu tine.

— Nu înţeleg.

Apoi a adăugat repede:

— Nu voi permite aşa ceva.

— A fost internat purtând nişte pene la gât. Avea atârnate, tot la gât, un craniu şi clopoţei de la un şarpe-cu-clopoţei. Nu ştiu niciun judecător care l- ar lăsa să mai rămână cu tine. Ai văzut presa de afară? Sunt televiziuni naţionale. CNN. FOX. îl numesc Micul Şef de Trib, Indianul Sălbatic. Acum este la ştiri şi din cauza asta situaţia devine deja politică. Protecţia copilului va trece la acţiune, pentru că n-are de ales.

Atitudinea ei sfidătoare s-a topit îndată.

— Ce pot face?

— Nu ştiu.

— Te rog.

Degetele i s-au încleştat pe braţul bărbatului.

— Te rog.

Hunt s-a uitat în stânga şi-n dreapta prin sală. în 17 ani nu trecuse niciodată graniţa, dar iată-l aici, în faţa unei graniţe clare ca lumina zilei. Perfect conştient, Hunt a păşit peste ea. De ce? Pentru că unele lucruri contau mai mult.

— Vor face o evaluare completă, a spus el. Asta începe cu o inspecţie- surpriză la tine acasă.

— Dar nu...

— Trebuie să te duci acasă acum. Trebuie să faci curat.

Ea a ridicat mâna şi şi-a atins o şuviţă din părul pleoştit. Hunt a făcut o pauză, dar unele lucruri trebuiau să doară.

— Trebuie să scapi de droguri.

— Dar nu...

Hunt a oprit-o.

— Te rog să nu mă minţi, Katherine. în momentul ăsta, sunt prietenul tău, nu sunt poliţist. Sunt un prieten care încearcă să ajute alt prieten.

Ea i-a susţinut privirea cât de mult a putut, apoi s-a uitat în jos.

— Katherine, uită-te la mine.

Femeia a înclinat capul şi a rămas dezgolită în lumina aspră.

— Ai încredere în mine.

A clipit ca să-şi alunge lacrimile din ochi, apoi cuvintele i-au ieşit cu greutate.

— Am nevoie să mă ducă cineva.

Hunt s-a uitat prin uşile de sticlă şi a evaluat mulţimea. Reporterii. Camerele video. Mâna lui a găsit-o pe a lui Katherine.

— Pe aici.

Hunt a condus-o prin mai multe coridoare spre un lift, iar afară au apucat-o pe o uşă dublă pe spatele căreia scria NUMAI PENTRU LIVRĂRI.

— Maşina este în direcţia asta.

— Şi maşina mea?

— Reţinută ca probă.

După cinci metri sub soarele fierbinte, Katherine şi-a tras mâna

din a lui.

— Mă descurc.

Dar când au ajuns la maşină, Hunt a văzut limpede că nu se descurca, îmbujorarea îi ardea obrajii şi-şi încleştase degetele. S-a sprijinit de portieră, cu capul plecat.

Când au ajuns la ea acasă, Hunt a tras maşina cât mai aproape de uşa de la intrare.

— Ai bani de taxi? Ca să ajungi înapoi la spital?

Ea a încuviinţat.

— Ai şi numărul meu?

Şi-a dat părul la o parte de pe faţă şi l-a privit în ochi cu un soi de mândrie sclipindu-i în irisuri.

— Am vreo câteva cărţi de vizită de la tine.

A deschis portiera şi căldura a năvălit înăuntru. A azvârlit picioarele afară şi a ieşit, sprijinindu-se cu mâna de muchia portierei. S-a aplecat spre el şi i-a spus cu voce stinsă.

— îmi iubesc fiul, domnule detectiv.

— Ştiu.

— Sunt o mamă bună.

încerca să se convingă singură, dar puţurile largi ale pupilelor transformau afirmaţia ei într-o minciună. Johnny era în spital şi ea era încă drogată.

— Ştiu că eşti, i-a spus Hunt, deşi nu credea.

Ştiu că ai fost.

Sper că vei fi din nou.

Hunt a băgat maşina în marşarier.

Ea a rămas în ţărână, privindu-l cum pleacă.

Treizeci de minute mai târziu, Hunt era la magazie, lucrând alături de Yoakum şi câţiva tehnicieni criminalişti. Stătea cu spatele la casă.

— Atenţie, i-a zis Yoakum.

— Ce e?

— Comandantul.

Hunt s-a uitat în jos, pe cărare, şi l-a văzut pe comandant înaintând cu greu prin ultimii metri de tufăriş. Era urmat de doi asistenţi. Un poliţist în uniformă îi dădea crengile la o parte din cale.

— Tocmai ce ne-am văzut, a spus Hunt.

— Lucrurile bune vin în pachete consistente.

Hunt şi-a încrucişat braţele la piept. Era în regulă dacă şeful decisese să-i verifice la treabă, dar n-avea de gând să se şi bucure. Comandantul s-a oprit la patru-cinci metri ca să măsoare din ochi locul faptei, cu mâinile în şolduri şi cu bărbia ridicată.

— Oare a văzut chestia asta într-un film? a şoptit Yoakum.

— Ciocu' mic, John.

— Este Patton. Rahat. Omul se crede George C. Scott.

Comandantul s-a pus în mişcare şi a parcurs şi ultimii metri, cu micul anturaj grăbindu-se în urma lui. A dat o dată din cap spre Yoakum şi i-a aruncat lui Hunt o privire serioasă.

— Vino cu mine.

Hunt a ridicat palmele desfăcute, cercetând pădurea şi desişul.

— Unde?

La rându-i, comandantul a cercetat vegetaţia densă.

— Lăsaţi-ne o clipă.

Asistenţii au dispărut ca prin farmec.

— Şi tu, Yoakum.

— Eu? şi-a pus Yoakum mâna pe piept, privindu-i şocat.

— Cară-te!

După ce a trecut de el, Yoakum a început să imite un mers de raţă, însă Hunt n-avea chef de râs. S-a holbat la comandant şi comandantul s-a holbat la el. încordarea a crescut, dar comandantul a cedat primul.

— în legătură cu ce s-a întâmplat mai devreme. Poate că

am depăşit limita.

— Poate.

— Dar poate că n-am depăşit-o.

Comandantul a privit copacii înalţi, zidul pădurii. Şopronul era un punct într-o mare de verde.

— Dacă-mi spui că nu eşti mult prea implicat personal

în asta, o să accept. I-a susţinut privirea.

— Nu e decât un caz ca toate celelalte.

— OK.

A dat scurt din cap.

— Atunci o să jucăm aşa, dar consideră că asta este absolut ultima ta nenorocită de şansă, băga-mi-aş. Acum, înainte să mă răzgândesc şi să te concediez pentru că minţi atât de prost, spune-mi ce aţi aflat aici.

Hunt a arătat spre casă, invizibilă în spatele copacilor.

— Am aflat unde s-a legat Jarvis la panoul de siguranţe. Cablul este îngropat la cinci centimetri sub pământ. Şopronul este complet în afara reţelei. Şi ai văzut cărarea care duce aici. Abia dacă are loc o persoană. Nu se vede nimic dinspre drum sau casă. N-are autorizaţie. N-are utilităţi. Este o fantomă. O zonă moartă.

— Ai avut noroc cu copiii?

— Sunt sedaţi. Doctorul nu mă lasă să-i văd.

Comandantul a intrat în şopron şi Hunt l-a urmat. A simţit cum se încreţeşte carnea pe el.

— După cum poţi vedea, pereţii sunt căptuşiţi cu saltele, probabil pentru izolare fonică. Ferestrele sunt placate cu o izolaţie din fibră de sticlă şi sunt etanşate cu plastic industrial. Din nou, ca să înăbuşe zgomotele, dar şi ca să nu se vadă lumină în afară. Uite aici.

Hunt s-a îndreptat spre peretele mai îndepărtat şi a arătat spre o gaură mică, neregulată.

— De aici a smuls fata cârligul care ţinea cătuşele.

Cârligul fusese pus într-o pungă sigilată şi numerotat. Hunt l-a ridicat şi a simţit metalul rece prin plasticul alunecos. I l-a întins şi comandantului, care l-a atins scurt, apoi a îngenuncheat şi a băgat un deget în gaura din zid. Era superficială. Cimentul din jur era uscat şi sfarâmicios.

— Dură copila, a spus Hunt.

— Şi cum a reuşit să iasă din şopron?

Hunt l-a condus pe comandant spre uşă şi a ieşit. A arătat spre lacăt. Era un Yale mare, de bronz, foarte solid. Era închis, fixat pe oţel, într-o buclă în formă de U care trecea prin fanta unei lame metalice.

— A închis lacătul, dar a uitat să-l treacă prin buclă, să încuie uşa.

— A fost un accident?

Comandantul a ridicat lacătul, apoi l-a lăsat să cadă şi acesta s-a bălăngănit în bucla metalică.

— Sau aroganţă?

— Mai contează?

O ridicare din umeri.

— Şi arma?

— Nu se ştie. Poate că a fost tot timpul acolo, în şopron. Poate că a găsit-o în casă. Dar nici uşa casei nu era încuiată.

Şi-au întors amândoi privirea în direcţia casei. Printre copaci nu se zărea nimic. Totuşi, înainte de răsărit, când lumina era aprinsă înăuntru, Tiffany trebuie s-o fi văzut.

— Cred că era beat. Am găsit alcool şi droguri. O să ştim după autopsie.

— Vreun semn că e posibil să fi fost aici şi alţi copii?

Comandantul şi-a menţinut tonul profesional.

— Mă întrebi de Alyssa Merrimon?

— Nu în mod special.

Comandantul era impasibil şi ochii lui, neîndurători, iar Hunt s-a uitat în adâncul pădurii impenetrabile.

— O să avem nevoie de câine, a spus el. Dacă este îngropată acolo, o s-o găsesc.

— Nu prea e lumină.

— I-am chemat deja, a spus Hunt cu voce sumbră.

Capitolul douăzeci şi trei

între pereţii subţiri ai unei case care nu era a ei, Katherine Merrimon se privea fix în oglinda de la baie. Recunoscuse minciuna pe chipul poliţistului; o simţise ca pe o palmă peste faţă. Aşa că şi-a pus cea mai dificilă întrebare.

Era sau nu o mamă bună?

Pielea i se întinsese pe oasele feţei, spălăcită şi mult prea palidă. Părul îi atârna mai greu decât ar fi trebuit şi degetele i-au tremurat când le-a ridicat să-şi atingă obrazul. A văzut cât de ciobite îi erau unghiile, felul în care se adânciseră cearcănele din jurul ochilor. Căuta ceva familiar, dar avea ochii ca de carton.

în minte i-a răsărit imaginea lui Johnny. Era bandajat, alb la faţă din cauza hemoragiei; iar primul gând fusese la sora lui.

Alyssa.

Numele şi-a făcut loc printre buzele ei, aproape doborând-o. S-a prins cu putere de chiuvetă, apoi a ridicat o mână. A găsit uşa cu oglindă şi a deschis-o plină de dezgust. Flacoanele cu pastile se aliniau pe trei rafturi. Plastic portocaliu. Etichete albe. A ales una la întâmplare: Vicodin. A scos capacul şi a vărsat trei pastile în palmă. Puteau să o scape de toate, de caleidoscopul amintirilor, de pierdere.

A simţit transpiraţia curgându-i pe spate. Avea gura dureros de uscată şi a simţit cum ar fi pastilele pe limbă – le-ar înghiţi cu greu, apoi ar urma o aşteptare scurtă, amară. Dar când a ridicat iar privirea spre oglindă, a văzut ochii absenţi care păreau stinşi cu totul, ca nişte copii ale unor copii. Erau la fel ca ochii lui Johnny, dar nu arătaseră mereu aşa. Nici ai ei, nici ai lui.

A înclinat mâna şi a lăsat pastilele să cadă. Când au atins porţelanul, au scos un clinchet uşor. Pradă unei agitaţii bruşte, a scos toate flacoanele şi le-a aruncat în chiuvetă. Le-a smuls rând pe rând capacele şi a azvârlit pastilele în veceu. Un flacon. Douăzeci. Le-a golit pe toate, apoi a tras apa.

Repede.

Trebuia să se mişte repede.

A dus toate flacoanele goale în bucătărie, le-a aruncat în gunoi şi a cărat sacul afară. Cât a curăţat şi a frecat totul, timpul s-a contractat. Podelele. Frigiderul. Ferestrele. Orele au devenit o ceaţă fierbinte de sudoare şi amoniac. A îndesat aşternuturile în maşina de spălat, a vărsat alcoolul între buruieni şi a aruncat sticlele în containerul de gunoi cu capacul ridicat, unde le-a auzit spărgându-se şi făcându-se zob, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a adus altele. La final şi-a înfruntat în aceeaşi oglindă propria imagine. Sângele îi pulsa cu putere în locul delicat de sub maxilar. A dat drumul la apă şi a lăsat-o să se înfierbânte, apoi s-a frecat pe faţă până a început s-o usture, dar ochii nu arătau nici acum mai bine. Şi-a smuls hainele de pe ea şi s-a băgat sub duş; însă tot nu era destul.

Murdăria era în interior.

* * *

Johnny s-a trezit singur într-o încăpere ciudată. A auzit paşi în spatele unei uşi, o voce înfundată. Un medic a fost chemat prin intercom şi băiatului au început să-i revină frânturi de amintiri. Şi-a atins bandajele de pe piept, a simţit durerea, apoi a încercat să se ridice, copleşit de greaţă. Culorile i-au împuns marginile vederii: roşu mohorât prin fereastră, alb neutru pe sub uşă. A căutat-o din priviri pe maică-sa şi pereţii s-au contorsionat. Când s-a ridicat în capul oaselor, a văzut sub

unghii rămăşiţe de funingine, urme de suc din fructele de ienupăr, iar pe degete, pete de sânge. Nu mai avea penele, dar nici nu mai conta. A închis ochii şi a simţit strânsoarea

imposibilă a lui Jar. A simţit mirosul tapiţeriei de piele din maşină, tăieturile lungi şi reci în timp ce Jar îi strivea gâtlejul şi-l cresta cu briceagul lui.

Johnny a băgat mâinile sub cearşaf, dar tot a simţit gaura caldă şi spongioasă din ceafa lui Jar. A auzit sunetele loviturilor, întâi dure, apoi umede, şi şi-a amintit că Jar era mort. S-a răsucit pe-o parte şi a alungat lumina.

Uşa s-a deschis atât de încet, încât băiatul nici n-a auzit-o. A simţit doar mişcarea aerului, prezenţa cuiva lângă patul lui. A deschis ochii şi l-a văzut pe detectivul Hunt; părea tras la faţă, cu un zâmbet forţat.

— N-ar trebui să fiu aici, a spus el, apoi a făcut semn spre scaun. îmi dai voie?

Johnny s-a îndreptat în perne. A încercat să vorbească, dar lumea era învelită în vată.

— Cum te simţi? l-a întrebat Hunt.

Privirea lui Johnny a poposit pe arma al cărei pat se întrezărea de sub haina detectivului.

— Sunt bine.

Cuvintele au fost pronunţate greoi, lente şi au sunat fals. Hunt s-a

aşezat.

— Putem să stăm de vorbă?

Johnny nu i-a răspuns, iar detectivul s-a aplecat în faţă, cu vârfurile degetelor adunate şi coatele pe genunchi. Haina s-a desfăcut atât de mult, încât Johnny a văzut cu totul tocul tocit al armei, lacul negru care părea să poleiască oţelul.

— Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.

Johnny n-a răspuns. Era încremenit.

— Poţi să te uiţi la mine, fiule?

Johnny a dat din cap, dar părea că ochii sunt prea grei ca să-i ridice.

— Johnny?

Băiatul a privit fix arma. Patul cu striaţii. Mărgică albă a piedicii. Mâna i s-a mişcat ca de una singură şi imaginea poliţistului parcă se întuneca în timp ce Johnny se întindea după armă. Nu voia decât s-o ţină în mână, să vadă dacă era pe cât de grea părea, dar arma s-a refugiat într-o minge de lumină blândă, iar el a simţit pe piept o greutate care l-a înfundat în saltea. A auzit ca din depărtare vocea poliţistului.

— Johnny. Rămâi cu mine, Johnny.

Apoi a simţit cum se prăbuşeşte şi cineva i-a înfipt în ochi suliţe negre.

Katherine şi-a călcat hainele şi s-a îmbrăcat. Se lupta să-şi stăpânească tremurul degetelor, dar nasturii păreau tare mici. Şi-a uscat părul, l-a descurcat şi s-a gândit dacă să se fardeze sau nu. Până la urmă a reuşit să arate ca o femeie obişnuită care îmbracă scheletul cuiva foarte bolnav. Şi-a chemat un taxi şi a trebuit să se gândească mult să-şi amintească numărul casei; apoi s-a aşezat pe marginea canapelei şi a aşteptat.

în bucătărie ticăia un ceas.

Katherine s-a străduit să stea cu spatele drept.

Când a început să transpire, a simţit cum se formează primele picături între omoplaţi. Şi-a imaginat gustul unui pahar cu băutură şi a auzit cântecul de leagăn al încă unei zile de uitare.

Ar fi uşor.

Atât, atât de uşor.

Hotărârea de a se ruga a planat deasupra ei ca o umbră. A fost

ca şi când ar fi clipit, apoi ar fi deschis ochii, iar absenţa luminii
a fost atât de limpede,

încât a făcut-o să ridice privirea. Tentaţia creştea dintr-un cotlon atât de adânc al sufletului ei, o dogoare cândva aprigă, acum redusă la ceva negru şi rece. Se luptase cu ispita şi pierduse, iar când a îngenuncheat s-a simţit ca o mincinoasă şi o prefăcută, o călătoare pierdută într-o noapte de ploaie nesfârşită.

La început, cuvintele au refuzat să vină şi i s-a părut că însuşi Dumnezeu îi astupase gâtlejul. Dar a îngropat bărbia în piept şi s-a luptat să-şi aducă aminte cum se simţise cândva. Să-şi amintească pustiul. Credinţa. Umilinţa de a implora. Şi asta a făcut. S-a rugat pentru putere, pentru ca fiul ei să fie bine. L-a rugat pe Dumnezeu s-o ajute. în tăcere, cu ardoare. S-a rugat să păstreze ce avea: pe fiul ei, viaţa lor împreună. Când s-a ridicat, a auzit zgomotul unor cauciucuri pe pietriş, şi semăna cu ploaia. Apoi zgomotul s-a oprit.

Ken Holloway a dat peste ea în uşă.

Avea costumul şifonat, iar cravata violet-închis îi atârna lărgită la gât. Katherine a încremenit când i-a văzut nemulţumirea de pe faţă, transpiraţia din jurul gulerului. S-a uitat ţintă la părul de pe mâna lui.

— Ce faci? Pentru cine te-ai gătit aşa? a întrebat-o el, prinzându-i bărbia cu degetele lui puternice.

Katherine n-a putut să-i răspundă. El a strâns-o şi mai tare.

— Am întrebat pentru cine te-ai gătit.

— Mă duc la spital, i-a răspuns cu voce mică.

Ken s-a uitat la ceas.

— Orele de vizită se termină într-un ceas. Ce zici să ne punem ceva de băut şi să te duci mâine? La prima oră.

— O să se întrebe de ce nu-s acolo.

— Cine o să se întrebe?

A înghiţit în sec.

— Protecţia copilului.

— Birocraţi. N-au ce să-ţi facă.

Femeia a ridicat capul.

— Trebuie să mă duc.

— Pune-mi ceva de băut.

— Nu mai am nimic aici.

— Poftim?

— Nu mai e nimic. Absolut nimic.

A încercat să treacă pe lângă el. Ken a oprit-o cu braţul lui masiv.

— E târziu.

Şi-a trecut o mână pe după talia femeii.

— Nu pot.

— Am fost în arest toată noaptea.

A strâns-o de braţ.

— Din vina lui Johnny, ştii bine. Din vina lui fii-tu. Dacă n-ar fi aruncat cu piatra aia în fereastra mea...

— Nu ştii dacă el a fost.

— Mi s-a părut mie sau tocmai ce m-ai contrazis?

Katherine a simţit cum durerea îi străpunge braţul şi şi-a coborât privirea spre degetele lui.

— Ia mâna de pe mine.

Ken a râs şi l-a simţit cum o înghesuie, i-a simţit greutatea pieptului care umplea spaţiul uşii. A început s-o împingă înapoi.

— Dă-mi drumul.

Dar Ken o împingea în casă; i-a văzut buzele subţiri deasupra ochilor neîndurători. în mintea lui Katherine şi-a făcut loc brusc imaginea fiului ei, bărbia lui mică în mâna încremenită, în timp ce stătea pe verandă privind spre creasta dealului şi aşteptând vrun semn că se întoarce taică-su. îl mustrase, însă acum înţelegea speranţa pe care trebuie s-o fi avut în suflet. Privirea i-a alunecat dinspre braţul lui Ken spre culmea aceluiaşi deal. Şi-a imaginat cum camioneta soţului ei îl urcă şi-l coboară, însă dealul era pustiu, iar drumul, doar o fâşie de negru tăcut. Ken a slobozit din gât acelaşi mârâit crud; când a ridicat privirea, Katherine a văzut cum un zâmbet îi crestează faţa.

— Mâine, a zis el. Johnny. La prima oră.

Femeia s-a uitat iar spre vârful dealului şi a văzut sclipirea metalică a unei maşini care ajungea pe culme. Şi-a ţinut respiraţia, apoi a recunoscut maşina.

— E taxiul meu.

Taxiul a încetinit, iar Ken s-a dat înapoi. Katherine şi-a eliberat braţul din strânsoarea lui, însă i-a simţit prezenţa – înalt, masiv şi furios.

— Trebuie să plec, a spus ea, apoi a trecut pe lângă el şi a aşteptat taxiul pe alee.

— Katherine.

Avea pe chip un zâmbet larg, care oricui altcuiva i s-ar fi putut părea nevinovat.

— O să vorbim noi mâine.

Katherine s-a urcat în taxi şi a simţit spătarul scaunului mirosind a ţigări, haine nespălate şi tonic de păr. Şoferul avea pielea de pe ceafa adunată în pliuri, cu o cicatrice de culoarea fildeşului umed.

— încotro?

Katherine rămăsese cu ochii la Ken Holloway.

— Doamnă?

Ken continua să zâmbească.

— La spital.

Şoferul a privit-o în oglindă. Ea a simţit şi l-a privit şi ea.

— Sunteţi bine? a întrebat-o bărbatul.

Katherine era transpirată şi tremura.

— O să fiu bine.

Dar se înşela.

Capitolul douăzeci şi patru

Johnny stătea cu spatele la pădure, iar în faţa lui se ivea un luminiş îngust. Era ca o zgârietură într-o mare de copaci, o imperfecţiune; însă de unde stătea el era totul, o unduire moale de stuf aplecată în briza tăcută.

Sora lui îl fixa cu privirea din mijlocul poieniţei. A ridicat mâna şi Johnny s-a trezit mergând, cu iarba înfăşurându-i-se pe glezne, apoi pe genunchi. Alyssa arăta exact ca ultima dată când o văzuse: pantaloni scurţi galben- deschis, bluză albă. Avea părul negru ca pana corbului şi pielea foarte bronzată. Ţinea o mână la spate şi înclinase capul în aşa fel încât şuviţele de păr îi cădeau peste ochi. S-a urcat pe o cutie de tablă ruginită care strivea iarba. Johnny simţea mirosul firelor zdrobite, pârgul verii.

Şarpele s-a încolăcit la picioarele fetei. Era arămiul ucis de el. Lung de un metru şi jumătate, maro cu galben, tăcut. Gusta aerul cu limba lui bifurcată şi, când Johnny s-a oprit, a ridicat capul.
îşi amintea cum îl lovise în ziua în care îl ucisese. Cât de aproape de el ajunsese.

Centimetri.

Poate mai puţin.

Alyssa s-a aplecat spre şarpe şi l-a apucat de mijloc. Coada i s-a înfăşurat pe încheietură, iar capul s-a înălţat tot mai sus, pe măsură ce fata se îndrepta, iar în cele din urmă şarpele i-a întâlnit privirea. Limba i s-a ivit scurt.

— Asta nu e forţă, a spus ea.

Şarpele s-a repezit spre faţa ei şi, când s-a retras, Johnny a văzut două găuri deasupra cărora s-au ivit picături de sânge ca nişte mere mici, perfecte. Fata a ridicat şarpele şi mai sus, a făcut un pas, iar cutia de tablă s-a clătinat sub tălpile ei.

— Asta este slăbiciune.

Şarpele s-a mai repezit o dată, o ceaţă care a încetinit abia după ce colţii s- au agăţat de faţa ei. Ea s-a clătinat şi şarpele a muşcat-o iar. De două ori. O dată de frunte, o dată de buza de jos. Alte găuri. Şi mai mult sânge. Ea s- a oprit din mers şi, brusc, ochii au început să-i strălucească atât de căprui, încât păreau negri, atât de liniştiţi, încât puteau trece drept goi. Erau ochii lui Johnny, ochii mamei lor. Mâna fetei s-a încleştat pe trupul şarpelui şi el a văzut că nu era speriată. Chipul îi radia violenţă şi furie. Buzele i se albiseră şi şarpele a început să se zbată. L-a strâns şi mai tare, iar vocea i- a devenit tot mai puternică.

— Slăbiciune, a repetat ea cu degetele albite; şarpele se zbătea disperat, în timp ce ea îl zdrobea între degete.

A muşcat-o de mână, de faţă. A muşcat-o de gât şi a rămas agăţat de ea, pompându-şi veninul chiar în timp ce se zvârcolea. Alyssa l-a ignorat şi a scos cealaltă mână de la spate. Ţinea o armă neagră, strălucitoare în lumina dură şi fierbinte.

— Putere, a spus ea.

Şi şi-a smuls şarpele de la gât.

* * *

Johnny s-a trezit brusc. Efectul medicamentelor trecuse, dar visul îl ţinea încă prizonier; sora lui dispărută şi felul în care îi zâmbise când Johnny întinsese degetele spre metalul cald şi strălucitor din mâna ei. Şi-a pipăit

bandajele de pe piept, apoi a văzut-o pe maică-sa. Era singură, aşezată pe unul dintre scaunele aliniate la perete. Rimelul i se întinsese sub ochi şi îi zvâcnea un genunchi.

— Mamă.

Katherine a întors capul şi a încercat să-şi recapete vocea.

— Johnny.

A sărit imediat în picioare, a traversat încăperea şi a venit lângă el. I-a netezit părul cu mâna, apoi s-a aplecat şi l-a luat în braţe.

— Copilaşul meu.

Detectivul Hunt a venit la două ore după micul-dejun. A apărut în prag, i-a zâmbit scurt lui Johnny, apoi i-a făcut semn lui Katherine şi a ieşit iar pe culoar.

Băiatul s-a uitat la ei prin geam. Orice ar fi spus Hunt, maică-sii nu i-a plăcut deloc. Au avut o dispută aprinsă. Ea a clătinat din cap, s-a uitat de două ori lung pe fereastră, apoi a lăsat bărbia în piept. Hunt a atins-o de două ori cu mâna pe umăr, dar ea l-a îndepărtat.

Când uşa s-a deschis în cele din urmă, Hunt a intrat primul, apoi mama lui Johnny imediat în spatele lui. Ea i-a zâmbit neconvingător, apoi s-a lăsat pe marginea scaunului acoperit cu vinilin neted din colţul camerei. Arăta de parcă i-ar fi venit să vomite.

— Hei, Johnny.

Hunt a tras un scaun mai aproape de pat.

— Cum te simţi?

Johnny şi-a mutat privirea de la maică-sa spre sclipirea metalică de sub braţul lui Hunt, la oţelul negru şi strălucitor.

— Tiffany este bine?

Hunt şi-a strâns haina pe lângă el.

— Cred că va fi.

Johnny a închis ochii şi a văzut-o pe fată stând în sângele mortului; simţea pielea uscată şi fierbinte a braţului ei, când a încercat s-o urce în maşină.

— Nu ştia cine sunt. Am fost amândoi şapte ani la aceeaşi şcoală.

A clătinat din cap.

— Pe la jumătatea drumului spre spital, în sfârşit m-a recunoscut. N-a mai vrut să-mi dea drumul. Plângea. Urla.

— O să aflu cum se simte. îndată.

Hunt a făcut o pauză şi vocea i-a devenit serioasă, de adult.

— Ai făcut un lucru foarte curajos.

Johnny a clipit.

— Dar n-am salvat pe nimeni.

— Nu?

— Asta se spune, nu?

— Unii aşa spun. Da.

— Urma să mă ucidă. Tiffany este eroina. Ştirile asta ar trebui să spună, nu invers.

— Aşa sunt ziariştii, Johnny. Nu-i lua în serios.

Johnny s-a uitat ţintă la peretele alb şi a pipăit cu o mână bandajele de pe piept.

— Urma să mă ucidă.

Katherine a scos un sunet care semăna cu un suspin, iar Hunt s-a răsucit în scaun.

— Chiar nu e nevoie să stai şi tu aici.

Ea s-a ridicat de pe marginea scaunului.

— Nu poţi să mă obligi să plec.

— Nimeni nu sugerează...

— Nu plec.

Ridicase tonul şi îi tremurau mâinile.

Hunt s-a întors iar spre Johnny cu un zâmbet care părea autentic, deşi profund tulburat.

— Eşti suficient de întremat ca să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Johnny a dat din cap în semn de încuviinţare.

— O să începem cu începutul. Vreau să ţi-l reaminteşti pe bărbatul de pe pod, cel care conducea maşina care a lovit motocicleta. Ai înţeles?

— Da.

— Acum, aminteşte-ţi-l şi pe cel care te-a atacat după ce

ai fugit.

— Nu m-a atacat. Pur şi simplu m-a prins, cumva m-a ţinut

lângă el.

— Te-a ţinut lângă el?

— Ca şi când ar fi aşteptat ceva.

— E posibil să fi fost aceeaşi persoană? Bărbatul de pe

pod şi cel care te-a prins.

— Au fost persoane diferite.

— Abia dacă l-ai zărit pe cel de pe pod. Ai spus că era doar o siluetă.

— Contururi diferite, mărimi diferite. Erau diferiţi ca de la cer la pământ, poate şi mai mult.

Hunt i-a explicat despre cotul pe care îl făcea râul.

— E posibil să fi fost aceeaşi persoană.

— Ştiu bine cursul râului. La mijlocul cotului este mlaştină. Dacă încerci să traversezi pe acolo, te scufunzi până la brâu. Poteca are un motiv să urmeze albia. Erau persoane diferite, credeţi-mă. Cel de pe pod nu părea destul de mare ca să poată căra cutia aia.

— Ce cutie?

— Ca un cufăr, a spus Johnny. învelită în plastic. O ţinea pe umăr şi părea foarte grea.

— Descrie-o.

— Plastic negru. Bandă adezivă argintie. Lungă. Masivă. Ca un cufăr. Pe mine m-a ţinut cu o mână, cutia cu alta. Nu făcea decât să stea acolo, cum am zis, iar apoi mi-a vorbit.

— Asta nu mi-ai spus-o prima dată. Ce a zis?

— Dumnezeu zice.

— Şi ce înseamnă?

— Nu ştiu.

Hunt s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre fereastră. Timp de un minut lung, s-a uitat fix prin geam.

— Numele David Wilson îţi spune ceva?

— Nu.

— Dar Levi Freemantle?

— David Wilson este bărbatul aruncat de pe pod. Levi Freemantle este cel care m-a prins pe cărare.

— Ai zis că numele nu-ţi spun nimic.

Johnny a ridicat din umeri.

— Nu-mi spun. Dar Freemantle este un nume mustee şi aşa era şi tipul ăla mare. Asta înseamnă că David Wilson este mortul.

— Mustee?

— Da.

— Ce-i aia „mustee”?

— Sânge indian amestecat cu sânge african.

Hunt părea perplex.

— Lumbee, sapona, cherokee, catawba. Au existat şi sclavi indieni. Nu ştiaţi?

Hunt l-a cercetat pe puşti, neştiind dacă să-l creadă sau nu.

— De unde ştii că Freemantle este un nume mustee?

— Primul sclav eliberat din Ţinutul Corbilor a fost un mustee pe nume Isaac. Când a fost eliberat, şi-a ales numele Freemantle ca nume de familie. Mantia libertăţii. Asta înseamnă numele.

— înainte de cazul ăsta, n-am mai auzit de niciun Freemantle în Ţinutul Corbilor.

Johnny a ridicat din umeri.

— Dar ei au fost în regiune. De ce credeţi că Levi Freemantle este acelaşi cu bărbatul de pe pod?

— Hai să vorbim despre Burton Jarvis.

— Nu, a spus Johnny.

— Poftim?

— Nu, până când nu-mi răspundeţi la întrebare. Nu e corect.

— Aici nu e teren dejoacă, Johnny. Nu e vorba despre ce-i corect şi ce nu.

— Este foarte încăpăţânat, a intervenit Katherine.

— Foarte bine, a replicat Hunt. O întrebare. O singură dată.

Johnny a lăsat bărbia în piept, iar privirea nu i s-a dezlipit nicio clipă de pe chipul lui Hunt.

— De ce credeţi că Levi Freemantle este acelaşi cu bărbatul de pe pod?

— Freemantle a lăsat o amprentă pe cadavrul lui David Wilson. Ne-a făcut să ne întrebăm dacă nu cumva el a fost cel care l-a aruncat de pe pod. Dacă tu ne-ai fi confirmat că Freemantle şi cel pe care l-ai văzut pe pod sunt una şi aceeaşi persoană, am fi lămurit lucrurile.

Hunt nu a pomenit de cadavrele găsite acasă la Freemantle, nici de desenul uriaş făcut din linii şi cercuri în care apărea o fetiţă cu rochie galbenă şi gura de un roşu ca sângele.

Johnny s-a îndreptat şi ceva s-a mişcat sub bandaje.

— David Wilson era încă în viaţă când l-a găsit Freemantle?

— Nu se ştie.

— Dar e posibil.

Hunt şi-a amintit de amprentele însângerate de pe pleoapele bărbatului mort.

— Mă îndoiesc, a spus el.

— Poate că i-a spus lui Freemantle unde e.

— N-aş merge până acolo, Johnny.

— Dar dacă vorbea despre Alyssa? Poate că i-a spus lui Freemantle unde a găsit-o.

— Nu.

— Dar poate...

— E greu de crezut că a vorbit ceva despre Alyssa, orice, după cum la fel de greu de crezut este că David trăia încă atunci când a dat peste el Freemantle.

Hunt l-a studiat pe puşti şi a văzut cum pune lucrurile cap la cap.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă, a spus el.

— Ce să-mi treacă prin cap?

Avea ochii atât de mari şi inocenţi, încât orice poliţist s-ar fi lăsat

păcălit.

— S-a terminat cu joaca de-a poliţistul, Johnny. Fără hărţi. Fără alte aventuri. M-ai înţeles?

Johnny a întors capul.

— M-aţi întrebat despre Burton Jarvis. Ce vreţi să ştiţi?

— Ia-o de la început. Cum i-ai găsit casa? De ce erai acolo? Ce ai văzut? Ce s-a întâmplat? Tot. Absolut tot.

Johnny şi-a adus aminte de primele dăţi când se apropiase de casă: întunericul şi magazia, cum se vedea casa printre copaci şi zgomotul făcut de animalele mici din adâncul pădurii. S-a gândit la cuiele bătute în pereţi şi la lunile de coşmaruri, la prietenul îngrozitor al lui Jar şi la pălăvrăgeala lor despre Gălbioara. La râsul care-i tăia genunchii lui Johnny. Nu putea să-şi reprime anxietatea, iar maică-sa a simţit-o. S-a ridicat şi a început să bată încăperea în lung şi-n lat, îngrijorată, dar agitaţia ei l-a enervat pe detectiv.

— Vrei să iei loc, Katherine?

Ea l-a ignorat.

— Katherine.

— Cum aş putea să stau ca şi când totul ar fi OK?

A tresărit şi i-au sclipit ochii.

— Asistenţa socială.

A aruncat o privire spre Hunt.

— N-o să permit aşa ceva!

Hunt a coborât vocea.

— Am căzut de acord ca deocamdată să nu-l băgăm pe

Johnny în asta.

— Nu mai pot să rezist!

— Fac tot ce pot, Katherine. Trebuie să mă crezi.

— Mi-ai spus c-o s-o aduci pe Alyssa acasă. Şi atunci

mi-ai cerut să te cred. Hunt a pălit.

— Nu foloseşte la nimic.

— Despre asta vorbiţi? a gesticulat Johnny spre culoar.

Protecţia copilului?

— Asistenţa socială e preocupată de situaţia ta, Johnny. Având în vedere tot ce s-a întâmplat, au cerut să se facă o evaluare completă. Asta înseamnă interviuri, inspecţii acasă. O să vorbească şi la şcoală. Dar toate lucrurile astea vor dura o vreme. între timp, o să vrea să te ia din custodia mamei. Temporar. Ca să te protejeze.

— Să mă protejeze?

— Ei cred că eşti în pericol.

— Cu mine, a spus Katherine.

— Nimeni n-a zis aşa ceva! şi-a pierdut Hunt răbdarea.

— E complet greşit, a intervenit Johnny.

— Ia-o uşor, băiete.

Hunt s-a uitat spre mama lui Johnny, care era aproape să izbucnească în lacrimi, apoi s-a concentrat asupra băiatului.

— O să vorbesc cu unchiul Steve. Cred că putem aranja să stai cu el o vreme, până îşi urmează cursul lucrurile astea.

— Steve e un nemernic.

— Johnny!

— Serios, mamă, aşa este.

Hunt s-a aplecat mai aproape de el.

— Fie e Steve, fie cineva numit de instanţă. în cazul lui Steve, maică-ta poate să te viziteze oricând doreşte. O să rămâi în familie, cel puţin până când se ia decizia finală. Dacă treaba ajunge la instanţă, nu mai am ce să fac. Judecătorul ia decizia şi aia e, accepţi ce zice. Şi nu se termină mereu bine.

Johnny s-a uitat la maică-sa, dar ea îşi ţinea faţa în palme.

— Mamă?

Ea a clătinat din cap.

— îmi pare rău, a spus Hunt. Dar era clar că aşa o să se întâmple până la urmă. Poate că tot răul e spre bine.

— Trebuie să-l găsim pe tata.

N-a auzit paşii maică-sii. Dintr-odată s-a trezit cu ea alături, lângă pat. Ochii îi străluceau, mari, întunecaţi şi trişti.

— Nimeni nu ştie unde l-am putea găsi, Johnny.

— Dar ai spus că ne-a scris. Ai spus ceva de Chicago sau

poate California.

— N-a scris.

— Dar...

— Am minţit.

A desfăcut palma şi era albă ca varul.

— N-a scris niciodată.

Lui Johnny i s-a înceţoşat vederea.

— Vreau să merg acasă, a izbucnit el.

— Nici vorbă de aşa ceva, a răspuns Hunt categoric.

Katherine a venit lângă fiul ei. A ridicat bărbia şi poliţistul a văzut cât de protectoare era, cu o nuanţă subţire de mândrie.

— Te rog, a spus ea luându-şi fiul de mână.

— Vreau să merg acasă, a repetat Johnny.

Preţ de o clipă, Hunt a fost suficient de blând încât să-şi ferească privirea; dar n-avea încotro, ăsta era jobul lui. Admira multe lucruri la puştiul ăsta, însă oricare ar fi fost fantezia în care trăia, era timpul s-o spulbere înainte ca altcineva să fie rănit sau băiatul să facă vreo imprudenţă care să-l ucidă.

A traversat încăperea şi a luat plicul de hârtie în care se găseau penele pe care le avusese la gât băiatul, clopoţeii şi craniul singuratic şi îngălbenit. A scos colierul şi l-a răsucit, aşa încât să-i vină la nivelul ochilor.

— Ai vrea să-mi povesteşti despre asta?

— Ce-i aia? a întrebat Katherine.

— Când a ajuns la spital, Johnny purta chestiile astea la gât. Era pictat cu funingine şi suc de fructe de ienupăr, pe jumătate dezbrăcat, şi avea îndesat prin buzunare ceva ce mi-au zis că se cheamă ghimbir sălbatic, ce-o mai fi şi aia. Protecţia copilului o să te întrebe şi despre asta, despre toate. O să te preseze, şi încă tare, şi cred că ar trebui ca Johnny să înceapă prin a-mi spune mie.

Johnny s-a uitat la pene şi a văzut că Jar tăiase una dintre ele exact pe jumătate. Şi-a dat seama că nu se schimbase nimic. Poliţistul era în continuare o ameninţare, iar maică-sa era în continuare o fiinţă slabă. Nimeni nu avea să priceapă.

— Nu este normal, a subliniat Hunt.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Spune-mi despre Burton Jarvis.

— Nu.

— Cum l-ai găsit? De câte ori te-ai dus acolo?

Johnny s-a uitat afară, pe fereastră.
Hunt a lăsat jos colierul şi a frunzărit paginile care conţineau

însemnările lui Johnny.

— Notele astea sunt corecte? Arată mai mult de 12 vizite. Şi la alţii. Nu doar acasă la Jarvis.

Johnny a aruncat o privire spre însemnări.

— Doar m-am prefăcut.

— Poftim?

— Ca un joc.

— Johnny...

în trăsăturile detectivului se citea dezamăgirea.

Johnny nici măcar n-a clipit.

— Noaptea trecută a fost prima dată.

— înţeleg nevoia ta de a mă minţi, fiule, dar trebuie să ştiu ce ai văzut. Ai aici cinci nume, oameni de care ştim şi noi, agresori sexuali cunoscuţi pe care îi ţinem sub observaţie. Şi mai este şi un al şaselea bărbat. Cel care a venit de mai multe ori la Burton Jarvis.

Hunt a cercetat foaia respectivă.

— Este o pagină întreagă cu însemnări despre bărbatul acesta. Ai o descriere generală: înălţime, greutate, culoarea părului. Ai marca maşinii şi trei plăcuţe de înmatriculare diferite, toate raportate ca fiind furate la un moment în cursul ultimului an. Trebuie să ştiu cine e omul ăsta. Cred că ai putea să mă ajuţi.

— Nu.

— Ce este „gălbioara”? Ce înseamnă?

— Lucraţi pentru aceiaşi oameni ca Protecţia copilului.

— Fir-ar al dracului să fie!

Răbdarea lui Hunt se evaporase, iar Katherine s-a băgat între fiul ei şi poliţist. Şi-a desfăcut palma cu degetele ei subţiri, iar cuvintele au ieşit cu o convingere cum nu mai avusese de mult.

— Destul, a spus ea.

— Jumătate dintre însemnările astea sunt ilizibile. Aici ar putea fi informaţii importante în moduri pe care Johnny nu le înţelege pe deplin. Trebuie să stea de vorbă cu mine.

Katherine s-a uitat la scrisul fiului ei. A cercetat rapid însemnările, apoi le-a citit mai atent. I-a luat ceva timp, dar Hunt a aşteptat. Când a terminat, arăta înfricoşată.

— Dacă îţi răspunde la întrebări, chestia asta o să ne fie de folos cu Protecţia socială? Sau o să ne facă şi mai rău?

— Trebuie să ai încredere în mine.

— Nimic nu este mai important decât să-mi păstrez fiul.

— Nici măcar aducerea Alyssei înapoi?

— Vrei să spui că astea ar putea face posibil aşa ceva?

— Fiul tău, crede-mă, a descoperit un pedofil neidentificat până acum, care operează în zonă. Unul deştept. Unul grijuliu. Ar putea exista o legătură.

— Este posibil?

în vocea lui Hunt s-a simţit îndoiala.

— Nu ştiu.

— Atunci trebuie să mă gândesc la copilul pe care încă îl

mai am.

— Sunt îngrijorat pentru fiul tău.

Ea i-a susţinut privirea şi vocea i s-a auzit ascuţită şi tăioasă ca un ciob de sticlă.

— Ai vrea să avem încredere în tine?

— Da.

— Să avem încredere în poliţie?

— Da.

Katherine a păşit în faţă şi l-a împuns pe Hunt cu foile scrise de

Johnny.

— Vrei să vorbeşti despre acest pedofil necunoscut. Ăla deştept. Ăla grijuliu. Ăla asociat cu bărbatul care aproape că mi-a ucis fiul...

Hunt a înclinat capul, iar ea a îndreptat un deget spre o mâzgălitură cu cerneală pe care numai o mamă o putea citi. Faţa femeii avea paloarea unei măşti de porţelan exprimând furie şi frică.

— Cuvântul ăla, a spus ea, nu este „cană" sau „capă" sau ceva sigur. Este „copoi". Zice că omul care venea la Burton Jarvis este copoi.

A îndesat paginile în pieptul lui Hunt şi s-a apropiat de fiul ei.

— Interogatoriul ăsta s-a terminat.

După plecarea lui Hunt, Katherine a venit lângă patul fiului ei. L-a privit multă vreme, dar n-a întrebat nimic despre pene, însemnări sau lucrurile pe care le spusese poliţistul.

— Roagă-te cu mine, Johnny.

Băiatul a privit-o îngenunchind şi a simţit cum furia se agită undeva, în adâncul lui. Preţ de o clipă fusese puternică şi,

pentru încă o clipă, fusese şi el foarte mândru de ea.

— Să ne rugăm?

— Da.

— De când?

Ea şi-a frecat palmele de blugi.

— Cred că uitasem cât de bine te simţi când te rogi.
Johnny a auzit cuvintele de parcă le spusese un străin. Maică-sii îi fusese foarte uşor să renunţe, să se descurajeze şi să facă ceva ca să se simtă mai bine.

— Nu ne ascultă, a spus Johnny.

— Poate că ar trebui să-i mai dăm o şansă.

Johnny s-a holbat la ea, atât de dezgustat şi dezamăgit încât nu s-a mai putut ascunde. S-a prins de bara de metal a patului şi i s-a părut că ar putea s-o îndoaie cu mâna goală.

— Ştii pentru ce m-am rugat? în fiecare noapte, până când mi-am dat seama că lui Dumnezeu nu-i pasă? Că n-o să-i pese niciodată? Ştii?

Vocea lui era brutală şi Katherine a clătinat din cap, cu ochii deopotrivă trişti şi speriaţi.

— Doar pentru trei lucruri, a continuat Johnny. M-am rugat să vină acasă restul familiei noastre. M-am rugat să nu mai iei tu pastile.

Maică-sa a deschis gura, dar Johnny nu s-a lăsat întrerupt. Cuvintele îi ieşeau repede, cu răceală.

— M-am rugat să moară Ken.

— Johnny!

— în fiecare seară m-am rugat pentru asta. Familia acasă. Gata cu pastilele. Ken Holloway să aibă o moarte lentă şi dureroasă.

— Te rog, nu vorbi aşa.

— Care parte? Aia cu moartea lui Ken? Lentă şi dureroasă?

— încetează.

— Vreau să moară în spaima pe care ne-o provoacă nouă. Vreau să ştie cum e să te simţi neajutorat şi speriat, şi apoi vreau să meargă într-un loc de unde să nu ne mai poată ajunge.

Cu lacrimi în ochii trişti, Katherine i-a atins părul cu un deget, dar băiatul i- a împins mâna.

— Dar Dumnezeu n-are treabă cu astea, nu-i aşa?

Johnny s-a ridicat şi mai mult în pat, mânia a devenit furie, iar furia l-a făcut să izbucnească în plâns.

— Rugăciunile n-au adus-o pe Alyssa acasă. Sau pe tata. Nu ne-au păstrat casa caldă şi nu l-au împiedicat pe Ken să-ţi facă rău. Dumnezeu ne-a întors spatele. Chiar tu mi-ai spus. îţi aminteşti?

îşi amintea. într-o noapte rece, pe podeaua unei case sărăcăcioase, cu sânge pe dinţi şi cu sunetul băuturii pe care Ken şi-o turna în camera de alături.

— Cred că este posibil să fi greşit.

— Cum poţi spune aşa ceva după tot ce-am pierdut?

— Ceea ce ne dă Dumnezeu nu poate fi desăvârşit, Johnny. Nu poate fi tot ce vrem. Nu aşa funcţionează lucrurile. Ar fi mult prea uşor.

— Nimic n-a fost uşor!

— Nu vezi? l-a implorat ea din ochi. Mereu ai ceva de pierdut, mai ai ceva de pierdut.

S-a întins să-l apuce de mână, dar băiatul s-a smuls. Atunci ea s-a prins cu ambele mâini de bara patului şi lumina i-a sclipit în păr, poleindu-i-l.

— Roagă-te cu mine, Johnny.

— Pentru ce?

— Să rămânem împreună. Să ne ajute să lăsăm totul în

urmă.

Şi degetele ei s-au albit încleştate pe bară.

— Roagă-te pentru iertare.

I-a susţinut privirea pentru o secundă lungă, dar a refuzat să mai aştepte un răspuns. A înclinat capul şi cuvintele au venit aproape neauzite. Nici măcar o dată nu s-a uitat să vadă dacă Johnny ţinea ochii închişi, dacă, de fapt, i se alăturase în rugăciune; era în regulă oricum.

Pe chipul lui Johnny nu era nimic care să semene a iertare.

Nimic care să sugereze că va lăsa totul în urmă.

Capitolul douăzeci şi cinci

Hunt a plecat din salon cu sentimente amestecate: confuzie şi îndoială în legătură cu ce susţinea Katherine că a descifrat în notiţele lui Johnny; furie şi frustrare că băiatul nu voia să-i vorbească; uşurare că puştiul era în viaţă şi că Tiffany supravieţuise şi ea. S-a rezemat cu spatele de zidul rece şi i-a ignorat pe cei care treceau pe lângă el, privirile pe care i le aruncau.

Era epuizat şi îngrijorat, dar spera ca moartea lui Burton Jarvis să fie începutul sfârşitului, ca finalul violent al bătrânului să fie primul pas şi în lămurirea dispariţiei Alyssei. A încercat să se convingă că nemernicul ăla bolnav făcuse singur toate nelegiuirile; dar undeva, în străfundul minţii, simţea îngrijorarea că era ceva nelalocul lui.

Un poliţist?

Să fie oare posibil?

Hunt a încercat încă o dată să descifreze mâzgălelile îngrămădite din însemnările lui Johnny. Unele erau scrise cu stiloul şi cerneala se întinsese. O parte erau pătate de apă, altele erau mânjite de funingine, răşină de pin sau hârtia era ruptă. Hunt putea descifra exact cât să-şi dea seama că era mai mult de-atât. îi venea să scoată uşa din ţâţâni şi să smulgă un răspuns de la băiat.

Fir-ar al dracului!

Puştiul ştia chestii. Hunt era convins. Şi-a imaginat iar, aşa cum o făcuse în repetate rânduri, ochii lui negri şi circumspecţi, calmul adânc al gândirii lui profunde şi minuţioase. Johnny era dat peste cap în multe privinţe, era confuz şi o apucase pe căi greşite; dar limpezimea cu care vedea anumite lucruri...

Loialitate. înverşunare. Hotărâre.

Calităţi care făceau din băiat mult mai mult decât un simplu obstacol. Ele îl determinau pe detectiv să fie mândru şi protector. Johnny trebuia să ştie cât de rare deveniseră aceste lucruri, cât de preţioase erau în lumea aceasta. Hunt ar fi vrut să-l ia pe după umeri şi să-l facă să înţeleagă şi, în acelaşi timp, voia să-l facă să se oprească.

Când a ajuns în parcare, soarele strălucea mult prea tare şi aerul era mult prea curat. Iarba verde şi lumina aurie a razelor n-aveau niciun sens într-o astfel de zi. A ridicat privirea spre etajul şase. Salonul lui Johnny era într-un capăt, cel al lui Tiffany în celălalt. Clădirea strălucea albă, iar ferestrele oglindeau un albastru perfect.

Hunt se îndrepta spre maşină când, pe la jumătatea drumului, l-a observat pe bărbatul în costum. înalt ca o prăjină, adus de umeri, a ieşit dintr-o nişă aflată în apropierea colţului îndepărtat al clădirii, s-a strecurat printre două maşini şi s-a apropiat de Hunt prin dreapta. Detectivul l-a catalogat din reflex. Avea mâinile la vedere şi un zâmbet afabil. într-o mână ţinea nişte foi împăturite. Probabil cineva din administraţia spitalului. Sau vreo rudă aflată în vizită.

— Domnul detectiv Hunt?

Cam la 30 de ani, părul rar, pielea uşor ciupită. Avea dinţii albi şi

drepţi.

— Da.

Zâmbetul bărbatului s-a lărgit şi acesta a ridicat un deget. Arăta de parcă ar fi încercat să evoce un chip familiar.

— Domnul detectiv Clyde Lafayette Hunt?

— Da.

I-a întins lui Hunt paginile împăturite şi zâmbetul i s-a topit imediat ce le-a văzut în mâinile lui Hunt.

— Eşti citat.

Hunt l-a privit plecând, apoi a cercetat actele. Ken Holloway îl dăduse în judecată.

Rahat.

Ofiţerul supraveghetor pentru eliberarea condiţionată a lui Levi Freemantle lucra într-un labirint de birouri înghesuite, la etajul al treilea din clădirea tribunalului regional, o clădire cu linoleumul desprins de pe podele şi cu 80 de ani de nicotină îmbibaţi în pereţi. Uşile din stejar închis la culoare ale birourilor se înşirau sub oberlihturile deschise, aninate în balamale de alamă. Dindărătul uşilor răzbăteau tot felul de sunete: dispute, scuze, lacrimi. Toate mai fuseseră auzite şi până atunci. De o sută de ori. De un milion. Minciunile veneau în cascadă, ceea ce făcea ca ofiţerul de carieră să fie unul dintre cei mai perspicace judecători ai naturii umane pe care-i întâlnise vreodată Hunt.

Pe supraveghetorul lui Freemantle l-a găsit în al nouălea birou de pe culoar. Placheta de lângă tocul uşii menţiona numele Calvin Tremont, iar uşa era deschisă. Dosarele se strânseseră vrafuri pe scaune şi pe jos. Din locul său, de pe un dulap metalic, zgâriat, un ventilator agita aerul cald. Bărbatul din spatele biroului îi era cunoscut lui Hunt. De înălţime medie, burtos, în vârstă de aproape 60 de ani, cu părul înspicat şi cu riduri care păreau aproape negre acolo unde îi brăzdau pielea închisă la culoare. Hunt a ciocănit la uşă.

Când a ridicat ochii, Tremont purta deja pe chip o urmă de încruntare, dar aceasta nu a durat mult. Avea o relaţie solidă cu Hunt.

— Salut, domnule detectiv. Ce te aduce pe aici?

— Unul dintre muşteriii tăi.

— Ţi-aş oferi un loc, dar...

A deschis palma, într-un gest spre dosarele de pe ambele scaune.

— N-o să dureze mult, a spus Hunt, intrând în birou. Ţi-am lăsat ieri un mesaj. Şi vizita de azi este despre aceeaşi chestiune.

— E prima zi de serviciu după concediu.

Tremont a gesticulat iar.

— Şi nici măcar n-am apucat să-mi verific e-mailurile.

— Vacanţă frumoasă?

— Am fost cu familia pe coastă.
A spus-o în aşa fel, încât putea să nu însemne aproape nimic. Hunt a dat cap şi a lăsat-o cum a căzut. Ofiţerii de supraveghere a eliberării condiţionate erau la fel ca poliţiştii; rareori intrau în discuţii de natură personală.

— Trebuie să vorbim despre Levi Freemantle.

Pe chipul lui Tremont s-a ivit primul zâmbet adevărat pe care-l văzuse vreodată Hunt.

— Levi? Ce mai face băiatul meu?

— Băiatul tău?

— E un copil bun.

— Are 43 de ani.

— Crede-mă, e un copil.

— Credem că a ucis doi oameni. Poate chiar trei.
Tremont a ridicat capul ca şi când ar fi avut vertebrele gâtului date cu vaselină.

— Cred că aţi făcut o greşeală.

— Pari destul de sigur.

— Levi Lreemantle pare cel mai mare nemernic de pe stradă, care te-ar ucide pentru un joint, ceea ce nu-i mereu un lucru rău când nu mai ai nimic pe lume. Dar o să ţi-o spun direct, domnule detectiv. Levi n-ar ucide pe nimeni. în niciun caz. Aţi făcut o greşeală.

— Ai adresa lui? a întrebat Hunt.

Tremont a dat din cap şi a spus adresa fără să caute în hârtii.

— Stă acolo de vreo trei ani.

— La adresa aia am găsit două cadavre, i-a replicat Hunt. O femeie albă, cam până în 35 de ani. Un bărbat de culoare, înjur de 45 de ani. I-am găsit ieri. Erau morţi de aproape o săptămână.

Hunt l-a lăsat un moment, să absoarbă informaţia.

— îl ştii pe un anume Clinton Rhodes?

— E tipul mort?

Hunt a încuviinţat.

— Nu face parte dintre cazurile mele, a spus Tremont. Dar a tot intrat şi ieşit din puşcărie de-a lungul timpului. Unul dintre ăia răi. Violent. Pe el, da, îl văd comiţând o crimă. Nu pe Levi.

— Eşti destul de convins.

Tremont s-a foit în scaun.

— Levi Lreemantle execută o pedeapsă de trei luni pentru încălcarea eliberării condiţionate. Mai are de stat acolo încă nouă săptămâni.

— A fugit acum opt zile, pe când executa muncă în folosul comunităţii.

— Nu cred aşa ceva.

— A plecat pur şi simplu şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni în afară de un beţiv terminat, care abia dacă ştie cum îl cheamă, şi un puşti care l-a plasat în apropiere de locul unei alte crime. Asta s-a întâmplat acum două zile.
Aşa că, vezi tu, am trei cadavre şi toate legate într-un fel sau altul de băiatul tău.

Tremont a scos dosarul lui Freemantle şi l-a deschis.

— Levi n-a fost niciodată condamnat pentru agresiuni cu violenţă. Să dea dracu', nici n-a fost acuzat vreodată de aşa ceva. Violare de proprietate, furt din magazine.

A închis dosarul cu un pocnet.

— Uite ce-i, a continuat el. Levi nu e cel mai deştept dintre cei pe care-i am în supraveghere. Cele mai multe dintre infracţiuni, să dea naiba – dacă ar zice cineva Levi, intră acolo şi adu-mi o sticlă cu vin, ar intra pur şi simplu în magazin şi ar lua-o. N-are niciun fel de simţ al consecinţei.

— Aşa cum nu au nici cei mai mulţi dintre criminali.

— Nu-i aşa. Levi...

A clătinat din cap.

— E ca un copil.

— Am cadavrul unei femei albe. De 30 şi ceva de ani. Ai

vreo idee?

— A fost într-o relaţie cu o anume Ronda Jeffries. Este albă, mare petrecăreaţă. Şi-o mai trage din când în când pe bani. Dacă vrea să se distreze, preferă tipii masivi şi răi. Mai ales bărbaţii de culoare masivi şi răi. S-a încurcat cu Levi pentru că aşa arată şi el, cel mai şmecher din parcare. îl ţine pe lângă ea fiindcă e uşor de manevrat şi face tot ce-i spune ea să facă. Câştigă nişte bănuţi, îi dă ei. Are grijă de casă. O face să pară femeie la casa ei. Când vrea o pauză sau un alt bărbat,

găseşte în general o cale să-l bage pe Levi la zdup pentru o perioadă. Aşa cum am zis, el face tot ce-i spune ea. Prima dată l-am arestat pentru că a furat din magazin. Ea a luat un parfum

de pe tejghea şi l-a pus pe el să-l ţină; apoi a trecut pe lângă pază şi a ieşit pe uşă.

— Sunt căsătoriţi?

— Nu, dar Levi crede că sunt.

— De ce?

Un zâmbet.

— Pentru că s-au culcat unul cu altul şi pentru că...

Vorbele au sfârşit ca secerate.

— Oh, rahat.

— Ce e?

— Cine are grijă de copilul lor?

Hunt a simţit un fior rece.

— Copilul lor?

— O fetiţă. De doi ani, a zis el şi a scos telefonul. O să-ţi arăt un zâmbet care să-ţi topească inima.

Capitolul douăzeci şi şase

La 9 seara, asistentele au obligat-o pe Katherine să plece din salonul lui Johnny. într-un fel i-a fost dificil, dar în altul a fost o binecuvântare. Ken Holloway sunase de patru ori în salon şi refuzase să închidă până când nu acceptase să se întâlnească. El fusese insistent şi ea puternică, respingându-l de fiecare dată, explicându-i că acum, în fine, trebuie să-şi pună fiul pe primul plan. în cele din urmă, fusese obligată să-i închidă. De două ori. După aceea, tresărise de fiecare dată când se deschisese uşa sau când de pe hol venea brusc vreun zgomot prea puternic.

Şi mai era şi uscăciunea. Trebuia să se ţină tare, însă o simţea în fiecare fibră a corpului.

Nevoia.

A zăbovit încă o clipă lângă patul băiatului. Dormea, iar faţa lui, ca întotdeauna, semăna cu a surorii sale. Aceeaşi gură. Aceleaşi trăsături. L-a sărutat pe cap, apoi a coborât să ia taxiul care o aştepta la intrarea din spate a spitalului.

Tot drumul spre casă a stat cu mâinile încleştate. A trecut pe lângă magazine care făceau reclamă la bere şi vin, au trecut şi pe lângă două baruri. A strâns din dinţi şi şi-a înfipt unghiile în palme. Când luminile din centru au pălit în depărtare, şi-a dat voie să respire. Drumul era întunecat, cauciucurile fâşâiau uniform pe asfaltul negru.

Era bine. Şi-a repetat încontinuu asta.

Sunt bine.

Taxiul a început să coboare ultimul deal şi atunci şi-a zărit casa de la aproape un kilometru depărtare. Toate ferestrele erau luminate, pictând

curtea în dungi galbene şi negre, ca burta unui bondar.

La plecare lăsase luminile stinse.

A coborât din taxi şi a pornit spre uşă, apoi a ezitat. A pipăit telefonul mobil din geantă. A ajuns până pe terasă, apoi s-a răzgândit şi s-a dat înapoi. Totul era tăcut: curtea, pădurea, strada.

Atunci a văzut şi maşina. Era parcată la 50 de metri în josul drumului. Era prea întuneric să-şi dea seama de culoare. Poate negru. Un break mare pe care nu l-a recunoscut. S-a uitat insistent, a făcut un pas într-acolo, apoi şi-a dat seama că motorul era pornit.

A mai făcut doi paşi şi atunci cineva a aprins farurile. Azvârlind pământ de sub roţi, maşina a făcut un viraj strâns, scârţâind, şi s-a îndepărtat în viteză; stopurile s-au micşorat tot mai mult şi au dispărut în depărtare pe drumul în pantă.

Katherine a încercat să-şi domolească respiraţia. Era doar o maşină, nimic mai mult. Un vecin, atâta tot. S-a întors spre casă şi a văzut că uşa de la intrare era un pic crăpată şi prin ea se strecura o fâşie lungă de lumină galbenă, care s-a lăţit atunci când a deschis-o mai larg.

Dinăuntru se auzea muzică.

Haveyourself a merry little Christmas...

Era sfârşitul lui mai.

A oprit muzica şi a apucat-o pe coridor. Casa părea pustie, dar muzica o înfricoşase de-a binelea. Era un singur cântec, iar şi iar. A verificat mai întâi dormitoarele, fără să găsească nimic în neregulă. Şi baia era OK.

A găsit pastilele în bucătărie.

Flaconul portocaliu stătea exact în mijlocul mesei ciobite din compozit. Culoarea era aprinsă şi sclipitoare, iar eticheta – o dungă de un alb perfect. Katherine s-a holbat la ea şi a simţit cum

i se îngreunează limba. Pastilele

au zornăit când a ridicat flaconul să citească eticheta pe care stătea scris numele ei şi data din ziua respectivă.

Şaptezeci şi două de pilule.

Oxy conţin.

A deschis uşa cu furie şi a aruncat flaconul afară, în curte. A intrat în casă şi a încuiat cu degete tremurătoare. A verificat să fie închisă fiecare fereastră şi fiecare uşă, apoi s-a aşezat pe canapeaua de la geamul din faţă. A rămas cu spatele drept, dar a simţit flaconul acolo, o prezenţă în întuneric. A scrâşnit din dinţi şi l-a înjurat pe Ken Holloway.

N-avea să fie atât de simplu.

Johnny a ieşit din spital a doua zi, la prânz. L-au dus cu un cărucior până pe trotuar, unde băiatul s-a ridicat cu grijă în picioare.

— Eşti bine? l-a întrebat asistenta.

— Cred că da.

— Stai un minut.

La zece metri mai încolo, camerele zbârnâiau şi piuiau. Reporterii strigau tot felul de întrebări, dar poliţiştii îi ţineau la distanţă. Johnny a rămas câteva clipe cu o mână pe duba unchiului Steve, încercând să înţeleagă situaţia. A văzut camionete noi, ale televiziunilor din Charlotte, ale celor din Raleigh.

— Sunt gata, a spus el, iar asistenta l-a ajutat să intre în dubă.

— Să nu te oboseşti prea tare. Două dintre tăieturile alea au fost destul de adânci.

Asistenta i-a mai zâmbit o dată şi a închis uşa. Aşezat la volan, Steve s-a uitat atent la camerele video. Alături de el, maică-sa

ţinea o mână ridicată în

lateral, ca să nu i se vadă faţa.

Odată ce Johnny a fost aşezat în siguranţă în spate, Hunt a venit în dreptul ferestrei. Când i-a vorbit, le-a explicat despre înţelegerea pe care-o încheiase cu Protecţia copilului.

— Chestia asta o să funcţioneze numai dacă respectaţi toţi

regulile.

I-a privit pe toţi, pe rând, apoi s-a oprit la Steve.

— Trebuie să ştiu dacă eşti în stare să te descurci.

Steve i-a aruncat lui Johnny o privire în oglinda retrovizoare.

— Cred că da. Presupunând că face şi el ce-i zic.

Hunt s-a uitat la Johnny.

— Ăsta este un cadou, Johnny. După tot ce s-a întâmplat.

— Cât timp trebuie să stea plecat? a întrebat Katherine.

— De-acum depinde doar de Protecţia copilului.

— Asta-i o porcărie, a bombănit Johnny.

— Ce-ai spus?

Johnny a lovit cu piciorul în covoraşul de pe podea.

— Nimic.

Hunt a dat din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu.

S-a dat înapoi şi i s-a adresat lui Steve.

— Stai cu ochii pe stopurile mele. Tot drumul.

Au mers în tăcere timp de 12 minute. Când au ajuns, Hunt a parcat pe iarbă. Johnny şi maică-sa au coborât din dubă. Ea s-a uitat la un felinar de pe stradă aflat la distanţă, şi-a atins gâtul o dată şi a intrat. Johnny a urmat-o, îndreptându-se spre camera sa. Hainele lui erau pe pat, împăturite cu grijă. Vocea mamei cerea parcă iertare.

— Le-am aşezat noaptea trecută. N-am ştiut ce o să vrei

să-ţi iei.

— îmi fac eu bagajul.

— Eşti sigur? l-a întrebat ea, făcând un semn spre pieptul

bandajat.

— Mă descurc.

— Johnny...

Băiatul a privit-o şi a văzut cât de încordată părea. Fusese întotdeauna puternică, dar după răpire devenise exact opusul. Chipul ăsta de acum era diferit, ca şi când două laturi ale ei erau încleştate într-o luptă crâncenă.

— N-ar fi trebuit să te mint, i-a spus ea. N-ar fi trebuit să-ţi spun niciodată că ne-a scris.

— înţeleg.

— N-am vrut să ştii cât de singuri suntem. Am crezut...

— Am zis că am priceput.

Ea i-a trecut o mână prin păr.

— Eşti atât de puternic! Atât de stăpân pe tine!

Johnny s-a încordat, pentru că acestea erau cuvintele pe care le folosea ea cândva să-l descrie pe taică-său. Johnny îi

surprinsese odată când se certau, nici acum nu aflase de ce. Dar acelea fuseseră cuvintele ei: Nu trebuie să fii mereu atât de stăpân pe tine! El doar îi zâmbise şi o sărutase şi cu asta se terminase şi cearta. Atât de bun era tatăl lui Johnny. Când el alegea să zâmbească, nimeni nu mai putea să fie furios pe el. Chiar şi acum,

stăpânirea de sine şi forţa erau pentru Johnny unul şi acelaşi lucru. Nu te plânge. Fă ce ai de făcut. Avea şi el din belşug această calitate. Ceea ce-i lipsea era zâmbetul ăla degajat. Fie că nu-l avusese niciodată cu adevărat, fie că uitase cum este, acum dispăruse. Pentru Johnny, viaţa devenise o chestiune de stăpânire de sine. A scos o pereche de blugi şi i-a aruncat într- o geantă.

— Hai să terminăm odată şi cu asta!

Maică-sa a ieşit din cameră şi el a auzit clinchetul uşii de la dormitorul ei, scârţâitul discret al arcurilor saltelei. Nu ştia care parte din ea câştigase până la urmă, cea slabă sau cea puternică, dar experienţa îi spunea că acum se băgase sub aşternuturi, cu pleoapele strânse. Prezenţa ei subită în prag, câteva clipe mai târziu, l-a luat prin surprindere. Ţinea în mână o fotografie, o poză color de la nuntă. Avea 20 de ani şi era numai zâmbete, iar soarele îi arunca pe chip o lumină perfectă. Tatăl lui Johnny îi era alături, cu acelaşi surâs neobosit care-i îmblânzea trăsăturile. Johnny îşi amintea fotografia. Crezuse că maică-sa a ars-o alături de celelalte.

— Ia asta, i-a spus ea.

— O să mă întorc.

— Ia-o.

Şi Johnny a luat-o.

Apoi l-a îmbrăţişat plină de tandreţe şi s-a întors în camera ei, iar uşa nu s-a mai deschis.

Johnny s-a oprit în faţa plasei de la intrare, cu geanta atârnându-i greu pe umăr. Afară, frunzele se răsuceau în vântul capricios. Hunt stătea cu capul plecat, cu mâinile îndesate adânc în buzunare. Privea ţintă casa, cu ochii înfundaţi în orbite. Nu l-a văzut pe Johnny; privirea lui s-a oprit mai întâi asupra unei ferestre, apoi asupra alteia; stătea cu capul nemişcat, cu o cută adâncă pe mijlocul frunţii. S-a răsucit brusc când Johnny a împins uşa cu un picior.

— N-ar trebui să cari greutatea aia, a spus el, ridicându-i băiatului geanta de pe umăr. O să ţi se desprindă copcile.

— Ba ţin foarte bine.

Johnny a păşit în curte, iar Hunt s-a oprit alături de el.

— înainte să plecăm.

— Da?

— Când l-ai văzut pe Levi Freemantle....

Hunt a ezitat.

— Era cineva cu el?

Johnny s-a gândit puţin la întrebare, căutând pericolul din ea. Refuzase toate întrebările lui Hunt, dar nu vedea cum asta de acum i-ar fi putut provoca vreo problemă cu cei de la Protecţia copilului. A văzut speranţa de pe chipul detectivului, a văzut-o şi cum păleşte când a clătinat din cap, în semn de negare.

— Doar cufărul.

în ochii lui Hunt se citea suferinţa, iar vocea era sugrumată.

— Nimeni, nimeni?

Detectivul nu putea întreba până la capăt: Nu era niciun copil? Nicio fetiţă care ţi-ar putea topi inima?

Johnny a clătinat din cap.

Hunt a tăcut, apoi şi-a dres vocea.

— Uite.

I-a întins una dintre cărţile lui de vizită, iar Johnny a luat-o.

— Poţi să mă suni oricând. Nici măcar nu trebuie să ai un motiv.

Johnny a înclinat cartea de vizită şi a îndesat-o în buzunarul de la spate. Hunt a mai privit o dată casa, apoi s-a străduit să zâmbească. L-a atins pe Johnny pe umăr.

— Să fii cuminte, a spus el şi a aruncat geanta băiatului în spatele dubei.

Johnny s-a uitat cum maşina detectivului iese pe drum, apoi întoarce. Uşa dubei a scârţâit când a deschis-o. A urcat, iar buzele lui Steve s-au arcuit într-un fel de veselie forţată.

— Deci am rămas numai noi.

— Chestia asta e o porcărie, a replicat Johnny.

Zâmbetul lui Steve s-a evaporat. A pornit maşina şi a ieşit de pe alee. Şi-a umezit buzele şi s-a uitat drept în faţă.

— Poţi să-mi zici cum a fost?

Vorbea despre Tiffany Shore.

— N-am salvat pe nimeni.

Deja era un răspuns automat, metalic. Johnny a evitat să se uite spre casă. Se temea de propria reacţie dacă s-ar fi uitat la cochilia în care îşi abandonase mama, la vidul înfăşurat în vopsea scorojită şi lemn putred.

Steve a accelerat.

— Cu toate astea, taică-tu ar fi mândru de tine.

— Poate.

Johnny a riscat o ultimă privire, în timp ce casa devenea tot mai mică în spatele lor. Acoperişul gârbovit părea să se îndrepte, imperfecţiunile i se atenuau şi, preţ de o clipă, casa a sclipit ca un bănuţ de aramă.

— O să fim OK cu chestia asta? a întrebat Johnny. Eu, să stau cu tine? N-a fost ideea mea, să ştii.

— Cu condiţia să nu-mi cotrobăi prin lucruri.

Duba a ajuns pe culmea dealului, iar Steve şi-a sucit maxilarul ca şi când i- ar fi sărit din încheieturi. Drumul s-a cufundat în umbră.

— Vrei să cumpărăm nişte bomboane sau reviste cu benzi desenate sau ceva de genul ăsta?

— Bomboane?

— Asta le place copiilor, nu?

Johnny n-a spus nimic.

— Se pare că-ţi sunt dator.

— Ei bine, nu-mi eşti.

Steve a înclinat capul spre torpedou, ceva mai relaxat.

— Bagă mâna acolo şi dă-mi şi mie ţigările.

Torpedoul gemea de hârtii şi gunoaie îndesate acolo. Pachete de ţigări. Chitanţe. Bilete de loterie. Johnny a scos un pachet de Lucky Strikes mototolit, pe jumătate gol, şi i l-a întins lui unchi-su. Apoi a găsit arma. Era îndesată în colţul din spate, ascunsă sub manualul de utilizare şi o hartă cu oraşul Myrtle Beach pătată de cafea. Avea mânerul din lemn maroniu, crestat, iar percutorul era din metal albăstriu, cu o sclipire argintie. Pielea uscată a tocului era plină de crăpături. Alături de armă se odihnea o cutie din carton spălăcit pentru cartuşe, pe care scria:.32 expandabile.

— Nu te atinge de aia, a spus Steve nonşalant.

Johnny a închis torpedoul. S-a uitat la copacii mustăcioşi care goneau pe lângă ei, la spaţiile întunecate dintre ei, care lăsau impresia unor uriaşi de culoarea fumului.

— O să mă înveţi să trag?

— Nu-i aşa de greu.

— O să mă înveţi?

Steve s-a uitat pieziş, cântărind cererea băiatului, apoi a scuturat pe geam o aşchie de scrum. Johnny a rămas calm şi era mândru de asta, pentru că numai calm nu se simţea. Se gândea la sora lui şi la uriaşul cu faţa desfigurată şi nume mustee.

— De ce? a întrebat Steve, iar Johnny l-a privit cu cei mai inocenţi ochi.

— Aşa.

Capitolul douăzeci şi şapte

Steve a traversat oraşul cu duba. A trecut prin faţa vitrinelor de magazine şi a vilelor cu coloane, prin piaţa centrală a oraşului, asemănătoare cu un parc datorită stejarilor cu trunchiuri răsucite şi coroane bogate şi a statuii ridicate cu mai mult de un secol în urmă pentru a onora moartea eroilor confederaţi ai unui ţinut mândru. Johnny a văzut într-un copac un smoc de vâsc şi i-a zburat gândul la fata pe care îndrăznise cândva s-o sărute şi a cărei faţă abia dacă şi-o mai putea aminti acum.

O altă viaţă.

Odată trecuţi de piaţă şi de campusul decolorat de soare al facultăţii locale, Steve a cotit pe şoseaua cu patru benzi care ducea la mall. La mallul lui Ken. El era proprietarul.

— Unde mergem? a întrebat Johnny.

— Trebuie să trec pe la serviciu. N-o să dureze mult.

Johnny s-a înfundat în scaun. Steve l-a simţit.

— Domnul Holloway n-o să fie acolo, i-a spus el. Niciodată

nu e.

— Nu mi-e frică de Ken.

— Pot să te duc întâi la mine.

— Am zis că nu mi-e frică.

O jumătate de hohot de râs.
— Mi-e indiferent.

Johnny s-a străduit să se îndrepte pe scaun.

— De ce-i pasă aşa de mult de mama?

— Domnului Holloway?

— Se poartă oribil cu ea.

— Este cea mai frumoasă femeie din zonă, sau tu n-ai observat?

— Nu-i doar atât.

Steve a ridicat din umeri.

— Domnului Holloway nu-i place să piardă.

— Ce să piardă?

— Nu-i place să piardă nimic.

Johnny părea nedumerit şi Steve şi-a dat seama. A mijit ochii şi a suflat fumul printre buze.

— Nu ştii povestea, nu?

Băiatul a scuturat din cap.

— Sfinte Doamne Dumnezeule!

— Ce?

— Maică-ta a ieşit pe vremuri cu Ken Holloway.

— Nu te cred!

— Păi ai face bine să crezi.

Steve a mai tras un fum, prelungind momentul.

— Avea 18 ani, poate 19. Era doar o copilă, serios.

A clătinat din cap şi a strâns buzele.

— Era sexy rău mămica ta. Ar fi putut să meargă şi la Hollywood. La New York în mod sigur. N-a făcut-o, desigur, dar ar fi putut.

— Tot nu te cred.

— El era mai mare; chiar şi în vremurile alea, tot cel mai bogat bărbat din zonă. Nu cum e acum, nu-ţi imagina, dar destul de bogat. Era greu pentru o fată drăguţă să reziste genului de atenţie pe care i-o putea oferi el dacă-şi punea mintea, iar maică-ta nu era diferită de majoritatea fetelor. Flori. Cadouri. Cine sclifosite. Toate chestiile despre care credea el că ar face-o să se simtă importantă.

— Ea nu e aşa.

Johnny era furios.

— Acum nu. Dar tinerilor le place să se simtă mai importanţi decât locul din care vin. A durat câteva luni, cred. Dar apoi s-a întors taică-tu în oraş.

— De unde s-a întors?

— Din armată. Patru ani. Cu cât e mai mare decât ea, cu şase ani? Şapte? Oricum, când a plecat el, era doar o copilă, însă lucrurile se schimbaseră între timp.

Steve a râs şi a fluierat uşor.

— Frate, şi cum se mai schimbaseră!

Johnny s-a uitat pe geam, iar Steve a continuat.

— Bătrânul tău s-a îndrăgostit lulea de ea.

— Şi ea? De el, vreau să zic?

— Maică-ta era ca un fluturaş, Johnny. Drăguţă, diafană şi delicată. Lui taică-tu îi plăcea mult asta la Katherine, preţuia lucrurile astea. Era blând şi

răbdător, aşa cum trebuie să fii dacă vrei să-ţi aterizeze un fluture pe mână.

— Şi Holloway?

Steve a strivit chiştocul şi a scuipat pe geam.

— Holloway nu voia decât s-o pună în insectar.

— Şi ea şi-a dat seama?

— Ar fi trebuit să-l vezi când i-a spus că-l părăseşte pentru taică-tu.

— Furios?

— Furios. Gelos. A urmărit-o cu insistenţă, a încercat s-o facă să se răzgândească, dar trei luni mai târziu, ai tăi erau căsătoriţi. Voi aţi venit un an mai târziu. A fost o respingere mai brutală decât am văzut eu vreodată şi nu ştiu dacă Holloway a reuşit să treacă peste asta.

— Dar tata a lucrat pentru Holloway. Toate casele alea pe care le-a construit. Holloway n-a avut niciodată ceva împotrivă.

— Tăticul tău vede binele din toţi oamenii. Este o parte din ceea ce-l face să fie atât de bun. Dar Holloway abia aştepta să-l îngroape.

— Tata nu ştia?

— Eu i-am tot zis, dar el a crezut mereu că poate să se descurce. Aşa e de mândru!

— încrezător, a spus Johnny.

— Arogant.

Asfaltul aluneca sub roţile dubei. Cureaua de transmisie a scos brusc un zgomot ca un scârţâit.

— Tu lucrezi pentru Holloway.

— Nu toţi avem de ales, Johnny. Asta-i o lecţie de viaţă pentru tine. Gratis.

Steve a oprit duba la un semafor. în depărtare, mallul lui Holloway se înălţa ca o navă de război. Johnny a privit chipul lui Steve şi, când a vorbit, a adus vorba despre maică-sa.

— Tu voiai să ieşi cu ea?

Ochii lui Steve erau la fel de lipsiţi de expresie ca ai unui şarpe.

— Ce dracu', băiete!

La semafor s-a aprins culoarea verde.

— Toţi voiam.

Parcarea era aglomerată, ceea ce i-a amintit lui Johnny că era sâmbătă. Steve a parcat lângă intrarea angajaţilor, undeva în spatele mallului. Când a deschis uşa, oglinda fixată în portieră a reflectat lumina soarelui, orbindu-l pe Johnny.

— Haide!

— Nu pot să aştept în maşină?

— E prea periculos aici, în spate. Sunt oameni ai străzii. Drogaţi. Dumnezeu mai ştie ce altceva.

Johnny l-a privit pe Steve cum îşi verifică obiectele atârnate la centură: bastonul, staţia radio, cătuşele.

— Haide! O să-ţi arăt ceva tare.

Au intrat şi cârdul de acces al lui Steve le-a permis să treacă de o uşă îngustă; au urcat nişte scări metalice şi au ajuns pe un culoar de la etajul trei, spre un birou cu o plăcuţă lipită pe uşă, cu inscripţia PAZĂ. Steve a mai scanat o dată cârdul şi a împins uşa cu umărul.

— Copiii nu ajung să vadă aşa ceva.

Biroul celor de la pază era mare şi complicat, cu un banc de monitoare video ce acopereau un perete întreg. Doi paznici stăteau în scaune rotative, cu mâinile pe tastaturi şi pe joystickuri, schimbând permanent imaginile de pe ecrane, mărindu-le şi micşorându-le, cercetându-le atenţi. S-au întors când a intrat Johnny, uitându-se surprinşi la el.

Unul dintre ei avea 20 şi ceva de ani şi era gras, cu părul tuns periuţă şi faţa iritată de lama de ras. Zâmbetul lui era deopotrivă uluit şi neîncrezător.

— Ăsta e puştiul?

Steve i-a pus mâna pe spate lui Johnny, ghidându-l să avanseze mai mult înăuntru.

— Nepotul meu. într-un fel.

Gardianul cel gras i-a întins o mână cărnoasă, pe care Johnny a studiat-o cu prudenţă înainte s-o strângă.

— Bună treabă, puştiule! Aş vrea să fi fost eu acolo.

Johnny s-a uitat la unchiul lui, care i-a dat un indiciu format din două cuvinte.

— Tiffany Shore.

Paznicul a făcut o mişcare care imita un foc de armă.

— Bum.

— Nu vreau să povestesc, a spus Johnny.

Dar paznicul era de neoprit.

— Ai văzut asta?

A tras un ziar de pe masă.

— Prima pagină. Ia uite!

Era o poză a lui Johnny, făcută prin geam în timp ce stătea pe locul şoferului în maşina maică-sii. Avea încă mâinile încleştate pe volan. Stătea cu gura căscată, cu o expresie şocată şi absentă. Era sânge peste tot, mai întunecat acolo unde se uscase şi roşu-aprins în petele umede de pe pieptul lui Johnny. Penele şi clopoţeii de şarpe sclipeau negru pe pielea lui, în timp ce craniul era de un galben jilav, ca o piatră înmuiată în miere. Tiffany stătea aplecată peste locul pasagerului, iar soarele îi scălda atât de necruţător chipul, încât părea că razele se frâng în ochii ei. Bărbaţi în haine curate, cu braţe lungi, se întindeau prin geamul coborât s-o scoată din maşină, însă fata se opunea din răsputeri, cu buzele strânse şi degetele înfipte cu disperare în braţul lui Johnny.

Sub poză era textul: „Copilul dispărut a fost găsit, iar pedofilul,

ucis”.

Vocea lui Johnny a ieşit într-o şoaptă înecată.

— Când au făcut poza asta?

— Paznicul de la spital a făcut-o cu telefonul mobil. Tot pe asta o folosesc şi cei de la CNN.

Paznicul cel gras a clătinat din cap.

— Probabil i-au plătit o avere.

Steve a păşit în faţa lui Johnny şi a dat ziarul la o parte.

— Nu e nevoie să vadă chestia asta.

Paznicul s-a foit şi l-a privit pe Johnny, văzând cum umbrele se înmulţesc în scobiturile chipului său.

— N-am vrut să spun nimic nasol.

— Şeful e înăuntru? l-a întrerupt Steve.

Fără să-şi ia privirea de la Johnny, paznicul a îndreptat degetul mare către uşa unui birou. Băiatul i-a urmărit privirea lui Steve şi a văzut o fereastră şi nişte jaluzele albe, prăfuite. Un ochi s-a iţit printre lamele şi jaluzelele s-au închis cu un pocnet.

— Rahat, a bombănit Steve. M-a căutat?

— Ar fi trebuit?

Steve a ridicat din umeri, dar se vedea că este agitat.

— Ceva interesant?

— Un hoţ. Doi B şi S.

Steve i-a explicat.

— Beţivi şi scandalagii.

L-a bătut pe Johnny pe umăr şi a traversat încăperea.

— Vino aici, a spus el, iar Johnny l-a urmat pe lângă bancul cu monitoare spre un perete de sticlă de aproape trei metri înălţime şi de două ori pe-atât ca lungime, care dădea spre zona de restaurante. A bătut în sticlă:

— E geam-oglindă.

Johnny s-a uitat şi a văzut cum totul se desfăşoară dedesubtul lor: vitrinele magazinelor şi standurile cu mâncare, scările rulante, oamenii. Grasul s-a recules, şi-a împreunat mâinile cu o expresie pioasă şi a respirat adânc.

— Aşa trebuie să se simtă şi Dumnezeu.

Lui Johnny i-a venit să râdă de absurditatea comentariului, de meschinăria lui absolută.

Apoi l-a văzut pe Jack.

Roşu la faţă, umilit, Jack cel-straniu-la-înfaţişare.

Stătea la marginea mulţimii, un băiat micuţ, bronzat, cu un braţ stafidit şi tară niciun pic de răutate în el. Stătea acolo, încasând, pentru că riposta n-ar fi rezolvat nimic şi pentru că fuga ar fi însemnat că, de fapt, îi pasă de ruşinea care fusese aruncată asupra lui. Cei care-l chinuiau erau elevi de clasa a XH-a, adolescenţi zvelţi, musculoşi, cu zâmbete pline de încredere de sine.

Johnny s-a chircit când a văzut scuipatul de pe spatele tricoului lui Jack; l-a copleşit însă mânia când l-a zărit pe fratele lui Jack stând la câţiva metri mai încolo, fără să facă vreun gest pentru a împiedica bătaia. Era înconjurat de cel puţin patru fete care-i făceau ochi dulci.

Johnny a arătat cu degetul.

— Vedeţi asta?

Steve s-a aplecat în faţă.
— Pe Gerald Cross? Da, îl văd. Fetele au început să se poarte aşa de când a semnat cu Clemson. într-un an o să treacă la profesionişti. O să aibă un contract de cel puţin zece milioane.

— Nu pe el.

— Atunci pe cine?

— Pot să cobor şi eu acolo?

Steve a ridicat din umeri.

— Coboară. Rămâi. Fă cum vrei, nu sunt taică-tu.

Johnny a dat năvală pe scări, apoi a trecut de uşa cu cartelă şi a intrat în mulţime. A simţit miros de pizza şi friptură arsă, de îngrămădeală de trupuri încinse şi, undeva, de scutec

neschimbat. S-a uitat după Jack şi şi-a auzit numele spus în şoaptă. Degete arătându-l.

Ăsta-i tipul.

I-a trebuit o clipă ca să priceapă, dar până la urmă a înţeles.

Povestea lui era peste tot.

Până să ajungă în celălalt capăt al zonei cu restaurante deja îl priveau mai mult de zece persoane, dar lui nu-i păsa. Unul dintre cei de clasa a XH-a căra pumni repezi în braţul beteag al lui Jack, lovindu-l chiar sub muşchiul umărului, acolo unde osul gol era cel mai puţin protejat. Jack încerca să ferească zona, însă Johnny a văzut că prietenul lui era aproape să izbucnească în plâns.

Şi-a croit drum în forţă spre grup şi l-a pocnit pe bătăuş cât de tare a putut.
A simţit contactul cu gura băiatului, i-a simţit mustaţa, dinţii şi sfâşierea moale a buzei sparte. Tipul s-a împleticit, s-a adunat şi a ridicat pumnul. S-a tras înapoi să-şi ia elan, apoi l-a recunoscut pe Johnny.

— Ei, drăcia dracului!

Johnny s-a uitat ţintă în ochii lui căprui, uluiţi, la dinţii pătaţi şi la părul lung, dat cu gel. Băiatul a scuipat sânge şi s-a dat într-o parte.

— Ciudatul naibii!

Johnny s-a cutremurat de furie, de răbufnirea tăcerii lungi din ultimul an şi din cauza tuturor lucrurilor pe care le reprimase de când păşise plin de sânge în salonul de spital. Băiatul cel mare a confundat tremuratul cu frica şi a dat să zâmbească, apoi a privit peste capul lui Johnny, la mulţimea care îi privea, brusc interesată de bătaie. A lăsat mâinile în jos şi a încercat să facă mişto de situaţie.

— Uşurel, Pocahontas!

N-a râs nimeni în afară de el. Johnny era un soi de celebritate întunecată, un puşti ciudat şi sălbatic, cu ochi negri,

nestăpâniţi. Văzuse lucruri pe care niciun băiat nu trebuia să le vadă. îşi pierduse sora geamănă, o găsise pe Tiffany Shore şi poate ucisese un om.

Era pictat cu însemne de luptă şi foc.

O nebunie.

Johnny a ridicat un singur deget, apoi s-a uitat în ochii strălucitori, umezi ai prietenului său.

— Hai să plecăm de-aici.

A dat să plece, dar l-a zărit pe Gerald, care stătea ceva mai în spate, după trei rânduri de oameni, înalt şi lat în umeri, cu păr nisipiu şi pielea de culoarea lutului ars. Johnny l-a tras pe Jack după el, iar mulţimea s-a dat deoparte, făcându-i loc. S-a oprit în faţa lui Gerald; a văzut cum fetele acelea drăguţe se dau înapoi şi cât de golaş părea tară ele.

Johnny l-a tras pe Jack din umbra lui şi l-a luat cu braţul pe după gât. Nu a văzut că prietenul lui coborâse privirea şi se cocârjase de spate, nu a văzut ruşinea, frica şi tresărirea lui nervoasă şi iute. Gerald a venit spre Johnny, privindu-l de la înălţimea celor 25 de centimetri în plus, a celor 45 de kilograme suplimentare. Era rumen şi înalt ca bradul, un erou în devenire, dar niciunul dintre cei care priveau nu se îndoia cine era şeful.

Johnny a ridicat acelaşi deget şi l-a împuns cu el pe Gerald în muşchii de pe piept.

— Este fratele tău, nemernicule! Ce dracu’ e în neregulă cu tine?

Băieţii au trecut prin menghina tăcută a oamenilor. Johnny a privit drept înainte, încercând să evite contactul vizual, dar a zărit o persoană pe care a recunoscut-o, un alt elev de-a XH-a, înalt şi cu părul blond, aproape alb, cu ochii mari. Era Allen, băiatul detectivului Hunt. îl cunoscuse la râu. Singur, în bocancii lui cu vârfuri metalice şi îmbrăcat cu o geacă de blugi, se sprijinea de o coloană în spatele mulţimii. învârtea o scobitoare între dinţi şi-şi ferea ochii. Când a întâlnit privirea lui Johnny, nici n-a clipit, nici nu s- a clintit. A mişcat doar

scobitoarea, trecând-o dintr-o parte în alta.

Uşa cu cartelă a acceptat cârdul pe care i-l dăduse Steve. încuietoarea a scos un clinchet şi Johnny s-a repezit în casa scării rece şi largă, care mirosea a umezeală şi ciment. Scările începeau undeva în dreapta, iar sub ele era un spaţiu scund, cenuşiu. Jack s-a aruncat pe jos, cu spatele la perete, cu picioarele strânse. Johnny s-a aşezat lângă el. Pe podea se vedeau urme întunecate de gumă de mestecat. Unul dintre pantofii lui Jack avea şireturile desfăcute, iar genunchii blugilor erau pătaţi de iarbă.

— Ei bine, a spus Johnny. A fost nasol.

Jack şi-a lăsat capul pe genunchi şi Johnny a ridicat privirea. A explorat cu degetele un nit, apoi o linie de sudură. Când Jack a ridicat capul, Johnny a văzut punctele umede care întunecaseră petele de iarbă.

— Cum ai reuşit să intri aici?

— Unchiul Steve.

Jack a tras repede aer în piept, de două ori, împrăştiindu-şi mucii de-a lungul braţului beteag.

— Ăia sunt nişte nenorociţi, a spus Johnny.

Jack a pufnit.

— Nătărăi căcăcioşi.

— Da. Căcănari.

Jack a râs, o descărcare nervoasă, iar Johnny s-a relaxat.

— Dar de la ce a pornit?

— Voia să zic eu ceva, a explicat Jack. Dar n-am zis.

Johnny a pus întrebarea din ochi, iar Jack a ridicat din umeri.

— Sportivii fac legea. Ologii bălesc.

— Nemernicul de Gerald! Ce-ţi face braţul?

Jack a rotit braţul din umăr, apoi şi l-a apăsat pe piept. A arătat spre pieptul lui Johnny. Bandajele se vedeau prin deschizătura cămăşii, deasupra nasturilor.

— Sângerezi, frate.

— Mi-am rupt nişte copci.

Jack s-a holbat la pansament.

— Ăsta e de noaptea trecută?

Bandajele se întunecaseră. Johnny şi-a închis mai bine cămaşa.

— Ar fi trebuit să vin cu tine, Johnny. Atunci când mi-ai cerut ajutorul, ar fi trebuit să vin cu tine.

— N-ar fi avut nicio importanţă.

Jack s-a lovit cu pumnul în picior.

— Nu sunt un prieten bun.

Zgomotul pumnului în carne a părut o lovitură de ciocan.

— Nu sunt – a făcut o pauză, lovindu-se iar – un prieten bun.

— încetează.

— N-am făcut nimic pentru Alyssa.

— Nici n-ai fi putut.

— Am văzut când s-a întâmplat.

— Nu puteai face nimic, Jack.

însă Jack l-a ignorat.

— N-am făcut nimic pentru tine.

S-a lovit iar, cu putere.

— încetează, Jack.

Jack s-a oprit.

— Este adevărat?

L-a privit pe Johnny.

— Ce se spune despre tine? Ştii ce?

Şi-a trecut degetele peste faţă, fluturându-le. Johnny ştia ce

înseamnă asta.

— O parte cred că da.

— Ce naiba, Johnny?

Băiatul şi-a privit prietenul şi a ştiut, fără urmă de îndoială, că Jack n-ar putea înţelege niciodată nevoia lui disperată de a crede în ceva mai puternic decât propriile sale mâini. Jack nu trăise niciodată pierderea sau frica. Nu trăise niciodată în coşmarul care devenise viaţa lui Johnny, dar nu era nici idiot.

Johnny trebuia să-i spună ceva.

— îţi aminteşti cartea aia pe care am citit-o la ora de engleză? împăratul muştelor? Despre băieţii ăia de pe o insulă pustie şi despre cum s-au sălbăticit, fără adulţi prin preajmă care să le spună să fie altfel? Făceau suliţe şi se pictau cu sânge. Alergau ca nebunii prin junglă, vânau porci, băteau tobele. îţi aminteşti?

— Da. Şi?

— într-o zi erau normali, iar a doua zi regulile pur şi simplu n-au mai contat. Şi-au făcut propriile reguli, şi-au creat propriile convingeri.

S-a oprit o clipă.

— Uneori, mă simt ca băieţii ăia.

— Băieţii ăia încercau să se ucidă unul pe altul. Au înnebunit.

— Au înnebunit?

— Da.

Johnny a ridicat din umeri.

— Mie chiar mi-a plăcut cartea aia.

— Eşti idiot.

— Poate.

Jack şi-a smuls un fir din blugi şi s-a uitat înjur la podeaua de ciment şi la scări.

— Credeam că-l urăşti pe unchi-tu Steve.

Johnny i-a explicat despre Protecţia copilului şi aranjamentul detectivului Hunt.

— De-aia stau la el.

— Eu n-aş face nimic special pentru poliţaiul ăla, a spus Jack.

— Ce vrei să zici?

Jack a fluturat din mână.

— Sunt nişte chestii pe care le-am auzit la tata. Chestii de poliţie.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu c-o place pe maică-ta. Că au fost... ştii tu.

— Prostii.

— Aşa zice tata.

— Ei bine, taică-tu-i un mincinos.

— Probabil că da.

S-a lăsat liniştea. Pentru prima dată, se simţeau ciudat unul în prezenţa celuilalt.

— Vrei să rămâi cu mine la noapte? a întrebat Johnny. E drept că stau la Steve, dar, ştii tu...

— Tata n-o să mă lase să stau cu tine.

— De ce nu?

— împăratul muştelor, omule. Crede că eşti periculos.

Jack şi-a lăsat capul pe spate, sprijinit de zid. La fel a făcut şi Johnny.

— Periculos, a repetat Jack. E mişto să fii periculos.

— Nu şi dacă nu putem să ne petrecem timpul împreună.

Au căzut iar într-o tăcere lungă.

— Chiar îmi plăcea mult de taică-tu, a spus Jack. Mă făcea să mă simt ca când braţul n-ar fi contat.

— Nici nu contează.

— îmi urăsc familia.

— Ba nu, n-o urăşti.

Jack şi-a încolăcit genunchii cu braţele şi şi-a încleştat degetele.

— Mai ţii minte cum a fost anul trecut? Când mi-am rupt

mâna?

Braţul era fragil; se rupea uşor. Johnny şi-a amintit cel puţin trei dăţi când Jack îl avusese pus în ghips. Anul trecut totuşi fusese o fractură severă, cu osul rupt în patru locuri. A fost nevoie de mai multe operaţii să i-l aşeze cum trebuie: şuruburi şi nituri şi alte piese de metal.

— îmi amintesc.

— Gerald mi l-a rupt.

Mânuţa mică a dansat la capătul încheieturii ei subţirele. Vocea lui Jack s-a transformat într-un firicel subţire.

— De-aia mi-a dat tata mie bicicleta cea nouă.

— Jack...

— Şi de aia n-am mers niciodată cu ea.

— Ce rahat, omule!

— îmi urăsc familia.

Capitolul douăzeci şi opt

Hunt se afla în biroul comandantului. Colţul încăperii era decorat cu steaguri şi pe un perete atârnau fotografii ale şefului alături de diferiţi funcţionari ai statului: viceguvernatorul, un fost senator, un actor de doi bani care arăta vag cunoscut. Fotografiile copiilor săi erau împrăştiate pe toată comoda, iar pe birou se găseau ziarele locale, precum şi cele din Wilmington, Charlotte şi Raleigh. Pe prima pagină a tuturor trona poza lui Johnny. Cu faţa pictată, şi cu pene, sânge şi oase.

Un indian sălbatic.

Comandantul stătea prăbuşit în scaun, cu capul dat pe spate şi cu mâinile încrucişate pe burtă. La colţurile ochilor, furia săpase riduri adânci. Era obosit, iar părul nespălat îi lucea pe frunte. Şeriful din ţinut, un bărbat zvelt la vreo 60 de ani, cu pielea crăpată pe nodurile degetelor şi cu pungi lăsate sub ochi, stătea rezemat de perete. Era şerif de aproape 30 de ani şi era la fel de temut pentru izbucnirile temperamentale, pe cât era de respectat pentru priceperea sa. îl studia pe Hunt cu ochii lui negri şi impenetrabili, dar nu părea mai mulţumit decât comandantul.

Hunt a refuzat să cedeze.

— Ai cea mai vagă idee, a început comandantul, despre câţi oameni lucrează în departamentul ăsta? Câţi poliţişti, câţi stagiari?

— Ştiu foarte bine.

Comandantul a arătat spre şerif.

— Dar în departamentul şerifului? Vreo idee?

— O mulţime, sunt sigur.

— Şi cum crezi că se vor simţi oamenii ăştia dacă o să te lăsăm să scormoneşti prin dosarele lor de personal? Prin dosarele lor de personal, confidenţiale?

— Am motive să cred...

— Am văzut noi motivele tale.

Vocea şerifului a răsunat în încăpere. Se răsucise, dar rămăsese cu umărul sprijinit de perete şi cu degetele mari înfipte în centura grea, neagră.

— Şi niciunul dintre noi nu poate şti ce de fapt cuvântul ăla. Poate este „poliţist”, dar poate e altceva. Poate că puştiul s-a înşelat.

Comandantul s-a aplecat în faţă.

— Sau poate e doar gura de el.

— Sau poate e complet dus cu pluta.

Hunt s-a uitat ţintă la şerif.

— Cu tot respectul, nu sunt de acord.

— Acum eşti vreun soi de expert, sau ce?

Comandantul a bătut cu degetul în teancul de ziare.

— Uită-te şi tu la el.

Fotografia îl condamna pe băiat la o judecată rapidă: penele, părul ciufulit, Tiffany încremenită de teroare, ochii lui şocaţi, complet lipsiţi de expresie.

— înţeleg cum pare, dar puştiul ăsta e foarte deştept. Dacă el crede că a văzut un poliţist, are un motiv.

Şeriful l-a întrerupt.

— Băiatul pretinde că a inventat totul. Ai spus-o chiar tu. Ce să zic, asta e tot ce trebuia să ştiu.

— Este îngrijorat că Protecţia copilului o să-l îndepărteze de lângă singura rudă care i-a rămas. Crede că bărbatul care se înhăitase cu Burton Jarvis e poliţist.

Hunt nu-şi putea stăpâni frustrarea.

— Este îngrozit. Se protejează.

— Mai ai şi alt motiv, în afară de puştiul ăsta, ca să crezi că unul de-ai noştri, un poliţist, pentru numele lui Dumnezeu, ar putea fi implicat în porcăria asta spurcată?

— Cătuşele lui Tiffany Shore sunt modelul folosit de poliţie.

— Pe care îl poţi găsi în orice magazin decent cu echipament militar, a remarcat şeriful.

— Sunt o dovadă circumstanţială foarte puternică, mai ales în conexiune cu observaţiile lui Johnny.

— Am încheiat discuţia despre observaţiile băiatului ăluia, a intervenit comandantul.

— Există ceva care leagă cătuşele lui Tiffany Shore de vreunul dintre departamente? O serie? Ceva? a întrebat şeriful, fără să i se clintească niciun muşchi pe faţă.

— Nu.

— Ceva de la locul faptei? Din trecutul lui Jarvis? De pe proprietatea lui?

— Nu. Dar în cel mai rău caz, puştiul a identificat un prădător periculos care reuşise să rămână nedetectat. Dosarele sunt punctul logic din care trebuie să plecăm. Dacă are dreptate, atunci o să scoatem de pe străzi un răufăcător. Dacă nu are, nu s-a produs niciun prejudiciu.

— Niciun prejudiciu? Pentru numele lui Dumnezeu, Hunt.

Comandantul şi-a aşezat pe masă palma cărnoasă, cu degetele desfăcute.

— Faptul că-ţi dăm acces la dosarele alea o să-mi enerveze fiecare angajat şi probabil o să încalce mai multe prevederi din legislaţia muncii decât pot eu să număr. Ca să nu mai vorbim despre problema de imagine pe care o s-o avem dacă se află.

— Şi o să se afle, a adăugat şeriful.

— Puştiul m-a făcut deja să arăt ca un cur la televiziunile naţionale, iar
tu – detectivul meu principal, mâna mea dreaptă, sau cel puţin aşa mi s-a spus – tu ai reuşit să târăşti departamentul ăsta într-un proces cu unul dintre cei mai respectaţi oameni de afaceri din oraş.

— Procesul ăla e o porcărie şi ştii foarte bine.

Comandantul a început să numere pe degete.

— Brutalitatea poliţiei. Hărţuire. Provocare intenţionată şi stres emoţional. Arestare abuzivă. Mai e ceva? Că nu mai am degete.

— S-ar putea să existe un pedofil cu insignă care umblă liber prin regiune. Asta este problema reală care ar trebui să vă preocupe pe amândoi.
Ignorarea acestei posibilităţi îi pune pe copii în continuare în pericol. Voi – Hunt a accentuat cuvântul, apoi l-a repetat – voi o să-i puneţi pe copii în continuare în pericol.

Comandantul s-a ridicat de pe scaun.

— Dacă repeţi ceva de genul ăsta în afara acestui birou, o să-ţi pun pielea în băţ.

— Faptul că ignori lucrul ăsta n-o să-l facă să dispară.

— Destul!

— Dacă o să mai dispară vreun copil din cauza îngrijorărilor voastre egoiste într-o chestiune de relaţii publice...

— De ce-l ascultăm pe nemernicul ăsta? Dacă mai pierdem vreun copil, o să fie din cauza incompetenţei lui. Asta e concluzia aici şi o ştie toată lumea. Uită-te la el, pentru numele lui Dumnezeu, a izbucnit şeriful.

Hunt s-a zbârlit tot, iar comandantul a încercat să calmeze

lucrurile.

— Jarvis e mort. Tiffany este în siguranţă. Asta e tot ce

contează.

Şeriful a slobozit un hohot de râs ca un lătrat.

— Mulţumită unei fete de 12 ani şi unui golan de 13.

— Mă ocup eu de oamenii mei, a spus comandantul, aruncându-i şerifului o privire care să-l potolească. E clar?

Şeriful s-a întors la locul lui de lângă perete şi l-a ţintuit pe Hunt cu un deget.

— Ei, atunci spune-i superpoliţistului să-şi vadă de treaba lui. Pentru că eu cred că o cam pierde din vedere. Cred că încearcă să facă el figură frumoasă târându-i pe ceilalţi poliţişti prin noroi. Oamenii mei. Oamenii tăi. Noi înşine, din câte pot spune.

Comandantul a ridicat o mână şi i s-a adresat lui Hunt, în timp ce gâtul i se înroşea treptat.

— Suntem înţeleşi în problema poliţistului pedofil? Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta.

— Cred că poziţia ta este dureros de clară.

— Bine. Pentru că ar trebui să cercetezi împrejurările morţii lui David Wilson, să vezi ce e cu Levi Freemantle şi cu asociaţii cunoscuţi ai lui Burton Jarvis. Fără scorneli. Fără „poate”. Cunoscuţi, adică reali. Dacă mai este cineva băgat în afară de Jarvis, asta e calea să-l găseşti. Vreau să lămureşti fiecare pistă posibilă. O să discutăm din nou solicitarea ta de a

— examina dosarele angajaţilor dacă şi când se hotărăşte Johnny Merrimon să vorbească despre ce a văzut.

— Dacă a văzut, a intervenit şeriful.

— Dacă a văzut, a fost de acord şi comandantul. Ce a văzut. Cum s-a petrecut. Toate chestiile obişnuite pe care nouă, poliţiştilor, ne place să le auzim înainte să acţionăm pripit. E clar, detectiv?

— Da.

— Atunci cară-te dracului de-aici.

Hunt nu s-a clintit din loc.

— Cred că mai este ceva.

— Aşa crezi?

Dispreţul şerifului era evident.

— Cazul Freemantle.

— L-ai găsit? a întrebat comandantul.

— Nu încă.

— Atunci ce e?

— Avem identificarea cadavrelor: iubita lui Freemantle şi un tip cu care probabil că se culca. Suntem destul de siguri că Freemantle e autorul. Nu sunt urme de intrare forţată. Pare extemporaneu. O crimă pasională, poate. Credem că i-a prins împreună.

— Extemporaneu, a repetat şeriful. Mare vorbă ai spus!

— în dimineaţa aia, Freemantle fugise din locul unde

presta muncă în folosul comunităţii. Probabil s-a dus direct acasă şi i-a prins în fapt. Ofiţerul

— supraveghetor pentru eliberarea condiţionată spune că tipa era mai mult sau mai puţin o curvă.

— Bine. Un caz clar şi bine făcut. îmi place.

Hunt a expirat.

— Aveau o fiică.

-Şi?

Comandantului parcă i s-a umflat tot corpul.

— A dispărut.

— Nu, a spus comandantul ridicându-se. Nu, n-a dispărut.

— Poftim?

Vocea comandantului a rămas calmă şi egală, dar dedesubt se ghicea o anumită înverşunare.

— Nimeni n-a depus o plângere pentru o persoană dispărută. Nimeni nu a sunat să ne ceară ajutorul.

— Asta nu înseamnă că nu-i adevărat.

— Ar putea fi la rude, la o bunică sau o mătuşă. Probabil că Levi Freemantle a luat fetiţa. Este tatăl ei, nu? încă nu a pierdut custodia copilului.

Hunt s-a ridicat furios.

— Ai de gând să ignori pur şi simplu chestia asta?

— Ce să ignor?

Comandantul a întors palmele în sus.

— Nu este nimic de ignorat. Nu avem niciun caz aici.

— Am priceput, a spus Hunt.

— Sigur?

înverşunarea s-a transformat în ameninţare implicită.

— Nimeni nu vrea încă un copil dispărut, aşa că o îngropi. Bagi capul nisip şi pretinzi că nu avem nicio problemă.

— Dacă mai scoţi o vorbă despre un alt copil dispărut...

— Am auzit destule ameninţări de la tine pe ziua de azi.

Comandantul s-a îndreptat de spate.

— Nu ai destule chestii de rezolvat?

— Aş vrea să te gândeşti bine de tot la asta, a spus Hunt.

— Şi dacă nu mă gândesc?

Hunt s-a uitat la şerif, apoi la comandant.

— Cred că va fi rău pentru noi toţi.

Capitolul douăzeci şi nouă

Johnny a ajuns la unchi-su, care stătea într-un apartament cu trei camere. Se vedea încă de afară că era o cocină. Steve a deschis uşa cu o expresie de stânjeneală.

— E OK? a întrebat el.

Johnny a simţit miros de bere şi de haine murdare.

— Sigur.

Steve i-a arătat lui Johnny unde e camera lui şi a închis uşa, la cererea băiatului. înăuntru nu erau decât un pat de o persoană, o masă şi o lampă. Un dulap. O noptieră. Nimic altceva. Johnny a lăsat geanta de pe umăr şi a deschis-o. A pus pe masă fotografia părinţilor săi, apoi şi-a desfăcut cămaşa şi a verificat bandajele, pe care se vedea o diagonală de 20 de centimetri formată din puncte roşii de sânge îmbibat în pansament. Era cea mai rea dintre tăieturi, însă sângele se întărise şi Johnny a bănuit că va fi în regulă.

A încheiat la loc cămaşa.

La apus, Steve a comandat o pizza şi au mâncat cu ochii la o emisiune- concurs despre care el zicea că ar fi educativă. După aceea, şi-a pus palmele pe genunchi; părea încurcat.

— Ştii, eu am o prietenă...

A netezit cu degetele cutele pantalonilor din ţesătură sintetică.

— O să stau în camera mea. Sau poţi să ieşi, dacă vrei. Nu mă deranjează, i- a răspuns băiatul.

— Să ies?

— Absolut.

— Dar Protecţia copilului?

— Dacă vin, n-o să răspund la uşă. Putem să le zicem că am ieşit împreună la cină.

Steve s-a uitat la telefon, apoi la uşă. Johnny îi uşura mult situaţia.

— Am stat singur de o grămadă de ori. N-ai de ce să-ţi faci

griji.

Uşurarea a îmblânzit grimasa aspră a lui Steve.

— N-o să fiu plecat decât vreo câteva ore.

— Am 13 ani.

Steve s-a ridicat şi a îndreptat spre băiat un deget cu unghia maronie şi crăpată.

— Să nu-mi umbli prin lucruri, l-a avertizat el.

— Normal că nu.

— Şi să nu deschizi uşa pentru nimeni.

Johnny a dat solemn din cap şi a văzut că Steve tot mai avea nevoie de un pic de ajutor.

— Probabil că o să stau să citesc. Am şi teme de făcut, ştii tu.

— Teme, da. Bună idee.

Steve a plecat şi Johnny s-a uitat după el până nu l-a mai zărit. Apoi a luat la puricat lucrurile unchiului său. Metodic. Cu grijă. Nu simţea nicio vinovăţie şi nicio remuşcare. Dacă Steve avea să se îmbete sau să se drogheze, Johnny voia să ştie. Acelaşi lucru şi în privinţa armelor şi a bâtelor de baseball.

Johnny voia să ştie unde erau.

Dacă arma era încărcată.

A găsit vodcă în congelator, o pungă cu iarbă într-o caserolă. Computerul era protejat cu parolă, iar fişetul, încuiat. Pe podeaua dressingului din dormitor a descoperit un cuţit de vânătoare, iar pe raft, un manual despre sex. O uşă interioară ducea din bucătărie spre garaj, unde a găsit o camionetă cu cauciucurile tocite şi cu scobituri în vopseaua albă, murdară. Johnny a rămas sub lumina puternică şi şi-a trecut degetele peste capotă, peste aripile mânjite cu noroi. Camioneta era veche şi muncită, dar avea cauciucurile umflate şi acul care indica nivelul combustibilului s-a ridicat când a răsucit cheia în contact, ca să vadă dacă avea benzină. A stat acolo, în mirosul de garaj, şi s-a gândit bine la lucrurile pe care probabil n-ar fi trebuit să le facă; însă două minute mai târziu se afla aşezat la masa din bucătărie, cu cheile camionetei în faţa lui şi cu cartea de telefoane deschisă.

Nu exista decât un singur Levi Freemantle.

Johnny ştia strada.

A luat cheile, însă a tresărit când a auzit telefonul sunând. Era maică-sa, destul de agitată.

— Eşti băiat cuminte?

Johnny a ridicat cheia maşinii şi a înclinat-o în lumină.

— Da.

— E o situaţie temporară, scumpule. Trebuie să fii

convins.

Johnny a auzit în receptor un zgomot ca o pocnitură.

— Sunt convins.

—   Te iubesc, puiule.
— Şi eu te iubesc.

Un alt sunet.

— Trebuie să închid, i-a spus ea.

— Eşti bine?

— Să fii băiat cuminte.

Apoi a închis.

Johnny s-a holbat la telefon, apoi l-a pus în furcă. Simţea cheia caldă în palmă.

Nu trebuie să ştie nimeni.

Capitolul treizeci

Katherine a aşezat telefonul pe podea, la picioare. Simţea în spate uşa de la intrare, rece şi tare. S-a proptit în ea chiar în momentul când a fost izbită de primul pumn venit din afară.

— Ken, pleacă de-aici!

Deasupra capului ei, zăvorul rezista. O altă izbitură, de data asta mai jos. O lovitură de picior.

— Eşti gagica mea. Asta e casa mea.

— Am schimbat încuietorile!

— Deschide dracului uşa asta nenorocită!

— O să sun la poliţie. Jur că sun.

Uşa se cutremura de loviturile repetate; mânerul s-a răsucit, dar a rezistat.

— Nu vreau decât să stăm de vorbă!

— Formez numărul.

Era o minciună.

Tăcere, bruscă şi deplină. Şi-a ţinut respiraţia şi a ascultat. Şi-a imaginat urechea lui lipită de uşă, vârfurile degetelor lui apăsate cu putere pe vopseaua murdară. Tăcerea se întindea. Zece secunde. Un minut. Katherine a urlat când Ken a izbit uşa cu piciorul pentru ultima dată. Apoi a simţit vibraţia paşilor lui coborând treptele. A auzit motorul maşinii şi farurile au

străpuns întunericul din casă prin perdelele din dantelă zdrenţuită, când Ken a întors în curte şi a accelerat spre şosea.

S-a prăbuşit în dreptul uşii tremurând atât de tare, încât o durea maxilarul. Trebuia să se îmbete sau să se drogheze. Dar luase o decizie. Johnny pe primul loc. Fără băutură, tară pastile. Iar asta însemna şi tară Ken Holloway.

Katherine şi-a muşcat podul palmei. Cel puţin Johnny nu era aici. Măcar el era în siguranţă.

A aşteptat până când i s-au liniştit bătăile inimii şi i s-a domolit respiraţia. Cinci minute. Poate zece. Era cât pe ce să se ridice, când a auzit mişcări furişate prin curte: zgomot de pietriş sub tălpi, stratul de pământ raşchetat. Frica a paralizat-o atât de tare, încât nu a mai putut trage aer în piept. Afară, o scândură veche s-a îndoit cu un zgomot de vânt care trece printr-un copac uscat. Greutatea unor paşi pe verandă. Un bufnet în uşă, aproape neauzit. Katherine a auzit gemând treapta de jos, apoi linişte.

Linişte deplină, terifiantă.

Stătea cu telefonul în mână, dar a decis că apelul de urgenţă la 112 nu era suficient. îl voia pe Hunt, în el avea încredere. Mergând aplecată, s-a îndreptat spre bucătărie. Cartea lui de vizită era în sertarul de dus.
Detectivul i-a răspuns după primul ţârâit. Katherine i-a vorbit în şoaptă.

— Nu deschide uşa, i-a spus el. Orice s-ar întâmpla. Trimit imediat o maşină.

A rămas cu telefonul în mână şi după ce au închis. S-a strecurat pe lângă fereastră şi a riscat o privire afară. A văzut umbre şi copaci, alternanţa luminii cu umbra când norii joşi treceau peste luna la răsărit. Nimic pe stradă. Nimic în curte. S-a

aplecat spre dreapta, lipindu-şi obrazul de geam. A văzut o parte din verandă, însă nu suficient. A mers iar la uşă, a ascultat şi a auzit un zgomot ca un scrijelit, ca o furculiţă care trece peste o hârtie cerată. A auzit zgomotul încă o dată, foarte încet, apoi sunetul inconfundabil al unui plâns înfundat. încetişor. Oarecum familiar.

A ascultat iar. Era dincolo de uşă. Pe verandă.

Katherine s-a uitat spre telefon, apoi a auzit iar plânsul. Preţ de o clipă nebunească, şi-a spus că era al unui copil. Cineva îi lăsase un copil pe verandă; însă asta era o nebunie, ştia şi ea. Dar sunetul s-a auzit din nou şi Katherine s-a trezit cu degetele pe zăvor şi cu o mână pe clanţă.

A încremenit, gândindu-se la Ken.

Undeva, în depărtare, s-a auzit un motor. Sunetul a devenit tot mai puternic, apoi s-a îndreptat spre sud. De dincolo de uşă s-a auzit iar acelaşi plâns şi Katherine a deschis uşa cât i-a permis lanţul de siguranţă, simţind pe lângă obraji aerul de afară. Nu-şi amintea când s-a hotărât să deschidă.

Pe verandă era o cutie de carton lipită cu bandă adezivă argintie. Deasupra ei, se afla un plic. Cutia s-a mişcat, iar sunetul dinăuntru a devenit şi mai clar. Pe plic era scris numele lui Johnny.

— Oh, Dumnezeule!

A cercetat curtea cu privirea, şi-a dat seama că nu era nimeni acolo şi s-a dat înapoi. Plicul nu era închis, iar înăuntru se afla o singură bucată de hârtie. Mesajul era tipărit şi nesemnat.

N-ai văzut pe nimeni. N-ai auzit nimic. Ţine-ţi naibii gura aia.

Katherine s-a uitat cu groază la cutie. A îngenuncheat şi a dezlipit fâşia argintie, care s-a desprins făcând un zgomot de hârtie sfâşiată. înăuntru era o pisică. Vie.

Cu spinarea ruptă.

Katherine s-a dat înapoi şi a intrat în casă, încremenită, cu un singur gând care îi umplea mintea.

Johnny.

A format numărul lui Steve, însă a greşit tastele. A încercat din nou, cu degete neîndemânatice.

— Te rog, Doamne! a spus ea.

Telefonul a sunat de şase ori, apoi de zece; însă n-a răspuns nimeni. Moartă de frică, a pus receptorul în furcă. Apoi l-a sunat iar pe Hunt.

Capitolul treizeci şi unu

Johnny a deschis uşa garajului şi a pornit camioneta. S-a umit greu, scoţând un fum albăstrui, dar de pornit, a pornit. A mers pe drumuri lăturalnice până când a ajuns în şoseaua cu patru benzi, apoi a călcat acceleraţia şi camioneta a tresărit sub el. Johnny a încetinit când s-a apropiat de Main Street, apoi a tăiat-o pe un drum cu sens unic, ca să evite traficul.

A mers încet. Zona era tot mai rău famată, cu cât se apropia de calea ferată. Johnny a auzit muzică şi voci pe ton ridicat, bufnetul unei uşi deplasate din ţâţâni care se tot trântea. A găsit strada Huron şi a cotit la stânga. Maşinile parcate sugrumau strada îngustă şi în rigole sclipeau cioburi de sticlă. Buruienile creşteau înalte din crăpăturile trotuarelor; din beznă, un câine s-a repezit la el. Era un petic de maroniu pe fond negru, un contur neregulat oprit brusc din elanul său de capătul lanţului. Johnny a condus mai departe, dar mai erau şi alţi câini, în alte curţi. Şi-a imaginat degetele care dădeau perdelele la o parte, oameni albăstriţi de lumina televizoarelor, aplecaţi să se uite prin ferestrele pline de zoaie. Iar asta nu se petrecea doar în imaginaţia lui. Spre stânga, un bărbat a păşit peste pragul casei, ieşind pe verandă.
Avea labele picioarelor albe şi era îmbrăcat doar în blugi, fără cămaşă; trăgea dintr-o ţigară care-i atârna între buze. Johnny l-a ignorat şi a condus mai departe.

Casa lui Freemantle a prins contur în faţă, pe dreapta. Era o construcţie mătăhăloasă, neluminată, înfiptă pe o parcelă scufundată în beznă. în spatele ei, pietrişul decolorat se scurgea de pe terasamentul care ducea la şinele de cale ferată. Johnny a simţit miros de creozot, praf de rocă şi ulei.
A tras lângă bordură şi a oprit motorul. Undeva, în spate, într-o casă de culoarea muştarului, se auzea un copil plângând.

Johnny a coborât în stradă şi copilul a tăcut. Câinii se

liniştiseră. Când a intrat în curtea lui Freemantle, Johnny a văzut banda galbenă întinsă între

stâlpii care susţineau acoperişul verandei. S-a aplecat ca să treacă pe sub bandă, şi-a făcut paravan cu palmele şi a încercat să se uite înăuntru. Nimic. Doar beznă. Johnny a tras şi mai mult de bandă galbenă. A atins uşa şi aceasta s-a deschis larg. A intrat, dar nu era nimeni. Casa era pustie. A aprins lumina şi a văzut sângele de pe zid.

S-a speriat îngrozitor.

Era adevărat.

Sângele era împrăştiat peste tot, deja uscat. întrerupătoarele şi clanţele erau mânjite cu un praf gri. în ultima cameră, urmele de sânge erau şi mai pronunţate. La fel şi mirosul. Gros şi uleios, îi rămăsese înţepenit în gât. Sângele uscat se întindea ca un deşert. Pe jos se vedeau fâşiile de bandă marcând locul unde căzuseră trupurile.

Două cadavre.

Un deşert însângerat.

Johnny s-a răsucit pe călcâie şi a fugit spre uşa de la intrare. Holul se îngusta şi umbra băiatului se răsucea în ritm cu paşii lui. Uşa îl aştepta larg deschisă, un gol negru şi dur, brăzdat de banda galbenă care l-a plesnit peste braţe. A sărit spre verandă, a aterizat prost şi şi-a julit pielea din palme. S-a mai împiedicat o dată, apoi a urcat în camionetă şi dus a fost. A mai stârnit o dată câinii care păreau că-l alungă şi-l trimit pe drumul lui.

Hunt a gonit ca un nebun prin oraş. A urcat ultimul deal cu 130

de kilometri pe oră şi a simţit cum maşina saltă pe amortizoare; apoi a ajuns în vale şi a apăsat acceleraţia până când acul vitezometrului a sărit la 145. A frânat tare pe aleea ce ducea spre casa lui Katherine, a tras pe dreapta şi s-a oprit cu un derapaj.

în casă, luminile erau aprinse, dar întunericul se aduna prin coroanele copacilor.

Nici urmă de maşină de patrulă.

Hunt a coborât dintr-un salt; girofarul pulsa albastru în spatele grilajului de la radiator. A cercetat rapid linia copacilor şi curtea, cu o mână pe arma din toc. Era o tăcere neclintită; veranda a răsunat a gol sub paşii lui. A bătut la uşă, a simţit mişcare înăuntru şi s-a dat înapoi, verificând încă o dată curtea din spatele lui. Zăvorul s-a desprins şi uşa s-a crăpat un pic, apoi s-a deschis larg. Katherine Merrimon stătea în lumină, micuţă, cu faţa pătată de lacrimi, strângând cu putere între degete un cuţit de măcelar de 20 de centimetri.

— Katherine...

— Vreo veste despre Johnny?

Hunt a păşit peste prag.

— Am trimis o maşină acasă la Steve. Probabil că au ajuns deja acolo.

Hunt a întins mâna.

— Poţi să-mi dai cuţitul, te rog?

— Iartă-mă.

I l-a întins şi Hunt l-a pus pe blat.

— Eşti bine, a spus el. Sunt sigur că şi Johnny este.

— Nu e OK.

— încă nu ştim nimic.

— Vreau să merg acasă la Steve.

— O să mergem. îţi promit. Doar stai jos o clipă.

A aşezat-o pe canapea, apoi s-a îndreptat de spate. Cutia era pe

masă.
— Asta este?

Katherine a dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Cred că a murit deja.

Hunt s-a apropiat de cutie, a văzut banda adezivă argintie desprinsă de pe carton şi, alături, un plic şi o foaie de hârtie.

— N-am putut s-o las afară, a spus Katherine.

Hunt a folosit un pix să desprindă clapetele laterale. Ochii pisicii păreau acoperiţi de o peliculă fină. Limba îi ieşise din gură.

— A murit.

Hunt a închis clapetele, apoi a citit biletul: N-ai văzut pe nimeni. N-ai auzit nimic. Ţine-ţi naibii gura aia.

Katherine a traversat încăperea şi a venit lângă el, cu privirea plecată. Tremura.

— Crezi că e opera lui Ken? Chestia asta a apărut la zece minute după ce-a plecat el.

— Mă îndoiesc.

— Pari destul de sigur.

— Nu sunt, dar nu prea are sens. De ce să pleci şi să te întorci? De ce să te anunţi în felul ăsta? Şi, mai ales, de ce s-o faci?

— Ce înseamnă? a întrebat Katherine.

Hunt a citit iar biletul.

— Cred că are de-a face cu Burton Jarvis.

— Poftim?

— Presa a scris destul de mult despre asta.

Hunt i-a susţinut privirea.

— Ai văzut însemnările lui Johnny?

— Bineînţeles.

— A fost acolo, Katherine, acasă la Jarvis. Indiferent ce vrea el să mă facă să cred, Johnny a fost acolo de multe ori.

— Cineva crede că l-a văzut Johnny?

— Băiatul tău i-a identificat pe cinci din cei şase bărbaţi care-l vizitau regulat pe Jarvis. Doar pe cinci dintre ei.

— Şi al şaselea?

— Al şaselea a fost mai prudent. A schimbat plăcuţele de înmatriculare de trei ori, din ce ştim până acum. E îngrijorat că Johnny ar putea să-l identifice.

— Vorbim despre poliţist?

— Nu ştim dacă este poliţist.

— Johnny aşa crede.

— Se înşală. Trebuie să se înşele.

— Şi dacă nu?

Hunt nu avea un răspuns. în schimb, i-a întins mâna.

— Hai să-ţi găsim băiatul.

Era târziu când Johnny s-a întors acasă la Steve. S-a plimbat printre clădiri şi apoi a făcut ultimul viraj la stânga şi s-a oprit brusc la 100 de metri distanţă. Duba lui Steve revenise la locul ei. Maşinile poliţiei stăteau

Jack a ridicat din umeri.
parcate pe stradă, în faţa blocului. Era şi maşina lui Hunt acolo. Asta însemna că era şi Asistenţa socială.

Johnny s-a înjurat singur. Trebuia să se fi întors mai repede. N-ar fi trebuit să plece deloc. Acum o să fie luat definitiv de lângă maică-sa. Limpede ca lumina zilei. Cât se poate de limpede.

A oprit motorul şi a deschis uşa. Un pâlc de pini se ridica în dreapta străzii, cam pe la jumătatea drumului până la clădire. Johnny şi-a rezemat umărul de metalul cald şi s-a strecurat printre maşinile parcate până în apropierea copacilor, apoi a ţâşnit să găsească acoperire. A plonjat într-un strat de ace, s-a ridicat de acolo şi s-a târât până în cel mai întunecat colţ pe care l-a putut găsi.

Acolo a dat peste Jack.

— Dă-o dracului, Johnny! M-ai speriat.

Johnny a simţit bourbonul din respiraţia prietenului său şi a văzut sticla pe care o ţinea strâns la piept.

— Ce faci aici, Jack?

Jack s-a foit şi s-a aşezat pe un trunchi de pin.

— Unde altundeva aş fi putut să fiu?

— Ştii ce se petrece?

Jack a arătat spre maşinile de poliţie.

— Aşa le-am găsit când am ajuns aici.

— Şi cum ai ajuns aici?

— Pe jos.

— Sunt şase kilometri.

— Eşti beat? l-a întrebat Johnny.

— îmi ţii predici?

— Nu.

— Pare că predici un pic.

Johnny a ignorat provocarea.

— Mama e înăuntru?

— Cred că am văzut-o la un moment dat. însă adevărul e că nu ştiu. Eu te aşteptam pe tine.

Johnny s-a dat mai aproape de marginea pâlcului de copaci. Jack a şuierat la el.

— Nu face asta, Johnny. Din câte ştiu, e şi bătrânul meu înăuntru. Nu pot să mă descurc cu treaba asta.

— Taică-tu?

— încearcă şi el să facă impresie. Munceşte peste program şi toate alea. Vrea să devină detectiv gradul unu până ajunge Gerald la profesionişti.

A tras o duşcă din sticlă.

— De parcă ar conta.

Johnny s-a întors iar în penumbră. Jack articula cu greu cuvintele, alunecând permanent de pe trunchiul de copac. Abia dacă putea să stea drept.

— Ce naiba e cu tine? l-a întrebat Johnny.

— Nu-i nimic, a răspuns el, posac.

Johnny şi-a îndreptat din nou atenţia spre apartament.

— Dacă vrei să ştii...

Jack vorbea mult prea tare.

— Tacă-ţi gura, J, băiete! Isuse!

Jack a coborât vocea.

— Dacă chiar vrei să ştii, m-am certat cu tata. Cineva i-a povestit ce s-a întâmplat la mall.

— Lasă-mă să ghicesc. I-a luat partea lui Gerald.

Jack a clătinat din cap.

— Mă aşteptam oricum. Dar cearta a fost în legătură cu tine. A spus că nu mai putem fi prieteni, a spus că este un avertisment oficial. Ultimul avertisment.

Jack a fluturat din mână şi s-a clătinat pe picioare.

— Dar nu-ţi face griji. I-am spus că-l bag în mă-sa.

— Sper că nu.

Sticla s-a mai ridicat o dată.

— Ba chiar aşa.

Johnny a cercetat ferestrele apartamentului.

— Dacă intru acolo, o să mă ia de tot, pe bune.

— Cine?

— Protecţia copilului. O să mă ia de la Steve şi o să mă închidă în casă cu nişte buni samariteni din ăia înţepaţi care o să mă pună să fac baie de trei

ori pe zi şi n-o să mă lase să ies din casă.

— Ori asta, ori o să te dea unora care vor şi ei nişte bani de la stat. O să te ţină cu pâine şi apă. O să te pună să dormi pe jos. O să te facă sclavul lor.

— Tacă-ţi gura, Jack.

— Vorbesc serios.

— Ba nu.

Jack s-a apropiat împleticindu-se şi a mijit ochii spre ferestre. A vorbit din nou, de data asta serios.

— Probabil că sunt îngrijoraţi. Maică-ta şi toată lumea.

— Acum nu pot să mă gândesc la asta.

— De ce nu?

Johnny l-a apucat pe Jack de tricou şi l-a tras în sus.

— Vino.

— Unde?

— Vino cu mine.

L-a condus spre camionetă.

— Aşteaptă aici.

— Omule...

Dar Johnny nu asculta. Ignorând maşinile poliţiei, a încercat uşa de la duba lui Steve. Era încuiată. A intrat în curte şi a scos o cărămidă din bordura trotuarului. S-a îndreptat direct spre dubă, ţinând cărămida în mâna dreaptă. A izbit geamul maşinii, s-a întins şi a deschis torpedoul.

întors la camionetă, a smuls sticla din mâinile lui Jack şi a aruncat-o în noapte. Apoi i-a întins lui Jack cutia cu cartuşe.

— Ţine asta.

— Ce este?

— Şi asta.

A îndesat pistolul în mâinile lui Jack.

— Oh, rahat.

Johnny a deschis portiera şi şi-a privit prietenul cu asprime.

— De data asta vii?

— Oh, futu-i, a spus Jack, iar Johnny a pornit motorul.

Johnny a respectat limita de viteză şi a oprit în vârful dealului. Sub ei, drumul se întindea până la casa băiatului.

— Ce facem aici?

— Trebuie să iau ceva.

— O fi cineva acolo, ce zici?

— Nu-i decât o cale să aflăm.

Johnny a coborât dealul şi casa s-a ivit pe partea dreaptă. înăuntru erau câteva lumini aprinse. Nicio maşină pe alee. Johnny a încetinit şi a oprit motorul. Aerul nopţii era neclintit, iar în casă nu se vedea nicio mişcare.

— Pare că nu e nimeni.

Johnny a urcat scările şi a încercat cheia în broască.

— Nu merge, a spus el.

— E cheia bună?

Johnny a încercat iar.

— Mama trebuie să fi schimbat yalele.

— De ce?

— Presupun că din cauza lui Holloway.

— Şi e un lucru bun, nu?

— Dacă ăsta e motivul.

— Păi...

Jack s-a uitat înjur, iar Johnny a aruncat cu o piatră în fereastră.

— Isuse, Johnny! Data viitoare avertizează-mă naibii şi pe mine.

— îmi pare rău.

— Cine naiba dă cu pietre în fereastra lui?

Johnny s-a răsucit şi i-a vorbit pe ton grav:

— Nu pricepi, nu?

A arătat spre drumul pe care veniseră.

— Poliţiştii au aflat că am fugit de la Steve, aşa că au chemat în mod sigur Asistenţa socială. O să mă ducă într-un loc la care nici măcar nu vreau să mă gândesc. O să mă închidă undeva şi aia e. Gata, s-a terminat.

— Ha?

Jack era beat.

Johnny l-a prins de umăr şi l-a strâns.

— Asta e ultima mea şansă să o găsesc. Crezi că dau eu două parale pe fereastra lui Ken? Sau pe duba lui Steve? N-au nicio importanţă.

I-a dat drumul cu atâta forţă, încât Jack s-a dezechilibrat. Johnny a ridicat o ramură căzută şi a folosit-o să îndepărteze cioburile din rama ferestrei. A aruncat creanga pe jos şi s-a asigurat că Jack înţelege cine e şeful.

— Aşteaptă aici. Stai la pândă.

A escaladat fereastra şi a aprins plafoniera din cameră. Locul arăta la fel, dar părea cumva diferit. A simţit cum îl împunge în inimă ghimpele unei pierderi, dar l-a ignorat. S-a îndreptat mai întâi spre camera mamei lui, a deschis sertarul noptierei şi a scos banii pe care i-a găsit acolo. Două sute de dolari, mai mult sau mai puţin. A luat două bancnote de 20 şi a pus restul înapoi. Ajuns în camera lui, şi-a deschis rucsacul şi a îndesat înăuntru haine şi o pătură. A luat din dulap două geci, una din denim, cealaltă din twill de bumbac. S-a întors la pat şi a scotocit după exemplarul său din O istorie ilustrată a Ţinutului Corbilor. A deschis cartea la pagina dedicată lui John Pendleton Merrimon, chirurg şi aboliţionist. Preţ de o secundă, a atins cu degetele literele din propriul nume, apoi a întors pagina. Titlul cu litere îngroşate spunea: „Mantia libertăţii: primul sclav eliberat din Ţinutul Corbilor”. Era povestea lui Isaac şi mai era şi o hartă.

Pe hartă erau râul şi o potecă.

Poteca ducea într-un anumit loc.

Johnny a închis cartea cu un pocnet, apoi a îndesat-o în rucsac.

A pus arma deasupra.

Din bucătărie a luat conserve cu mâncare şi unt de arahide, o lanternă mare şi o cutie cu chibrituri. A tras pâine de pe raft, a luat din frigider două cutii cu suc de struguri. O clipă s-a gândit să-i lase maică-sii un bilet, dar momentul a trecut repede. Dacă

ea ar fi ştiut ce plănuia, s-ar fi îngrijorat şi mai tare. A ieşit în curte şi i-a aruncat lui Jack geaca din bumbac.

— Ia de-aici.

Apoi şi-a tras pe el geaca de blugi. Jack începuse să se dezmeticească din beţie. Johnny a văzut-o pe chipul lui jilav şi nefericit, a văzut-o în felul prudent în care a privit în lungul fâşiei de drum pustiu.

— Nu trebuie să vii, i-a spus Johnny. Pot să mă descurc şi de unul singur.

— Johnny, omule. Nici măcar nu ştiu ce ai de gând să faci.

Johnny a privit spre pădurea deasă din spatele casei. S-a gândit la arma care îi atârna greu în rucsac.

— O să-ţi spun când te trezeşti din beţie. Dacă mai vrei în continuare să vii, vino.

— Acum unde mergem?

— Să facem tabără undeva.

Jack avea o privire lipsită de expresie, iar Johnny i-a pus o mână pe umăr. Gura i se întinsese într-o linie subţire, ochii îi străluceau puternic.

— Gândeşte-te că e o aventură.

Capitolul treizeci şi doi

Hunt stătea lângă şemineu şi o supraveghea îngrijorat pe Katherine Merrimon, aşezată pe o canapea din livingul lui Steve, tremurând, roşie la faţă. La câteva minute se ridica şi se uita pe fereastră. Yoakum era în bucătărie. La fel şi Cross. Steve măsura încăperea cu pasul, aruncând priviri înfricoşate spre Hunt. A încercat să-i vorbească lui Katherine, dar ea l-a plesnit peste faţă:

— E vina ta.

— Puştiul ăla nenorocit.

Katherine l-a plesnit încă o dată.

— Eu ies, a anunţat Steve. Trebuie să fumez o ţigară.

— Să nici nu te mai întorci, i-a replicat ea, tară să-l

privească măcar.

— Katherine...

Femeia se uita fix în întuneric. Hunt a făcut câţiva paşi.

— Du-te şi fumează-ţi ţigara, Steve. Lasă-ne câteva

minute.

Steve a deschis uşa.

— Bine. Cum vreţi.

Hunt a aşteptat să se închidă uşa, apoi a luat-o pe Katherine de mână şi a condus-o spre canapea.

— O să-l găsim.

— N-ai de unde să ştii.

— O să fac tot ce-mi stă în putere ca să-ţi aduc băiatul acasă. îţi promit.

Şi-au dat seama amândoi de zădărnicia acestei promisiuni. Katherine şi-a împreunat mâinile în poală.

— Nimic nu contează mai mult pentru mine acum. Mă

crezi?

— Nu ştiu.

— Pe cuvânt, Katherine. Jur.

Ea a dat din cap, cu umerii încovoiaţi şi mâinile încă adunate într-un nod mic, perfect.

— Crezi că l-a luat cineva?

Hunt abia a auzit-o.

— Nu, a spus el. în niciun caz.

— Poate cineva a decis că ameninţarea nu este îndeajuns.

Hunt s-a răsucit pe canapea.

— Nu sunt urme de intrare forţată şi nici de luptă. Camioneta lui Steve a dispărut. Johnny ştie să conducă. A avut acces la chei.

— Am nevoie de el, îl vreau înapoi. înţelegi?

— Da.

— Am nevoie să vină acasă.

Hunt a privit-o cum se uita ţintă prin fereastră. Yoakum s-a ivit în uşa bucătăriei.

— Clyde, a spus el, făcând semn cu un deget.

Hunt l-a urmat în bucătărie.

— Ce este?

Yoakum l-a condus spre o măsuţă.

— Vezi aici ceva care te deranjează?

Hunt s-a uitat spre masă. Nu se afla aproape nimic pe ea. Doar câteva reviste, corespondenţă, ziarele de cu o zi înainte şi o carte de telefon deschisă. Era gata să clatine din cap, când Yoakum a spus:

— Cartea de telefon.

I-a luat o secundă să vadă numele lui Levi Freemantle, strada

Huron 713.

— Băga-mi-aş.

— De ce i-ar păsa lui de Levi Freemantle?

— Crede că Freemantle ştie unde este Alyssa.

— De ce să creadă una ca asta?

— Crede că s-ar putea să-i fi spus David Wilson înainte să

moară.

Hunt a închis cartea.

— E vina mea.

— Nimeni n-ar fi ghicit că o să facă aşa ceva.

— Eu aş fi putut ghici.

Hunt s-a frecat cu mâinile pe faţă.

— Puştiul ăsta e în stare de aproape orice. A fost o prostie din partea mea să cred că va renunţa pur şi simplu.

— Pot ajunge acolo în opt minute.

— Nu. Băiatul are încredere în mine, mai mult sau mai puţin. Mai bine mă duc eu.

— Păi, atunci ar fi bine s-o iei din loc.

Au revenit în living, dar Steve a dat buzna înăuntru înainte să apuce ei să traverseze încăperea. A arătat cu degetul spre Katherine, apoi a strâns mâna într-un pumn ameninţător. Avea buzele livide şi faţa roşie. A dat din mână, ca şi cum încerca să-şi domolească nervii.

— Ce este? l-a întrebat Hunt.

Steve l-a fulgerat cu privirea. Vorbele i-au ieşit sacadat, în timp ce împungea cu degetul spre stradă.

— Rahatul ăla cu ochi mi-a furat şi pistolul.

Zece minute mai târziu, Hunt trecuse prin fiecare încăpere din casa lui Freemantle. L-a sunat pe Yoakum din living.

— L-am ratat.

— Vreun semn că a fost acolo?

Hunt a ieşit pe veranda lui Freemantle şi a ridicat cu degetul banda galbenă ferfeniţită. în susul străzii se auzeau câinii urlând.

— Banda e desprinsă. Uşa e deschisă.

— Ar trebui să dăm camioneta în urmărire?

Hunt s-a gândit un pic.

— Şi dacă Johnny avea dreptate? Dacă al şaselea bărbat este poliţist?

— Nu văd cum ar fi posibil.

— Dar dacă este? Dacă îl dăm în urmărire şi îl găseşte

poliţistul nepotrivit?

— Crezi că ar trebui să acţionăm discret?

— Nu ştiu. Dacă o să gândim în felul ăsta, pare o ipoteză greşită din 20 de motive.

— Te ascult. Stai aşa. Ce?

Receptorul a fost acoperit cu mâna. Hunt a auzit voci înfundate, apoi iar limpede, pe Yoakum.

— Aoleu, rahat.

— Ce e?

— Cross zice că a emis deja apelul.

— Nu l-a autorizat nimeni.

— Zice că e la mintea cocoşului să dai în urmărire un copil fugar, cu o camionetă furată şi o armă furată. Sincer să fiu, nu pot să nu fiu de acord cu el, mai ales când ştim că...

Yoakum a făcut o pauză şi Hunt şi l-a imaginat îndepărtându-se de Katherine.

— De când ştim ce?

S-a auzit închizându-se o uşă, iar Yoakum a vorbit în şoaptă.

— De când ştim că e în căutarea unui ucigaş cu sânge

rece.

Johnny a trebuit să traverseze două drumuri până a găsit

intrarea pe plantaţia de tutun abandonată. Poarta era descuiată, iar şleaurile fuseseră

năpădite de buruieni şi tufe joase de mărăcini. Jack a închis poarta în spatele lor. Nu fusese niciodată în hambarul vechi.

— Unde mergem?

— O să vezi.

Farurile străpungeau întunericul. Ramuri de pin se iţeau în faţa lor, preschimbându-se din negru în verde. Răşina sclipea pe trunchiurile noduroase, apoi îşi pierdea strălucirea când o lăsau în urmă.

S-au hurducat prin şanţuri şi gropi adânci făcute de ploile de primăvară. Când au ieşit din pădure, ajungând la câmpurile abandonate, cerul s-a deschis deasupra lor: în înalt, stele singuratice şi o urmă de lună dincolo de şuviţele de nori.

— Aici a fost cândva o plantaţie, a spus Johnny. Apoi au rămas doar câteva ferme.

Cărarea mergea drept înainte, apoi se bifurca. Johnny a apucat

spre stânga.

— încă se mai pot vedea rămăşiţele conacului incendiat.

A dat brusc din cap.

— Acolo. La hornul ăla din care au rămas o grămadă de cărămizi. Puţul fostei fântâni.

— Da?

— Acum au crescut buruienile peste ele. Eu l-am descoperit acum şase luni.

Hambarul se profila în depărtare, un zid de buşteni albiţi de vreme, pe o fundaţie din granit cioplit. Flori-de-ceară, cu roz şi verde, şi lăstari de iederă încleştaţi pe toată lungimea colţului din spate. în locurile unde ipsosul de la îmbinări se fărâmiţase

şi se transformase în praf apăruseră dâre negre. Johnny a ocolit hambarul şi a oprit. Uşa se căsca larg, deschisă. Bucăţi de lemn ars şi de cenuşă marcau vatra unui foc. Johnny a pus schimbătorul de viteze în poziţia „parcare”.

— Dă-mi rucsacul.

Jack i l-a aruncat.

— Să nu opreşti motorul până nu-ţi zic eu.

Johnny a aşezat sacul pe jos şi a scos lanterna. A dispărut în hambar, unde a găsit rucsacul albastru mucegăit şi trei mucuri de lumânare.

— în regulă, a spus el.

Jack a oprit motorul şi farurile s-au stins. Noaptea a cedat în faţa unei raze tremurătoare de lumină care a pâlpâit pe pielea albă, ochii mari şi hainele murdare ale copiilor.

— Casa lui Ken este într-acolo, a arătat Johnny cu lanterna. Printre copaci. Nu e departe.

— Cum ai găsit toate astea?

Johnny s-a ghemuit şi a scotocit după chibriturile din rucsac.

— Ieşind din casă când lucrurile deveneau nasoale de tot. Când căutam şerpi.

— Apropo de şerpi...

— Ţine asta.

Johnny i-a întins lanterna lui Jack, apoi a pus lumânările pe o lespede de granit şi le-a aprins. Jack l-a privit tară să spună nimic, dar Johnny l-a simţit acolo.

— Am dormit aici de multe ori. Nu e aşa rău. înăuntru e plin de păianjeni. Aici, afară, e mai nasol cu ţânţarii.

— Prefer ţânţarii.

— Şi eu la fel.

Jack a îndreptat raza lanternei spre rucsacul albastru.

— Şi cu ăsta ce e?

— Hai să facem focul mai întâi.

Johnny s-a ridicat şi s-a apucat să caute lemne. în cele din urmă, a venit şi Jack să-l ajute. Au adunat rămurele şi crengi căzute din copaci. Focul nu se înteţise încă atunci când Jack a găsit resturile de Biblie. Piele neagră, granulată; o parte din cotor, lungă de cinci centimetri, carbonizată, pe care încă se zăreau câteva din literele aurite. Jack a ţinut-o între degete un minut care a părut nesfârşit, iar Johnny şi-a dat seama că prietenul lui ştia ce era.

A văzut cum degetele mici ale lui Jack parcurg conturul literelor, apoi s-a ridicat, i-a smuls bucata de cotor din mână şi a aruncat-o în foc. Legănându- se pe călcâie, Johnny şi-a privit prietenul. Jack nu era ceea ce mulţi ar numi „băiat bun", dar Johnny ştia sigur că puştiul credea în diavol.

— N-o să ard în iad, dacă la asta te gândeşti.

Jack a mişcat din braţul atrofiat. A arătat spre foc.

— Ce faci? Johnny?

A întors capul şi roşul flăcărilor i-a umplut ochii.

— Am fost băiat bun şi am tăcut. în legătură cu toate

chestiile astea.

Şi-a trecut iar degetele peste faţă.

— în legătură cu ce s-a scris în ziare. Cu lucrurile pe care le-ai ţinut secrete faţă de mine. Şerpii şi talismanele şi rahaturile alea voodoo.

A clătinat din cap.

— Dar asta nu-i OK. Orice-ar fi treaba asta, nu poţi să

arzi biblii. Până şi eu ştiu.

— E doar o carte.

— Retrage imediat ce-ai zis.

Johnny a ridicat vocea.

— E doar o carte şi nu funcţionează. Nu are nicio

importanţă.

Jack a deschis gura, dar Johnny a coborât tonul.

— Preotul a zis că o să funcţioneze, dar şi el mânca rahat.

— Simt că mi se face rău.

— Păi du-te mai încolo dacă e să vomiţi.

Johnny a împuns cu un deget în beznă.

— Am de gând să-mi iau cina şi nu-mi trebuie să-ţi miros

ţie voma.

Jack a închis ochii; când i-a deschis arăta mai bine, mai puţin verzui la faţă. Când l-a auzit, Johnny a ştiut că luase decizia să treacă peste moment.

— Ce-i cu asta? a întrebat el, arătând spre rucsac.

Un vârtej de fum a şters faţa lui Johnny, făcându-l să mijească

ochii.

— Chiar vrei să ştii?

— Eu am întrebat, nu?

Johnny a desfăcut baretele şi a răsturnat pe jos conţinutul sacului. A separat mănunchiurile de ierburi. Erau patru snopi, legaţi bine cu sfoară. Le-a pus în rând, s-a uitat la Jack şi le-a atins pe rând.

— Cedru, a spus el. Pin. Molid. Dafin.

— Da. Şi?

— Se presupune că sunt sacre.

Le-a atins iar, pe rând.

— înţelepciune. Putere. Curaj. Perseverenţă. Trebuie să le arzi.

— E o chestie indiană?

— Indiană. Şi altele.

Johnny a adunat mănunchiurile şi le-a aruncat în bezna de dincolo de foc. Au aterizat cu un fâsâit, iar Johnny a scuipat în ţărână.

— Ţi-e foame? Mie mi-e.

Au mâncat sandviciuri cu unt de arahide şi au băut suc de struguri. Jack a stat cu ochii pe prietenul său, dar şi-a ferit privirea când acesta l-a prins că-l urmăreşte. Johnny l-a ignorat. Nu voia să vorbească despre lucrurile pe care le făcuse şi să dea dracu' dacă avea de gând să-l lase pe Jack să-l judece. Şi- a şters pe blugi degetele murdare de unt de arahide şi a ridicat arma. Era grea şi netedă. A deschis încărcătorul să vadă dacă are gloanţe.

— Nu are siguranţă, a spus Jack. Ai grijă încotro o îndrepţi.

Johnny a pocnit cilindrul, băgându-l la loc în locaşul său.

— Ştii să umbli cu un pistol?

Jack a ridicat din umeri.

— Tata e poliţist.

— Ştii să tragi?

— Destul de bine, zic eu.

Johnny a băgat pistolul la loc în toc. Au rămas tăcuţi. în jurul lor se ridicau sunetele nopţii. Moliile dansau în jurul flăcărilor, iar umbrele lor atingeau pământul. Jack a aruncat cutia de suc în foc, să vadă dacă arde; vopseaua a făcut băşici şi a sfârâit.

— Johnny?

— Da.

Jack a rămas cu ochii pironiţi în foc.

— Crezi că laşitatea e un păcat?

— Eşti speriat?

— Crezi că e un păcat?

Era insistent şi îşi încordase maxilarele firave.

Johnny a aruncat şi cutia lui în foc. Au trecut câteva secunde lungi şi nici n- a clipit până când n-a simţit că ochii i se usucă iască.

— Bărbatul ăla de la râu, David Wilson. Ştia unde e sora mea. Ştia, şi eu am fugit înainte să apuce să-mi spună.

Johnny şi-a privit prietenul.

— Aşa că da. Cred că laşitatea este un păcat.

— Cu sau tară Dumnezeu.

Ochii lui Jack erau larg deschişi, liniştiţi.

— Exact.

Jack s-a uitat ţintă în beznă şi şi-a cuprins genunchii cu braţele.

— Ce căutăm noi aici, Johnny?

Johnny a scormonit cu un băţ în foc.

— Dacă-ţi spun, nu mai e loc de ezitări. Nu mai poţi da înapoi. Aşa că trebuie să-mi zici acum dacă te bagi sau nu.

— E greu dacă nu ştiu despre ce e vorba.

Johnny a ridicat din umeri.

— Te duc chiar acum acasă, dar nu şi dacă o să ştii ce am de gând să fac.

— Isuse, Johnny. N-aş spune nimănui.

— Te bagi sau nu?

De cealaltă parte a focului, dincolo de cortina de fum şi aer pârjolit, Jack şi- a frecat nasul cu antebraţul. O pojghiţă portocalie îi poleia ochii; a întors capul şi culoarea a pălit, iar el a devenit din nou băiatul jigărit cu pielea palidă şi păr răvăşit în toate direcţiile.

— Tu eşti cam tot ce am eu bun, Johnny. Nu cred că va fi vorba de dat înapoi.

S-a răsucit; avea ochii atât de curaţi şi de căprui încât, văzându-i, Johnny i-a asemuit cu ochii unui câine.

— Aşa că ai putea să-mi spui.

— Vino încoace.

Johnny a scotocit în rucsacul luat de acasă. A scos cartea despre Ţinutul Corbilor, însă n-a deschis-o. Jack a dat ocol focului, s-a aşezat pe pământ, iar Johnny i-a explicat totul de la început: cum a căzut David Wilson de pe pod şi ce i-a spus; cum l-a prins Levi Freemantle pe malul râului; sângele găsit în casa lui Freemantle.

Jack a plecat fruntea.

— La naiba, Johnny. Au scris în ziar şi despre asta. în aceeaşi zi în care s-a întâmplat cu tine. Nu i-au dat numele, cel puţin nu cred, dar au scris despre cadavrele pe care le-au găsit în casa aia. Doi oameni cu ţeasta zdrobită.

— Mi-am imaginat eu că a murit cineva când am văzut tot sângele ăla.

Chipul lui Jack s-a schimonosit.

— Era mult sânge?

— Era peste tot, adică era ca vopseaua.

Băieţii au rămas tăcuţi o vreme.

Ca vopseaua.

Apoi Jack a scuturat din cap.

— Nu înţeleg ce are asta de-a face cu noi.

Johnny a aprins lanterna şi a deschis cartea la pagina despre Isaac Freemantle. A arătat pe hartă.

— Aici este oraşul.

S-a plimbat cu degetul spre nord, făcând o mişcare circulară.

— Aici este mai mult mlaştină.

A mutat un pic degetul.

— Aici e locul unde se ridică peretele de granit şi avem pădurile alea întinse, cu mine vechi. îţi aminteşti?

— Da. Excursia din clasa a patra. Ne-au pus să ne ţinem de mână, ca să nu se rătăcească niciunul şi să cadă în vreo groapă.

Johnny ştia că Jack era stânjenit de amintirea aceea. Nimeni nu voise să se ţină de mână cu el. Se îmbrânciseră şi se împinseseră. Unele fete spuseseră că era scârbos.

Johnny şi-a îndreptat degetul spre sud, pe cărarea care mergea pe lângă râu.

— Aici am dat peste el, chiar aici. Iar podul este aici.

— Am priceput.

Johnny a continuat să urmărească poteca de pe malul râului. Degetul s-a oprit aproape de marginea mlaştinii. Acolo erau scrise două cuvinte: Arborii Tăcuţi.

— Ăsta era locul spre care se îndrepta. Aici o să-l găsim.

— M-ai zăpăcit de cap, omule.

Johnny a închis cartea.

— E ceva de demult, OK? Din vremea sclaviei.

— Poftim?

— în vremea sclaviei. Concentrează-te. Uite, sclavii au venit cu propria religie. Chestii africane. Chestii tribale. Zei-animale şi spirite ale apelor, fetişuri, talismane. întoarcerea la origini, cum îi spun ei. Hoodoo[4]. Dar a fost bine pentru albi, a fost chiar OK, de fapt, pentru că nimeni de aici nu voia să-i înveţe despre Isus şi Dumnezeu şi alte chestii. Nu voiau ca o mână de sclavi să se considere egali cu ei în ochii lui Dumnezeu. înţelegi de ce? Dacă sunteţi egali, atunci n-ar trebui să fii proprietatea nimănui. Era o gândire periculoasă dacă deţineai sclavi.

— Aşadar, n-au vrut ca sclavii să înveţe.

— Dar ei au învăţat. Şi sclavii africani, şi sclavii indieni. Au învăţat să citească şi au citit Biblia; însă a trebuit s-o facă pe ascuns, pentru că au înţeles şi ei primejdia. Erau mai deştepţi decât credeau proprietarii lor că sunt. Ştiau că vor fi pedepsiţi pentru credinţa lor. Vânduţi. Sau poate ucişi. Aşa că s-au rugat în păduri şi mlaştini. în locuri tainice. în locuri ascunse. Pricepi?

— Nu.

— Gândeşte-te la ele ca la un fel de biserici tainice. Numeau locurile astea „arbori tăcuţi” şi mergeau acolo să se roage în taină, să-şi ascundă credinţa pe care albii nu voiau să

şi-o împartă cu ei.

— „Arbori tăcuţi”? Ca locul de pe hartă.

Johnny a dat din cap.

— Erau prea isteţi să construiască o biserică, fiindcă ştiau că o va găsi cineva. Dar pădurea e pădure, mlaştina e doar mâl, apă, şerpi şi rahat. Aşa că acolo s-au dus. Şi-au intonat imnurile către Dumnezeu, au dansat în ţărână şi şi-au mărturisit noua credinţă.

— Asta e din carte?

Johnny şi-a ferit privirea, şovăitor.

— O parte. Nu tot.

— Nu tot din ce?

— A existat un sclav pe nume Isaac, un fel de preot. El i-a învăţat pe cei care nu ştiau să citească. A răspândit cuvântul, chiar dacă ştia că este primejdios.

Johnny a strivit un ţânţar, l-a îndepărtat de pe gât şi l-a stors de sânge, între degete.

— Până la urmă, au fost descoperiţi, iar trei dintre sclavi au fost linşaţi chiar aici, între arborii tăcuţi, atârnaţi de copacii care le fuseseră biserică. Erau pe punctul de a-l spânzura şi pe Isaac, dar a intervenit stăpânul lui. A înfruntat mulţimea cu o armă într-o mână şi o Biblie în cealaltă. Se spune că l-a invocat pe Dumnezeu din ceruri şi a ameninţat că-l va doborî pe primul care îndrăzneşte să facă un pas. Nimeni n-a avut curajul să încerce. A salvat viaţa acelui sclav.

Jack era fascinat.

— Şi ce s-a întâmplat după aia?

— L-a dus pe Isaac acasă şi l-a ascuns timp de trei săptămâni, aşteptând ca mulţimea să se răcorească, aşteptând să se instaleze un fel de vinovăţie,

— cred eu. Apoi i-a dat sclavului său libertatea şi i-a oferit pământul unde se rugaseră toţi ai lui.

— Şi unde fuseseră linşaţi.

— Da, şi asta.

— Şi vrei să-l găseşti pe tipul ăsta acolo?

— Isaac Freemantle a locuit acolo tot restul vieţii. Poate că acolo încă mai stau cei din neamul Freemantle. Poteca duce fix acolo. Probabil aşa ajung în oraş şi înapoi.

Jack s-a încruntat.

— De unde ştii toate astea? Ai spus că nu sunt în carte.

— Stră-străbunicul meu a fost John Pendleton Merrimon. îl chema la fel ca pe mine.

— Da. Şi?

— El a fost cel cu arma şi cu Biblia.

Johnny a aruncat un băţ în foc.

— El a fost cel care l-a eliberat pe Isaac.

— Fugi de-aici!

— Pe bune.

— Şi tu vrei să mergi în mlaştină să-l găseşti pe strănepotul tipului ăstuia sau ce-o fi el, un criminal de altfel, ca să-l întrebi despre Alyssa?

Johnny a încuviinţat cu o certitudine absolută, iar Jack a scuturat din cap.

— Crezi că ţi-e dator?

— Nu cred că ştie cine sunt.

— Eşti un idiot. Adică eşti dus de-acasă, să-mi bag

picioarele.

— Dus de-acasă, a repetat Johnny amar. E chiar amuzant.

— Nu glumesc. E o prostie, Johnny. O nebunie.

— Fără să dăm înapoi. Aşa ai zis.

Jack s-a clătinat pe picioare; din foc au sărit scântei.
— Isuse, Johnny. Tipul ăsta tocmai a ucis doi oameni. O să ne ucidă şi pe noi. Al dracului de sigur.

S-a ridicat şi Johnny.

— Ăsta-i motivul pentru care am luat asta.

A scos arma lui Steve din toc şi flăcări drăceşti au jucat pe

metalul ei.

— Eşti nebun.

— Iar tu vii cu mine.
Jack s-a uitat de jur împrejur, ca şi când ar fi căutat ajutor; dar nu era nimeni acolo. Lumina alunga întunericul, iar cerul coborâse apăsător. Jack a desfăcut braţele şi l-a implorat din ochi.

— A trecut un an, Johnny.
— Să nu îndrăzneşti s-o spui!

Jack a înghiţit în sec şi s-a uitat cu disperare spre tufişurile de dincolo de foc; apoi a spus-o.

— Futu-i, omule, soră-ta a murit.

Johnny s-a repezit cu toată puterea. Lovitura l-a izbit pe Jack în obraz şi l-a doborât în ţărână. Johnny s-a prăbuşit peste el, cu respiraţia ca nişte cioburi de sticlă în gât, cu arma atârnând moartă în mână. în clipa aceea, cel mai bun prieten nu-i mai era prieten, ci duşman; Johnny se întreba de ce crezuse vreodată că Jack ar putea fi mai mult de-atât. Apoi a văzut teroarea de pe chipul prietenului său.

Fierbinţeala i s-a scurs din trup şi a recunoscut cerul, dintr-odată întunecat şi uriaş. S-a văzut pe sine prin ochii lui Jack şi a ştiut, fir-ar al dracului, a ştiut, că el era ăla nebun. Dar asta nu schimba nimic.

— Trebuie să mă duc.

Johnny a descleştat pumnul. Jack s-a tras înapoi în ţărână.

— Te rog, nu mă lăsa să merg singur.

[4] Hoodoo reprezintă un set de practici, tradiţii si credinţe create de sclavii din America de Nord. (N.tT

Capitolul treizeci şi trei

Hunt a dus-o pe Katherine Merrimon înapoi la căsuţa de la marginea oraşului. A încercat o singură dată să-i vorbească, însă ea nu i-a răspuns. A oprit maşina pe alee, s-a uitat cu atenţie pe geam şi s-a încruntat.

— Când ai văzut aseară maşina aia ciudată pe stradă, unde era parcată?

Katherine i-a arătat locul şi Hunt s-a uitat în susul străzii, dincolo de felinarul care lumina îndepărtare.

— Stătea acolo, atâta tot. Motorul era pornit. N-am mai văzut-o până acum prin cartier.

— Ce maşină era?

— Cred că era o maşină de poliţie.

— De ce? Ce te face să crezi că era de poliţie?

— Aşa arăta. Un break mare. Forma. Arăta ca o maşină de

poliţai.

— Avea girofar sus?

— Nu. Doar forma.

A făcut semn spre maşina în care stăteau.

— Era ca asta.

— Un Crown Victoria?

— Doar arăta ca asta. Americană. Mare. Nu ştiu ce să-ţi zic. Era întuneric. Nu mă pricep la maşini. Nu ştiu nimic despre ele.

— Şi când a plecat?

— Când m-am îndreptat spre ea.

— în ce parte a luat-o?

Katherine i-a arătat şi Hunt s-a încruntat din nou.

— Nu cred că ar trebui să mai stai aici, după tot ce s-a întâmplat.

— Unde altundeva să stau?

A aşteptat un răspuns.

— La tine acasă?

— Eu nu sunt aşa, Katherine.

— Toţi bărbaţii sunt aşa.

Nu şi-a putut ascunde amărăciunea. L-a privit în ochi şi Hunt a fost izbit de intensitatea privirii ei. Atât de istovită, atât de îngrijorată. Să te ia dracu', Holloway, şi-a spus Hunt. Să te ia dracu' pentru ce ai făcut din ea.

— Mă gândeam mai degrabă la un hotel. Unde să nu te ştie nimeni. Probabil că ea i-a simţit durerea din voce.

— îmi pare rău. Nu a fost corect faţă de tine. Tu ai fost mereu foarte cinstit.

— Deci o să te duci?

— Poate vine Johnny acasă. Trebuie să fiu aici dacă vine.

— Katherine...

— Nu.

— Atunci vreau o maşină de patrulă în stradă.

— Nici cu asta nu sunt de acord.

— Nu eşti în siguranţă aici. Se petrec lucruri pe care nu le înţelegem.

— O maşină de poliţie l-ar speria pe Johnny. Dacă a fugit, aş vrea să ştie că poate veni acasă. Şi cum să ştie asta, dacă sunt poliţişti parcaţi în faţă?

Katherine a deschis uşa.

— îţi mulţumesc că m-ai adus, domnule detectiv. De aici mă descurc singură.

Hunt a ieşit din maşină şi a pus mâinile pe capotă.

— Aş vrea să verific casa.

— Iar eu vreau să fiu singură.

Hunt a cercetat strada cu privirea, fiindcă durerea ei îl ucidea. îi mai văzuse şi înainte curajul, dar şi cum acel curaj dă greş, ca un sequoia care se prăbuşeşte sau un râu care seacă. S-a uitat la casa întunecată, apoi la ea.

— Te rog, a spus el.

— Dacă insişti.

Trei secunde mai târziu, Hunt a găsit fereastra spartă.

— Treci înapoi în maşină, i-a cerut el, scoţându-şi arma. Urcă în maşină şi blochează uşile.

Ea a ţâşnit spre uşă.

— Katherine!

— Am schimbat yalele. Nu pricepi? Este Johnny.

Hunt a prins-o pe scări şi a tras-o înapoi.

— Aşteaptă. Aşteaptă un pic.

Apoi a strigat.

— Johnny!

A încercat uşa. S-a deschis uşor.

— Johnny! Suntem mama şi detectivul Hunt.

Nimic. Hunt a ridicat o mână.

— Stai aici.

Hunt a intrat şi a aprins luminile. Pe covor au sclipit cioburile de geam. A verificat camerele din spate şi a aprins toate luminile. Când s-a întors pe culoar, a găsit-o pe Katherine în living. A băgat pistolul în toc.

— Nimic. Nu-i nimeni.

Femeia s-a aşezat pe canapea să se liniştească.

— Lipseşte ceva?

Katherine n-a răspuns, iar Hunt a venit mai aproape.

— A fost furat ceva?

Katherine a ridicat privirea şi atunci i-a văzut ochii umezi şi

pustiiţi.

— O să mă duc să verific curtea. Trebuie să arunci o privire prin casă şi să- mi spui ce observi.

— O să mă uit degeaba. N-am observat nimic timp de aproape un an. N-aş şti dacă lipseşte ceva.

Hunt i-a înţeles comentariul, dar l-a ignorat.

— Verifică dormitorul lui Johnny. începe de acolo.

— în regulă.

S-a îndreptat spre hol. în camera lui Johnny, lumina era aprinsă. L-a auzit pe Hunt ieşind din casă, apoi a rămas nemişcată în pragul uşii de la camera băiatului. Privind-o, şi-a dat seama cât de nefamiliară îi era. S-a întrebat de câte ori intrase în această cameră. De trei ori? De cinci? Şi de câte ori fusese trează şi nedrogată? Nici măcar o dată, şi-a spus. Anul care trecuse peste ea era o ceaţă de zile. Mânca. Dormea. Ken Holloway venea şi pleca.

Camera fiului ei îi era străină.

Fiul ei, şi-a dat seama Katherine, îi era străin.

A verificat dulapul, dar nu ştia ce ar fi trebuit să se afle acolo. La fel şi cu sertarele şi rafturile din cameră. Nu-şi amintea deloc să-i fi cumpărat haine sau să i le fi spălat. Şi-a dat seama că Johnny făcuse toate astea. El gătea. El făcea curat. Şi-a acoperit gura cu palma, copleşită.

Unde era băiatul ei?

A găsit valiza sub pat. Era veche şi jerpelită, vag cunoscută. A tras-o afară şi a ridicat-o cu greutate pe pat. A deschis-o şi a încremenit.

Chipul Alyssei.

Al lui Johnny şi al soţului ei.

Fotografiile acopereau tot capacul valizei, pe interior. Era un colaj cu raze de soare şi copiii ei; viaţa, ca o promisiune. îi ardeau ochii şi i se pusese un nod în gât. A atins una dintre fotografii.

Alyssa.

Fata îl ţinea pe Johnny pe după gât cu un braţ şi rânjeau amândoi ca nişte drăcuşori.

Johnny.

Tot în valiză a găsit o fotografie de 20 pe 25 de centimetri, cu soţul ei. Purta un tricou albastru şi o centură cu scule. Stătea pe jumătate întors, un bărbat osos, zvelt, cu zâmbet larg şi părul atât de negru, încât strălucea. Avea ochii ascunşi de nişte ochelari negri, dar ea ştia cum arătau, albaştri, pătrunzători şi fermi. Preţ de o clipă a fost copleşită de regretul că a aruncat vina asupra lui, că i-a spus atâtea lucruri îngrozitoare. Apoi a izbucnit ura: chiar era vina lui! Fata n-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată acasă pe jos.

Dar furia se consumase.

— Unde eşti, Spencer?

Nu exista răspuns la întrebare. Plecase.

A atins celelalte obiecte din valiză, lucrurile Alyssei. Jucăriile ei de pluş, jurnalul ei.

Cum?

Le arsese, pe toate. Arsese tot pe parcursul a trei săptămâni îngrozitoare, de nebunie alimentată de droguri. A ridicat de pe fundul valizei un miel de pluş şi şi-a îngropat faţa în el, încercând să găsească vreo urmă de miros care mai adăsta acolo.

— Katherine.

Vocea lui Hunt s-a auzit ca de undeva, din depărtare. Jucăria era udă de lacrimi.

— Pleacă! i-a spus ea.

— Am verificat, e totul în regulă.

Hunt era pe hol. Paşii lui au făcut să vibreze lemnul, iar vibraţia i s-a transmis lui Katherine în genunchi.

— Nu veni aici!

Detectivul s-a oprit în uşă.

— Nu intra!

A simţit o sfâşiere undeva, înăuntrul ei, revărsarea unor amintiri atât de pătrunzătoare şi puternice, încât au doborât toate zidurile pe care şi le construise. Fără droguri, era goală în mijlocul unui râu.

— Katherine...

— Lasă-mă în pace.

Mielul de pluş îi atârna moale în mâini.

— Te implor.

Hunt s-a dat înapoi şi Katherine a auzit uşa de la intrare închizându-se. S-a uitat la miel: avea ochii negri şi lucioşi şi blana atât de albă, încât parcă era un norişor într-o zi perfectă. Şi-a îngropat faţa în pluş şi a tras aer în piept, dar nu mai rămăsese acolo nicio urmă din parfumul fetei ei, ci doar mirosul unei valize vechi şi al spaţiului murdar de sub un pat gol.

A aşteptat să audă maşina lui Hunt plecând, apoi s-a ridicat pe picioarele amorţite şi a deschis uşa. Aerul nopţii era ca o ceaţă cu gust de plante care cresc în natură. A traversat aleea spre marginea curţii, către buruienile înalte unde văzuse ultima dată pâlpâirea de alb şi portocaliu. I-a luat câteva minute să găsească flaconul de Oxycontin şi să-l aducă în casă. Cu degete tremurătoare, şi-a vărsat pastilele în palmă. A ales patru, le-a pus pe limbă şi le-a înghiţit fără apă. Apoi s-a întors la patul lui Johnny, a luat mielul la subsuoară şi s-a întins peste cuvertură. S-a uitat ţintă la fotografii şi, timp de zece minute interminabile, a îndurat durerea; apoi a simţit cum o mână moale şi grea o apasă în saltea şi o duce într-un loc unde poate suporta să atingă pozele pe care fiul ei le ascunsese atât de bine şi atât de mult timp.

Un loc unde putea să le spună numele fără să o doară şi unde, cu ochii minţii, îi putea vedea mişcându-se pe cei imortalizaţi în ele.

Hunt a dat un tur prin zonă, mergând foarte încet. A cercetat străzile laterale şi aleile, dar n-a văzut nimic nelalocul lui. Casele erau tăcute şi liniştite,

aleile de acces, blocate de camionete, dube utilitare şi maşini obosite.
Niciun sedan mare cu motorul pornit. Nicio siluetă în spatele geamurilor.

Când a închis bucla pe strada lui Katherine, şi-a ales cu grijă locul unde să parcheze: destul de departe de casa ei, cât să nu fie sâcâitor, destul de aproape să vadă pe oricine ar fi venit. Ea nu voise o maşină de patrulă pe stradă. Bine. Dar Hunt refuza s-o lase singură aici, la graniţa întunecată a tuturor lucrurilor. A ieşit de pe drum, a coborât geamul şi a oprit motorul. S- a uitat cât e ceasul. Era târziu.

încercând să alunge un ghimpe de vină, a format numărul fiului său şi i-a spus să încuie uşile şi să pună alarma.

— Nu vii acasă în seara asta?

— îmi pare rău, Allen. în seara asta, nu. Ai mâncat ceva?

— Nu mi-e foame.

Hunt s-a uitat iar la ceas. A blestemat-o pe nevastă-sa pentru că-i părăsise, apoi şi-a amintit ce-i spusese băiatul. Poate că era într-adevăr vina lui. Iată-l din nou în aceeaşi situaţie, o altă noapte departe de familia lui din cauza jobului. S-a silit să înceteze.

Nu din cauza jobului.

Nu pe de-a-ntregul.

S-a uitat în josul drumului, către locul unde pietrişul din aleea casei lui Katherine ajungea pe asfaltul cald. A văzut printre copaci luminile aprinse şi s-a întrebat dacă s-ar fi aflat acolo, veghind, în cazul în care ar fi fost vorba despre o victimă oarecare. în cazul în care ar fi fost oricine altcineva în afară de ea.

— Ascultă, Allen...

însă în telefon nu se mai auzea nimic. La capătul celălalt nu se mai afla nimeni.

Hunt a închis şi s-a lăsat în jos în scaun. Se uita după maşini străine de loc şi după Ken Holloway. S-a gândit la Katherine, singură în casa aceea gârbovită, iar câteva ore mai târziu, când a aţipit, a visat că o ia de acolo. Erau în maşina lui, cu geamurile coborâte, şi a văzut-o aşa cum era cândva. Vântul îi zburătăcea părul. Katherine i-a pus o mână pe obraz, i-a spus numele şi lumina se reflecta în ochii ei limpezi şi dragi. A fost un vis frumos, dar s-a trezit înghesuit şi nefericit. Soarele nu se ridicase încă şi îi bătea drept în faţă, iar visul era la fel de fals ca un joc de lumini şi umbre. îi suna telefonul.

— Da.

Hunt şi-a frecat ochii cârpiţi de somn şi s-a ridicat în capul

oaselor.

— Sunt Yoakum.

Soarele l-a orbit, necruţător. Hunt a lăsat parasolarul.

— Ce este, John?

Apoi s-a uitat la ceas: era 7:21.

— Sunt la Burton Jarvis.

Yoakum a făcut o pauză şi Hunt a auzit o voce în fundal. Apoi un câine care a lătrat de două ori.

— Trebuie să vii încoace.

Degetele lui Hunt au găsit cheia şi au răsucit-o în contact.

— Spune-mi ce e.

— Am găsit un cadavru.

— Este Alyssa Merrimon?

Yoakum şi-a dres vocea.

— Cred că am găsit o grămadă de cadavre.

Când a intrat pe alee, casa lui Jarvis era tăcută şi scufundată în întuneric. Nici urmă de maşini de poliţie. Nici urmă de alţi detectivi. Era doar Yoakum, palid şi neras, ciugulind nişte bomboane mentolate dintr-o cutiuţă metalică. Avea pantofii murdari de noroi lipicios şi pantalonii uzi de la genunchi în jos. Alături de el se afla Mike Caulfield, unul dintre cei câţiva poliţişti din unitatea canină. Lucra de 30 de ani în poliţie şi era înalt şi adus de umeri, cu mâini mari şi bătătorite şi cu părul lins şi atât de negru, încât sigur era vopsit. Purta o salopetă care să-l ferească de ţepi şi mărăcini şi era la fel de ud şi murdar de noroi ca Yoakum. Lângă el, în lesă, stătea cuminte acelaşi câine corcit pe care-l folosiseră şi pentru căutarea de la Levi Freemantle. Amândoi i-au ieşit în întâmpinare lui Hunt, imediat ce l-au văzut coborând din maşină.

— Yoak.

Hunt a dat din cap, apoi s-a uitat la cel care ţinea câinele.

— Mike.

Amândoi bărbaţii păreau apăsaţi. Câinele nu s-a mişcat, nici măcar nu a clipit. Se uita la dresorul lui.

— N-aţi chemat încă ajutoare?

Yoakum a închis cu un pocnet cutiuţa cu bomboane de mentă.

— Am vrut să vezi tu mai întâi.

Au pornit spre pădurea din spatele casei.

— Spune-i, Mike.

Mike a plecat capul.

— în dimineaţa asta m-am trezit devreme. De obicei, când mi se întâmplă asta îmi place să mă duc la vânătoare; însă am decis să mai trec o dată pe- aici.

A arătat spre terenul din faţa lor.

— Iniţial, am mers după o reţea, vedeţi, pornind de la hambar. Dar m-am gândit: dă-o naibii, măcar de data asta să-mi dezmorţesc şi eu picioarele.
Am ajuns aici la 5 şi am apucat-o în linie dreaptă spre râu. Asta înseamnă cam trei kilometri.

Au trecut de magazia pe care se afla încă banda galbenă. Mike se mişca tară ezitare, aplecându-se pe sub crengi şi vorbind în timp ce mergea.

— Făcusem mai bine de un kilometru şi jumătate, când Tom a început să se învioreze. încă 100 de metri şi ziceai că l-au apucat năbădăile.

Mike s-a aplecat iar şi a adăugat, stânjenit:

— Ca să zic aşa.

— Am ajuns devreme la secţie, a intervenit Yoakum.
Eu i-am răspuns la telefon.

S-au strecurat printr-un hăţiş şi au traversat un pârâiaş îngust care curgea iute la vale într-o albie de granit. Soarele se iţea printre trunchiurile de copaci cu scoarţă cenuşie. Temperatura a crescut. Yoakum a alunecat şi s-a proptit într-un genunchi.

— Ce-i cu mirosul ăsta? a întrebat Hunt.

Era greţos de dulce şi greu de prins. într-o clipă nu era decât o undă vagă, iar în secunda următoare se transforma în duhoare pestilenţială.

— în direcţia asta e groapa de gunoi, le-a arătat Mike. La doi-trei kilometri. Simţi mirosul când vine câte o pală de vânt.

Au mers mai departe şi Hunt a văzut cum câinele ridică urechile. A înălţat capul, ţinând nasul sus şi adulmecând neîncetat; apoi a coborât botul în

pământ şi a început să tragă. Dresorul l-a privit pe Hunt.

— Vezi ce voiam să zic?

Au trecut printr-un ultim hăţiş şi au intrat într-o văiugă largă, nu prea adâncă. Stejarii se înălţau drepţi, ca nişte coloane. Frunze moarte, jilave şi putregăioase, erau aşternute pe jos ca un covor. Au zărit trei steaguri portocalii, înfipte în pământ. Erau micuţe, montate pe fire subţiri şi ţepene. Altminteri, terenul era neatins.

— Eşti sigur că sunt cadavre aici? a întrebat Hunt.

Mike i-a dat câinelui un semnal şi acesta s-a aşezat, cu ochii atenţi şi nările fremătând, dar altminteri perfect nemişcat.

— Treizeci de ani, domnule detectiv Hunt, şi ăsta e cel mai bun câine pe care l-am avut. Sub steagurile alea o să găseşti nişte rămăşiţe umane.

Hunt a dat din cap şi s-a holbat la steaguri, atât de stridente şi de mici în văiuga largă, domoală. Erau depărtate unele de altele, poate la 15 metri distanţă.

— încă trei. Fir-ar să fie.

Mike şi Yoakum au schimbat o privire. Hunt a prins-o.

— Ce e?

— N-am avut la mine decât trei steaguri, a spus Mike.

— Adică?

Mike l-a bătut uşor pe câine pe spate.

— Adică o să am nevoie de mai multe.

Hunt s-a uitat ţintă la chipul tras şi zbârcit al dresorului. Urechile erau noduri de cartilaj căzute şi avea nasul lung, coroiat şi roşu. Buzele îi atârnau într-o nemişcare nefirească, iar Hunt şi-a dat seama că aşteaptă să-l întrebe.

— Vrei să spui că acolo sunt şi mai multe cadavre?

Mike şi-a şters nasul într-o bandană. A dat scurt din cap, iar pielea de pe gât s-a strâns în pliuri.

— Aşa cred.

Hunt s-a uitat la Yoakum.

— De cât timp deţinea Jarvis proprietatea asta?

Yoakum avea pe chip o expresie sumbră.

— De 24 de ani.

— Iisuse Hristoase!

— Ce vrei să fac? a întrebat Yoakum.

Hunt a ridicat privirea şi a văzut frunzele care se mişcau şi peticele zdrenţuite de albastru de deasupra lor.

— Dă alarma. Adu-i pe toţi încoace.

Yoakum s-a tras într-o parte şi a deschis telefonul. Mike şi-a mai suflat o dată nasul, cu zgomot, apoi a îndesat bandana în buzunar.

— Şi eu?

— Pune câinele la treabă, i-a răspuns Hunt. O să improvizăm noi nişte steaguri.

— Am înţeles, domnule.

Mike a făcut o mişcare cu mâna şi câinele a luat-o din loc fără ezitare. Cu nasul jos şi coada sus, a pornit într-o linie dreaptă, precisă.

Hunt a simţit o adiere pe gât.

în aer s-a simţit mirosul de gunoi.

Capitolul treizeci şi patru

Soarele abia se vedea în spatele copacilor, când Johnny l-a împuns pe Jack cu piciorul. Focul era mort şi cenuşiu, iar pătura se îngreunase de rouă.

— E timpul, a spus Johnny.

Jack a clipit spre el; Johnny era gata îmbrăcat. Jack s-a scărpinat

pe gât.

— M-au mâncat de viu.

— Şi pe mine.

Johnny a ridicat o mână şi l-a tras pe Jack în picioare.

— Vrei ceva la micul-dejun?

— Ce avem?

— Cârnaţi la cutie sau unt de arahide. Am rămas tară

pâine.

— Mai e suc de struguri?

— Nu.

Jack a scuturat din cap.

— Sunt OK.

Johnny a scuturat pământul de pe pătură, apoi s-a uşurat într-o parte a şopronului de tutun. Avea mâinile murdare de cenuşă din foc. S-a gândit la lucrurile sacre care se dovediseră a nu fi sacre deloc şi la arma pe care o avea ascunsă sub geacă.

Stătuse treaz până târziu, rotind încărcătorul, înclinând ţeava în lumină. O frecase cu degetul ud pe-o parte, ţintise spre

foc şi încercase să-şi ţină braţul nemişcat sub greutatea armei. S-a gândit la Levi Freemantle şi şi-a spus că ştie ce face, apoi a decis că de fapt nu conta. La urma urmelor, doar Jack avea de ales.

— Nu trebuie să vii.

Jack şi-a scuturat haina.

— Eşti cel mai bun prieten al meu.

— Vorbesc serios, a spus Johnny.

— Şi eu la fel.

Johnny a îndesat pătura în rucsac, apoi a închis cataramele.

— Mulţumesc, J, omule.

— Nu fi muiere cu mine.

— Nu sunt. Zic doar...

— Ştiu ce zici.

Johnny a deschis portiera camionetei.

— Eşti gata?

— Rock-and-roll.

Johnny a luat-o cu maşina de-a dreptul prin mirişte, pe sub copacii dimprejur. La ieşirea din pădure au trecut prin aceeaşi poartă, apoi au urmat drumul cu două benzi spre nord, care ducea spre graniţa ţinutului. Johnny a urmat drumurile pe care le ştia, apoi a tăiat-o spre est printr-un parc de rulote, pe un drum necunoscut care vira într-o curbă largă, îndepărtându-se de oraş şi de aglomeraţia care-l înconjura. Au trecut pe lângă vii mici şi ziduri de piatră şi au înaintat în inima ţinutului, într-o zonă rurală încă presărată cu conace de dinainte de război,

cocoţate deasupra câmpurilor

întinse. La un moment dat, Johnny s-a oprit. A comparat harta din carte cu harta drumurilor din Ţinutul Corbilor.

— Ştii unde suntem?

Dar Johnny nu a răspuns. S-a uitat ţintă la drum, apoi s-a întors spre o fâşie de pavaj vechi şi crăpat, care se îngusta tot mai mult. A verificat de două ori indicatoarele, apoi a virat la stânga pe un drum cu o singură bandă care a coborât câţiva kilometri, apoi a cotit brusc la dreapta şi s-a transformat într- o fâşie aşternută cu pietriş. Johnny a oprit. în afara ciorilor înşirate pe o sârmă, în jurul lor totul era nemişcat.

— Simţi mirosul ăsta? a întrebat Johnny.

— Nu.

— Râul. Coteşte spre est, chiar la ieşirea din oraş, apoi vine înapoi. Cred că suntem cam la 30 de kilometri nord de oraş. Poate un pic spre est.

A arătat spre drumul de pietriş.

— Bănuiesc că pe aici este.

Jack s-a uitat înjur spre copaci, câmpuri şi neclintirea măturată de

vânt.

— Bănuieşti că pe aici este ce?

— Hai să vedem.

Johnny a virat la dreapta şi cauciucurile au aruncat pietrişul de pe drum. După un kilometru, au trecut pe lângă un indicator galben pe care scria: AICI SE TERMINĂ INFRASTRUCTURA AFLATĂ ÎN ÎNTREŢINEREA STATULUI. Pădurea şi-a intrat imediat în drepturi, iar mirosul râului a devenit mai puternic. Drumul s-a întors iar spre nord, iar Johnny a arătat spre

dreapta.

— Râul e în partea aia. Noi mergem paralel cu el.

A mai condus încă vreun kilometru şi jumătate şi a trecut de prima poartă. Era deschisă, dar indicatorul spunea clar: PROPRIETATE PRIVATĂ. ACCESUL INTERZIS.

Johnny l-a ignorat.

A doua poartă era închisă, dar neîncuiată. Era din aluminiu pătat de vreme, înfundată în mijloc ca şi când ar fi intrat în ea o camionetă care dădea cu spatele. Atârna de un stâlp de cedru şi o parte din muchia de jos se sprijinea pe drum, unde se încovoiase.

— Deschide poarta.

Jack a sărit din camionetă şi deschis-o. Iarba s-a aplecat sub ea pe marginea drumului, iar Johnny a trecut cu maşina, după care Jack a închis poarta la loc.

Au intrat în luncă şi au văzut râul rostogolindu-se încet, negru şi uleios, iar Johnny a arătat spre o brazdă lată de iarbă turtită, unde apa se revărsase la ultima furtună.

— O să se facă mlăştinos.

Drumul se îndepărta de râu, iar mlaştina începea să se apropie din ambele părţi; apoi drumul se înălţa zece centimetri, până când devenea o fâşie ridicată peste pământul moale, peste apele întunecate care sclipeau printre trunchiurile copacilor. Johnny a luat o curbă şi aproape că a dat peste o broască-ţestoasă care se lăfăia în mijlocul drumului. Carapacea era lată de o jumătate de metru, neagră şi plină de alge uscate. Când au trecut pe lângă ea, ţestoasa s-a răsucit în loc şi a deschis gura încovoiată.

Drumul s-a mai scufundat pentru ultima dată, apoi s-a ridicat pe un dig ce traversa o fâşie lată de apă liniştită. Au ajuns într-o viroagă, apoi au urcat o movilă. De cealaltă parte se întindea o apă puţin adâncă, presărată cu copaci căzuţi, pe jumătate scufundaţi, şi smocuri de iarbă care ieşeau la suprafaţă acolo unde fundul era mai ridicat. Dincolo de dig, pământul uscat se căţărase peste marginile mlaştinii. Era un soi de insulă, un

kilometru şi jumătate de foioase şi vrejuri. Johnny a oprit camioneta. în faţa lor, pietrişul

se rărea, apoi dispărea cu totul când drumul vira pe o bretea cu pământ negru, plină de şleauri, care traversa mocirla şi dispărea în pădure. Ramuri uriaşe măturau pământul şi rădăcinile se întindeau, cât un om de lungi, înainte de a se înfige în pământ.

Johnny a traversat digul, s-a oprit pe ultimul petic de pământ şi a oprit motorul. Aerul era greu şi tăcut, apoi au început să se întoarcă sunetele mlaştinii. Mai întâi încetul cu încetul, apoi ridicându-se precum notele dintr-un flaut. Pe marginea apei, un stârc cenuşiu a înfipt ciocul în nămol şi l-a scos fără să fi prins ceva. A înaintat câţiva paşi, apoi a încremenit cu un ochi îndreptat asupra apei. Băieţii au coborât din camionetă. Johnny a văzut semnul încă de la trei metri depărtare. Pe jumătate acoperit de caprifoi şi viţă, părea la fel de vechi ca tot restul, făcut din scânduri roase de vreme, bătute în cuie într-un copac. Johnny a rupt lăstarii care-l acopereau. Cuvintele erau sculptate în lemnul de dedesubt cu tăieturi adânci, negre la bază, ca şi când ar fi fost arse.

ARBORII TĂCUŢI 1853.

— Asta e.

Johnny s-a tras înapoi.

— Locul unde i-au spânzurat pe oamenii ăia.

— Asta a fost acum multă vreme.

— Este un loc mort, Johnny. N-ar trebui să fim aici.

— Nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna.

— Prea târziu, e deja departe.

Un lung moment, Johnny a ignorat comentariul. Caprifoiul împrăştia în aer un miros dulce, de zahăr, iar el a pus două degete pe literele tăiate grosolan.

— E doar un loc şi-atât, a minţit Johnny.

Stârcul a străpuns o broască şi a smuls-o din noroi.

— E doar un loc şi-atât.

Jack a aruncat o piatră, împrăştiind cercuri în apa ca de catran. Stârcul şi-a luat zborul, cu broasca zbătându-i-se încă în cioc.

— Chiar crezi că locuieşte cineva acolo?

Johnny a ridicat privirea şi a răsucit capul.

— Nu sunt linii de electricitate. Nu sunt linii de telefon.

Poate că nu.

— Asta e cea mai bună veste pe care-am auzit-o azi.

Johnny s-a uitat pe sub copaci. A înaintat la umbra crengilor şi a simţit cum se face mai frig. Coronamentul se ridica spre cer într-o linişte de catedrală.

— Dar camioneta?

Johnny a privit înapoi. Prietenul lui stătea în soare, cu o mână pe metalul fierbinte.

— Prea gălăgioasă. O lăsăm aici.

— Serios?

— Da.

Jack a păşit în umbră.

— Acum linişte, gata, a spus Johnny.

Şi pădurea i-a înghiţit.

Poliţiştii au descins pe terenul lui Jarvis: poliţiştii din oraş şi cei de la biroul şerifului. Cineva a pomenit şi de poliţia statală, dar Hunt a respins varianta, în 17 ani, nu văzuse decât conflicte şi haos când se întindeau mai multe mâini după aceeaşi plăcintă. Ţine-o pe plan local. Ţine frâiele strâns. însă

de-acum se adunaseră deja şapte steguleţe, prea multe pentru legistul local. Doctorul Moore s-a apropiat de Hunt cu ochi mohorâţi şi trişti, din care dispăruse toată exuberanţa lui obişnuită. Purta mănuşi de latex pătate cu ceva negru. Numai într-un singur loc marcat cu steguleţ săpase prin straturi de pământ timp de mai mult de două ore. Găsise oase şi dinţi, şi bucăţi minuscule de pânză putredă. Hunt i-a ţinut la distanţă pe toţi, în afară de Yoakum. Au rămas amândoi într-o parte, vorbind în şoaptă în timp ce soarele urca pe cer.

— Doctore, i s-a adresat Hunt, aruncându-i o privire întrebătoare.

Moore a scuturat din cap, apoi s-a şters pe faţă cu o batistă murdară de noroi.

— E un copil, a spus el. Fată. între nouă şi 12 ani, după

estimarea mea. Hunt a văzut privirea lui Yoakum.

— De cât timp?

— De cât timp a murit? Ani buni. Nu pot spune cu

certitudine. Nu încă.

— Cauza morţii?

Legistul s-a făcut mic, iar colţurile buzelor i-au coborât.

— Are o gaură în craniu.

A arătat spre curbura osului din spatele urechii drepte.

— E prea devreme să spun mai mult de-atât.

— Gaură de glonţ? Obiect contondent? a întrebat Yoakum.

— Ambele. Niciuna. E prea devreme.

— Şi celelalte locuri?

Moore a aruncat o privire tristă spre steguleţe.

— O să am nevoie de ajutor. Am sunat deja la legistul-şef din Chapel Hill. Trimite ajutoare.

— Cu ce te mai putem ajuta? a întrebat Hunt.

Moore a înclinat capul, indicând grupul de poliţişti adunaţi la

margine.

— Scapă-mă de ei de-aici.

— îţi stau în drum?

— Nu mă ajută.

Hunt a dat din cap. Moore avea dreptate.

— Se face.

— Mulţumesc.

Moore a ridicat o mână, apoi a înaintat cu greu spre mormintele de suprafaţă.

— Vrei să mă ocup eu? a întrebat Yoakum, uitându-se

ţintă la comandant. Hunt şi-a permis un zâmbet rezervat.

— Crezi că nu pot să mă descurc cu el?

— Cred că nu face decât să caute o scuză să te dea afară şi să aducă poliţiştii statali. Aşa o să rămână situaţia clară, o să înlăture presiunea şi de pe el, şi de pe departament.

Yoakum a arătat spre marea de steaguri.

— Nu-l poţi învinui. E nasoală treaba, poate prea nasoală să rămână la nivel local. Eşti detectivul lui principal. Concedierea ta i-ar da o scuză legitimă să se spele pe mâini şi să aducă SBI-ul[5]. Politică, Clyde. Afaceri urâte. Ar trebui să mă laşi să discut cu el.

— Nu, a răspuns Hunt, făcând semn spre legist. Stai aici. Asigură-te că primeşte tot ce-i trebuie.

— Ţi-o faci cu mâna ta, prietene.

Hunt l-a lăsat pe Yoakum cu rămăşiţele victimelor necunoscute şi s-a îndreptat spre comandant. Omul era ciufulit tot şi roşu ca racul. Aici, în pădure, pe teren, în afara biroului, arăta şi mai mult a politician decât a poliţist. Când s-a apropiat Hunt, poliţiştii s-au dat la o parte, făcându-i loc. Comandantul a început să vorbească înainte să apuce detectivul să deschidă gura.

— Ce a spus legistul?

Hunt şi-a mutat privirea de la comandant spre şerif. Amândoi erau traşi la faţă, iar Hunt a presupus că şi pe chipul lui se putea citi acelaşi lucru. Amintirile ultimei lor întâlniri încă otrăveau aerul.

— A spus că vrea să plece oamenii ăştia.

— Vorbesc despre cadavru. Ce a spus?

— Fată. între nouă şi 12 ani. Momentul şi cauza morţii sunt necunoscute încă.

— Este Alyssa Merrimon?

Hunt s-a uitat spre şerif şi a scuturat din cap.

— Ăsta stă îngropat aici de ani întregi.

Comandantul s-a uitat peste mlaştină. Pliurile de piele de la baza ochilor se retrăseseră, lăsând la vedere nişte semiluni rozalii.

— Mai sunt încă şase. Poate avem noroc.

— Nu aş numi aşa ceva noroc, a replicat Hunt.

Buzele şerifului s-au arcuit la colţuri.

— Tu tot mai crezi c-o s-o găsim în viaţă?

Lui Hunt i-a revenit asprimea din privire.

— Poate.

— Parcă eşti un băieţel de la cercetaşi, Hunt. Jur pe bunul Dumnezeu.

— M-am săturat de plâng...

— Destul, a intervenit comandantul. Potoliţi-vă amândoi.

Hunt s-a străduit să-şi relaxeze muşchii.

— Mă laşi să-i trimit pe oamenii ăştia de-aici?

Comandantul a încuviinţat.

— Păstrează-i pe cei de care ai nevoie şi trimite-i pe restul acasă.

— Nu am nevoie de nimeni de la biroul şerifului.

Hunt a aşteptat o reacţie din partea şerifului. Casa lui Jarvis era în limitele oraşului, dar acolo, în adâncul pădurii, erau destul de mult în afara lor. Dacă ar fi vrut să-şi impună jurisdicţia, ar fi putut. Şeriful a fost primul care a vorbit.

— Perkins.

A pocnit din degete şi de el s-a apropiat un poliţist necunoscut.

— Adună oamenii şi scoate-i de-aici.

I-a zâmbit lui Hunt, şi-a împins pălăria pe ceafa şi a vorbit cu voce joasă.

— Când tu o s-o dai de gard cu chestia asta şi o să fii de mult plecat, eu tot o să conduc ţinutul ăsta.

— Vezi să nu vinzi pielea ursului din pădure.

încă un zâmbet rece.

— Să ai o zi frumoasă, domnule detectiv.

Hunt l-a privit plecând. Când s-a întors, a dat peste comandant, care aştepta, dar chipul lui nu arăta deloc animozitatea la care se aştepta Hunt. în schimb, omul părea dezumflat, tulburat. Şi-a luat şapca de pe cap şi s-a şters pe frunte cu mâneca. A arătat cu capul spre steguleţe şi a vorbit încet.

— Dacă toate alea sunt ale unor copii...

Vocea i s-a pierdut.

— Să ne ajute Dumnezeu.

— Poate că ne-a ajutat deja. Jarvis e mort.

— Crezi că Jarvis a făcut asta? a arătat el iar cu capul spre steguleţe. Pe toate?

Hunt l-a văzut pe Trenton Moore cum începea excavarea unui al doilea mormânt.

— Poate.

O pauză.

— Poate l-a ajutat cineva.

— Tot mai crezi că ar putea fi implicat un poliţist?

— Ai aflat de pisica aia moartă? Ameninţarea care-l avertiza pe Johnny Merrimon să nu vorbească?

— Am aflat.

— Mama lui spune că, înainte de asta, când a venit de la spital, a văzut o maşină parcată în apropierea casei. Noaptea, târziu. Cu motorul pornit. Stătea acolo şi atât.

— Nu prea e nimic ilegal.

— Nu e nimic de văzut acolo. Câteva case, o fâşie de drum pustiu. Nu există niciun motiv legitim să stea cineva acolo. Maşina a demarat în viteză când s-a dus către ea. Asta a fost exact după ce Johnny a fost identificat în ştirea cu Burton Jarvis. Când i-a apărut numele în toate ziarele, pe toate posturile de televiziune. Plus fotografia lui, aşa cum ştii. Nu era greu de găsit.

Comandantul a întors palmele în sus şi pe chip i s-a citit

nerăbdarea.

— Aşa, şi?

— Maică-sa spune că arăta a maşină de poliţist.

Comandantul s-a înroşit la faţă, dar Hunt l-a ignorat.

— Pe oricine-ar fi văzut Johnny venind la Jarvis...

— Dacă a văzut pe cineva.

Hunt a ridicat vocea.

— Pe oricine-ar fi văzut Johnny acolo, omul ăla a avut prezenţa de spirit să pună la maşină plăcuţe de înmatriculare furate. Dacă un poliţist ar avea ceva de ascuns, exact asta ar face.

— Asta ar face oricine.

— Vreau acces la dosarele angajaţilor.

— Nu pot face asta.

— Aş vrea să reconsideri decizia.

Comandantul a ezitat.

— O să mă gândesc.

— Când o să aflu răspunsul?

— Lasă-mă o zi. în regulă? Lasă-mă o zi şi dă-mi şi pace.

— Mai am nevoie de ceva. Dacă acolo, sub steguleţele alea, chiar sunt cadavre, şi dacă sunt cadavre de copii...

— Continuă.

— în niciun caz nu sunt toţi din Ţinutul Corbilor. Nici măcar dacă ar fi durat 20 de ani.

A clătinat din cap.

— Altminteri am fi ştiut.

— De acord.

— Am nevoie de oameni care să ia legătura cu ţinuturile vecine, zonele premetropolitane.

Comandantul încuviinţa deja.

— Trebuie să căutăm ceilalţi copii dispăruţi.

Au rămas tăcuţi, fiecare singur cu gândurile lui. Hunt îşi imagina părinţii îndoliaţi în camere-muzeu, înconjuraţi de animale roz, costume, fotografii înrămate, şterse de praf cu grijă. Spera să le aducă un deznodământ care să-i aline, un pic de pace. Voia să ducă rămăşiţele copiilor acasă, la părinţi, să le spună că monstrul care îi ucisese era mort, alungat din această lume nu de timp, boală sau poliţie, ci de una dintre victimele lui, o fetiţă care a avut puterea de a apăsa pe trăgaci. Lui Hunt i se părea că situaţia are o notă poetică. Poate că şi lor li se va părea la fel.

Gândurile comandantului erau mult mai practice.

— Presa o să înghită povestea pe nerăsuflate. Mă aştept s-o gestionezi,
Hunt. Fără scurgeri de informaţii. Fără surse anonime. Ţine-ţi oamenii în frâu. Ţine confidenţial tot rahatul ăsta.

— Lasă-i aici pe Yoakum şi doi poliţişti în uniformă. Pune câteva echipaje pe drum să descurajăm presa sau pe oricine altcineva ar deveni curios.

Comandantul s-a încruntat şi şi-a şters cu mâna sudoarea de pe

frunte.

— O să fie un circ întreg.

— încă un motiv să-i trimiţi pe toţi de aici.
Hunt a auzit nişte paşi apropiindu-se şi s-a întors la timp ca să-l vadă pe Cross coborând panta în grabă. S-a uitat spre zona izolată cu bandă, apoi a apucat-o drept spre Hunt şi comandant. Era roşu la faţă şi gulerul i se înnegrise de la transpiraţie.

— Hunt, a început el. Domnule comandant.

Era nerăbdător şi agitat.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Hunt.

— Te căutam pe tine.

— Păi, uite că m-ai găsit. Ce e?

— Avem o localizare a camionetei lui David Wilson.

— Unde?

— în nord. Căzută într-o râpă.

— Arată-mi.
Hunt l-a lăsat pe comandant singur într-o fâşie de lumină galbenă, cu capul plecat şi cu degetele frământând cozorocul şepcii. S-a uitat de două ori înapoi spre bărbatul care rămăsese neclintit şi se făcea tot mai mic, până când rândurile nesfârşite de copaci s-au interpus între ei. Au urcat spre ieşirea din

pădure şi au trecut pe lângă magazie, apoi pe lângă casa pustie.

Hunt nu s-a uitat nici la una, nici la cealaltă.

— Cum aţi găsit-o?

— Ne-a anunţat cineva.

— Cine?

— Nu şi-a dat numele. Un bărbat care a găsit-o azi-dimineaţă, devreme, cu o oră înainte de răsărit, poate. Părea beat. Când l-am întrebat, a recunoscut că urmărea căprioare. A spus că a văzut-o destul de bine în lumina farurilor.

— Avem oameni la faţa locului?

— Am venit direct la tine. Ştiam că asta vrei.

— Suntem siguri că aia e maşina?

— Cine a sunat îi luase numărul de înregistrare. Aparţine facultăţii. Aia trebuie să fie.

— Avem un număr de telefon al celui care a sunat?

— Telefon public de la un minimarket.

— Asta nu prea e bine. Ai vreo idee dacă a atins maşina? Un beţiv care urmăreşte căprioare, la 5 dimineaţa... Mă îndoiesc că s-a abţinut el să-şi bage nasul pe acolo.

— Nu ştiu. Ne-a spus locul, apoi mi-a închis, pe scurt.

Au ieşit din pădure, în lumina soarelui strălucitor de dimineaţă. Hunt s-a oprit pe marginea drumului.

— Ar fi trebuit să mă suni.

— Speram să mă iei cu tine.

Hunt l-a studiat pe bărbatul mai tânăr decât el. Avea pe faţă o expresie hotărâtă.

— Vrei o promovare, nu-i aşa?

— O vorbă bună de la tine ar însemna mult. Hunt s-a gândit un pic.

— N-am prea dormit. Conduci tu.

---

[5] Corespondentul statal al FBI. (N.t.)

Capitolul treizeci şi cinci

Băieţii înaintau încet. Drumul era moale, iar copacii păreau vii, cu cântec de păsări şi umbre răsucite. Cârceii cădeau pe pământ, cenuşii şi netezi, groşi cât un braţ de om. Nu foarte departe, o ciocănitoare lovea în scoarţa unui copac, în căutarea micului-dejun.

— Locul ăsta îmi dă fiori, a spus Jack.

— Fii atent înjur.

Pădurea s-a întunecat şi zgomotele au încetat, dispărând la fel ca lumina soarelui.

— Fac pe mine de frică.

— Tacă-ţi gura, Jack. Isuse.

Au mers timp de 20 de minute. Niciunul dintre şleaurile de pe drum nu părea recent, dar asta nu însemna nimic. Freemantle era pe jos când îl văzuse Johnny ultima dată. înaintând printre copaci, au observat că drumul se lărgeşte şi se îndreaptă, iar pădurea începe să se deschidă. Au trecut pe lângă o orhidee uriaşă, pe lângă meri încărcaţi de floare. Viţa-de-vie tămâioasă se căţăra pe un spalier prăbuşit.

— Ne apropiem, a spus Johnny.

— De ce anume?

— De ce-o fi acolo.

Drumul ajungea la o poartă prăvălită, apoi cotea la dreapta şi dispărea pe după un cot cu tufe mari de mărăcini. Johnny a scos arma din toc şi a

înclinat-o stângaci.

— Ăsta are siguranţă?

— Nu. Ţi-am zis. Isuse, ai grijă cum o ţii.

— Scuze.

Johnny a îndreptat ţeava spre pământ. Vântul a ridicat frunzele, dezvăluindu-le partea argintie, mată. La cotul drumului au zărit doi stâlpi de granit care ţinuseră o poartă, acum căzută pe pământ, cu iarbă crescută între scânduri şi cu lemnul neted putrezind lent. Vopseaua albă încă se zărea în fibră.

Johnny a băgat capul pe după stâlpii de piatră, apoi l-a tras

repede îndărăt.

— Ce-i? a întrebat Jack.

— Nimic, a spus el, ridicându-se. Haide.

Au trecut pe lângă stâlpi şi pădurea s-a îndepărtat într-un arc de cerc. Au văzut resturile unor clădiri, o casă arsă din temelie. Lemn înnegrit, ruina unui horn. O treaptă de piatră stătea în locul unde fusese uşa. O cadă cu picioare în formă de gheare, aplecată într-o rână, revărsa cenuşă şi câţiva lăstari verzi ai unei plante sălbatice. Un pat de metal ieşea dintre dărâmături. La fel şi celelalte obiecte greu de ars: vase de lut ciobite, o oală pentru gătit, mânerul de metal al unei pompe de apă, complet ruginit. Johnny a ridicat o balama de uşă şi a văzut urmele de ciocan din metal.

— Ce dezastru!

Jack a vorbit în numele amândurora.

Şopronul încă stătea în picioare, la fel ca şi casa afumată cu o uşă deschisă şi cârlige de oţel atârnate de lanţuri acoperite cu rugină roşie. Johnny a văzut un lacăt pe uşa şopronului. Alături de el era încă o clădire. Avea o singură uşă, ferestre înguste şi

două hornuri mici. Ca şi clădirea principală, treapta din faţa uşii de la intrare era făcută dintr-un singur bloc de piatră, iar pe mijloc se vedea o adâncitură netezită. S-au uitat pe geam şi au văzut un

şemineu şi un cuptor de cărămidă. O masă simplă de lemn şi vase de gătit din metal.

— Asta era bucătăria, a spus Johnny. Obişnuiau s-o construiască separat de casă, pentru a reduce riscul de incendii.

— E ironic.

Johnny s-a dat înapoi şi s-a uitat la casa arsă.

— Nu este electricitate aici, aşa că o lumânare trebuie să

fi fost de vină.

— Sau vreun trăsnet.

— Poate.

— Ia uite acolo! a arătat Jack.

Johnny s-a întors. A văzut un stâlp de doi metri şi jumătate şi un clopot din bronz înverzit.

— Asta e ciudat.

— Ce?

Johnny şi-a croit drum prin buruienile care-i veneau până la brâu.

— Este un clopot pentru sclavi. Am văzut unul exact ca ăsta la Muzeul pentru Drepturi Civile din Wilmington. Băteau clopotul ăsta să cheme sclavii de pe câmp.

— De ce ar păstra un sclav eliberat un clopot?

Johnny s-a uitat dedesubt.

— Nu ştiu. Ca aducere aminte?

— Fac pe mine de frică, omule.

Vorbele lui Jack s-au auzit ca o şoaptă.

Johnny a verificat interiorul hambarului. în afară de uneltele de fermă pe care se aştepta să le vadă – toate prăfuite şi nefolosite –, era pustiu. A scuturat lacătul şopronului şi s-a uitat prin crăpăturile din uşă.

— Gunoi.

— Putem merge?

Johnny s-a uitat înjur. Totul ieşea în evidenţă în lumina puternică a soarelui, iar copacii formau un zid în jurul luminişului.

— Nu încă.

A arătat spre capătul luminişului, unde se zărea o deschizătură printre trunchiurile de copaci.

— Pe aici, a spus Johnny.

S-au deplasat cu grijă. Copacii s-au înălţat, apoi au coborât dedesubtul lor.
O potecă ducea vreo 15 metri către un alt luminiş. Dincolo de ea, razele soarelui cădeau pe un zid de piatră înalt până la brâu şi, dincolo de el, o frântură de iarbă verde. în zid era încă o poartă de lemn, de data asta frumos reparată. Vopseaua strălucea într-un alb imaculat.

— N-am fost niciodată atât de nefericit să văd un strat de vopsea proaspătă, a şoptit Jack.

S-au apropiat încet, au auzit o pasăre lăsându-se spre pământ şi au simţit frunzele strivite sub tălpi.

— Ce-i asta?

Un sunet umed, un foşnet.

Johnny a scuturat din cap.

— Nu ştiu.

S-au aplecat mult şi au parcurs în fugă ultimii câţiva metri, apoi s-au ghemuit lângă zid. Piatra era caldă, iar zgomotul se auzea mai de aproape. Venea din spatele zidului. Johnny s-a uitat printre scândurile porţii. A văzut iarba tunsă şi şiruri de piatră şlefuită.

Lăsându-se iar pe vine, a spus:

— Este un cimitir.

— Poftim?

Johnny şi-a lipit arma de piept şi a simţit cum îi bubuie inima pe oţel. Respiraţia i s-a oprit în gât.

— Este un nenorocit de cimitir.

— E şi el acolo?

O încuviinţare, cu ochii căscaţi de groază, şi o şoaptă care abia se auzea.

— Da.

Jack şi-a umezit buzele albe ca varul.

— Trebuie să ne cărăm de-aici.

— Nu face decât să stea acolo.

— Şi ce face?

Johnny s-a ridicat încet de după zid. Cimitirul era micuţ. Patruzeci de pietre de căpătâi, poate. Un stejar uriaş creştea în centru, iar în cele patru colţuri erau magnolii. Lespezile fuseseră aşezate în şiruri, unele gri-argintiu, altele negre, toate acoperite cu licheni şi muşchi.

Levi Freemantle era aşezat în mijloc, cu picioarele întinse în faţă. Avea hainele murdare şi rupte. în genunchi şi în

crăpăturile palmelor se vedeau pete de sânge şi era mânjit tot cu roşu în partea dreaptă a cămăşii şi pantalonilor. Unul dintre pantofi era aruncat pe iarba curată, de un verde

aprins. Avea laba piciorului şi glezna atât de umflate, încât făceau corp comun, păreau să fie un apendice sudat. Degetul i se infectase de la muşcătura lui Johnny. Era înfăşurat într-o cârpă pătată, de culoare galbenă. Pielea i se întinsese atât de tare, încât strălucea. Avea în poală o lopată, iar lângă el era un sicriu.

— Ce face?

Johnny nu a răspuns imediat. Lumina era perfectă şi putea vedea fiecare detaliu: fâşii de bandă adezivă argintie, acum estompate în plumburiu; noroi uscat adunat pe sicriu, scobituri în lemn, pete de apă. Genunchii lui Lreemantle erau zdreliţi aproape până la os. Umezeala sclipea pe chipul lui desfigurat. Ceva îi ieşea dintr-o parte a corpului. Johnny s-a lăsat să alunece pe lângă zid şi şi-a lipit spatele de piatră.

— îngroapă un cadavru.

— Oh, rahat!

— Şi plânge ca o fetiţă.

Jack a închis ochii. Johnny a ridicat pistolul, apăsându-se cu încărcătorul pe frunte. A simţit miros de ulei de armă şi buzele i s-au mişcat fără sunet: Arma este putere. Eu am arma. Arma este putere.

Eu am arma.

A dat să se ridice, dar Jack l-a tras în jos.

— N-o face.

Jack l-a strâns mai tare, implorând.

— N-o face, omule.

— Ce mama dracului e cu tine, Jack?

Johnny şi-a eliberat braţul.

— Crezi că ăsta-i un joc? Crezi că tot anul ăsta a fost un joc? De-aia am venit aici.

Pe chipul lui Jack, teroarea se vedea aproape la fel de bine ca murdăria. Tremura din tot corpul, dar a dat din cap în semn de încuviinţare şi a lăsat mâna jos.

— OK, Johnny.

— N-am de ales.

— Am zis că-i OK.

Preţ de o secundă, Johnny a fost reţinut de panica tăcută, cumplită, de pe chipul prietenului său, apoi şi-a luat elan şi s-a ridicat în picioare, ţinând arma aşa cum văzuse că făceau în filme: cu mâinile pe pat, cu ţeava pe cât de drept şi fix reuşea s-o ţină. Levi Freemantle s-a ridicat cu lopata în mână, dar nici măcar nu l-a observat pe Johnny. Cu fruntea aplecată spre pământ, se holba la solul pe care-l râcâise.

Freemantle ţinea ridicat piciorul bolnav, aşa încât lopata să-i susţină cea mai mare parte din greutate. Lacrimile îi curgeau netulburate, iar Johnny l-a văzut cum încerca să sape o groapă pentru sicriu. Stătea sprijinit în piciorul bun şi îl folosea pe cel vătămat să apese pe lopată, dar durerea îi schimonosea chipul. Şi-a mutat greutatea pe celălalt picior, însă glezna i-a cedat. A căzut.

Apoi s-a ridicat iar.

A încercat din nou.

Johnny a deschis poarta şi a intrat în cimitir. La trei-patru metri depărtare, Freemantle era cu totul absent. Johnny a riscat şi a aruncat o privire spre sicriu. Era mic, ca de copil. S-a apropiat şi Freemantle a ridicat privirea. Ochii lui umezi au sărit de la chipul lui Johnny la locul golaş de pe pământ. A făcut un pas împleticit, a ridicat lama lopeţii, apoi s-a chircit iar la pământ. Johnny a văzut tristeţea, suferinţa, murdăria şi sângele, precum şi ceva ce arăta ca o bucată de lemn înfiptă într-o parte.

— Opreşte-te, i-a strigat Johnny.

Freemantle a făcut ce i s-a spus, apoi a ridicat o mână cu palma în sus. A făcut semn către locul unde râcâise în pământ şi în cele din urmă s-a uitat spre pistol. L-a privit multă vreme, ca şi când nu şi-ar fi dat seama ce era şi de ce stătea îndreptat spre pieptul lui. Când a vorbit, cuvintele i-au ieşit greoi, împleticite.

— Ai venit să mă ajuţi?

— Poftim?

— I-am cerut ajutor, dar nu vrea să-mi vorbească.

— Cine?

— Ţie îţi vorbeşte?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Cicatricile i s-au schimonosit pe obraz. Unul dintre ochi avea în centru un cristalin lăptos.

— Nu pot face groapa.

Johnny a mai riscat încă o privire, de data asta spre zid. Jack a scuturat din cap, iar Johnny s-a uitat spre sicriu.

— îţi aminteşti de mine? încuviinţare.

— Fugeai şi eu te-am prins.

— De ce?

— Aşa mi-a spus Dumnezeu.

— Dumnezeu ţi-a zis să mă prinzi?

încă o încuviinţare.

— De ce?

— N-a spus.

— Johnny!

Era Jack, dar Johnny l-a ignorat.

— Ce altceva ţi-a mai spus Dumnezeu?

— Ea e fetiţa mea.

Freemantle a arătat spre sicriu. Pe chipul său desfigurat, lacrimile se adunau, apoi cădeau.

— Nu pot săpa groapa.

Johnny s-a mai uitat încă o dată la Jack.

Apoi a lăsat arma jos.

Capitolul treizeci şi şase

Cross conducea cu îndemânare, străbătând periferiile oraşului, apoi apucând-o spre nord. Hunt s-a uitat la cartierele care treceau pe lângă ei, apoi la zona oarecum industrială. Nu se gândea la descoperirea maşinii lui David Wilson, ci la cele şapte steguleţe şi la Alyssa Merrimon. Nu putea să scape de gândul la ea, în pământul acela jilav. Tânăra ei viaţă se terminase, familia îi fusese distrusă. Apoi gândurile i-au coborât şi în iadul personal: un an de nopţi nedormite şi de agonie, 12 luni de eşecuri, propria familie distrusă. Trecuse atâta timp şi el nu fusese în stare să renunţe. Ce era serviciul? Ce era personal?

Când i-a sunat telefonul, s-a uitat la numele de pe ecran şi i s-a părut aproape profetic.

— Bună, Katherine.

— Vreo veste despre Johnny?

Vocea nu-i suna deloc bine.

— Nu. Nimic.

— Ar fi trebuit să sune până acum. Johnny ar fi sunat.

— Avem echipaje care-l caută. E un puşti deştept. O să-l găsim.

A făcut o pauză, dându-şi seama că este şi Cross în maşină.

— îmi pare rău că n-am putut trece să-ţi spun personal. Ar fi trebuit, dar...

— Johnny ar fi trebuit să sune până acum.

— Katherine?

în voce i se simţea îngrijorarea. Ea şi-a dat seama imediat.

— Am avut o noapte proastă, a spus ea.

— Eşti bine?

— Acum sunt mai bine, dar am nevoie de băiatul meu

acasă.

— O să-l găsim, a asigurat-o Hunt.

Ea a ezitat, iar când a vorbit din nou, avea vocea ca o boare.

— Dacă-mi promiţi, o să te cred.
Hunt şi-a dat seama de disperarea subînţeleasă din vorbele ei. A închis ochii şi şi-a imaginat-o în casa aceea. Stătea pe patul lui Johnny, muşcându-şi buza cu dinţii ca de porţelan. îşi ţinea respiraţia şi stătea cu degetele încleştate, bătând din genele lungi şi negre, conturate pe pielea de sub ochi.

— Promit, a spus Hunt.

— Jură.

— O să-l găsim.

— îţi mulţumesc, domnule detectiv.

Şoapta i s-a transmis prin legătura telefonică.

— îţi mulţumesc, Clyde.
A întrerupt convorbirea, iar Hunt a închis telefonul. S-a frecat la ochi şi a simţit nisip sub pleoape.

Cross a depăşit o maşină, apoi a revenit pe dreapta.

— Mama lui Johnny?

— Da.

Au mers mai departe, lăsând în urmă cartierul de afaceri, şi au pătruns în zona rurală. Cross ţinea o mână sigură pe volan. Şi-a dres vocea.

— Ar trebui să ştii că umblă zvonuri.

Hunt l-a privit ţintă.

— La secţie, a continuat Cross. Vorbeşte lumea.

— Ce zvonuri?

— Că tu crezi că Burton Jarvis era combinat cu un poliţist. Legat cumva de toţi copiii ăia morţi. Poate şi de Alyssa Merrimon.

— Zvonurile pot fi ceva periculos.

— Zic şi eu...

— înţeleg ce zici.

Pe sub cauciucuri s-au mai scurs încă 100 de metri. Când a vorbit din nou, Cross a rostit cuvintele cu prudenţă.

— Comandantul le-a spus celor de la birou să nu te lase deloc în preajma dosarelor de personal. Pe tine. De acolo au pornit zvonurile. M-am gândit că ar trebui să ştii.

Hunt a privit iarba şi cerul. S-a gândit la multe moduri în care i-ar fi plăcut să-l pedepsească pe comandant.

— Avem pe cineva la maşina lui David Wilson?

— E în afara oraşului, aşa că a trebuit să-l implicăm pe şerif. Este acolo unul dintre adjuncţii lui. Ştie foarte bine că nu trebuie s-o atingă.

— Sper să ai dreptate.

— Nu mai avem mult.

Vehiculul era o Toyota Land Cruiser ultimul model, neagră. Era înclinată, căzută cu botul într-o viroagă pietroasă, sufocată de tufişuri, adâncă probabil de vreo nouă metri. Avea remorca ataşată încă, deşi se răsucise într-o parte şi venise peste plafonul maşinii.

— A fost cineva acolo, jos?

Adjunctul a negat din cap.

— Şeriful a spus să cooperăm, aşa că asta fac. N-a fost nimeni acolo.

Hunt a cercetat din priviri coborârea. Erau doar pietre desprinse şi un strat subţire de pământ. Pe buza viroagei creşteau copaci, ierburi şi tufişuri.

— Ai o frânghie în portbagaj, Cross?

— Da.

— Adu-o încoace.

Hunt a legat frânghia şi a aruncat-o pe pantă. A coborât împreună cu Cross, alunecând cu tălpile pe stratul de argilă. Hunt a ajuns jos primul. O panglică de apă şerpuia prin albia mocirloasă şi intra sub maşină. Plafonul se prăbuşise sub greutatea remorcii, iar partea din faţă era distrusă, cu vopseaua zgâriată pe ambele părţi. Pe parbriz se întindeau crăpături ca o pânză de păianjen.

— Nu atinge nimic.

Cross s-a uitat pe geam.

— Cheile sunt în contact.

S-a răsucit.

— Şi este încă în viteză.

Hunt a folosit o batistă să deschidă uşa pasagerului. Dinăuntru a năvălit căldura. Miros stătut de maşină. Pielea de pe scaune căpătase lustru de uzură. Spătarul banchetei din spate era coborât, iar zona de bagaje gemea de echipamente pentru căţărare. Hunt a văzut o jachetă de motociclist şi nişte bocanci plini de noroi. în spatele scaunului şoferului era înghesuită o canistră de benzină. Nicio urmă de sânge de la vreun accident.

— Pare că a împins-o cineva aici.

— Un loc bun pentru aşa ceva, a comentat Cross.

Hunt a folosit aceeaşi batistă pentru a deschide torpedoul. Cu un pix, a dat hârtiile la o parte, apoi l-a închis. A cercetat podeaua, apoi s-a uitat sub scaune.

— Salut, a spus el.

— Ce e?

Hunt a întins sub scaun creionul şi a scos un tub de cartuş. S-a îndreptat de spate şi Cross s-a apropiat să vadă.

— Patruzeci şi cinci.

Hunt a scos din buzunar o pungă pentru probe şi a strecurat cartuşul înăuntru. A ridicat-o în lumina filtrată.

— Hai să chemăm nişte oameni încoace.

Hunt şi Cross au aşteptat să ajungă tehnicienii, stând pe acostamentul cu pietriş şi privind vehiculul lovit. Au trecut 20 de minute până să apară două dube şi patru tehnicieni de la criminalistică.

— Vreau s-o cercetaţi acolo unde e. Amprente, fibre. Orice puteţi face aici şi acum vreau să faceţi. Timpul e o problemă. Când terminaţi, o puteţi

remorca de acolo, s-o luaţi în custodie.

Tehnicianul principal s-a uitat atent la vehicul, apoi la pantă.

— Vorbeşti serios?

— Aveţi o frânghie. O să vă descurcaţi.

Hunt a privit spre cer şi a văzut norii negri care se ridicau dinspre

sud.

— Doar s-o scoateţi de-acolo înainte să vină ploaia. Nu mai vreau încă o zi ca data trecută.

Hunt i-a privit pe tehnicienii care trecuseră la treabă, apoi l-a sunat pe Yoakum şi l-a pus la curent.

— Este un pas important, a spus Yoakum.

— Acolo cum mai e?

— Doctorul Moore a confirmat încă un cadavru.

-Şi?

— Tot un copil. Dar nu Alyssa Merrimon.

Hunt a încercat să-şi relaxeze degetele.

— Vine ploaia.

— Ştiu. Au zis că în trei ore, poate patru.

— Vreun ziarist?

— încă nu.

Hunt s-a uitat spre Toyota distrusă, încercând să-şi dea seama unde ar fi mai util. Tehnicienii criminalişti periau maşina.

Legistul se ocupa de cadavre.

— Am senzaţia că ne scapă ceva.

— Să mori tu.

— Ceva evident.

— Ce-ai de gând? a întrebat Yoakum.

— Rămâi pe loc. Vin spre tine, a încheiat el conversaţia.

Din viroagă s-a ridicat o voce.

— Domnule detectiv!

Tehnicianul stătea pe fundul râpei, lângă portiera deschisă din dreptul şoferului. Hunt a strigat spre el:

— Da.

— Pare că urmele din maşină au fost bine şterse.

A arătat spre interior.

— Volanul e curat, la fel şi mânerul uşii şi

schimbătorul de viteze. Tehnicianul a ridicat din umeri.

— Cred că e curăţată.

— Dar tubul de cartuş?

Tehnicianul a întins un deget în direcţia dubei.

— Cartuşul e la Michaels.

Hunt s-a întors spre maşini. Uşile din spate ale primei dube erau larg deschise şi se vedea echipamentul montat înăuntru, pe o măsuţă fixată în perete. Unul dintre tehnicieni pusese cartuşul gol pe un şerveţel alb, curat.

— Michaels?

— Doar o secundă.

Apoi şi-a văzut de treabă. Când s-a ridicat, a spus:

— Avem o amprentă.

Hunt l-a lăsat pe Cross în stradă şi s-a întors la Jarvis chiar când legistul începuse să sape după al treilea cadavru. Yoakum stătea într-o parte, cu mâinile în şolduri şi cu buzele strânse. Era un bărbat masiv, însă în râpa mocirloasă şi jilavă, plină de umbre, arăta mărunt şi deprimat.

— Numărul trei, a spus el.

Hunt s-a uitat spre cei doi saci deja pregătiţi pentru transport. Păreau turtiţi şi aproape fără conţinut.

— Hai să plecăm de-aici.

S-a întors, dar Yoakum nu l-a urmat. Se uita ţintă spre saci, la potenţialele morminte unde existau încă trupuri care trebuiau deshumate.

— Cineva ar trebui să moară pentru asta, a spus Yoakum.

Hunt s-a dat înapoi. în toţi anii în care lucrase cu Yoakum, nu văzuse niciodată vreo crăpătură în armura lui. Yoakum era brutal de eficient. Yoakum spunea bancuri. Nu-şi arăta sentimentele.

— Cineva a murit deja, i-a răspuns el.

Faţa bărbatului era formată doar din unghiuri în lumina pădurii.

— Crezi că Jarvis era singurul implicat în toată treaba

asta?

— Nu ştiu.

— Sunt doar nişte copilaşi.

— Haide, John. Hai să ne facem treaba.

Yoakum a clătinat din cap; Hunt ştia la ce se gândeşte.

Cineva ar trebui să moară.

Au urcat cu greu dealul şi au ieşit din pădure. Pe drum erau oprite, cu motoarele la ralanti, două dube de la ştiri. Erau parcate oblic, lângă maşinile de poliţie şi duba legistului. Yoakum le-a văzut primul.

— Oamenii cu filmarea, a spus el.

— Rahat.

Comandantul le lăsase în stradă doi poliţişti de patrulă. Erau acolo, cu braţele desfăcute, încercând să ignore camerele şi microfoanele care le erau împinse în faţă. Când l-au zărit pe Hunt, jurnaliştii au început să-i adreseze lui întrebări.

— Este adevărat că aţi găsit şi alte cadavre?

— Nu comentez.

— De ce a venit şi legistul?

Hunt şi Yoakum au trecut pe lângă poliţiştii în uniformă. Hunt a ridicat vocea.

— Să nu treacă nimeni de voi, a spus el.

— Domnule detectiv Hunt – era reportera de la Channel Four. Domnule detectiv...

Hunt a refuzat să se oprească. S-a îndreptat spre maşină, iar reportera s-a ţinut scai de el, cu echipa de filmare pe urme.

— Este adevărat că-l căutaţi pe Johnny Merrimon?

Hunt s-a întors, nesigur şi dintr-odată furios. Ea a împins microfonul în faţă, stând în profil pentru cameră, cu ochi strălucitori şi nerăbdători.

— Este adevărat că a dispărut?

Hunt a privit în spatele ei. Pe drum venea încă o dubă de

televiziune.

— Nu comentez.

A întins mâna spre portieră şi a deschis-o.

— Dar ce puteţi spune despre acuzaţiile că poliţia a avut legătură cu Burton Jarvis?

— Ce-ai spus?

Reportera a repetat întrebarea, iar Hunt a simţit cum se albeşte la faţă.

— Adu mai multe echipaje aici, i-a spus el lui Yoakum. Tu – şi a arătat spre reporteră – vii cu mine.

Zâmbetul femeii s-a lăţit şi a gesticulat spre echipă.

— Doar tu, a spus Hunt.

N-a aşteptat răspuns. A înaintat câţiva metri în lungul drumului, ştiind că reportera îl va urma. Când s-a întors, a dat peste ea, la trei paşi în spate, coafată şi dichisită fără reproş, într-un pulover strâmt, roşu. După ea au ajuns şi trei membri ai echipei de filmare, care au început să se pregătească.

— De ce mi-ai pus întrebarea aia?

Reportera nu a dat înapoi.

— E adevărat?

— Nu pot face comentarii despre anchetele în desfăşurare. De ce mi-ai pus întrebarea aia?

— îmi protejez sursele.

A ridicat bărbia perfectă şi şi-a pus palmele peste gură.

Hunt s-a aplecat spre ea.

— în locul tău, m-aş abţine să răspândesc zvonuri de

genul ăsta.

A privit-o ţintă în ochii albaştri şi flămânzi.

— Este contraproductiv.

— Atunci îl dezminţi?

Hunt s-a gândit la însemnările lui Johnny Merrimon, la ordinul comandantului în legătură cu dosarele angajaţilor, la cătuşele de poliţie folosite pentru a o ţine captivă pe Tiffany Shore. S-a gândit la breakul închis la culoare, parcat în apropiere de locuinţa lui Katherine, la pisica mutilată, cu vertebrele rupte. Ameninţarea care ar fi trebuit să-l reducă pe Johnny la tăcere.

— Sursa ta se înşală.

— Pot să te citez cu asta?

— Poţi să ţi-o tatuezi şi pe frunte.

Hunt s-a îndepărtat, însă reportera a venit după el. Când i s-a alăturat din nou lui Yoakum, lângă ei a oprit o altă dubă. Era de la biroul medicului legist şef din Chapel Hill.

Reporterii au început să se agite, strigând întrebări.

Echipele de filmare erau grămadă pe ei.

Hunt a sărit la volanul maşinii şi Yoakum s-a aruncat pe locul de lângă el. Motorul enorm a pornit şi Hunt a aşteptat ca reporterii să-i facă loc, apoi a ţâşnit în viteză. Yoakum şi-a dat seama de starea lui de spirit.

— Ce e?

— Au aflat despre Johnny.

— De unde?

— Ştiu că s-ar putea să fie implicat

şi un poliţist.

— Ce mama dracului?

Hunt a rămas cu ochii la drum.

— Cineva vorbeşte.

Capitolul treizeci şi şapte

Yoakum l-a urmat pe Hunt în secţia de poliţie. Când au intrat în birou, oamenii s-au oprit din lucru. S-a lăsat tăcerea, iar Hunt a trecut printre privirile aţintite asupra lui, prin atmosfera teribil de încordată, urmat îndeaproape de Yoakum. Au intrat în biroul lui Hunt şi Yoakum a închis uşa.

— Asta chiar a fost ciudat.

— Nu-i poţi învinui. Court TV este parcată pe strada principală.

Yoakum s-a uitat prin fereastra pătată, iar barbişonul lui părea de un blond aproape alb în lumina murdară.

— Nu despre asta era vorba.

— Nu? în câteva ore, am trecut de la răpire la omucideri multiple. Avem copii morţi şi presă naţională. Oamenii vorbesc şi sunt speriaţi. Noi doi suntem băgaţi rău în rahatul ăsta. De ce nu s-ar holba?

— Sunt două motive.

— Serios?

Hunt era furios şi frustrat, dar Yoakum a refuzat să dea înapoi.

— A fost din cauză că urmărim un poliţist – pe unul dintre ei – şi din cauză că tu te duci în jos.

— De ce să mă duc în jos?

— Johnny Merrimon.

De data asta, Hunt a fost cel care s-a uitat pe fereastră.

— N-a zis nimeni nimic...

— O să zică dacă puştiul nu se arată curând. Acum e şi presa implicată. Ştiu că a dispărut. Până la urmă îşi vor da seama că ai ţinut la distanţă Asistenţa socială şi toată lumea ştie despre tine şi mama băiatului.

— Nu-i nicio ştire acolo.

— N-ai decât să crezi tu, eu n-o cred. Oricum, nu contează. A fost decizia ta să-l fereşti pe Johnny de Asistenţa socială. Motivele n-o să mai conteze dacă i se întâmplă ceva. O să te crucifice.

— Cred că te înşeli.

— Pentru că tu îl ştii pe puşti. Ceilalţi nu-l ştiu. Ei ştiu doar că avea o viaţă de rahat. Ei ştiu că şi-a pierdut sora geamănă şi tatăl. Ei ştiu că maică-sa şi- o trage pe bani şi ştiu ce au citit în ziare. Ai văzut fotografiile. Johnny arată de parcă şi-ar fi pierdut minţile şi orice om sănătos la cap l-ar închide, pentru propria protecţie.

— în loc să ce?

— în loc să-l încredinţeze unui cretin, unui unchi agent de pază care nu-i în stare să-şi vadă nici de el. Fir-ar al dracului să fie, Clyde, tu chiar nu vezi? în cazul în care puştiul păţeşte ceva, nu există nimic care să justifice raţional hotărârile tale. O să se asigure Ken Holloway. Ca şi comandantul, presa şi procurorul general.

Yoakum a ridicat un deget aspru, bătătorit.

— Mai bine te-ai ruga să se întoarcă băiatul ăla teafăr şi

nevătămat.

Hunt a cercetat chipul prietenului său. Arăta bătrân şi zbârcit.

— John, îngrijorarea nu ţi se potriveşte deloc.

— Mă aştept la ce e mai rău şi ce e mai rău rareori te dezamăgeşte. Ştii şi tu. De aia nu m-au afectat 30 de ani de porcării de-astea.

— Şi cazul ăsta?

Hunt a simţit ceva diferit la prietenul lui, furia adunată în el.

O pauză.

— Cazul ăsta e diferit.

— Pentru că e vorba de copii?

— Pentru că nici toţi împreună nu sunt cât mine. Şi pentru că toată chestia asta se petrece de ani buni în curtea noastră. îţi spun, Clyde. Nu m-am mai simţit niciodată aşa.

— în ce sens?

— Cineva trebuie să moară. Pentru asta...

Chipul lui Yoakum s-a întunecat, iar el a ridicat vocea şi a împuns cu degetul în birou.

— Cineva trebuie să moară.

— Vorbeşte mai încet.

— Este adevărat.

— Din câte ştiu eu, în Carolina de Nord încă există

pedeapsa cu moartea.

— Avocaţii apărării.

Cum a spus-o Yoakum, părea ceva murdar şi pervers.

între ei s-a aşternut liniştea şi, când a vorbit din nou, Hunt a rostit cuvintele pe ton scăzut.

— Dar dacă Johnny are dreptate? Dacă există un poliţist implicat în cazul Burton Jarvis? Dacă-l proteja un poliţist? Dacă-l ajuta?

— în niciun caz.

— Şapte copii...

— Pur şi simplu nu văd cum.

— Cineva vorbeşte cu presa, John. Dacă-aş fi poliţist corupt şi aş vrea să obstrucţionez o anchetă, ăsta ar fi un punct de plecare bun: răspândesc zvonuri şi provoc scandal, ca să-i distrag pe ăia care mă caută.

Yoakum a stat să se gândească.

— Să spunem că există un al doilea făptaş, cineva implicat alături de Jarvis, cu copiii ăştia. Johnny ar putea să-l identifice?

— Poate. Nu vrea să stea de vorbă cu mine.

— Dar Tiffany Shore?

— N-avem motive să credem că în răpirea ei a fost implicată o a doua persoană, dar ar fi posibil. Acum este sedată, mai mult sau mai puţin cataleptică. Totuşi, medicii au speranţe. Poate mâine.

— Este păzită?

— Nu.

— Poate ar trebui. Dacă e vorba despre un poliţist.

— Poate ar trebui.

Hunt a coborât privirea spre birou. Dosarul Alyssei stătea pe un colţ, chiar alături de cel al lui Tiffany Shore. L-a deschis la prima pagină şi a văzut poza fetei, ochii ei negri şi părul brunet, chipul acela care semăna atât de mult cu cel al fratelui ei geamăn.

— Oare este posibil? Să fie unul dintre noi?

— întunericul este un cancer pentru inima omului, Clyde. Ştii că eu aşa cred.

Hunt a ridicat şi a doua copertă şi a studiat trăsăturile delicate ale lui Tiffany Shore. A atins mai întâi o fotografie, apoi pe cealaltă.

— Nu pot să stau aici degeaba.

— Poftim?

— Nu trebuie să fii şi tu implicat.

— în ce? a întrebat Yoakum, însă Hunt l-a ignorat.

A plecat din birou şi a apucat-o pe holul îngust care ducea în spatele clădirii. Oamenii s-au uitat la el, apoi şi-au ferit privirea, după care a rămas în sfârşit singur pe culoar. A ieşit furtunos pe uşa de incendiu şi a început să coboare scările, sărind două trepte deodată. Subsolul avea podea de ciment şi uşi metalice care dădeau în culoarul principal. Magazia. Camera cu probe. O încăpere mică, în spate, adăpostea dosarele personalului din departament. Poliţişti. Personal auxiliar. întreţinere. Actele erau păstrate în dulapuri încuiate, în spatele unei uşi neîncuiate.

Mişcându-se rapid, Hunt s-a oprit o singură dată, ca să apuce un extinctor pe care l-a smuls din suportul din perete. Camera cu dosare avea 2,5 metri pe trei metri şi podea de ciment, bine frecată şi albă sub lumina fluorescentă. Dulapul care-l interesa era chiar pe mijlocul peretelui din spate. Hunt a ochit lacătul sertarului de sus. Era ieftin. Avea să cedeze.

A ridicat extinctorul, dar s-a oprit când l-a auzit pe Yoakum în

spatele lui.

— Ţi-am zis să nu te bagi.

— Nu.

Yoakum a închis încet uşa.

— Nu asta ai zis.

Hunt s-a uitat din nou spre lacătul sertarului, ezitând.

— Haide, dă-i drumul, l-a încurajat Yoakum.

Hunt a întors insesizabil capul, privindu-şi partenerul cu un singur ochi. Yoakum se înroşise la faţă, iar luminile fluorescente îi aprindeau steluţe în ochi.

— Dă-i drumul, a repetat Yoakum. Dă-l dracului pe comandant. Dă-o dracului de ierarhie.

Hunt a lăsat extinctorul, iar Yoakum a venit în spatele lui, aproape.

— Fă-o pentru Alyssa.

— Mă provoci?

— Fă-o pentru Johnny. Fă-o pentru maică-sa.

— Ce faci, John?

Yoakum s-a apropiat şi mai mult.

— îţi amintesc diferenţa dintre a-ţi face meseria şi-a o lua în nume personal.

— Câteodată, meseria devine personală.

Hunt l-a privit fix pe partenerul lui până când acesta a făcut un pas înapoi.

— Nu încerca să mă manipulezi.

înainte să apuce Yoakum să răspundă, uşa de la hol s-a deschis

şi a intrat o funcţionară tânără, care s-a oprit când i-a văzut. Privirea ei a înregistrat extinctorul din mâinile lui Hunt şi tensiunea dintre cei doi bărbaţi.

— Mă întorc mai târziu, a spus ea răsucindu-se pe călcâie.

în tăcerea aşternută brusc, Yoakum a ridicat degetul mare şi arătătorul, între care era o distanţă mai mică de doi centimetri.

— Câteodată e uite atât de puţin, futu-i.

— Poftim?

— Să fii dat afară pentru o tâmpenie.

S-au pironit cu privirea secunde lungi, apoi Hunt, încă furios, s-a întors să iasă pe culoar. A trântit extinctorul la loc în suportul lui şi, când s-a întors să plece, Yoakum îl aştepta.

— Să nu mă urăşti doar pentru că sunt grozav, i-a spus el, iar Hunt a simţit cum i se ia o greutate de pe umeri.

— De ce-ar fi crezut Johnny că era vorba despre un poliţist? a întrebat Hunt.

— Poate pentru că asta şi era?

— De ce ar crede un puşti despre cineva că e poliţist? Ce l-ar face pe un băiat de 13 ani să creadă aşa ceva? O insignă? Ceva ce a zis tipul? Ceva ce a făcut?

Hunt s-a jucat cu cătuşele atârnate la brâu.

— Cătuşe? O armă?

— O uniformă?

Au stat acolo, în mirosul de ciment umed, ca să se gândească. Johnny era un puşti ciudat, însă avea instincte bune şi era isteţ. Asta părea să nu priceapă nimeni. Dacă Johnny a crezut că este implicat un poliţist, trebuie să fi avut un motiv serios. Hunt a încercat să-şi imagineze scena: beznă, doi bărbaţi într-o casă mizerabilă, Johnny la fereastră...

— Ai citit reclamaţiile pentru plăcuţele furate? a întrebat Hunt.

— Poftim?

— Plăcuţele de înmatriculare.

— Le-am citit. Şi ce?

— Oricine ar fi cel pe care l-a văzut Johnny acasă la Jarvis, omul ăla folosea plăcuţe de înmatriculare furate. Despre trei dintre ele ştim deja. Din cele trei furate, proprietarul uneia dintre ele habar n-avea când sau unde a pierdut-o. Ceilalţi doi păreau destul de siguri că ştiu.

Undeva, în adâncurile minţii lui Hunt s-a produs un declic, iar Yoakum l-a observat.

— Ce e?

— Două dintre plăcuţe au fost furate de la maşini parcate la mall.

— E un loc bun să furi aşa ceva.

— La fel sunt şi aeroportul, spitalul sau o duzină de alte centre comerciale.

Privirile li s-au întâlnit şi s-au gândit amândoi la acelaşi lucru, simultan. Cătuşele. Armele. Uniforma.

Agenţii de pază.

Capitolul treizeci şi opt

Johnny săpa în ţărână. A simţit cum se întind copcile, dar n-a băgat în seamă durerea. Făcea toate astea cu un motiv. Asta şi-a spus în sinea lui. Şi şi-a tot repetat. Levi Freemantle stătea acolo, cu gura uşor căscată şi cu o mână pe sicriul din scânduri de pin negeluite, cu ochii aţintiţi la Johnny şi la fiecare lopată de ţărână pe care o scobea din sol. A dat din cap când băiatul a găsit o piatră, a dislocat-o din pământ şi a aruncat-o.

— Mulţumesc.

Johnny abia dacă l-a auzit, dar nu mai conta aproape deloc. îl auzise deja de 20 de ori, mici ofrande care veneau pe măsură ce săpa. A dat din cap în semn de acceptare şi a săpat mai departe. Soarele cobora treptat, în vreme ce spre sud se adunau nori de furtună. Johnny s-a uitat la Jack şi i-a oferit lopata.

— Nu vrei să facem cu schimbul?

— Nu, mulţumesc, sunt bine.

Timp de zece minute, Jack stătuse cu arma ridicată. Când, în cele din urmă, o lăsase în jos, doar Johnny observase. Acum Jack stătea pe zidul de piatră, cu pistolul în poală. Alunga ţânţarii şi părea plictisit de moarte.

într-un fel, Johnny era bucuros că Jack refuza să sape. Johnny nu ştia nimic despre Levi Freemantle, nici de ce se afla aici şi nici cum murise fiica lui, dar înţelegea pierderea omului într-un fel în care Jack n-ar fi putut-o înţelege vreodată.

Aşa că săpa şi suferea. Se gândea la lucrurile pe care i le spusese David Wilson sub pod: Am găsit-o. Pe fata răpită. Johnny fugise panicat şi orbit de frică, înainte să apuce bărbatul să-i spună la ce se referea. însă Freemantle

ajunsese la el după aceea. Johnny a aruncat o privire spre bărbatul masiv, lopata a coborât şi s-a ridicat apoi plină şi grea.

El ajunsese după aceea.

Dacă Freemantle l-a găsit pe David Wilson în viaţă, atunci poate că i-a spus lui unde o găsise pe fată. Poate că Freemantle ştia.

Johnny a aruncat ţărâna, iar Freemantle a lăsat capul în jos.

Poate.

în timp ce săpa, Johnny a auzit cuvântul.

Poate.

După mai mult de o oră, două ciori s-au aşezat pe o creangă joasă a stejarului care se înălţa în mijlocul cimitirului. Johnny le-a observat doar pentru că Freemantle rămăsese nemişcat, apoi se aplecase deasupra sicriului. S-a uitat la păsările negre cu frică şi ură pe chip. Una dintre ele a coborât pe o piatră funerară, un gogoloi negru care şi-a întins aripile în ultimul moment. A înclinat capul spre coşciug, apoi şi-a zburlit penele uleioase ca să le ciugulească. Freemantle a sărit iute în picioare. S-a repezit spre pasăre împleticindu-se şi urlând. Jack a tresărit şi a ridicat arma.

Johnny era convins că erau şi nişte cuvinte în urletele alea, dar n-aveau niciun înţeles. Pasărea şi-a luat zborul spre un copac, iar Freemantle s-a întors în locul unde stătuse până atunci. S-a uitat lung spre pasăre, apoi a închis ochii şi şi-a făcut cruce.

Johnny s-a uitat la Jack, care a scuturat din cap, alb la faţă, şi a strâns arma ca de frica morţii.

în copaci s-au mai oprit două ciori, apoi alte trei. Johnny s-a

întors la treabă şi minutele s-au dilatat pe măsură ce vântul se înteţea tot mai tare. Pământul era afânat şi uşor de săpat, iar Johnny adâncea tot mai mult groapa. A ignorat durerea din mâini, pielea jupuită şi alunecoasă de sub care supura un

lichid limpede, cu miros dulceag. Şi-a ignorat durerea de spate, copcile întinse la maximum, sudoarea care-i înţepa ochii. Avea toată ziua să primească ce voia, aşa că a plănuit în felul acesta, cu cea mai bună abordare, cu întrebările pe care le va pune odată ce fetiţa uriaşului va fi în pământ.

Johnny i-a aruncat o privire lui Freemantle.

Lama lopeţii a muşcat pământul.

A săpat în pământul fierbinte şi nisipos, în timp ce norii de furtună se adunau peste copacii încărcaţi cu ciori.

Când Johnny a ieşit din groapă, soarele se zărea neclar dincolo de marginea furtunii. Vârfurile copacilor foşneau, iar în aer se simţea miros de ozon.

— Vine, a spus Jack.

Groapa nu era pe cât de adâncă putea să fie, dar avea dimensiunea bună şi forma corectă.

— Atâta am putut. Tot ce-am putut face.

— Am nişte frânghii, a zis Freemantle şi a făcut semn spre sicriu.

— în regulă.

Au mutat sicriul la marginea gropii. După aceea au trecut frânghia prin mânerele micuţe de metal şi l-au coborât. Arăta demn de milă în groapa nezidită, săpată fără pricepere. Au tras frânghiile cu un hârjâit şi Freemantle le-a strâns într-un colac,

cu mâini iscusite, dar încete.

— Aş vrea să fac singur ultima parte.

A plecat fruntea.

— în şopron e uscat, dacă vrei să te odihneşti.

Freemantle a ridicat privirea spre cerul jos, violet, spre frunzele care se colorau în argintiu.

— Nu-i plăceau deloc furtunile.

S-a întors, a ridicat lopata şi în burta norilor a pulsat o lumină galbenă.

— Fulgeră, a spus Johnny.

Dar uriaşul nu se grăbea. A aruncat în mormânt o mână de pământ.

Frunzele au foşnit în vânt.

— Fulgere căzute din cer[6].

A aruncat încă o mână de pământ peste sicriul fiicei sale. Vântul s-a înteţit. Jack ieşise deja pe poartă, dar Johnny n-avea nicio pornire să-l urmeze. Freemantle s-a uitat fix la sicriu, fără să se mişte.

— Dumnezeu vorbeşte cu vocea tăticului meu.

— Serios?

Freemantle a dat din cap drept încuviinţare.

— Nu cu cealaltă voce.

— Cealaltă voce?

— Aia, ca ciocolata uitată în soare. Dulce şi lipicioasă.

Greu de înghiţit.

A ridicat privirea spre furtună.

— Am auzit-o când s-au apropiat ciorile.

Freemantle a ridicat o piatră şi a aruncat-o spre ciorile aşezate pe ramurile joase ale stejarului. S-a apropiat, apoi a făcut o pauză lungă şi Johnny nu l-a presat. Omul era nebun de-a binelea. Johnny s-a uitat după Jack, dar băiatul nu se mai vedea.

— Mi-e frică de fulgere, a spus Freemantle.

A ridicat faţa spre furtună, dar n-a părut speriat, în ciuda a ceea ce spusese.

— Dumnezeu n-o să mai vorbească cu mine.

Suferinţa era aproape tangibilă. Pierderea.

— Stai un pic. Aşteaptă.

Johnny a luat lopata de la Freemantle şi s-a îndreptat spre stejar. Ciorile au cârâit zgomotos şi apoi şi-au luat zborul, iar Johnny a folosit lama lopeţii să decupeze un cerc în scoarţă.

— Ăsta ar trebui să te protejeze de fulger. Totuşi, funcţionează doar cele făcute în scoarţă de stejar. N-ar conta în cazul oricărui alt soi de copac.

Uriaşul s-a ridicat, solemn şi încordat, iar ochiul sănătos s-a mutat de la scoarţa cioplită spre băiat.

— Magie neagră.

— Nu.

— Cine zice?

— Celţii. Morţi de-acum. Morţi de multă vreme.

— Cum ştii că funcţionează dacă toţi celţii sunt morţi?

— Am citit undeva. Nu contează.

Freemantle a clătinat din cap, cu îndoiala întipărită pe chipul chinuit.

— Fulgere căzute din cer, a spus el din nou. Tot ce poţi

face este să te rogi la Dumnezeu să nu cadă pe tine.

A privit movila de pământ abia săpat.

— Ar trebui să aibă parte de câteva vorbe când aruncăm pământul peste ea. S-a răsucit cu chipul plin de speranţă şi de o încredere inexplicabilă.

— Ai o Biblie?

— N-am.

Johnny s-a simţit dintr-odată stânjenit.

— Dar ştiu câteva cuvinte.

Johnny nu a văzut niciun motiv să-şi aducă în discuţie convingerile pe tema asta, cel puţin nu aici, cu acest străin şi frica lui de ciori, fulgere şi voci de zahăr.

— O să le spun eu pentru tine.

O rafală de ploaie a şuierat în vârful copacilor. Chipul lui Freemantle s-a relaxat de uşurare la apropierea lui Johnny, care a simţit lângă el înălţimea uriaşului. Cicatricile erau încreţite şi cenuşii, iar în ochiul suferind lumina galbenă exploda în irizaţii. Johnny s-a gândit la nopţile lungi de citit din Biblie, la orele de rugăciuni fervente ale maică-sii şi la propria sa căutare a unui sens. Preţ de o clipă şi-a simţit mintea golită cu totul, apoi a spus singurele cuvinte pe care şi le mai amintea.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri...

Ploaia rece a căzut cu putere din văzduh.

— ... sfinţească-se numele tău.

Levi Freemantle şi-a îngropat fiica plângând.

Johnny a rămas în ploaie, aşteptând să lovească trăsnetul.

[6] Aluzie la cuvintele pe care se spune că le-a rostit Isus: diavolul a căzut din cer ca fulgerul. (N.t.)

Capitolul treizeci şi nouă

Hunt şi Yoakum aşteptau în holul de la primul etaj al unei clădiri înalte din centrul oraşului. Biroul lui Ken Holloway era la etajul cinci, dar recepţionera, o femeie cu faţa oţelită, trecută de 50 de ani, era destul de dificilă. Afară, ziua devenea tot mai întunecată cu fiecare minut care trecea. Gunoaiele ridicate de vânt se târau pe aleea betonată, apoi erau ridicate şi răsucite în aer.

— Nu avem nevoie de programare.

Hunt ţinea insigna în căuşul palmei.

Femeia şedea îndărătul unei recepţii masive din lemn de tec, pe care se afla, într-o parte, o centrală telefonică ale cărei butoane pâlpâiau roşu şi verde. Compania lui Holloway ocupa întreaga clădire. O privire aruncată spre totemul cu nume de firme arăta domeniul de activitate. Vânzări imobiliare, Dezvoltare, Construcţii comerciale, Consultanţă, Administrarea proprietăţilor.

Holloway deţinea centrul comercial, câteva dintre cele mai mari construcţii din centru, toate cele trei teatre, două terenuri de golf; şi asta doar aici, în oraş. Interesele lui de afaceri se întindeau în tot statul.

— Este o chestiune penală, a insistat Hunt. Mă pot întoarce în 20 de minute cu o citaţie sau un mandat.

A sunat telefonul şi femeia a răspuns. După ce a închis, le-a vorbit pe ton rece şi răspicat, cu o expresie de neînduplecat.

— Domnul Holloway este unul dintre cei mai buni oameni din acest oraş şi toţi cei de aici au văzut că-l hărţuiţi. N-o să fie puţini cei care vor depune mărturie împotriva voastră dacă asta faceţi şi azi.

Apoi masca a căzut şi le-a zâmbit.

— Domnul Holloway vă primeşte îndată.

A întins mâna.

— Liftul este în dreapta.

Au traversat pardoseala de marmură şi au intrat în lift. Yoakum a apăsat pe buton şi uşile s-au închis.

— încântătoare, a spus el.

— Cine, secretara?

— O bomboană de femeie.

Biroul lui Holloway ocupa aproape tot etajul. Hunt a văzut şi o sală de şedinţe, câteva birouri secundare, dar restul era un spaţiu deschis. Holloway stătea aşezat la birou. în partea dreaptă se afla avocatul; în stânga, un agent de pază înarmat. Trei pereţi de sticlă ofereau o privelişte largă asupra oraşului, incluzând cea mai mare parte din centrul care, de sus, părea mic şi întunecat. De la înălţime, furtuna se transformase într-un zid purpuriu şi negru, care se apropia cu repeziciune.

— Domnilor detectivi, a spus Holloway.

Hunt a păşit pe un covor oriental, spre masa de conferinţe care costa mai mult decât maşina lui. S-a oprit în faţa biroului. Zâmbetul lui Holloway era forţat şi i se albiseră vârfurile degetelor aşezate pe birou, în care îşi sprijinea toată greutatea.

— Vi-l amintiţi pe avocatul meu. Iar el este Bruce, a spus el, indicându-l pe paznic.

Hunt s-a uitat de sus la Bruce. Era un bărbat de culoare, înalt, la vreo 40 de ani. Avea uniformă apretată şi purta în piept o insignă aurie şi o emblemă corespunzătoare pe umăr. Pe chip nu i se citea nimic. Avea o armă semiautomată.

— Ai permis portarmă, Bruce?

— Are, a răspuns Holloway.

— Nu poată să răspundă când este întrebat?

— Nu.

— E om în toată firea.

— Nu cât timp lucrează pentru mine.
Hunt a ridicat din sprânceană spre Bruce, a lăsat capul într-o parte şi a ridicat din umeri.

— Investigăm o posibilă legătură între o chestiune de natură penală şi unul dintre angajaţii dumneavoastră. Ne trebuie numele şi dosarele de angajare ale tuturor agenţilor de pază, în special ale celor de la mall.

— Ce fel de chestiune penală?

— Am vrea numele.

Avocatul s-a aplecat peste birou.
— Mi-am sfătuit clientul să nu răspundă la nicio întrebare în lipsa unei hotărâri judecătoreşti care să-i ceară acest lucru.

Holloway a ridicat mâinile ca să arate că n-are de ales, iar Hunt şi-a îndreptat privirea spre avocat.

— Este decizia finală?

— Da, a răspuns avocatul.

— Vă veţi sfătui clientul să nu interfereze în niciun fel cu

ancheta noastră?

—　Desigur.

— Va trebui să nu pomenească nimănui despre această vizită. Ancheta este în desfăşurare.

Holloway şi-a afişat zâmbetul profesional.

— N-avem nimic de discutat în afara unei decizii judecătoreşti, domnule detectiv Hunt. Nici despre angajaţii mei, nici despre investigaţia dumitale sau despre alegerile neobişnuit de proaste pe care le-ai făcut. Nici despre Katherine Merrimon sau despre nenorocitul ăla de băiat al ei.

Hunt i-a susţinut privirea, apoi s-a răsucit pe călcâie.

— Oh, dar mai întâi, a adăugat Holloway, cred că ar trebui să ştii că mama lui Johnny a refuzat să mă mai vadă. A schimbat încuietorile. Istericale. Chestiile obişnuite.

Hunt s-a oprit, apoi s-a întors cu faţa spre Ken.

— Serios?

— în dimineaţa asta am completat hârtiile pentru evacuare. în 30 de zile o să ajungă în stradă.

— O să se descurce, a spus Hunt.

— Oare?

Vederea lui Hunt s-a îngustat până când n-a mai văzut decât zâmbetul unsuros al lui Holloway. A simţit cum îl trage cineva de haină şi şi-a dat seama că era Yoakum.

— Haide, Clyde.

Yoakum s-a întors, însă Hunt nu s-a clintit. L-a fixat cu privirea pe Bruce, apoi pe Holloway.

— Toţi agenţii tăi de pază sunt înarmaţi?

— N-am de gând să-ţi răspund la întrebări, cred că am fost destul de clar, a replicat Holloway.

Hunt l-a cercetat din ochi pe agentul de pază.

— Nici el n-o să-ţi spună nimic.

Bruce a rămas tăcut, cu privirea înainte; dar când Holloway a încetat să-l mai privească, a coborât un deget pe patul armei.

Avocatul a înclinat capul.

— Să aveţi o zi bună, domnilor detectivi. Secretara o să vă valideze cu plăcere cartelele de parcare.

Au traversat încăperea; tălpile pantofilor s-au cufundat în covor, apoi au ţăcănit sonor pe pardoseala de lemn. Uşile liftului s-au deschis şi s-au închis.

— Frumos birou, a comentat Yoakum.

Hunt a rămas tăcut, înfigându-şi unghiile în palme.

— Frumoasă privelişte.

Au trecut de secretara care i-a privit insistent; au ignorat-o. Văzută de pe trotuar, clădirea se ridica înaltă şi întunecată deasupra lor. Aerul era încărcat de electricitate, iar vocea lui Hunt părea să poarte în ea o energie brută similară.

— Ai văzut?

— Da.

— Agenţii lui au arme.

— Nu toţi.

— Cel puţin unul.

— Da.

— Unul dintre ei e înarmat.

S-au îndreptat spre maşină, iar vântul le-a umflat pantalonii, făcându-i să fluture. O uniformă, o insignă şi o armă. Un băiat de 13 ani putea să confunde cu uşurinţă o astfel de persoană cu un poliţist.

Simplu ca bună ziua.

Cât se poate de simplu.

* * *

Odată ajunşi la maşină, Yoakum a pus mâinile pe capotă. Hunt era de cealaltă parte, cu strada pustie în spate.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a început Yoakum. Şi nu vreau să-ţi ieşi din pepeni.

— Ce e?

— N-avem nevoie să vedem dosarele angajaţilor.

— Ar putea să ne ajute.

— Dar nu avem nevoie de ele.

Hunt a ridicat din umeri.

— Voiam să-l văd. Voiam să ştie că-l supraveghez.

— Nu e un motiv suficient.

— Probabil că ai dreptate.

— Atunci de ce am venit aici, până la urmă? De ce l-am implicat pe Holloway fară să fie nevoie? Ştiai că n-o să ne răspundă la întrebări. Te urăşte.

Hunt i-a întors privirea, cu ochi inexpresivi.

— Oh, rahat.

— Urcă, i-a spus Hunt.

S-au strecurat în maşină; vuietul vântului a încetat.

— O să-şi sune oamenii, a completat Yoakum. Ăsta-i e

felul.

Hunt a pornit motorul.

— Probabil că e chiar acum la telefon.

— Poate.

Hunt a băgat în viteză, s-a asigurat şi a demarat.
— I-ai întins o capcană, a continuat Yoakum. O să-şi sune oamenii şi tu o să-l acuzi de obstrucţionarea anchetei.

Hunt n-a spus nimic.
S-a îndreptat spre mall.

* * *

Construcţia era un monolit de ciment şi stuc. Placat cu lespezi, se înălţa mohorât pe cerul întunecat. Uşile de sticlă pâlpâiau în cenuşiu şi violet, pe măsură ce oamenii se grăbeau să iasă, ca să ajungă acasă înainte de venirea furtunii. Hunt s-a strecurat prin

aglomeraţie, îndreptându-se către intrarea

din spate. A virat după colţ şi câteva picături grele de ploaie au plesnit pe parbriz. Au trecut pe lângă pubele de gunoi, rampe de încărcare şi maşini vechi.

Erau la jumătatea laturii din spate a clădirii, când Hunt a apăsat cu putere frâna. A deschis portiera şi a ţâşnit afară înainte să apuce Yoakum să-l strige.

— Ce faci?

Dar Hunt era deja în mişcare.

— Doamnă? a strigat el la o femeie care stătea aplecată pe marginea exterioară a celei mai apropiate rampe de încărcare. Doamnă?

Femeia avea cam 60 de ani şi era încă atrăgătoare, cu părul de un alb- argintiu ajungându-i până la gulerul rochiei costisitoare. Hunt a afişat cel mai fermecător zâmbet al său.

— Bună ziua. Sunt detectivul Hunt.

A fluturat repede insigna.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez.

— Cu ce vă pot ajuta?

Era o femeie zveltă şi elegantă. Diamantul de la gât părea de cel puţin două carate şi autentic. Alţi stropi de ploaie au lovit asfaltul.

— Nu am putut să nu observ...

Hunt a gesticulat spre ceea ce ţinea femeia în mână.

— Ton.

Ea a înclinat capul, stânjenită. Conserva era tară capac, iar tonul dinăuntru se alterase. A făcut semn spre marginea rampei, unde abia pusese o cutie nouă.

— E o pisicuţă frumoasă foc. Nu suport s-o văd scotocind în pubele.

— Dar s-a plictisit de ton?

Hunt a arătat cu capul spre conserva alterată, irosită degeaba.

— N-am mai văzut-o de câteva zile.

— Cum arăta pisicuţa?

I-a văzut nedumerirea, şovăiala, aşa că i-a aruncat iar zâmbetul de zile mari.

— Dacă nu vă deranjează. Şi eu sunt iubitor de pisici.

Ea s-a luminat la faţă şi s-a apropiat.

— Era o tigrată cafenie, cu ochi aurii şi două lăbuţe albe.

A ridicat din umeri şi a zâmbit fermecător.

— Plină de viaţă, pur şi simplu.

Hunt a urcat pe rampă.

— Putem să inspectăm un pic magazinul?

— Nu înţeleg ce...

— Sunt nevoit să insist.

Magazinul vindea haine. Hunt şi Yoakum au verificat depozitul, apoi cabinele de probă. Femeile au ridicat privirea spre ei, speriate, dar Hunt le-a ignorat şi şi-a croit drum spre scările rulante.

— Clyde! Ia-o mai uşor!

în mall erau încă mulţi oameni, în ciuda furtunii iminente. Familii, copii – o avalanşă de culoare şi gălăgie.

— Clyde!

Hunt a străbătut mulţimea cu Yoakum pe urme.

— Ăsta e omul nostru.

— Care tip? Despre ce vorbeşti?

— E pisica de-acasă de la Johnny. Vărgată, cafenie, cu două lăbuţe albe. E omul nostru.

— Cine?

— Agentul de pază cu armă, oricare ar fi el.

— Poliţistul lui Johnny.

Hunt a urcat în fugă scara rulantă. A năvălit în zona de restaurante, a împins cu umărul un grup de clienţi şi şi-a croit drum spre uşa pe care scria PAZĂ. Era încuiată. Hunt a apăsat pe sonerie.

— Paza.

Hunt a recunoscut vocea.

— Steve. Sunt detectivul Hunt. Deschide uşa!

— E vreo problemă?

Hunt a izbit cu palma în metalul rece.

— Deschide dracului uşa!

Uşa s-a deschis şi Hunt s-a repezit pe scări, urcând două trepte deodată. Yoakum tropăia pe ciment în spatele lui. Au cotit pe palier, cu armele scoase. Steve i-a întâmpinat în capul scărilor, în faţa uşii întredeschise.

— Dă-te la o parte, Steve.

Au intrat în sala agenţilor de pază. Tipul gras supraveghea monitoarele, iar celălalt stătea în faţa geamului uriaş care dădea spre zona cu restaurante. Amândoi au tresărit, speriaţi. Niciunul n-avea armă.

Când a văzut armele, Steve a ridicat mâinile.

— Pfoai! Hei!

— în birou, a spus Hunt, apoi au observat uşa închisă şi ferestrele cu jaluzelele trase. Tu, a împuns Hunt cu degetul spre agentul care stătea în picioare. Stai jos!

Agentul s-a repezit la cel mai apropiat scaun. Hunt a dat din cap spre uşa biroului şi Yoakum s-a apropiat dintr-o parte. Steve părea năucit.

— E cineva înăuntru? a întrebat Hunt.

— Domnul Meechum? Tocmai a plecat.

— Cine este Meechum ăsta?

— Şeful.

Hunt i-a făcut semn lui Steve să se îndepărteze de uşă, apoi a privit spre Yoakum şi a început să numere de la trei. Uşa s-a deschis uşor şi au intrat în biroul gol.

— Aşa cum ziceam – s-a postat Steve în uşa deschisă. Domnul Meechum tocmai a plecat.

— Când?

— De cinci minute, poate.

— Descrie-l, i-a cerut Hunt.

— Nu ştiu. Şaizeci şi cinci de ani. Slab, dar puternic. Păr rar, nas paradit. Cam ticălos.

— Are armă? a întrebat Hunt. Poartă uniformă?

— De obicei se îmbracă în blugi. Şi cu un soi de cămaşă safari. Dar poartă pistol la brâu. Este singurul care are voie cu armă.

— De care?

— Ha?

— Arma. Ce calibru?

— Cred că 45.

Hunt şi Yoakum s-au uitat unul la altul şi au înţeles amândoi. La fel cu cartuşul găsit în maşina lui David Wilson.

— Dar cătuşe are? a întrebat Yoakum.

— Toţi avem.

— John!

Hunt a arătat spre masa din birou. Era veche şi ponosită, nimic special. Pe ea stătea un banc cu monitoare, legat la sistemul de supraveghere al mallului. Trei dintre monitoare transmiteau imagini din camerele îndreptate spre zona cu restaurante şi toate arătau acelaşi lucru: o masă cu fete mai mici, poate de 14 ani, poate mai puţin. Imaginea era mărită, iar Hunt vedea aparate dentare, gropiţe în obraji, începuturi de râsete, şuviţe de păr răsucite.

— E omul nostru.

Yoakum s-a aplecat să vadă.

— Nenorocitul dracului!

— De ce a plecat Meechum? a întrebat Hunt cu o certitudine îngrozitoare în suflet.

Steve nu a ezitat o secundă.

— A primit un telefon de la domnul Holloway. Nu ştiu despre ce au vorbit, dar chiar eu l-am dat la telefon.

— Când?

— Chiar adineauri. Fix înainte să ajungeţi voi aici.

— Steve, ne trebuie adresa lui Meechum.

— Nu-i ştiu adresa, dar ajungi pe jos în două minute.

— Cum aşa? a întrebat Hunt.

— Stă în spatele mallului. Câteva rânduri de buruieni, un şanţ, două, şi ai ajuns la uşa din spate a casei.

— Du-mă acolo, a spus Hunt.

— Acum?

— în secunda asta.

Steve şi-a umezit buzele şi a aruncat o privire nervoasă înjur.

— Pe bune?

— Da.

Mâna lui Hunt i s-a lăsat greu pe umăr.

— Pe bune.

Când a deschis uşa spre parcarea din spate, Hunt a simţit ploaia rece biciuindu-i faţa; cădea pieziş şi era aproape ca o ceaţă pe asfalt. Vizibilitatea era slabă, de parcă toată lumina ar fi fost sorbită din aer. Pe lângă ei a trecut

o maşină cu parbrizul aburit, cu ştergătoarele aruncând apa de pe geam în arcuri largi, cristaline.

— încotro? a ridicat vocea detectivul.

Steve i-a arătat cu degetul. Uşa grea s-a închis cu un pocnet în

spatele lui.

— Acolo. între copacii ăia.

Hunt a văzut copacii, doi cedri pitici răsărind din marginea unui şanţ, dincolo de parcare.

— E o cărare. Nu-i mult de mers.

— Trebuie să-mi arăţi.

— Ah, omule.

Steve s-a uitat în sus, la ploaie.

— O să ajung murat şi concediat.

N-a râs nimeni.

— Acum, a insistat Hunt.

Au ţâşnit pe caldarâmul inundat, s-au strecurat printre un Suburban parcat şi un Ford rablagit, cu folie de plastic lipită într-unul dintre geamuri. în spatele maşinilor, şanţul era deja inundat. Apele murdare cărau la vale ambalaje de fast-food, pungi de plastic şi cutii de ţigări. Cărarea, îngustă şi dreaptă, începea din dreptul copacilor şi străbătea ierburile înalte spre un teren viran. Mâna lui Yoakum s-a lăsat pe umărul lui Hunt.

— întăriri? a întrebat el, cu staţia radio ridicată în aer.

— Nu aşteptăm.

— Bine.

Yoakum a pus staţia în buzunar şi-a ridicat siguranţa pistolului.

— Nu-mi place să aştept.

— Care e casa?

Steve s-a aplecat spre stânga ca să vadă printre cei doi cedri pitici. Un rând de case micuţe se înşirau cu spatele la câmpul de buruieni. Hunt a văzut curţi înguste, grătare înghesuite şi câteva biciclete. Steve i-a arătat iar cu degetul.

— Vezi casa aia gri, cu o bicicletă roşie în curtea din

spate?

— Da.

— A treia casă din stânga ei.

Hunt a numărat spre stânga şi a văzut o fermă scundă, cu vopseaua scorojită şi o tufa moartă de ilice, într-un colţ. Nicio lumină. Nicio mişcare. I-a arătat-o şi lui Yoakum.

— Locuieşte singur? a întrebat Hunt.

— Aşa cred.

— Tu rămâi aici.

Hunt s-a consultat cu Yoakum.

— Eşti gata?

— Cum nu se poate mai gata.

Au sărit peste şanţ şi au apucat-o pe câmp încovoiaţi de spate, cu armele scoase, îndreptate în jos. Buruienile înalte îndreptau spre ei degete lungi şi ude. A bubuit un tunet. Cărarea era umedă şi alunecoasă.

S-au oprit în ultima parte unde mai aveau acoperire, înainte de

curtea golaşă ce înconjura casa lui Meechum. în aer se simţea un miros, o duhoare

chimică venită de niciunde.

Au parcurs în viteză ultimii cinci metri, apoi s-au lipit cu spatele de zid, sub cea mai mare fereastră. Apa se revărsa în valuri din jgheaburile înfundate. Mirosul de chimicale era şi mai puternic, de ceva ars. Hunt s-a uitat pe fereastră. Draperiile fuseseră trase, dar în mijloc rămăsese o deschizătură. Fereastra dădea în living, o încăpere întunecoasă şi murdară, cu mobilier vechi şi tavane joase. Covorul era galben-portocaliu, iar pereţii, îmbrăcaţi în lambriuri ieftine de pin. Meechum arăta exact cum îi descrisese Steve. Deşirat şi adus de spate, stătea aplecat peste computer, într-o cămaşă pătată de transpiraţie. în cămin erau îngrămădite CD-uri cuprinse de flăcări.

— Arde dovezi, a spus Hunt lăsându-se în jos şi îndreptându-se spre uşa din spate. Tu du-te la uşa din faţă. Intrăm în 60 de secunde.

Yoakum a pornit spre faţada casei şi l-a lăsat singur în ploaie pe Hunt, care a riscat încă o privire spre fereastra din spate. Meechum avea părul ciufulit sălbatic. L-a văzut împungând furibund tastele, apoi plesnind computerul în lateral, o dată şi încă o dată. Hunt nu a zărit toporul până când nu s-a întins Meechum după el. Stătea sprijinit de birou; avea mâner de lemn şi lama înnegrită de rugină, mai puţin în dreptul tăişului, care sclipea argintiu. Toporul s-a ridicat în aer, iar chipul lui Meechum a încremenit, cu buzele strânse şi cu ochii ficşi; apoi toporul a coborât cu un geamăt, sunet de plastic zdrobit şi de sticlă spartă.

Computerul.

Fir-ar al dracului.

Hunt s-a îndepărtat de fereastră şi s-a repezit spre uşă. A încercat clanţa. Era încuiată. S-a proptit cu umărul în lemnul ieftin şi şubred. Tocul uşii s-a spart sub greutatea lui, iar el s-a trezit în bucătărie, alunecând cu tălpile pline de noroi pe pardoseala de linoleum. A prins o oarecare mişcare dincolo de uşă şi s-a repezit spre living, cu arma scoasă.

— Poliţia! Poliţia, fir-ar să fie!

Carcasa computerului era spartă în partea de sus, iar Meechum stătea aplecat deasupra lui, cu toporul ridicat, încremenit la vederea pistolului aţintit spre el. Hunt i-a văzut panica din privire.

— Nici să nu te gândeşti.

Hunt s-a apropiat, menţinându-l în bătaia armei. încăperea duhnea a plastic ars.

Meechum a scuturat din cap, scoţând o limbă ca de şopârlă.

— Lasă jos toporul!

Hunt s-a uitat după Yoakum, apoi a auzit zgomot de sticlă spartă venind dinspre uşa din faţă.

— Lasă-l jos, a repetat el.

Chipul bărbatului s-a schimonosit. Pieptul i s-a umflat la vederea fumului negru care şerpuia din cămin. Hunt a văzut decizia conturându-se pe faţa lui Meechum, în aceeaşi clipă când la uşa din spatele lui s-a produs o uşoară agitaţie. Hunt a zărit o sclipire metalică şi pe Yoakum cu arma ridicată, dând buzna în cameră.

Toporul s-a ridicat, iar coloana lui Meechum s-a încovoiat pe spate.

— Nu! a strigat Hunt, însă era prea târziu.

Meechum a coborât toporul cu hotărâre şi Yoakum l-a împuşcat drept în inimă.

Trupul s-a prăbuşit cu faţa în jos, cu un mic spasm în două dintre degetele încovoiate. Hunt s-a repezit spre şemineu şi a scos discurile din foc. A apucat vătraiul şi a scotocit mai adânc, împrăştiind plasticul cuprins de flăcări în încercarea de a salva ce mai putea fi salvat. în cele din urmă, a ajuns şi Yoakum să-l ajute. Cinci discuri erau neatinse, alte 12, înnegrite de foc. Zece erau distruse tară speranţa că vor putea fi recuperate.

Hunt s-a dat înapoi. Avea încălţările înnegrite şi îl ustura gâtul. S-a uitat ţintă spre Yoakum, a cărui faţă era absolut inexpresivă.

— Chiar a trebuit să-l omori?

Yoakum a privit cadavrul.

— Se repezea cu toporul la tine.

— Se repezea la computer.

Pe chipul lui Yoakum nu se desluşeau nici scuze, nici regret.
— Am avut un unghi prost. Aveam vederea spre tine obstrucţionată. Nu mi- am dat seama dacă scoseseşi sau nu arma. Când am intrat eu, tocmai se pregătea să coboare toporul. Am crezut că pe tine te ţintea.

— Tare mi-aş dori să nu-l fi ucis.

— Aveam unghi bun.

Hunt a făcut o pauză, într-o tăcere deplină.

— N-am spus niciodată că nu.

— A fost justificată.
în încăpere se simţea tot mai puternic mirosul de sânge. Cu ochi mohorâţi şi sticloşi, Yoakum a băgat arma în toc.

— Miorlăitule, a spus el şi s-a răsucit pe călcâie.

întăririle au sosit cinci minute mai târziu şi, odată cu ele, şi comandantul; niciuna dintre întrebările care au urmat n-a fost simplă. Poliţiştii s-au îngrămădit în casă. Furtuna nu se oprise încă. Până la apus, cadavrul fusese deja luat, CD-urile puse în pungi pentru probe şi trimise la cel mai bun

specialist IT al departamentului. Comandantul i-a chemat în bucătărie pe Hunt şi pe Yoakum.

— Pentru ultima dată. Spuneţi-mi că ăsta e omul.

— Credem că era asociat cu Burton Jarvis.

— De ce?

— Plăcuţele furate. Pisica moartă de la mall. însemnările lui Johnny Merrimon...

— Nu-mi pomeni iar de însemnările puştiului ăluia.

— Descrierea lui se potriveşte, a insistat Hunt. Vârsta, înălţimea, culoarea părului. Am trecut deja de trei ori prin astea.

— Să mai trecem o dată.

Şi aşa au şi făcut. Hunt a explicat totul. Comandantul nu l-a întrerupt. Abia dacă a clipit.

— Am recuperat câteva CD-uri, a conchis Hunt. Şi hard-diskul pare intact. Ar trebui să ne spună mai multe.

Comandantul şi-a mutat privirea de la unul la altul.

— Vreau să mergeţi amândoi la secţie, a spus el. Vreau declaraţiile voastre, în afară de asta, nu vreau să spuneţi niciunul vreun cuvânt nimănui, nici iubitelor voastre, nici altor poliţişti – până finalizăm declaraţiile. E clar?

— Da.

Comandantul a arătat spre uşă.

— Declaraţiile. Acum.

— Eu sunt pregătit pentru o bere, a replicat Yoakum. Ce ziceţi să dăm declaraţiile mâine?

Comandantul nu părea deloc amuzat.

— Declaraţiile, a repetat el. De la amândoi. Separat. Apoi vă duceţi acasă şi dormiţi un pic. Mâine trebuie să văd cum să descurc futerea asta de icre.

— Futere de icre, a repetat Yoakum cu glas tăios.

— Tu cum i-ai zice? l-a întrebat comandantul, refuzând să dea înapoi.

— A fost o împuşcătură justificată.

Comandantul şi-a pus mâinile în şolduri şi a împins în faţă maxilarul moale, rotund.

— Un bărbat a fost împuşcat în propria casă. Aşa ar trebui, să fi fost justificată, fir-ar al dracului să fie.

Hunt a plecat cu maşina lui, însă Yoakum a primit ordin să plece cu un echipaj de poliţie.

— Nu-mi place deloc chestia asta, spusese el, însă înţelegeau amândoi situaţia.

Comandantul nu voia să-i lase să-şi discute declaraţiile pe drum spre secţie. Voia să le audă tară să fi fost repetate şi pregătite dinainte. Când a ajuns, Hunt nu l-a văzut pe Yoakum, ci a fost întâmpinat chiar de la uşă de un poliţist de la afaceri interne, pe nume Matthews. Acesta era nou-venit, aşa că Hunt nu-l ştia decât din vedere şi după reputaţie. Părea deştept şi o persoană decentă. Avea ochi deschişi la culoare, iar expresia gurii era dezaprobatoare; şchiopătând uşor, l-a condus pe Hunt spre o sală de conferinţe liberă. La început, întrebările au fost obişnuite, de genul celor puse după fiecare schimb de focuri, acum mai lungi decât de obicei şi mai detaliate pentru că împuşcătura fusese letală. Hunt a luat-o ca atare; mai trecuse prin aşa ceva.

După 30 de minute, întrebările au luat o întorsătură neaşteptată.

— Eşti prieten cu detectivul Yoakum, nu-i aşa?

— Suntem parteneri.

— Ăsta nu-i un răspuns, domnule detectiv.

— John Yoakum îmi este prieten.

— L-ai văzut vreodată pe detectivul Yoakum să tragă cu arma la mânie?

— Nu. Desigur că nu.

— A folosit vreodată forţa în mod excesiv?

— Câtă forţă foloseşti e o decizie de moment. Detectivul Yoakum a dat dovadă întotdeauna de o judecată impecabilă.

— în opinia ta?

— Da.

— Ca prieten.

— Ca detectiv principal în cazuri majore de crimă.

Hunt a simţit cum se încinge pe sub cămaşă.

— Ca poliţist cu 17 ani de experienţă. Am terminat?

— Mai am câteva întrebări.

— Atunci pune-le.

Matthews a bătut în masă cu vârful creionului şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Detectivul Yoakum a fost la tine în birou azi, ceva mai devreme?

— Da.

— Despre ce aţi discutat?

Hunt şi-a pierdut răbdarea.

— în ultima vreme am avut ceva subiecte de discuţie.

Matthews şi-a arcuit buzele, dar zâmbetul nu s-a văzut şi în ochii

lui.

— Desigur.

Creionul a bătut iar darabana în masă.

— Tiffany Shore. Copiii ucişi.
Parcă ar fi vorbit despre un traficant de iarbă sau despre instalarea unui radar.

— îţi mai dau exact un minut, a spus Hunt. După

aia, am plecat de-aici. Matthews s-a aplecat în faţă.
— Când era în biroul tău, detectivul Yoakum n-a spus cumva că trebuie să moară cineva pentru ce le-a făcut acelor copii?

Hunt nu a răspuns.

— A spus aşa ceva?

— Cred că am terminat aici, a spus Hunt şi s-a ridicat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Hunt şi-a păstrat un ton ferm.
— Ce s-a spus sau nu la mine în birou nu are nicio importanţă pentru ceea ce s-a întâmplat azi. Meechum avea un topor. Yoakum a făcut ce a crezut că trebuie să facă.

— Eşti sigur, domnule detectiv?

Matthews şi-a rezemat din nou scaunul de perete, iar Hunt a văzut că pe chipul lui nu era nici urmă de bucurie.

— Gândeşte-te bine.

Hunt a plecat de la secţie tară să schimbe o vorbă cu cineva. Când a ieşit pe uşă, ceasul arăta ora 7, iar afară tot mai ploua. S-a îndreptat amorţit spre maşină; în aerul închis şi jilav, mâinile lui au găsit singure volanul şi butonul de pornire. S-a uitat după echipele de la ştiri, dar n-a văzut pe nimeni. Poate din cauza vremii.

îi auzise cineva.

Cu toate că uşa biroului fusese închisă, cineva auzise ce spusese Yoakum.

A strâns volanul şi a reluat în minte evenimentele. Toporul era ridicat, Yoakum intra în cameră în clipa în care lama începea să coboare. Arăta la fel, dar părea diferit.

Sau chiar era diferit?

După un minut a sunat acasă, la fiu-său. Telefonul a ţârâit de şapte ori, apoi s-a auzit muzica din fundal. Hunt a încercat să-şi ascundă oboseala şi neliniştea.

— Bună, Allen!

— Ce e?

— Ai mâncat ceva în seara asta?

— Fumez iarbă şi mă uit la pornache. Ce-ţi pasă?

Hunt şi-a ţinut în frâu sentimentele.

— O să ajung şi eu acasă, în curând. Vrei să iau ceva?

L-a văzut pe geam pe Yoakum, care ieşea din secţie pe uşa din faţă. A aruncat o privire spre Hunt, apoi a ridicat o mână şi a simulat un pistol cu

degetele. Hunt i-a făcut semn cu farurile. Yoakum a apăsat pe trăgaciul imaginar şi s-a îndreptat spre maşina lui, la fel de indiferent faţă de ploaie cum fusese şi Hunt.

— Mâncare chinezească, a răspuns Allen, dar adu-o peste o oră.

Yoakum a deschis portiera, apoi a închis-o. Stăteau în câte un capăt al parcării. Cu faţa unul la altul.

— De ce peste o oră?

— Pentru că acum fac chestii.

Hunt se săturase de zidul dintre ei, de rezistenţa lui, de felul în care devenea zi de zi tot mai înalt.

Yoakum a urcat în maşina lui şi Hunt şi-a dat seama că a pornit motorul.

— Ce zici de un film după ce mâncăm? Cum făceam pe vremuri.

— Nu prea cred.

— Pur şi simplu?

— Da. Cam aşa ceva.

Yoakum a ieşit din parcare chiar când Allen închidea telefonul. A închis şi Hunt şi şi-a privit prietenul plecând. Ar fi trebuit să stea de vorbă, însă nu se simţea pregătit. Nu încă. Nici pe departe. Avea o oră la dispoziţie. Katherine era la doar zece minute depărtare. S-a gândit un pic, apoi a pornit maşina. A condus şapte-opt kilometri sub limita de viteză, cu maşina bine strunită pe drumurile alunecoase, dar, pe măsură ce se apropia de marginea oraşului, s- a trezit mergând mai repede. Şi-a dat seama că voia s-o vadă. în momentul ăla, în care ploaia biciuia drumul într-un şuvoi de ceaţă neagră, nu-şi dorea nimic mai mult pe lume.

Maşina a urcat dealul, apoi a coborât; farurile luminau în jos şi dedesubt se arătau căsuţele. Erau depărtate bine unele de altele şi se vedeau urme de lumină şi culori mohorâte ascunse în spatele copacilor; dar nu aşa era şi

acasă la Katherine. Hunt a încetinit şi a lăsat capul în jos, să vadă prin parbrizul uşor aburit. Aleea casei era pustie, pentru că maşina ei era încă sub sechestru, dar în stradă se aflau dubele de la ştiri. Nouă. Ba nu, 12.

Când a trecut pe lângă ele, Hunt a întors capul. CNN. FOX. WRAL. Multe altele. A întors pe alee, a trecut pe lângă cele mai apropiate de casă, iar portierele s-au deschis şi echipele de la ştiri au ieşit în ploaie. Ştiau prea bine că nu pot intra în curtea lui Katherine, dar şi-au strigat întrebările din stradă, imediat ce l-au văzut pe Hunt coborând din maşină.

L-aţi găsit pe Johnny?

Este adevărat că el v-a condus la un ucigaş în serie de copii?

Camerele erau pregătite pentru vremea rea. Reporterii purtau pelerine de ploaie, care s-au udat şi s-au murdărit imediat. întrebările au continuat. Fără nicio ordine. Fără nicio pretenţie de bună-cuviinţă. Aşteptau în ploaie, dar Hunt se îndrepta deja spre casă.

Domnule detectiv, este adevărat că numărul cadavrelor a ajuns

la şapte? întrebarea venea de la Channel Nine. Hunt îl ştia pe

tip.

E şi Alyssa Merrimonprintre victime?

Şi mai tare.

Domnule detectiv? Domnule detectiv?

întrebările veneau tot mai repede, strigate prin ploaia torenţială. Hunt le-a întors spatele. Katherine a răspuns la al doilea ciocănit, mică, palidă şi foarte frumoasă.

Doamnă Merrimon...

încă o rafală. Hunt s-a aşezat între ea şi camere. Zâmbetul

femeii nu părea atât de forţat cum s-a temut Hunt că va fi.

— Pot să intru? a întrebat-o el.

Ea i-a făcut loc şi apoi a închis uşa.

— Johnny?

— încă nu.

Katherine s-a dat la o parte şi Hunt şi-a scos haina udă. în casă era aprins un singur bec. Katherine a dat un pic la o parte draperiile şi s-a uitat afară. Pe măsuţa de lângă canapea şedea abandonată o cană cu cafea răcită.

— Este adevărat?

Hunt i-a văzut unul dintre ochii negri, apoi Katherine s-a uitat iar afară.

— E adevărat ce spun?

— Ce spun?

— Că aţi găsit o groapă comună. Că n-aţi fi găsit-o fără Johnny.

— E adevărat.

— Nici nu sunt în stare să te întreb.

— N-avem niciun motiv să credem că e şi cadavrul Alyssei acolo. Dar...

— Dar ce?

S-a întors de la geam, cu ochii ei delicaţi şi bărbia ridicată.

— Nu am exhumat încă toate cadavrele. Ploaia ne-a

obligat să ne oprim.

— Deci mâine?

— Vedem mâine.

Katherine şi-a strâns braţele în jurul trupului.

— Vrei o cafea? Sau ceai? N-am nimic mai tare.

— O cafea ar fi grozav.

Hunt şi-a spus că femeia arăta îngrozitor, dar reuşea să facă faţă mai bine decât sperase el.

— N-am decât câteva minute.

— Cafea, a spus ea, răsucindu-se pe călcâie.

— Mulţumesc, Katherine.

I-a turnat cafea într-o cană şi i-a întins-o.

— Deci nu aveţi nimic? Nicio veste? îl întreba de Johnny.

— Nu. îmi pare rău.

Katherine s-a uitat pe fereastră, la furtuna de dincolo de geam. S-a lăsat pe canapea şi Hunt s-a aşezat lângă ea.

— Este un puşti foarte puternic, a spus el. îl căutăm.

— Nu poţi face mai mult? Orice? O alertă Amber pentru copii dispăruţi?

— Alertele astea nu sunt folosite decât dacă avem dovezile clare ale unei răpiri şi nu credem că e cazul aici. Totul indică faptul că a plecat de capul lui. Undeva. Ţinând cont de comportamentul de până acum...

Katherine a închis ochii şi s-a lovit cu pumnii peste coapse.

— Johnny...

A clătinat din cap.

— Fir-ar al naibii să fie, Johnny. Unde eşti?

— Este deştept, Katherine. Ştie să aibă grijă de el. O să-l găsim.

Când a deschis ochii, faţa ei părea imobilă şi Hunt şi-a dat seama că trecea la un alt subiect.

— Ken a venit de trei ori astăzi.

Hunt şi-a ascuns îngrijorarea stârnită brusc.

— Credeam că a trecut peste asta. Cel puţin aşa a spus.

— Nu e stilul lui Ken Holloway. Dacă aşa ţi-a zis, te-a minţit.

— Ameninţări?

— A zgâlţâit uşa şi a şoptit câteva chestii urâte.

— Te-a ameninţat în vreun fel? a insistat Hunt.

Ar fi putut să-l acuze pe Holloway pentru ameninţare explicită. Mergea de minune cu acuzaţia de obstrucţionare a anchetei. Erau acuzaţii mici pentru cineva ca Holloway, dar l-ar fi ţinut la răcoare, chiar dacă pentru scurt timp. L-ar fi ţinut departe de Katherine.

— Putem să stăm aici şi gata? Putem să stăm aici în linişte? l-a întrebat ea. Hunt a lăsat să treacă furia şi îngrijorarea.

— Sigur, i-a răspuns el şi au rămas aşa, pe canapea, în timp ce cafeaua i s-a răcit în cană, iar echipele de la ştiri au renunţat şi au urcat iar în dubele lor.

După o clipă, Hunt a observat că ea strângea cu străşnicie ceva în mâini, apăsându-şi palmele una peste alta între genunchi.

— Mai devreme am fost în camera lui Johnny. Ştii...

Vocea i s-a stins, iar Hunt şi-a imaginat-o acolo, atingând lucrurile băiatului şi străduindu-se din răsputeri să-şi înăbuşe

frica şi îndoiala.

— Am găsit astea.

Şi-a deschis palmele şi Hunt a văzut un teanc din cărţile lui de vizită. Erau mototolite, uzate şi umede. Katherine şi-a ridicat privirea.

— Nouăsprezece bucăţi.

Pe faţa ei strălucea înţelegerea clară, uluită, a unui lucru, iar Hunt s-a simţit dintr-odată stânjenit.

— Am vrut să ştie că are pe cine să sune. în caz că

lucrurile mergeau prost. Katherine a dat din cap, fără să fie

surprinsă.

— După ce am descoperit astea, m-am uitat prin casă şi le-am găsit şi pe cele pe care mi le-ai dat mie. Am aruncat o grămadă, ştiu, dar tot am mai găsit o duzină.

— Asta-i meseria mea. înţelegerea aceea nu s-a clintit.

— Chiar aşa?

Hunt şi-a ferit privirea.

— Ai fost mereu alături de noi.

— Orice poliţist bun ar fi făcut la fel.

— Nu prea cred.

L-a atins pe Hunt în treacăt cu umărul, iar el a simţit o descărcare electrică, o scânteie albastră care a ţâşnit şi l-a pişcat.

— Mulţumesc, i-a spus Katherine, apoi au rămas în tăcere unul lângă altul.

Ea şi-a ridicat picioarele, şi-a pus iar mâinile în poală şi şi-a lăsat capul pe umărul lui. Hunt i-a simţit subţirimea braţului apăsându-se de al său, i-a simţit căldura pielii în timp ce ploaia bătea în geam.

— Mulţumesc, a repetat Katherine.

Iar Hunt s-a străduit să rămână nemişcat.

Capitolul patruzeci

Furtuna era atât de crâncenă, încât Johnny nu vedea nici urmă din soarele care cobora în spatele orizontului. Ploaia cădea rece şi înţepătoare, iar temperatura scădea şi ea. Din albastru, aerul se făcuse mai întâi cenuşiu, apoi aproape negru, dar Johnny nu s-a clintit, nici măcar când trăsnetul a căzut cu o scăpărare alb-incandescent, care a despicat aerul cu bubuitul unui bolovan căzând din cer. S-a ghemuit şi s-a sprijinit de zid, privindu-l pe Levi Freemantle cum râcâia ultimii bulgări de pământ îmbibat cu apă peste mormânt, apoi l-a netezit cu lopata şi s-a aşezat şi el. Din cer, ploaia cădea în perdele dese peste uriaşul care se cuibărise în ţărâna umedă, ca şi cum noroiul s-ar fi ridicat în jurul lui. Totul părea ireal. Johnny abia dacă a tresărit când Jack s-a aplecat peste zid şi l-a strigat:

— Johnny!

Au trecut clipe.

— M-ai părăsit, a răspuns Johnny.

Jack s-a aplecat şi mai mult peste zid, până a ajuns cu fruntea

aproape de el.

— O să fii ucis aici.

— Fulgere căzute din cer.

— Asta ce mai înseamnă?

— Nimic. Nu ştiu.

Cerul s-a luminat, iar Johnny a arătat spre stejarul bătrân.

— Ăsta-i copacul de care i-au spânzurat.

Jack s-a uitat la trunchiul noduros, la crengile uriaşe întinse şi neobosite, negre în lumina fulgerului.

— De unde ştii?

Johnny a ridicat din umeri.

— Tu nu simţi?

— Nu.

— Tot cimitirul se întinde în jurul lui. Are la poale trei

pietre funerare.

A ridicat un deget.

— Uite ce mici sunt. Cât de grosolan sunt tăiate.

— Nu văd nimic.

— Sunt acolo.

— O iei razna, Johnny.

Johnny nu a spus nimic.

— E o sobă în şopron. Am făcut focul.

Johnny s-a uitat ţintă spre Freemantle.

— Nu pot pleca.

— Ai stat ore întregi afară. N-o să plece nicăieri. Uită-te la

el!

— Nu pot să risc.

— Te-ai gândit bine? Dar chiar să te gândeşti ca lumea?

îşi îngroapă fetiţa, frate, şi din felul în care arăta coşciugul, eu zic c-a îngropat-o pentru a doua oară. Asta înseamnă că a dezgropat-o dintr-un alt mormânt. Ştii măcar de ce

— a murit copila? Sau de ce a cărat-o atâta drum ca s-o bage în pământ într-un loc unde să nu-l vadă nimeni?

— Noi l-am văzut.

— Nici măcar nu ştim dacă este într-adevăr copilul lui.

Dintr-un nor îndepărtat s-a prelins lumină.

— Uită-te la el.

S-au uitat amândoi spre Freemantle, prăbuşit în el însuşi, cutremurat de o suferinţă atât de reală, încât era de netăgăduit.

Jack a coborât vocea.

— Te-ai întrebat de ce este plin de sânge sau cum a ajuns să se rănească în halul ăsta? Adevăratul motiv pentru care te-a prins zilele trecute?

— Aşa i-a spus Dumnezeu.

— Nu face pe deşteptul cu mine, omule. Când tipul ăsta o să-şi revină din cauza ploii, va trebui să vedem ce facem cu el. Nu vreau să fiu singurul care se gândeşte la asta.

— N-am decât o singură întrebare pentru el şi, îndată ce termină cu astea – Johnny a gesticulat spre ploaie, spre mormânt şi spre noroi –, am de gând să i-o pun.

— Şi dacă n-o să-ţi răspundă?

— L-am ajutat să-şi îngroape fata.

Jack a ridicat tonul.

— Şi dacă n-o să-ţi răspundă?

— Dă-mi arma, a spus Johnny.

— Ameninţă-l şi o să ne omoare.

Johnny a ridicat mâna. Jack s-a uitat la uriaşul din noroi, apoi a aruncat arma în poala prietenului său. Era rece, umedă şi grea.

— Am ajuns prea aproape, a spus Johnny.

Dar Jack plecase deja.

Johnny l-a privit pe bărbat, ploaia şi noroiul tăcut, tot mai persistent. După un minut, a scotocit în buzunar şi a scos de acolo o pană albă, mică şi strivită. A ţinut-o mult timp în faţa ochilor, privind-o cum se pleoşteşte în ploaia ce cădea necontenit din cer. S-a gândit îndelung dacă s-o arunce sau nu, dar până la urmă a strâns pumnul şi a aşteptat, cu arma într-o mână şi cu ultima pană în cealaltă.

Câteva ore mai târziu, lumina s-a estompat în nord, iar în pădure cădeau în continuare picături de ploaie. Freemantle a ridicat privirea spre norii care goneau pe cer, spre licărirea de lună din spatele lor. Era prima mişcare pe care o făcea de când netezise pământul aruncat deasupra fetei lui. Nu se mai vedea nici urmă de Jack în preajmă, nici de rugăminţile lui să se adăpostească de ploaie. Nu fusese decât curgerea lentă a orelor, străfulgerările de lumină şi zgomotele, furtuna care adusese pe pământ apa aceea rece. Fusese piatra tare din spatele lui Johnny şi mai fuseseră şi ei doi, la cinci metri unul de celălalt, nemişcaţi. Asta nu se schimbase deloc.

Johnny a îndesat pana la loc în buzunar şi a strecurat arma sub

tricou.

Freemantle s-a ridicat şi s-a uitat la furtună.

— Credeam c-o să mă lovească.

în întuneric, ochii lui revărsau cerneală, iar gura îi era o crestătură de surpriză şi dezamăgire. Trecuse de miezul nopţii,

iar în urma lor era un drum anevoios. Freemantle a ridicat lopata şi pantoful care îi căzuse. A trecut pe lângă Johnny, folosind lopata pe post de baston.

— Nu contează. S-a terminat.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Am terminat aici.

Poarta albă s-a legănat în balamalele ei tăcute. Freemantle înainta încet, iar Johnny a venit după el.

— Te rog.

— Sunt obosit.

Obosit, şi-a spus Johnny. Şi bolnav. Simţea miasma infecţiei în aerul care venea dinspre uriaş. S-a împiedicat în drum spre şopronul de care se apropia încetişor. Johnny a întins o mână, dar era ca şi când ar fi încercat să susţină greutatea unui copac. Avea pielea tare şi fierbinte. Uriaşul aproape că s-a prăbuşit.

— Obosit, a spus Freemantle şi apoi au ajuns la şopron.

înăuntru, Johnny a văzut praf, paie şi unelte de metal şi două felinare atârnate de nişte lanţuri. Când au intrat pe uşă, au simţit căldura venind peste ei. în colţul cel mai îndepărtat, o sobă de fier şedea pe nişte lespezi de ardezie. Avea colţurile rotunjite şi cărbunii sclipeau îndărătul grilajului.

Jack stătea întins pe o grămadă de paie, cu haina împăturită pe post de pernă. A sărit cât colo când l-a văzut pe Freemantle închizând uşa.

— E-n regulă, a spus Johnny apropiindu-se.

Ochii lui Jack au reflectat lucirea din sobă.

— Plângi? l-a întrebat Johnny.

— Nu.

Era o minciună, dar Johnny a lăsat-o cum a căzut. înăuntrul şopronului, umbrele se lungeau pe pereţi, iar Freemantle părea imens şi periculos. Johnny a ţinut pistolul ascuns.

— Pe mine mă cheamă Johnny. El este Jack.

Freemantle i-a privit fix. Avea ochii pătaţi cu galben şi buzele destul de adânc crăpate încât să se vadă carne vie.

— Fevi.

Şi-a scos tricoul şi l-a atârnat într-un cui lângă sobă. Avea pieptul şi braţele căptuşite cu muşchi. Pe piele se vedeau cicatrici lungi şi subţiri, ca nişte tăieturi de cuţit, şi o cută întărită, strânsă, probabil provocată de un glonţ. Creanga înfiptă într-o parte era zimţată şi neagră.

— Aia arată rău, a spus Johnny.

— Nu mă doare decât dacă încerc s-o scot.

S-a simţit un miros umed, ca de pământ. Când Fevi s-a aşezat pe o piatră, apa care-i picura din haine s-a prefăcut într-o pată întunecată, apoi s-a uscat de la căldură. Pleoapele i-au căzut grele.

— Aproape am ajuns, a spus el.

— Poftim?

Fevi a deschis ochii.

— Am uitat unde sunt.

Johnny a deschis gura să spună ceva, dar Jack i-a luat-o înainte.

— De ce ai cărat sicriul până aici?

Freemantle i-a ţintuit cu ochii lui galbeni, febrili.

— De ce l-am cărat?

— Doar întreb.

— Nu ştiu să conduc. Măicuţa îmi spunea: condusul e

pentru alţii.

A închis iar ochii şi trupul i s-a aplecat spre stânga; apoi s-a îndreptat, ca să nu cadă.

— Măicuţa spunea...

— Eşti bine, domnule?

Levi a deschis brusc ochii.

— Cine vrea să ştie?

— Mă cheamă Johnny, îţi aminteşti?

— Nu cunosc pe nimeni pe nume Johnny.

— Trebuie să mergi la spital. Ai nevoie de un medic.

Freemantle l-a ignorat şi a şchiopătat spre un raft de pe peretele opus. Johnny a văzut acolo ulei pentru maşină, otravă de şobolani, unelte metalice îndoite şi cârpe vechi ţepene. Freemantle a luat un cutter ruginit şi o sticlă de plastic plină de pânze de păianjen. S-a aşezat lângă foc şi a tăiat crăcii pantalonilor, aruncând cârpele pe jos, lângă sobă. A scos capacul sticlei şi a turnat un lichid maroniu peste rănile de la genunchi.

Jack şi-a făcut apariţia lângă Johnny.

— Ăsta e pentru animale, a şoptit el.

— Aiurea.

— Scrie că este numai pentru uz veterinar.

Fevi a îndreptat sticla spre rană şi băieţii l-au urmărit cu sufletul la gură. Orice ar fi fost soluţia aceea, l-a durut când a turnat din ea.

— Eşti bine? a întrebat Johnny în cele din urmă.

Freemantle a dat din cap, apoi a înclinat sticla spre rana din lateral.

— Ai nevoie de antibiotice.

Levi nu l-a băgat în seamă. A încercat să-şi tragă cârpa de pe deget, dar carnea era atât de umflată, încât ţesătura îl tăia ca o sârmă. A tăiat-o şi Johnny a văzut rana ciopârţită pe care o făcuseră dinţii lui. S-a întors ca să nu vadă când Freemantle şi-a turnat lichid pe deget. De două ori. De trei ori. Muşchii i s-au încordat, i s-au relaxat, apoi s-a întins pe piatră.

— N-ar trebui să staţi aici.

— Nu vreau decât să vorbim.

— Am terminat.

— Cum a murit fiica ta? a întrebat Jack.

— Isuse, Jack. Tacă-ţi gura, i-a şoptit Johnny cu asprime.

Ajunsese aici, acum, iar Jack avea să strice totul.

— Se spune că tu i-ai ucis pe oamenii ăia, a continuat Jack cu vocea încordată. Dacă ai avut un motiv, atunci nu mi-aş face prea multe griji că o să ne ucizi şi pe noi.

Era gata să ţâşnească, deja în poziţie de start spre uşă.

Levi Freemantle s-a ridicat încet. îi privea ţintă cu ochii lui şi mai îngălbeniţi, cu pielea cenuşie.

— Ce oameni să omor?

Ştia pe cine. Johnny vedea limpede ca ziua. în ochi i se citea o oarecare prudenţă. O nouă încordare i-a pus stăpânire pe umeri. Degetele i s-au încleştat pe arma de sub tricou, iar Freemantle a sesizat mişcarea şi privirile li s-au întâlnit. Şi-a amintit arma. Johnny a văzut şi asta.

Dintr-odată, totul s-a îndepărtat. Freemantle s-a prăbuşit.

— Acum n-au decât să mă prindă. Să mă împuşte. Nu-mi pasă.

Mâna lui Johnny s-a îndepărtat de armă.

— Pentru că ai apucat s-o îngropi.

— Pentru că nu mai este.

— Cum a murit?

Freemantle a scos din buzunarul pantalonilor un plic ud. Era mototolit, atât de jilav, încât hârtia aproape că se destrámase. Cerneala era în mare parte întinsă, dar Johnny a recunoscut numele lui Freemantle şi a văzut că adresa era Direcţia Penitenciare. Freemantle a aruncat plicul şi Johnny l-a ridicat, înăuntru era un articol decupat din ziar. Lui Johnny i s-au lipit de degete bucăţi de hârtie.

— A trebuit să-mi citească cineva, a spus Freemantle.

— Ce este? a întrebat Jack.

Dar Johnny încerca să citească. Titlul era destul de clar.

— Un copil mic moare sufocat în maşină.

— Micuţii ăştia sunt un dar.

Freemantle a înclinat capul şi ochiul bolnav a lucit în lumina

focului.

— Sunt cel din urmă adevăr.

— Au lăsat-o pe fiică-sa în maşină, a zis Johnny mijind ochii. Au plecat să bea într-un bar pe plajă şi au lăsat-o în maşină.

— Soţia mea. Şi iubitul ei.

— A fost o anchetă. Poliţiştii au stabilit că moartea a fost accidentală.

— Au îngropat-o tară preot, doar au băgat-o în pământ

lângă oameni fără nume şi fără familie. Soţia mea nici nu mi-a spus. N-am apucat să-mi iau la revedere.

A făcut iar o pauză, apoi vocea i s-a frânt.

— Sofia a intrat în pământ fără să fie tati acolo să-i spună la revedere.

— Cine ţi-a trimis asta? a întrebat Johnny ridicând articolul.

Era dintr-un ziar de pe coastă.

Dar Freemantle se pierduse iar undeva, cu ochii tulburi şi cu palmele aşezate pe genunchi.

— I-am lăsat fetiţei mele un desen, ca să nu-mi ducă dorul. F-am desenat la ea în dulap, să-l poată vedea în fiecare zi şi să nu fie tristă că tăticul ei a plecat. îi plăcea să se joace în dulap. Avea o păpuşică încălţată cu nişte pantofiori albi.

A arătat cu degetele nu mai mult de doi centimetri.

— Avea creioane de colorat şi hârtie, pe care i le-am adus de la magazin într-o zi. De-aia am făcut desenul cu noi doi în dulap, fiindcă se simţea atât de bine acolo, fiindcă era locul ei dejoacă.

Şi-a înclinat capul masiv.

— Dar un desen nu poate să aibă grijă de cineva. Un desen nu poate să ţină o fetiţă în siguranţă.

— îmi pare rău.

Johnny a spus-o din toată inima.

— Cine ţi-a trimis articolul? a întrebat Jack.

Freemantle s-a şters cu degetele pe faţă.

— O vecină care avea şi ea doi copii. N-a plăcut-o niciodată pe nevastă- mea. A aflat ce s-a întâmplat şi mi-a trimis

asta la închisoare. De-aia am fugit, ca să pot să stau la mormântul fetiţei mele şi să mă asigur că lucrurile s-au făcut aşa cum se cuvine, dar n-am găsit acolo decât ţărână goală, puţin

ridicată în mijloc. Fără flori, fără o piatră de mormânt. M-am aşezat şi am pus mâinile pe pământ. Atunci mi-a spus Dumnezeu.

— Ce ţi-a spus?

— Atunci mi-a spus să-i omor.

Băieţii s-au uitat unul la celălalt, cu acelaşi gând în minte.

Nebun.

Nebun de legat.

— Dumnezeu mi-a spus să-mi aduc fetiţa aici.

Freemantle a ridicat privirea şi o nouă scânteie de viaţă a sclipit pe chipul lui pustiit.

— Micuţii ăştia sunt un dar.

Şi-a făcut căuş palmele mari, muncite.

— Sunt cel din urmă adevăr. De-aia mi-a spus Dumnezeu să te prind acolo, pe cărare.

— Ce?

— Viaţa este un cerc. Asta mi-a spus să-ţi zic.

— Johnny...

Jack abia îndrăznea să şoptească. Johnny a ridicat mâna.

— Dumnezeu ţi-a spus să-mi zici asta?

— Acum îmi amintesc.

— Ce înseamnă?

— Johnny.

în vocea lui Jack se simţea panica. Johnny şi-a desprins ochii de la Levi Freemantle. Prietenul lui era palid şi crispat. Johnny i-a urmărit privirea îndreptată spre grămada de cârpe murdare de lângă sobă. Jumătăţi de crac de pantaloni. Bandajul mototolit de la degetul infectat. Jack a arătat spre el şi Johnny a văzut. O etichetă cusută pe ţesătura folosită de Freemantle drept pansament. O etichetă cu un nume. Un nume.

Alyssa Merrimon.

însângerată şi pătată.

Johnny s-a uitat la Freemantle care, cu un singur deget, a desenat în aer un contur.

— Cerc, a spus el.

Iar Johnny a scos arma.

Capitolul patruzeci şi unu

Hunt a întârziat. Cina se răcise în pungă, dar Allen n-a protestat. Au mâncat în bucătărie împreună, dar în tăcere, iar încordarea i-a copleşit în valuri. în uşa camerei băiatului, Hunt şi-a cerut scuze.

— E vorba de cazul ăsta, a spus el.

— Sigur.

Hunt s-a uitat la Allen cum aruncă din picioare bocancii murdari.

— O să se termine curând.

— Facultatea începe în trei luni.

Allen şi-a scos tricoul şi l-a aruncat peste bocanci. Firişoare fine de păr îi împânziseră pieptul, crescute din scobitura de la baza gâtului în jos. Fiul lui crescuse, şi-a dat seama Hunt, şi era acum cât de aproape de maturizare poate să fie un băiat care încă mai are un băieţel în el. Hunt s-a oprit, ştiind că n-avea ce să spună ca să îmbunătăţească lucrurile.

— Fiule...

— Nu sună niciodată.

— Cine?

— Mama, a răspuns Allen, iar chipul era de băieţel.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu spune nimic.

Băiat rănit şi furios.

— Allen, nu...

— închide uşa şi gata.

Hunt nu se putea mişca.
— Te rog, a spus Allen, iar expresia lui era ca un pumn în stomac, o lovitură de baros.

Hunt a simţit o greutate în piept, povara unui milion de aşteptări neîmplinite, certitudinea că nu trebuia să fie aşa şi pentru fiul lui.

— Te rog, a repetat Allen, iar Hunt nu a avut de ales.

— Noapte bună, fiule!

A închis uşa şi a coborât la parter. A îndesat în sacul de gunoi cutiile de carton şi pungile de hârtie, apoi şi-a turnat un deget de scotch pe care ştia că n-o să-l termine. întâmplările zilei l-au copleşit: bărbatul mort, mizerabil şi demn de dispreţ, vieţile curmate ale copiilor şi o mulţime de întrebări la care nu avea încă răspuns. Voia un duş şi zece ore de somn. Şi-a trecut degetele peste faţă şi a simţit pielea de om bătrân. A trecut în camera lui de lucru, a descuiat sertarul de la birou şi a scos dosarul cazului Alyssa Merrimon. A privit îndelung poza, s-a uitat peste notiţe, peste întrebările mâzgălite, dar mintea lui era la Yoakum. A derulat iar în minte momentul morţii lui Meechum, mirosul prafului de puşcă şi mâna sigură a lui Yoakum, ochii lui sticloşi şi liniştiţi.

Apelul a venit la 12 şi jumătate.

— Eşti treaz? l-a întrebat Yoakum.

— Da.

— Eşti beat?

Hunt a închis dosarul Alyssei.

— Nu.

— Eu sunt.

— Ce este, John? Ce te frământă?

Hunt ştia răspunsul.

— De cât timp facem noi asta? a întrebat Yoakum.

— De mult timp.

— Parteneri?

— Şi prieteni.

S-a lăsat tăcerea; la capătul firului se auzea respiraţia lui Yoakum.

— Ce le-ai spus? a întrebat el în cele din urmă.

— Le-am spus ce s-a întâmplat.

— Nu asta te întrebam şi ştii bine.

Hunt şi l-a imaginat pe prietenul său, l-a văzut în căsuţa lui cu un pahar în mână, în living, uitându-se ţintă la cenuşa focului stins de mult. Yoakum avea 63 de ani. Era poliţist de mai bine de 30 de ani; asta era tot ce avea. Hunt nu a răspuns.

— Eşti prietenul meu, Clyde. Se repezea la tine cu un topor. Ce altceva aş fi putut face?

— Ăsta e motivul pentru care ai tras drept în inimă?

— Normal.

— N-a fost furia? N-a fost răzbunarea?

— Pentru ce?

în el se trezea o altfel de furie.

— Ştii bine pentru ce.

— Spune-mi, Clyde. Spune-mi tu pentru ce.

— Pentru copiii ăia. Pentru şapte morminte într-un petic de pădure noroioasă. Pentru anii de rahat puturos din propria noastră ogradă.

— Nu.

— Atâţia ani, Yoak. Atâţia ani n-am văzut niciodată s-o iei personal. Astăzi a părut ceva personal.

— Un ucigaş se repezea cu un topor la partenerul meu. Se repezea la prietenul meu. N-ai decât să zici că e ceva personal, dar poţi zice şi că mi- am făcut treaba. Deci ce le-ai zis?

Hunt a ezitat.

— Le-ai spus că a fost o împuşcătură justificată?

— Ne-am referit doar la fapte. M-au întrebat ce părere am, dar nu mi-am exprimat-o.

— însă o vei face.

— Mâine. Mâine, da.

— Şi ce-o să le spui?

Hunt s-a întins după scotch. în paharul scund, cu tăietură cristal, a lucit o luminiţă. A derulat momentul în minte, toporul care cobora, Yoakum intrând în cameră. Cum arătase totul din punctul lui de vedere? Chiar fusese nevoit să tragă ca să ucidă? Computerul era într-o parte, dar cât de departe? Hunt s-a pus în pielea lui Yoakum. S-a gândit că şi-ar putea da seama cum păruse totul pentru el.

Dar Yoakum a vorbit înainte să apuce Hunt să deschidă gura.

— Ai înregistrat acuzaţia aia de obstrucţionare a anchetei împotriva lui Ken Holloway?

După ce fusese împuşcat Meechum, Hunt aproape că uitase de telefonul lui Holloway.

— Nu.

— Dar o s-o înregistrezi?

— Da.

Linişte a invadat linia telefonică, şi era o linişte urâtă. Hunt a dat pe gât scotch-ul. Ştia unde poate duce discuţia şi s-a rugat să nu se întâmple.

— Lucrurile n-ar fi luat-o razna dacă l-am fi lăsat pe Holloway în pace, a spus Yoakum în cele din urmă. L-am fi ridicat pe Meechum tară probleme, de la mall. Fără împuşcături. Fără CD-uri arse. Aici tu ai fost, Clyde, a fost decizia ta. Asta a fost ceva personal.

Telefonul părea să zumzăie în palma lui Hunt.

— Noapte bună, Yoakum.

O pauză grea.

— Noapte bună, Clyde.

Apoi pe fir nu s-a mai auzit nimic.

Hunt şi-a mai turnat un pahar cu scotch.

Capitolul patruzeci şi doi

Freemantle s-a uitat ţintă la arma care tremura în mâinile lui Johnny. Vocea băiatului tremura şi ea.

— Unde este?

Jack a venit lângă el, alarmat.

— Johnny, ce faci?

— Unde e sora mea?

— N-o ştiu pe soră-ta.

în foc a pocnit un tăciune.

— Nici pe tine nu te ştiu.

Johnny s-a aplecat după bucata de pânză cu numele Alyssei scris pe ea şi a ridicat-o.

— Asta-i sora mea. O cheamă Alyssa Merrimon. Ăsta e

numele ei. Freemantle a continuat să-l privească pe Johnny

drept în faţă.

— Uită-te la ea, a spus băiatul.

Freemantle a ridicat din umeri şi s-a uitat.

— Nu ştiu să citesc.

— Alyssa a fost răpită acum un an. Ăsta e numele ei.

— Nu cred că ştie ceva, a spus Jack.

— Trebuie să ştie.

— Ţi-aş spune dacă aş şti.

— Nu ştie, a repetat Jack.

— De unde ai asta?

Johnny i-a împins lui Freemantle sub ochi bucata de pânză pătată de sânge.

— De unde? De când?

Uriaşul a ridicat din umeri, iar muşchii i s-au încordat sub piele.

— Am luat-o de la omul ăla zdrobit. Imediat după ce m-ai muşcat.

— De la cine?

— De la omul zdrobit.

O spunea de parcă era un nume.

— Omul zdrobit era lângă pod. Am luat-o din mâna omului zdrobit. O ţinea strâns.

Arma s-a lăsat în jos.

— După ce m-ai prins pe mine?

— Dumnezeu mi-a zis să văd de ce fugeai, aşa că asta am făcut.

— David Wilson, a spus Johnny. Era în viaţă când l-ai

găsit?

Freemantle a înclinat capul şi a închis ochii, gânditor.

— Lasă arma, a şoptit Jack.

Johnny a ezitat.

— Chiar crezi că Alyssa e la omul ăsta? N-o să faci decât să provoci moartea cuiva.

Johnny a lăsat ţeava în jos până când aceasta a ţintit podeaua

prăfuită.

— Omul zdrobit era în viaţă?

Freemantle a rămas cu ochii închişi.

— Din râu se auzeau voci. Şoapte. Cuvinte ca păpădiile.

A mimat plutirea cu degetele.

— Eram atât de obosit...

— Voci?

Johnny s-a legat de acest cuvânt.

— Omul zdrobit a spus ceva? Orice?

— Nu-mi amintesc.

— Trebuie.

Mâinile mari s-au răsucit cu palmele în sus.

— Veneau ciorile. Eram speriat.

Băiatul şi bărbatul erau la 30 de centimetri unul de celălalt.

— Ţi-aş spune dacă aş putea.

Freemantle s-a întins pe piatra caldă.

— Poate o să ştiu mâine-dimineaţă. Se mai întâmplă

uneori.

A închis ochii.

— îmi pare rău pentru sora ta. Acum am terminat.

Johnny s-a uitat fix la Freemantle. S-a uitat până când i-au amorţit picioarele. A simţit disperarea, ca o foame, şi, când s-a întors în cele din urmă, Freemantle deja sforăia.

A pus arma pe un raft. S-a uitat la bârnele de lemn, la stâlpi şi la bucăţile de metal cu margini ascuţite. A ridicat privirea spre acoperiş, în timp ce în piept i se deschidea o gaură întunecată. Mai întâi s-a simţit sfâşiat, apoi pustiit. Gaura era ca un vid.

Jack a fost cel care a rupt tăcerea.

— De ce este speriat de ciori?

— Cred că, atunci când se apropie ciorile, îl aude pe

diavol.

— Pe diavol?

— Aude una dintre voci. De ce n-ar auzi-o şi pe cealaltă?

— Dar dacă e adevărat?

Jack şi-a cuprins genunchii cu braţele. Se legăna înainte şi înapoi pe cufăr, aşa că nu-i putea vedea ochii lui Johnny.

— Dacă chiar aude vocea lui Dumnezeu? Dacă chiar

aude... ştii tu.

— Nu aude.

— Dar dacă?

— Nimeni n-o aude.

Jack şi-a tras genunchii mai aproape. Era murdar pe faţă.

— Nici mie nu-mi plac ciorile. Mi-e frică de ele încă de când eram mic. Dacă ăsta este motivul?

— Haide, Jack, serios.

— Ştii cum se spune când sunt mai multe ciori la un loc?

Avea vocea mică şi înstrăinată.

Johnny ştia răspunsul.

— Piază rea, a răspuns el. Ciorile sunt piază rea.

— Poate că vorba asta are şi vreun motiv.

Jack s-a uitat la Freemantle.

— Dacă Dumnezeu l-a trimis şi pe el aici cu un motiv?

— Ascultă, Jack. A ucis doi oameni pentru că i-au lăsat fetiţa să moară într- o maşină, în căldură. Dacă gândul că Dumnezeu i-a spus s-o facă îl ajută să se împace cu ce-a făcut, atunci presupun că asta trebuia să facă. Ciorile, cealaltă voce... nu sunt decât vinovăţia care-l apasă.

— Serios?

— Serios.

S-au uitat amândoi spre Levi.

— Dar, de ştiut, ştie ceva.

— Mi-e frică, Johnny.

Lui Johnny i-au strălucit ochii. S-a uitat la Freemantle, care dormea lângă foc, şi a dat din cap cu gândul la noaptea care era pe terminate.

— Ştie ceva.

Jack a căzut într-un somn agitat în timp ce vântul ofta printre crăpături, o voce timidă care a şuierat de două ori pe note îngrozitoare. Focul abia dacă mai ardea. Johnny a trecut de la furie la suferinţă, apoi la un somn nedorit care l-a răpus cu totul. A visat lemn urât mirositor şi ochi galbeni, pătrunzători, o cădere dureroasă printre crengi rupte şi zâmbetul plin de speranţă al surorii lui. Era ghemuită în ţărână, într-o pivniţă scundă: piele murdară, zdrenţe drept haine. Nu ardea decât o singură lumânare şi fata a ridicat privirea, speriată. Tu eşti? a întrebat ea, iar Johnny a ţâşnit cu un urlet captiv între dinţi.

Preţ de o clipă, nu a ştiut unde se află sau ce s-a întâmplat, dar a ştiut că era ceva în neregulă. O simţea în aerul stătut şi încins.

Ceva nu era în regulă.

Fevi Freemantle stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, la nici un metru distanţă. Era acoperit de aceeaşi sudoare, cu urme cenuşii pe pielea neagră. Ţinea mâinile în poală, făcute căuş, strângând pistolul între degete. Se uita ţintă la el, înclinându-l spre sobă. Degetul i-a găsit trăgaciul.

— Este încărcat, a spus Johnny.

Când Freemantle a ridicat privirea, Johnny a avut sentimentul că boala se întinsese, că în spatele ochilor lui goi mai rămăsese prea puţină conştientizare. A întors arma şi s-a uitat direct în ţeavă. Clipa aceea a părut nesfârşită. Johnny a întins mâna.

— Mi-l dai, te rog?

Freemantle l-a ignorat. Palma lui a înghiţit mânerul.

— Am fost împuşcat o dată.

Johnny abia dacă-l auzea. Freemantle şi-a atins cicatricea de glonţ de pe stomac.

— Băieţeii n-ar trebui să umble cu arme.

— Cine te-a împuşcat?

— Soţia mea.

— De ce?

Bărbatul s-a uitat spre armă.

— De-aia.

— Poţi să-mi dai ăla?
Johnny s-a aplecat spre el şi Freemantle i-a întins arma, ca şi cum ar fi fost un măr. Sau un pahar cu apă. Johnny a luat-o şi a îndreptat-o spre faţa lui Freemantle. Era speriat. încă era stăpânit de vis.

— Unde e sora mea?

Ţeava se afla la o jumătate de metru de ochii lui Freemantle.

— Unde e?
Vocea i-a răsunat şi mai tare. Treizeci de centimetri. Douăzeci şi cinci. De data asta arma stătea perfect nemişcată, dar Freemantle era la fel de indiferent ca un bivol în faţa unei arbalete.

— Când m-a împuşcat, a continuat el cu o voce joasă, a zis că e din cauză că sunt prost.

Cincisprezece centimetri. Cu o mână cuprinzând-o pe cealaltă, cu degetul încleştat pe trăgaci.

— N-ar trebui să le spui oamenilor că sunt proşti. E o dovadă de răutate să vorbeşti urât despre oameni.

Johnny a ezitat şi Freemantle s-a lăsat în jos. Arma era încă aţintită spre locul gol unde îi fuseseră ochii, ochii lui pătaţi cu galben, injectaţi, de măcelar.

Capitolul patruzeci şi trei

Hunt s-a trezit la ora 5, agitat şi tot obosit. A făcut duş şi s-a bărbierit, apoi a străbătut mica locuinţă oprindu-se la uşa fiului său să-i asculte respiraţia profundă şi egală. Urma o zi dificilă. A simţit-o în fiecare fibră, în fiecare os. Ca să se încheie cu bine, ar fi fost nevoie de un miracol, şi-a zis el.

Jos, bucătăria era prea încinsă şi mirosea a scotch. Hunt bea rareori alcool. Era mahmur şi dezamăgit de el însuşi.

Mai dă-l dracului pe Yoakum.

La dracu ' şi cu telefonul lui de aseară.

Dar nu era deloc cinstit. Oricât îi displăcuse ce auzise, omul avea dreptate. Hunt era cel care pusese evenimentele în mişcare, în secunda în care ieşise din lift şi intrase în biroul lui Holloway. El era vinovat pentru moartea lui Meechum. Era ca şi cum ar fi apăsat chiar el pe trăgaci.

A tras draperia şi s-a uitat afară. Nu strălucea nicio stea, dar nici semne de ploaie nu erau. Probabil că legiştii aveau să se întoarcă în pădure în câteva ore. Astăzi urmau să fie exhumate şi ultimele cadavre. Poate că unul dintre ele era al Alyssei. Sau poate că nu. Poate avea să apară şi Johnny. Şi totuşi...

Unde eşti, Johnny?

A deschis fereastra ca să lase aerul rece să i se reverse pe mâini şi pe picioare. O adiere umedă i-a mângâiat faţa şi, preţ de o clipă, mahmureala s-a risipit. A mai aruncat o privire la iarba îmbibată, la apa adunată în băltoace care reflectau lumina. Apoi şi-a făcut o cafea şi a aşteptat ca soarele să-şi croiască drum pe cerul tulbure al Ţinutului Corbilor.

Când a plecat, fiul lui dormea încă.

Ceaţa palidă se aduna între ramurile negre ale copacilor.

Comandantul convocase întâlnirea pentru ora 9 – cam târziu în lumea poliţiştilor –, dar Hunt nu putea aştepta atât. Soarele încă nu se înălţase peste clădirea tribunalului când s-a înscris pe Main Street, apoi a virat la stânga şi a trecut pe lângă secţia de poliţie. Lângă bordură erau deja parcate în şir dubele de la ştiri. Cameramanii băteau din picioare, reporterele îşi verificau machiajul. Ştiau că poliţiştii îşi vor face apariţia curând. Aveau de parcurs drumul lung şi lent spre pădurile întunecate de la marginea oraşului, unde aveau să fie recuperate din solul jilav şi lacom ultimele cadavre.

Povestea avea să se întindă.

Ziua gemea de oportunităţi.

Hunt a cotit spre o parcare mică, din spatele clădirii. Nu era nici ora 7, dar Yoakum ajunsese deja şi aştepta. Se aşezase pe marginea unui parapet de ciment, în capătul dinspre sud al parcării, lipit de un gard din plasă de sârmă care se încovoia sub greutatea sa. în spatele lui, câţiva bărbaţi cu căşti pe cap şi feţele bătute de soare şi de vânt beau cafea şi mâncau biscuiţi, în timp ce buldozere şi macarale aşteptau, ude şi greoaie, în lumina cenuşie atât de slabă, încât făcea ca pământul săpat să pară îngheţat. O să ridice o bancă, şi- a zis Hunt. Poate o clădire de birouri. Probabil a lui Holloway. Iar roţile comerţului aveau să se învârtă în continuare.

Yoakum era neîngrijit, nebărbierit; în colţul gurii îi atârna o ţigară. A mai tras un fum şi apoi a azvârlit-o peste gard, chiar când Hunt a ieşit în aerul călduţ şi a parcurs pe jos ultimii cinci metri.

— Neaţa, John.

Hunt i-a vorbit pe un ton neutru, prudent. Prietenia lor era un lucru subînţeles, iar această îndoială ivită între ei reprezenta teren virgin pentru amândoi.

— Clyde.

Yoakum a pescuit o altă ţigară şi a rulat-o între degete. N-a aprins-o şi s-a văzut că-i este greu să-l privească pe Hunt drept în ochi. Şi-a îndreptat privirea spre acoperişul secţiei de poliţie, apoi către încălţările pe care încă se vedeau urme de noroi de pe câmpul din spatele casei lui Meechum.

Hunt a aşteptat.

— în legătură cu seara trecută, a început Yoakum. Eram

beat. Am greşit.

Lui Hunt nu i s-a clintit niciun muşchi pe faţă.

— Pur şi simplu?

Yoakum a aprins ţigara.

— Nu eram eu însumi.

Privire oţelită. îndoială. Hunt n-a spus nimic şi Yoakum a schimbat subiectul.

— Vezi asta?

A ridicat de pe parapetul pe care stătea un teanc de ziare

împăturite.

— E de rău?

Yoakum a ridicat din umeri şi i-a întins ziarele, iar Hunt le-a frunzărit. Erau titluri de senzaţie. Erau fotografii cu maşinile legiştilor înconjurate de pădurea adâncă şi misterioasă şi fotografii cu sacii mici de cadavre încărcaţi pe uşile duble late. Reporterii făceau speculaţii referitor la numărul de cadavre şi insinuau o anumită incompetenţă a poliţiei. Vorbeau despre un agent de pază împuşcat mortal de un poliţist al cărui nume era trecut sub tăcere. Reluau povestea despre găsirea lui Tiffany Shore şi puneau cu toţii aceeaşi întrebare: Unde este Johnny

Merrimon?

— Ştiu şi ei că am emis un buletin pentru găsirea lui Johnny.

Hunt a clătinat din cap.

— Puştiul ăla e un afurisit de erou.

în vocea lui Yoakum se simţea ceva, dar Hunt nu-şi putea da seama dacă era amărăciune sau un rest de mahmureală.

— Puştiul ăla e dat dispărut.

— N-am vrut să spun nimic rău.

Yoakum a arătat spre ziare.

— Doar că arătăm ca nişte idioţi.

— Riscul meseriei în vremurile astea.

— Să mori tu!

— Sunt deja adunaţi în faţă. O duzină de maşini. O să

vorbeşti cu ei?

— Nu mi-au pomenit încă numele.

Se referea la Meechum şi la focul de armă.

— Nici să mă plăteşti n-o să intru pe uşa din faţă.

Hunt nu-l putea învinovăţi. Povestea avea să se amplifice. Pe parcurs, Yoakum avea să fie mestecat cu fulgi cu tot.

— îl vor avea curând, a spus el.

Yoakum a dat din cap, s-a uitat la zidul din spate al secţiei, pătat de umezeală.

— Hai să terminăm odată cu asta.

Au traversat împreună parcarea, dar între ei a rămas aceeaşi încordare, amintirea apelului telefonic dat târziu, în noapte, a lucrurilor spuse şi nespuse. Yoakum s-a oprit în pragul uşii.

— Azi-noapte, Clyde, a spus el jenat, eram într-un loc întunecat. înţelegi?

Hunt a dat să spună ceva, dar Yoakum i-a retezat-o deschizând uşa şi băgând un umăr înăuntru.

— Fă ce ai de făcut, a adăugat el, apoi s-a întors cu spatele.

în clădire aerul era încărcat; Hunt a văzut-o în mişcările agitate, în privirile care jucau în jurul lor. Yoakum era tratat ca un erou. Strângeri de mână. Bătăi pe spate. Poliţiştii detestau pedofilii, iar casa lui Meechum le oferise o comoară de dovezi incriminatoare, cea mai cutremurătoare fiind un teanc gros de fotografii scoase de pe camerele de supraveghere de la mall. Fetele aveau vârste între zece şi 15 ani, erau pline de viaţă şi stângace. Pozele le înfăţişau stând în zona de restaurante sau pe scările rulante. Meechum notase cu litere groase, scrise cu un marker negru: Rachel, Jane, Christine. Era nesigur în privinţa unora dintre nume, însoţite de semnul întrebării: Carly? Simone? April?

Pe unele poze erau trecute şi adrese, în colţul de jos. Fetele locuiau pe străzi liniştite, în cartiere de familişti. Pe alte poze mâzgălise cu acelaşi marker negru vârsta fetelor, sub numele şi chipurile lor: Rachel, 12. Christine, 11. Fuseseră găsite încuiate în sertarul de jos al biroului lui Meechum; când le văzuse, lui Hunt i se făcuse rău de scârbă şi de furie. Mai mult chiar – vederea lor îi stârnise gânduri criminale. Corectă sau nu, uciderea nemernicului fusese un lucru bun. De fapt, era chiar o anumită frumuseţe în felul în care se desfăşurase totul. Burton Jarvis murise în stradă, pe jumătate dezbrăcat şi milogindu-se pentru viaţa lui, doborât de una dintre victimele sale. Meechum fusese împuşcat în propria casă, primind un glonţ drept în inimă de la unul dintre cei mai experimentaţi detectivi din secţie.

Frumuseţe.

Justiţie.

Cei mai mulţi poliţişti zâmbeau, dar nu şi comandantul, alb la

faţă, cu pete roşu-închis în mijlocul obrajilor cămoşi. Stătea în uşa biroului, privind afară. Era 7 şi un sfert dimineaţa şi avea deja cămaşa pătată de sudoare. în spatele lui, se zăreau umbre în mişcare. Hunt a văzut că în birou se mai

aflau câteva persoane. Bărbaţi străini, în costume închise la culoare. Bărbaţi care arătau a poliţişti.

— Cinci minute, a spus comandantul şi a închis uşa.

— începem devreme, a remarcat Hunt.

Yoakum a ridicat din umeri.

— Mă duc să trag o ţigară.

Detectivul Cross l-a privit pe Yoakum cum trece prin încăperea plină de lume, apoi s-a ridicat de la birou şi l-a abordat pe Hunt.

— Putem vorbi între patru ochi?

Hunt l-a condus la el în birou şi a închis uşa. Cross era de-a dreptul neîngrijit, într-o cămaşă pătată de cafea şi şifonată. Nu se bărbierise şi Hunt a observat că avea perciunii cărunţi.

— Ce voiai să-mi spui?

— Vreo veste despre puştiul Merrimon?

— Avem speranţe.

— Dar nicio veste deocamdată?

— Este vreo problemă?

— Băiatul meu Jack. Nu pot să dau de el.

— Cum adică nu poţi să dai de el?

Cross şi-a trecut degetele groase prin părul ca o perie.

— Ne-am certat. S-a strecurat afară din casă.

— Când?

— Aseară.

A făcut o pauză.

— Sau poate acum două seri.

— Poate?

— Nu sunt sigur de prima noapte. Poate a plecat atunci, poate în dimineaţa următoare. Eu am plecat devreme din casă şi nu l-am văzut. Cu tot ce s-a scris prin ziare, înţelegi, nevastă-mea e îngrijorată. Mai mult decât în mod normal. Nu reuşeşte să gestioneze prea bine chestia asta cu îngrijorările.

— Ea este îngrijorată, dar tu, nu.

Cross s-a foit, iar lui Hunt i-a fost limpede că şi el era mai mult decât îngrijorat. Era de-a dreptul înfricoşat.

— O ştii pe soţia mea, domnule detectiv?

— Am cunoscut-o cu nişte ani în urmă.

Cross a întors capul.

— De atunci s-a schimbat mult. Ultimii câţiva ani...

S-a oprit, pradă unei lupte interioare.

— A devenit foarte religioasă. A fost mai mult la biserică în ultimele 30 de ore, n-a mâncat sau dormit propriu-zis, doar s-a rugat, în principal pentru Jack. E îngrijorată că s-ar putea să fie şi el cu puştiul Merrimon. Dacă i-aş putea spune că nu este...

— De ce e tocmai aia îngrijorarea ei? De ce tocmai Johnny?

Cross a aruncat o privire îngrijorată prin încăpere. A vorbit pe ton scăzut.

— Pretinde că vede ceva întunecat în sufletul lui Johnny. O pată, a zis el făcându-se mic şi parcă scuzându-se. Ştiu, ştiu; dar asta e. Crede că Johnny

— are o influenţă proastă asupra lui Jack. O îngrijorează asta mai mult decât orice. Nu are dreptate, înţelegi.

A mijit ochii şi a înclinat capul.

— Se chinuie şi ea.

— îmi pare rău, a spus Hunt, apoi a făcut o pauză. Tu eşti îngrijorat pentru Jack?

— Ah, a mai făcut de-astea şi în alte dăţi. Porcării normale în adolescenţă. Dar două nopţi la rând, dacă e vorba de două nopţi... E neobişnuit.

— De ce v-aţi certat?

— Jack îl venerează pe puştiul Merrimon. Vreau să zic, îl venerează pe bune. Ca pe un sfânt, ceva de genul ăsta. Nu pot să-i scot asta din cap.

— Şi de-asta v-aţi certat?

— Jack e un copil slab, mai mult ca maică-sa decât ca frati-su. Este speriat şi uşor de manipulat. Lăsând la o parte absurdităţile nevesti-mii, Johnny chiar are o influenţă proastă. încalcă toate regulile. E dus. I-am spus lui Jack să stea departe de el.

— Johnny e un băiat bun, dar a fost greu încercat de toate

astea.

— Exact. E un distrus.

— E traumatizat.

— Aia am spus şi eu.

Hunt şi-a înăbuşit frustrarea. Nu toată lumea îl vedea pe Johnny aşa cum îl vedea el.

— Cu ce te pot ajuta, Cross? Vrei să adăugăm şi numele lui Jack în buletinul de căutare?

— Nu. Dumnezeule, nu! Doar dă-mi de veste dacă auzi ceva. Maică-sa e supărată, nu mai gândeşte normal. Mă acuză pe mine. Cu cât îi spun mai repede că Jack este bine...

— înţeleg.

— Mulţumesc, Hunt. Rămân dator.

Cross a plecat. Hunt a rămas în uşă şi l-a văzut pe Yoakum întorcându-se de afară. Pe chipul lui, furia nu se potolise deloc. Abia intrase, când uşa de la biroul comandantului s-a deschis larg.

— Hunt. Yoakum.

Comandantul a intrat înaintea lor. A ocolit biroul, dar a rămas în picioare. Hunt a intrat primul. Undeva, în partea dreaptă, a văzut doi bărbaţi necunoscuţi. Amândoi trecuţi de 50 de ani, înalţi şi laţi în umeri, cu feţe necruţătoare. Unul avea părul argintiu, celălalt, castaniu. Niciun fir de grăsime. Mâini mari. Bătătorite. Ecusoane prinse la curea. Arme. Hunt a înaintat şi s-a uitat mai atent la ecusoane. SBI, Biroul Statal de Investigaţii. După cum arătau, păreau agenţi cu experienţă, profesionişti, oameni duri.

Yoakum a intrat după Hunt. S-a dus spre dreapta, aşezându-se între Hunt şi agenţii SBI. în birou era cald şi înghesuială: toţi cinci erau bărbaţi masivi. Toţi cinci ştiau că e ceva în neregulă. Problema era că unii ştiau mai mult decât alţii.

Comandantul a făcut prezentările.

— Detectivii Hunt şi Yoakum. Dumnealor sunt agenţii

Barfield şi Oliver...

— Agenţii speciali, l-a corectat Oliver.

Nu şi-au strâns mâinile. Pe birou se aflau copii ale declaraţiei lui Hunt cu privire la incidentul din ziua precedentă. Era şi declaraţia lui Yoakum tot acolo.

— Agenţii speciali Barfield şi Oliver sunt de la biroul din Raleigh. Au fost atât de amabili să vină devreme în dimineaţa asta.

— în dimineaţa asta, a spus Barfield tară urmă de zâmbet.

E amuzant.

— Ce-o fi aşa de amuzant? l-a întrebat Hunt cu răceală.

— Era mai degrabă noaptea trecută decât dimineaţa asta,

a replicat Barfield.
Hunt l-a privit pe comandant. Dacă veniseră din Raleigh, probabil că porniseră la drum înainte de răsărit.

— De ce discutăm cu SBI?

— Luaţi-o uşor, a spus comandantul. Cu toţii. O să facem lucrurile aşa cum trebuie.

S-a uitat la detectivi. Hunt era circumspect. Yoakum părea plictisit.

— Trebuie să-mi predaţi armele.

Cuvintele au fost spuse încet, dar s-au auzit ca o grenadă. Aceste câteva cuvinte aveau puterea lor, puterea de a ruina vieţi, puterea de a produce în jur daune colaterale. Nu s-a clintit nimeni. Clipa s-a prelungit până când Yoakum a rupt tăcerea.

— Poftim?

— Trebuie să-mi predaţi armele.

Comandantul a pus un deget pe birou.

— Şi trebuie s-o faceţi acum.

— Asta e o porcărie.

Yoakum n-a mai putut simula indiferenţa.

— Fă-o şi nu mai comenta.

Hunt a susţinut privirea comandantului, dar şi-a scos arma din toc şi a pus-o pe masă. Cu părere de rău, Yoakum i-a urmat exemplul. I-a privit pe cei doi

agenţi, care au rămas cu privirile indiferente şi impasibile.

— Şi acum ce?

Comandantul a luat armele şi le-a pus pe o comodă lipită de peretele din spate. A fost un gest grăitor. Pusese armele aşa încât cei doi să nu poată ajunge la ele. Când s-a întors spre ei, a fost limpede că nici comandantului nu-i făcuse nicio plăcere.

— Am citit atent declaraţiile voastre, a răspuns el. Totul e foarte curat. Fără pic de emoţie. Dar trebuie să ştiu dacă a fost o împuşcătură justificată.

L-a privit pe Hunt drept în ochi.

— Asta am nevoie să-mi povestiţi.

Hunt a simţit brusc atenţia lui Yoakum îndreptată asupra lui. încăperea se cufundase în tăcere.

— Toată situaţia asta este complet neobişnuită, a replicat Hunt, mutându-şi privirea de la agenţii speciali la comandant şi înapoi. Nu aşa se fac lucrurile.

— Te rog.

Vocea comandantului era surprinzător de blândă.

Hunt a încercat să gândească limpede, să-şi amintească fiecare detaliu al împuşcăturii: cum s-a întâmplat, de ce s-a întâmplat. Dar tot ce-i venea în minte erau sentimentele lui pentru John Yoakum. Mai mult de 30 de ani la datorie. Patru ani de muncă umăr la umăr. Erau parteneri, prieteni şi colegi.

Iar Meechum merita să moară.

Comandantul aştepta, cu o expresie nefericită şi mohorâtă, în timp ce Yoakum se holba la un punct fix de pe zid.

— împuşcătura a fost justificată, a spus Hunt.

Din trupul lui Yoakum s-a scurs încordarea. Pe buze i s-a ivit o umbră de zâmbet.

— Eşti sigur? N-ai nicio îndoială? a întrebat comandantul.

— Din locul unde stătea Yoakum, se vedea că Meechum se repede la mine cu un topor. A avut de luat o decizie pe loc. Şi a fost decizia corectă.

— Tot trebuie s-o facem, a intervenit agentul special Barfield.

— Ce vrea să spună? a întrebat Hunt.

Comandantul a clătinat din cap, închizând ochii pentru o clipă. Indiferent la ce se referise agentul, Hunt şi-a dat seama că şi comandantul era de acord.

— Detectiv Yoakum, trebuie să-ţi cer să-i însoţeşti pe cei

doi poliţişti.

— Ce? a izbucnit Yoakum, înfuriat.

— La Raleigh. Au câteva întrebări. E mai bine să nu ţi le

adreseze aici. Yoakum a făcut un pas înapoi.

— Nu mă duc la Raleigh.

Barfield a ridicat mâinile, cu degetele desfăcute.

— N-avem niciun motiv să nu rezolvăm în linişte. Discret.

— Dar de ce nu mă pupi tu discret în fund? a răbufnit Yoakum. Nu merg nicăieri până când nu-mi spune cineva ce se întâmplă.

Comandantul a intervenit.

— întrebările de genul ăsta trebuie să fie puse de cineva din afara departamentului nostru. I-am invitat pe cei de la SBI să ne asiste.

— Schimbarea perspectivei, a spus Hunt dezgustat.

Comandantul a clătinat din cap. Barfield i-a pus o mână pe umăr lui Yoakum. Nu era o mişcare ameninţătoare, nu era agresivă. Yoakum s-a scuturat, îndepărtându-l.

— Nu mă atinge.

— Nu te arestează nimeni.

— Să mă aresteze! Ce dra...

— Linişteşte-te, John.

— Ia mai du-te dracului, Clyde! Ce întrebări?

Barfield a întins încă o dată mâna, dar s-a oprit înainte să mai atingă ceva. S-a înclinat cu tot corpul, arătând spre uşă. Yoakum i-a îndepărtat mâna.

— Nu înainte să ştiu despre ce întrebări e vorba.

Barfield a lăsat mâna jos.

— Pistolul tău personal este un Colt. 45.

Nu era o întrebare.

— Şi ce-i cu el?

— Unde este acum?

— Nu-i treaba ta.

— Detectivul Hunt a recuperat din maşina distrusă a lui David Wilson un cartuş de calibrul .45.

— Şi?

Hunt a riscat o privire spre comandant. La vederea expresiei de pe chipul acestuia, a simţit un gol în stomac.

Pe faţa lui Barfield nu se citea nicio emoţie.

— Era o amprentă pe el. Despre asta am vrea să discutăm.

Apoi a ridicat iar palma, arătând că Yoakum ar trebui să i-o ia înainte, spre uşă.

— Putem să rezolvăm în linişte.

Dar Yoakum i-a îndepărtat iar mâna, cu o lovitură puternică şi zgomotoasă; brusc, lucrurile s-au precipitat.

— Ajunge, a spus Barfield şi s-a mişcat în acelaşi timp cu Oliver.

L-au prins pe Yoakum şi l-au aplecat peste birou, cu faţa în jos şi cu braţul drept răsucit cu forţă la spate. Hunt a făcut un pas spre ei, cu mâinile ridicate, şi l-a prins zdravăn pe Oliver de haină, acţionând pur şi simplu din instinct.

— Nu te băga, Hunt.

Tare. Un ordin.

Hunt l-a privit pe comandant şi a încremenit; i-a văzut furia întipărită pe faţă. Barfield ţinea în continuare răsucit braţul lui Yoakum şi au apărut şi cătuşele. Oliver se lăsase cu toată greutatea pe omoplaţii detectivului. Barfield a închis cătuşele pe încheieturile lui Yoakum, iar acesta s-a zbătut, cu o dâră de sânge pe buza de jos.

— Domnule comandant.

— Taci, Hunt.

Apoi, către agenţii SBI:

— Chiar e nevoie?

— A atacat un poliţist statal.

După ce i-au pus cătuşele, l-au ridicat pe Yoakum pe picioare. Hunt le-a tăiat calea spre uşă.

— Orice s-ar fi întâmplat, există o explicaţie. Nu-l scoateţi aşa de aici.

Afară sunt colegii lui. E presă pe toată strada.

— Dă-te la o parte, domnule detectiv.

Barfield se înroşise la faţă, iar Oliver era întruchiparea detaşării.

— Nu ne facem decât datoria. Comandantul vostru ne-a chemat.

Yoakum stătea înghesuit între agenţii SBI, cu cămaşa scoasă din pantaloni. I se rupsese un nasture şi furia lui era aproape palpabilă.

— Luaţi-vă dracului mâinile de pe mine!

Hunt s-a uitat spre comandant.

— Ai de gând să-i laşi să-l târască de aici încătuşat?

— Tu l-ai arestat pe Ken Holloway pentru mai puţin de-atât.

— E cu totul altceva.

— Oare?

Comandantul n-avea de gând să ajute.

— Avem loc pentru amândoi, a spus Oliver, iar ameninţarea a fost evidentă.

— Asta e o mare porcărie, Clyde, a spus Yoakum.

— Dă-te la o parte, domnule detectiv. N-o să te mai rog încă o dată.

— Domnule comandant. Ce dracului!

— Au şi ei o treabă de făcut, cum avem şi noi.

Hunt a rămas ferm pe poziţie.

— N-o să permit aşa ceva.

— Dă-te deoparte, Hunt, a spus comandantul. Sau, jur pe Dumnezeu, o să-i pun să te aresteze şi pe tine.

— N-ai face aşa ceva.

— Dă-te dracului la o parte, când îţi spun.

Hunt şi-a privit prietenul: avea părul răvăşit sălbatic şi scuipa salivă roz pe podeaua din biroul comandantului.

— Nu te mai obosi, Clyde.

Hunt a refuzat să se dea la o parte.

— Hai, dă-te din drum.

— John...

— E o zi frumoasă pentru o plimbare cu maşina, a spus Yoakum şi Hunt a simţit cum face un pas la stânga.

Uşa s-a deschis şi cei doi i-au târât partenerul afară în cătuşe.

Drept prin mijlocul secţiei.

Direct pe uşa din faţă.

Capitolul patruzeci şi patru

Johnny a privit răsăritul din uşa porumbarului. Picioarele îi atârnau bălăngănindu-se deasupra unei pete întunecate care mirosea a mâl şi iarbă strivită. îi era sete şi îl durea tot trupul. Nu mai era nimeni treaz, iar focul se stinsese de mult. Soarele a apărut mai întâi ca o linie rozalie, apoi ca o muchie galbenă care s-a ridicat deasupra copacilor. Johnny s-a aplecat mult în afară şi s-a uitat în jos.

— Să nu sari!

Era Jack, aflat chiar în spatele lui. Johnny s-a răsucit spre el.

— Ha-ha!

Jack a traversat porumbarul şi s-a aşezat lângă prietenul lui. în păr îi atârnau câteva paie. A bocănit cu călcâiele în scândura de lemn, apoi s-a aplecat şi el.

— Ţi-am salvat viaţa. îmi eşti dator.

— îţi sunt dator pe dracu’, a replicat Johnny şi i-a tras un

pumn în umăr.

— Puţoiule!

Jack s-a uitat peste câmpul de buruieni culcate la pământ. Pădurea era în continuare întunecată sub frunziş. Sunetele mlaştinii au ajuns la ei pe o pală de vânt neaşteptată.

— Mi-e foame.

— Eu sunt lihnit.

— Ar trebui să mergem acasă.

Johnny a aruncat o privire spre scară, spre trapa care îi ducea jos.

— Tot mai crezi că vorbeşte cu Dumnezeu?

— Cred că e pe moarte.

— Pe bune?

— Da. Pe bune.

Johnny s-a ridicat şi şi-a şters pe blugi palmele pline de praf.

— Ar trebui să vorbesc cu el.

S-a ridicat şi Jack.

— Pute îngrozitor acolo, jos.

Avea dreptate. Freemantle stătea culcat pe-o parte, cu genunchii strânşi la piept. Mirosea a moarte. Mâna rănită era întinsă în ţărână şi, când a atins-o, Johnny a simţit pielea fierbinte şi uscată. Şi-a mutat privirea de la rana de sub coaste spre mâna umflată. Pielea de pe deget se crăpase sub presiunea infecţiei.

— N-am făcut decât să-l muşc.

— Gura omului e un loc foarte scârbos.

— Ai pupat-o pe cum-o-cheamă.

— Aia-i altceva. în plus, tu l-ai muşcat până la os şi au trecut nişte zile de atunci. A cărat un cadavru prin pădure. Şi-a pus peste rană o doctorie pentru animale. A fost o prostie.

— Nu cred că-i prost.

— Nu?

— Nu e cuvântul corect.

Jack a expirat puternic.

— Trebuie să ieşim de-aici, şi asta acum, înainte să se trezească tipul ăsta şi să ne omoare.

Şi parcă Freemantle l-ar fi auzit.

A deschis larg dintr-odată ochii întunecaţi şi sălbatici. Mâna i-a ţâşnit şi l-a prins pe Jack de gât. Vocea era un croncănit; l-a tras pe Jack spre el.

— Dumnezeu ştie.

Johnny a simţit forţa cuvintelor şi l-a apucat de braţ, însă pielea lui Freemantle ardea de febră, iar degetele i s-au înfipt şi mai tare în carnea moale a gâtului lui Jack.

— Dumnezeu ştie, a repetat el.

Apoi degetele i s-au descleştat şi Jack s-a împleticit în spate.

— Ţine-l departe, a urlat băiatul. Iisuse Hristoase. Ţine-l departe de mine pe nebunul ăla nenorocit.

Johnny era încremenit. A rămas cu privirea ţintă la Freemantle, până când a văzut că nebunia i-a dispărut de pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

Freemantle părea buimăcit, cu o privire şocată şi speriată şi cu pieptul fremătând. Şi-a ridicat mâna rănită şi s-a uitat la ea de parcă n-o mai văzuse până atunci. A lăsat-o în poală şi s-a rostogolit pe-o parte. I-a ignorat pe băieţi şi şi-a strâns genunchii la piept.

— Unde sunt?

Când s-a întors, Johnny l-a descoperit pe Jack în cealaltă parte a şopronului, cu spatele lipit de perete, cu mâna mică la gât, iar cu cealaltă făcându-şi

semnul crucii. I se albiseră buzele şi ochii îi străluceau.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm acum.

— Eşti bine, Jack?

Dar Jack pălise de tot şi clipea repede, iar cuvintele îi muriseră în gâtlej. A deschis gura, apoi a închis-o, iar băieţii s-au uitat la Freemantle, care se străduia să-şi reţină lacrimile sub pleoape, în timp ce tremura pe piatra rece. Buzele i se mişcau tară nicio noimă şi printre ele a şuierat un sunet subţire şi uscat.

Jack şi-a făcut din nou semnul crucii.

Pe gât i-au apărut urme roşii de degete.

Capitolul patruzeci şi cinci

Când s-a întors în biroul comandantului, Hunt tremura atât de tare de furie, încât nu era sigur că va putea s-o ţină în frâu. încă îi vedea pe reporterii în delir şi felul în care Yoakum refuzase măcar să clipească sau să-şi plece capul când îl încolţiseră. Hunt a trântit uşa zguduind-o în tocul ei, dar comandantul nu mai avea răbdare pentru furia lui. S-a prăbuşit în scaun şi s- a întins după arma lui Hunt, pe care a pus-o pe birou şi a împins-o spre detectiv.

— Ar fi putut merge mai bine de-atât.

Hunt s-a uitat ţintă la armă.

— Ar trebui s-o iau şi să te împuşc.

— Nu fi melodramatic, Hunt. Dacă ăsta ar fi fost biroul tău, ai fi făcut acelaşi lucru.

Hunt a ridicat arma şi a strecurat-o la loc în toc.

— A fost pur şi simplu o ambuscadă.

Comandantul a fluturat din mână.

— Tu eşti ăla care a sugerat că ar putea fi implicat un

poliţist.

— Implicat în ce?

— Jarvis. Meechum.

Hunt a arătat spre uşă.

— Asta cred ăia? Despre asta vor să discute cu el?

— Trebuie să ne protejăm. Trebuie să protejăm ancheta şi reputaţia acestui departament. Pentru asta, trebuie să aducem pe cineva din exterior, cineva imparţial, obiectiv. Nu-mi place nici mie, dar asta e. Aşa merge treaba.

— Pe cine încerci să convingi? Pe mine sau pe tine?

— Nu-mi servi mie de-astea, ticălos făţarnic ce eşti. Nimic din toate astea n-ar fi fost necesare dacă n-ar fi ajuns în presă. Dacă ţi-ai fi ţinut oamenii în frâu, să nu dea din gură.

— Niciunul dintre oamenii mei n-a vorbit.

— Eşti detectivul principal, Hunt. Toţi cei implicaţi în acest caz sunt în responsabilitatea ta.

— Asta-i o tâmpenie.

— Nu eşti tu ăla care a susţinut tot timpul că e un poliţist implicat în povestea cu Burton Jarvis? Că asta a văzut băiatul, nu-i aşa? Că era în însemnările lui. Un poliţist în casa lui Burton Jarvis.

— Un agent de pază. Nu un poliţist. Am stabilit asta ieri, în secunda în care l-am doborât pe Meechum.

— Aşa ai făcut?

— Ce să fac?

— Ai stabilit că acasă la Jarvis venea un agent de pază?

— Evident.

Comandantul s-a lăsat pe spate în scaun.

— A cui a fost ideea să mergeţi la mall?

— A lui Yoakum.

— Şi cine a venit cu ideea că agentul de pază ar fi putut fi confundat cu un poliţist?

— Yoakum. Amândoi.

Comandantul a bătut darabana cu degetele lui groase în suprafaţa zgâriată a biroului.

— Katherine Merrimon a văzut o maşină parcată în susul străzii, aproape de casa ei. I s-a părut că îi supraveghează cineva locuinţa. I s-a părut că ar fi o maşină de poliţist.

— Trebuie să fi fost Meechum. Conduce un break.

— Dar nu o maşină de poliţist. Yoakum conduce o maşină de poliţist.

— I s-a părut. Asta-i tot.

Comandantul s-a îndreptat pe scaun tară să-l slăbească din priviri, cu pielea încreţită la colţurile ochilor.

— Nu l-ai fi descoperit niciodată pe Meechum tară raţionamentul deductiv al lui Yoakum. Aşa e? Yoakum te-a condus spre mall.

— Ar trebui să fie decorat.

— Doar dacă nu-i chiar un raţionament? Dacă, de fapt, ştia?

— Ce să ştie?

— Dacă în tot timpul ăsta el a fost înhăitat cu Jarvis şi Meechum? Nu doi oameni, ci trei.

— E absurd, a spus Hunt.

— Tot spui chestia asta.

— Trebuie să-l găsim pe Johnny Merrimon. El ar putea

lămuri totul într-o secundă.

— Dacă o să vrea să stea de vorbă cu tine.

— O să vrea. De data asta, o să vrea.

— Atunci găseşte-l pe puşti şi dă-mi de veste. Sună-mă în clipa în care apare. îndată ce ne spune că nu Yoakum a fost ăla care venea pe la Jarvis pe-acasă, o să sun la SBI. între timp, Yoakum e cu fundul pe jar.

Hunt a clătinat din cap.

— Tot nu-i în regulă.

— Stai un pic şi gândeşte-te. Burton Jarvis este mort. Meechum ştia că ne apropiem, pentru că l-a sunat Holloway şi i-a spus. S-a speriat. Dacă l-am fi prins pe Meechum în viaţă, ar fi vorbit. Ne-ar fi dat pe tavă un poliţist corupt, iar procurorul ar fi lăsat-o mult mai moale în cazul lui. Yoakum ştia, aşa că avea motive să-l vrea mort pe Meechum.

în cele din urmă, comandantul s-a ridicat.

— Acum o să te mai întreb o dată. Focul de armă a fost

justificat?

— îl cunosc pe Yoakum.

— Ce ţi-am spus eu, să n-o iei personal?

— îl cunosc pe John Yoakum.

— Chiar aşa? Chiar îl cunoşti?

Comandantul a aşteptat un pic.

— Ce face în weekenduri? Unde îşi face vacanţele?

Hunt a trebuit să recunoască.

— Nu ştiu. Nu vorbeşte deloc despre asta.

— N-a fost căsătorit niciodată. Oare de ce?

— Ce relevanţă are?

— Ştii tu, a declarat comandantul. Ce dracu’, ştim cu toţii. A spus de suficiente ori.

Hunt ştia ce spunea Yoakum de câte ori o crimă era îngrozitor de cumplită, iar trădarea mai înspăimântătoare.

întunericul este un cancer pentru inima omului.

— Deci e cinic. Majoritatea poliţiştilor sunt aşa.

Comandantul a ridicat din umeri.

— Poate că vorbea despre el.

Biroul comun din secţie răsuna de conversaţii şoptite care au încetat brusc când Hunt a ieşit în trombă din biroul comandantului. Uşa s-a izbit de perete, dezechilibrând un tablou. Detectivul a simţit privirile aţintite asupra sa şi speculaţiile; atârnau ca oţelul, dar nimeni n-a scos o vorbă, nimeni n-a pus nicio întrebare, aşa că Hunt a luat iniţiativa. S-a oprit în mijlocul încăperii şi a ridicat amândouă mâinile.

— Ce s-a întâmplat adineauri este o porcărie. Dacă vă întreabă cineva – presa, familia, oricine – asta să le spuneţi.

S-a uitat de jur împrejur şi a repetat tare:

— O porcărie.

Cuvintele au rămas plutind în aer. în afară de Cross, nu l-a privit nimeni în ochi şi chiar şi el a clătinat din cap. Hunt şi-a înghiţit cuvintele pline de furie. Yoakum nu încercase niciodată să-şi facă prieteni în secţie; nu se străduise deloc. Era un singuratic, un profesionist. Şi ce dacă? Ce era greşit? îşi făcea meseria. îşi trăia viaţa.

Hunt a ieşit pe uşa din spate.

Umezeala se evapora deja de pe asfalt, de pe frunzele late şi plecate ale unui copac singuratic aflat la marginea drumului. Dincolo de gard, utilajele grele se zgâlţâiau şi scuipau fum. Parcarea mirosea a motorină, noroi şi metal încins. Hunt a urcat în maşină, a pornit motorul şi a dat tare aerul condiţionat. A strâns din răsputeri volanul, lăsând aerul rece să-i usuce sudoarea de pe faţă, şi s-a gândit la Yoakum, târât afară în cătuşe. Apoi s-a gândit la Johnny. La mama lui Johnny. S-a gândit cum arătase Yoakum stând în viroaga aia jilavă de lângă râu, pe măsură ce cadavrele ieşeau la iveală. Cât de furios fusese. Cât de dezgustat.

în niciun caz n-are nimic de-a face cu asta.

în niciun caz, nici într-o sută de ani.

A băgat în marşarier, a dat înapoi în viteză, apoi a pornit înainte. Trebuia să existe o explicaţie, un motiv ca un cartuş gol găsit în Land Cruiserul distrus pe care-l conducea David Wilson să aibă pe el amprenta lui Yoakum. Dacă exista o explicaţie, atunci trebuia să se găsească acasă la prietenul său. A încercat să nu se gândească la cealaltă faţă a aceleiaşi monede: dacă Yoakum chiar avea ceva de-a face cu acei copii dispăruţi, tot acolo se găsea, cel mai probabil, şi dovada acestui lucru. Nu avea nici mandat, nici cheie, dar nu-i păsa. O piatră în geam era suficientă. O rangă în uşă. Aici nu era vorba că era poliţist. Era vorba despre prietenie. Despre credinţă şi încredere şi despre arsura fierbinte şi ascuţită care se aprindea la gândul trădării comandantului. îl vânduse pe Yoakum ca să facă departamentul să arate bine, să-l facă să arate curat chiar dacă ancheta se afunda tot mai mult în rahat.

— O porcărie, a murmurat Hunt în barbă.

Dar amprenta...

A clătinat din cap.

Amprenta era o chestie nasoală.

Hunt s-a strecurat prin trafic şi a ţinut stânga, pe şoseaua cu patru benzi care traversa oraşul. Cartierul lui Yoakum era vechi, înţesat de bungalouri

aşezate în curţi înălţate deasupra trotuarelor de ciment umflate de rădăcini de copac groase cât gamba unui bărbat. în acest cartier oamenii se aflau în trecere, însă era bine întreţinut, umbrit şi liniştit.

Hunt s-a decis pentru rangă.

A virat rapid la dreapta şi apoi la stânga, după trei cvartale. Yoakum locuia într-o casă tară etaj şi acoperiş ascuţit cu şindrilă de cedru, argintată devreme. Răsadurile de flori străluceau în culori aprinse. Gardul viu fusese tuns şi copacii, toaletaţi.

Pe alee era parcată o camionetă cu lateralele vopsite în albastru. Literele albe ieşeau în evidenţă pe fondul închis.

SBI.

Hunt a tras lângă bordură, la o jumătate de cvartal distanţă. Vecinii ieşiseră în curţi: femei spălăcite în halate stridente, bărbaţi în vârstă, câţiva puşti cu părul lung care şi-ar fi putut pierde timpul mai cu folos. Chipurile lor arătau, toate, acelaşi lucru: uimire şi îngrijorare. Acasă la Yoakum, bărbaţi în geci care aveau imprimate pe ele aceleaşi litere intrau şi ieşeau pe uşa din faţă. Hunt nu i-a văzut nici pe Oliver, nici pe Barfield, însă nici nu mai conta.

SBI-ul intrase în casa lui Yoakum.

Aveau un mandat.

Capitolul patruzeci şi şase

— A încercat să mă omoare, a spus Jack. Ai văzut şi tu. Isuse. Nenorocitul ăla ticălos a încercat să mă omoare.

— Dacă ar fi vrut să te omoare, acum n-ai mai fi în viaţă.

Johnny a îngenuncheat lângă Freemantle.

— Nu te mai smiorcăi atât.

— Nu-l atinge, Johnny. Ce faci?

— Nu-l ating. Calmează-te.

Johnny s-a aplecat mai mult spre Freemantle.

— E bolnav, atâta tot.

Buzele lui Freemantle se mişcau şi erau nişte cuvinte acolo, şi-a spus Johnny. S-a aplecat şi mai tare.

— ... casa e în flăcări... măicuţa e în flăcări...

Johnny le-a auzit.

— ... casa e în flăcări... măicuţa e în flăcări...

Cuvintele s-au pierdut. Johnny a ridicat privirea.

— Ai auzit şi tu?

— Nu.

— Vino şi ajută-mă.

— Să crezi tu!

— Are nevoie de medicamente sau să ajungă la spital.

— Bine, a spus Jack. O să mergem acasă şi chemăm ambulanţa. Lasă-i pe ei să-şi facă griji.

— Dacă o să chemăm ambulanţa, ăia o să cheme poliţia, iar eu n-o să aflu ce ştie.

— Lasă-i pe poliţişti să-l întrebe. E treaba lor.

— Poliţiştii îl caută pentru crimă. Ei cred că Alyssa e moartă. N-o să-l întrebe nimic. Cel puţin nu destul de repede.

Johnny s-a proptit în umărul lui Lreemantle, dar acesta nici nu s-a clintit.

— Deci ce vrei să faci?

— Nu ştiu, omule. OK? Improvizez. Doar am nevoie de încă o şansă. De un pic de timp, atâta tot. Lir-ar al dracului, Jack, ajută-mă şi gata.

— Bine. Ce vrei să fac?

— Supraveghează-l. Mă duc să aduc camioneta.

— Asta înseamnă 20 de minute.

Dar Johnny plecase deja. Jack s-a uitat la buzele crăpate ale lui Lreemantle, la ochii care se mişcau în spatele pleoapelor ca de hârtie.

— Nasoală rău chestia asta, a spus el, apoi a ridicat pistolul.

L-a îndreptat spre Levi Lreemantle şi s-a aşezat pe pământ.

Levi ardea într-un foc negru. Ştia că este foc pentru că mai fusese şi altă dată în flăcări. Fusese într-o casă incendiată, cu măicuţa lui în braţe, iar părul ei ardea ca o torţă. Nu ştia de ce arde casa ori de ce se afla el acolo, acum. Părea că se petrecuse cu mult timp în urmă.

Dar ardea.

Durerea era atât de puternică, direct sub piele.

Auzea voci îndepărtate; şi încerca să le spună:

...casa este în flăcări... măicuţa este în flăcări... însă nu-l puteau

auzi. Şi nu venea nimeni să-l ajute.

Nu venea nimeni.

Pielea atât de fierbinte.

Arzând...

Johnny a alergat tot drumul înapoi; când a ajuns la camionetă, abia-şi mai putea trage sufletul. A urcat şi a închis uşa. Cheia era alunecoasă, însă motorul a pornit. în aerul liniştit s-au ridicat rotocoale albastre de fum. La radio se auzea o piesă gospel. Johnny a mers direct spre hambar şi a lăsat motorul pornit. Jack stătea în uşă şi părea de-a dreptul nenorocit.

— Cum ai de gând să-l urci?

Johnny n-a răspuns. A sărit din camionetă, a intrat în hambar şi a îngenuncheat lângă Freemantle. L-a strigat pe nume, apoi i-a atins braţul şi a ridicat privirea.

— Tipul ăsta arde ca-n iad.

— Dăăă.

— Nu. E şi mai rău decât înainte. Arde de-a binelea.

— ... măicuţa e-n flăcări... casa e-n flăcări...

— Ce mama dracului? Ai auzit şi tu? a întrebat Jack,

aplecându-se spre ei. Johnny a arătat spre casa arsă din temelii.

— Cred că mama lui a murit în incendiul ăla.
Johnny s-a mai împins o dată în umărul bărbatului, scuturându-l cu putere. Apoi a căzut înapoi în genunchi.

— Nu-l putem urca singuri în camionetă.

— Şi-a revenit la un moment dat.

— Ar trebui să-i dăm cu apă pe faţă.

— Asta funcţionează doar în filme.

— Rahat, a spus Johnny.

— Eu zic să-l lăsăm aici şi să ne cărăm dracului.

Johnny a scuturat din cap.

— O să aşteptăm.

— Gata, Johnny, e destul, să terminăm cu asta.

— Eu am furat camioneta. Eu iau decizia.
Aşa că au aşteptat, cu fumul albastru înălţându-se în aer, cu muzica gospel venind dinspre radio.

Capitolul patruzeci şi şapte

Hunt a trecut de două ori cu maşina prin cartierul lui Yoakum, însă, de fiecare dată când ajungea pe strada lui, vedea că duba SBI se află tot pe alee, aşa că până la urmă a renunţat. L-a sunat pe Cross să verifice situaţia de la locuinţa lui Jarvis. Cross a răspuns cu o oarecare întârziere.

— Da. Legistul este aici. Primul cadavru va fi ridicat într-o oră. Crede că le poate scoate pe toate azi. Poate până spre jumătatea după-amiezii. în mod sigur până la asfinţit.

— Şi presa?

— Cam cum te-ai aştepta să fie. Vii încoace?

— E ceva de văzut?

Cross a făcut o pauză. în fundal se auzeau voci înăbuşite.

— încă nu.

— Sună-mă când o să fie.

Hunt a închis. Se afla la o intersecţie spre zona cea mai săracă a oraşului. Casele erau vechi, cu crăpături în şindrilă. Pe sârmele de rufe atârna lenjerie înnegrită. A văzut rezervoare ruginite, fundaţii din lespezi de granit care înălţau din pământul jilav grinzile pentru pardoseală. Lângă cea mai apropiată casă se ridica un munte de resturi aruncate în ani şi ani, iar Hunt a văzut în gunoiul acela un loc neted, pe unde intrau şi ieşeau câinii. în partea asta de oraş se aşezaseră în ultima sută de ani arendaşi care dăduseră greş, şi se vedea. Hunt era la un kilometru şi jumătate de cimitirul sclavilor eliberaţi, înconjurat de sărăcie şi deznădejde, de umbrele stăruitoare ale nedreptăţilor din trecut.

Semaforul s-a făcut verde.

Hunt nu s-a clintit.

Ceva s-a stârnit undeva, în adâncul minţii lui. O maşină l-a claxonat din spate, aşa că a trecut de intersecţie, apoi a tras lângă bordură; şoferul celeilalte maşini a ambalat motorul şi a trecut în viteză pe lângă el. Hunt a văzut lumini de neon sub şasiu, capace speciale pe roţi şi însemnele unei bande atârnând pe lunetă. Priviri neîncrezătoare pe un chip precaut, başi care bubuiau din difuzoare, însă s-a străduit să alunge această imagine. Mintea îi hălăduise în trecut.

Arendaşi. Haine ude.

Limba roz a unui maidanez din umbră...

A derulat în minte ultimul minut.

Şi apoi şi-a spus că a desluşit-o.

A luat telefonul, să-l sune pe Yoakum, însă şi-a amintit că acesta se afla pe bancheta din spate a unei maşini a poliţiei statale, pe la jumătatea drumului spre Raleigh. Aşa că a format numărul lui Katherine Merrimon, care i-a răspuns plină de speranţă, dar obosită.

— Voiam să văd dacă eşti acasă, a spus Hunt.

Femeia a părut că revine brusc la viaţă.

— Johnny?

— încă nu. Vin spre tine.

A făcut 23 de minute prin traficul aglomerat. Katherine era îmbrăcată cu nişte blugi decoloraţi, tăiaţi scurt, sandale şi un tricou şifonat care îi atârna pe umerii osoşi.

— Pari obosită, i-a spus Hunt.

Şi aşa şi era. Ochii i se retrăseseră în orbite. Era şi mai palidă decât de obicei.

— A apărut Ken la 3 dimineaţa. N-am mai putut să adorm după aia.

— Aici? A venit aici?

— Nu i-am dat drumul înăuntru sau ceva de genul ăsta. A bătut la uşă şi a făcut câteva comentarii urâte. Era beat. N-avea nevoie decât să latre.

O neclintire plină de furie s-a instalat în adâncul ochilor lui Hunt. Ştia cum arată o femeie abuzată atunci când o vedea.

— Să nu îndrăzneşti să-i găseşti scuze.

— Mă descurc cu Ken.

Hunt s-a străduit să se calmeze. Katherine devenea defensivă şi existau moduri mai bune de a gestiona problema.

— Trebuie să văd camera lui Johnny.

— OK.

Au intrat şi l-a condus pe coridor, spre camera băiatului. Hunt a aprins lumina şi s-a uitat spre patul lui Johnny. Nu a văzut ce căuta, aşa că s-a îndreptat spre teancul de cărţi de pe noptieră. A cercetat cotoarele.

— Nu-i aici.

— Ce nu e?

— Johnny avea o carte de istorie despre Ţinutul Corbilor.

Cam aşa.

A format un contur cu palmele, indicând mărimea.

— Era pe pat acum câteva zile. Ştii ceva de ea?

— Nu. Nimic. Este importantă?

— Nu ştiu. Poate.

A dat să iasă.

— Pleci?

— Ţinem legătura.

în uşă, ea i-a pus o mână pe braţ.

— Ascultă. în legătură cu Ken. Apreciez că vrei să mă protejezi. Dacă devine agresiv, mă ameninţă sau ceva de genul ăsta, o să te sun. OK?

L-a strâns uşor de braţ.

— O să te sun.

— Aşa să faci, a spus el, dar rotiţele i se învârteau deja în

cap.

Katherine a rămas în uşă privindu-l cum pleacă şi n-a intrat până când n-a văzut maşina ieşind în stradă. Casa ei nu dispăruse încă din oglinda retrovizoare când Hunt a sunat-o pe poliţista Taylor.

— Sunt acasă la Katherine Merrimon, a spus el.

— De ce nu mă mir?

— Am nevoie de o favoare.

— Te pomeneşti că nu mai ai cui să-i ceri servicii.

— E vorba de Ken Holloway. Verifică la el la birou. Verifică acasă. Vreau să-l găseşti şi vreau să-l arestezi.

S-a aşternut tăcerea. Hunt ştia că poliţista se gândea cum se petrecuseră lucrurile ultima oară, având în vedere procesul şi faptul că voia să nu-i apară numele pe următoarea foaie de

hârtie completată în biroul grefierei.

— Iar motivul ar fi?

— Obstrucţionare. L-a avertizat pe Meechum că venim să-l luăm la întrebări. O să fac hârtiile în după-amiaza asta, dar vreau să fie reţinut acum, vreau să spun chiar acum. Dacă se încing lucrurile, o iau asupra mea, dar vreau ca nenorocitul ăla să fie la răcoare.

— Este justificată arestarea asta?

— Acum o săptămână nu m-ai fi întrebat aşa ceva.

— Acum o săptămână n-aş fi simţit că e nevoie să te

întreb.

— Fă-o şi gata.

Hunt a închis, apoi a sunat la informaţii şi a cerut numărul Bibliotecii Publice din Ţinutul Corbilor. Operatoarea i l-a dat şi apoi i-a făcut legătura.

— Biroul de împrumuturi, i-a răspuns o voce de bărbat.

Hunt i-a spus ce voia şi a auzit tastatura păcănind.

— Cartea aceasta este împrumutată.

— Ştiu. Mai aveţi vreun exemplar?

— Verific. Da, mai avem un exemplar.

— Păstreaz-o pentru mine. Şi spune-mi cum te cheamă.

Hunt a închis telefonul şi s-a îndreptat spre bibliotecă. Pentru Yoakum nu mai avea ce să facă. La Jarvis, situaţia era sub control. Asta însemna că mai rămăsese doar dispariţia lui Johnny. Un copil tulburat şi chinuit. Un fugar cu o armă furată.

Sclavi eliberaţi.

Freemantle.

Hunt ştia numele pentru că îl văzuse în cartea lui Johnny. Nu

aruncase decât o privire, dar acum îşi amintea semnificaţia:
„John Pendleton Merrimon,

chirurg şi aboliţionist". Pe pagina următoare mai era o fotografie. Atunci abia dacă o remarcase, dar o făcea acum.

Isaac Freemantle.

Şi mai era şi o hartă.

A accelerat şi spatele i s-a înfundat în pielea fierbinte a scaunului. Johnny ştia unde să-l găsească pe Freemantle, iar Freemantle era un condamnat evadat, un ucigaş.

A întins mâna şi a pornit girofarul. A ţâşnit pe strada principală cu 120 de kilometri pe oră, a tras în parcare şi a lăsat motorul pornit. Două minute mai târziu se întorsese deja cu cartea. A dat febril paginile, până a găsit-o pe cea pe care o căuta. A cercetat fotografia lui John Pendleton Merrimon: fruntea lată, trăsăturile accentuate, masculine. Purta un costum negru, auster, şi n- avea nimic în comun cu Johnny, cu excepţia ochilor, poate. Avea ochii negri.

Hunt a citit despre Isaac, care-şi alesese numele de familie Freemantle ca simbol pentru nou-câştigata lui libertate. Era şi o poză cu el, un bărbat masiv, cu haine zdrenţuite şi cu pălărie scâlciată. Avea palme uriaşe şi o barbă neuniformă, înspicată cu alb. Johnny îi spusese că Freemantle era nume mustee, iar detectivului i se păruse că distinge caracteristici indiene în trăsăturile lui Isaac Freemantle. Poate ceva în ochii lui. Sau în pomeţii obrajilor.

Pe pagina următoare se lăţea harta în care apăreau râul, mlaştina şi o limbă lungă de pământ, înconjurată din trei părţi de apă.

Arborii tăcuţi.

Hunt a comparat harta din carte cu cea pe care-o avea în torpedou. Zona „Arborilor tăcuţi", orice era acolo, se întindea în partea cea mai pustie a ţinutului. Nu era nimic în afară de soare, mlaştină şi râu. Nu exista nicio informaţie că neamul Freemantle ar fi avut vreun telefon sau acces la utilităţi în Ţinutul Corbilor,

aşa că informaţia putea fi lipsită de sens, datând

de un secol şi jumătate, însă Hunt avea nevoie de puşti. Dintr-o grămadă de motive, avea nevoie de puşti.

A băgat maşina în viteză.

Arborii Tăcuţi erau spre nord-vest.

Capitolul patruzeci şi opt

Taylor s-a dus întâi să-l caute pe Ken Holloway la birou. A mers până în centru şi a intrat în parcarea uriaşă care încadra pe două laturi clădirea lui Holloway. Conducea încet, uitându-se după un Escalade alb, cu litere aurii. Nu l-a văzut. Şi-a lăsat maşina în faţa clădirii şi a verificat echipamentul de la centură, apoi a intrat pe uşile mari de sticlă. îi plăcea să simtă centura legănându-i-se pe şolduri. Metale adevărate. Echipamente grele. Lui Taylor îi plăcea nespus meseria de poliţist. îi plăcea autoritatea care o însoţea, ca un balsam. Uniforma albastră care nu se şifona niciodată. îi plăcea să conducă în viteză. îi plăcea să-i aresteze pe tipii răi.

Pe pardoseala din marmură lustruită, încălţările ei scoteau un scârţâit uşor, ca de cauciuc.

în spatele biroului de la recepţie şedea o femeie căreia Taylor i-a simţit privirea în timp ce traversa holul boltit. Lemeia era înţepată şi avea haine scumpe, privire critică şi ton superior.

— Da? i s-a adresat ea şi Taylor a displăcut-o pe loc.

— Am venit să vorbesc cu Ken Holloway.

Şi-a folosit vocea de poliţistă, cea care sugera Nu mă face să

repet. Recepţionera a ridicat o sprânceană şi a rostit, abia

mişcându-şi buzele:

— Referitor la ce?

— Referitor la faptul că vreau eu să-l văd.

— înţeleg, şi-a strâns ea buzele subţiri. Domnul Holloway nu este astăzi aici.

Taylor a scos un carneţel şi un pix.

— Iar pe tine te cheamă... ?

Oamenii urau carneţelul şi pixul. Nu le plăcea să fie notaţi undeva de un poliţist. Secretara şi-a spus numele tară tragere de inimă şi Taylor l-a scris în carnet.

— Şi zici că domnul Holloway nu-i aici?

— Da. Adică nu e. Nu este aici.

Secretara se conformase pălind, dar Taylor nu zâmbea niciodată când îşi etala autoritatea. A folosit un limbaj minim şi şi-a păstrat expresia neutră.

— Când l-ai văzut ultima dată pe domnul Holloway?

— N-a mai trecut de ieri pe la birou.

— Ar fi dispuşi şi alţii din clădire să confirme ce spui?

— Aşa cred.

Taylor a cercetat încet din priviri holul: tablourile de pe pereţi, afişajele luminoase, lifturile. A pus o carte de vizită pe biroul recepţionerei.

— Te rog spune-i domnului Holloway să sune la acest număr când se întoarce.

— Da, doamnă.

Taylor a menţinut contactul vizual, apoi a plecat aşa cum venise, cu pas încet şi sigur şi cu o mână pe centura lată de vinilin. S-a întors la maşină, a deschis laptopul şi a verificat la departamentul de poliţie rutieră toate vehiculele deţinute de Ken Holloway. Pe lângă Escalade, mai avea un Porsche 911, un Land Rover şi un Harley-Davidson. Taylor a mai cercetat o dată parcarea, dar n-a văzut niciunul dintre ele, aşa că a adăugat o notă în carnet, în dreptul numelui secretarei: probabil că a spus adevărul.

Casa lui Holloway era pe unul dintre terenurile mari de golf din partea bogată a oraşului. Terenul era privat, amenajat în jurul unui club ce funcţiona într-o clădire somptuoasă din piatră, îmbrăcată în iederă. Nicio casă de pe stradă nu costa mai puţin de două milioane de dolari, iar a lui Holloway era cea mai mare dintre ele, un monolit alb aşezat pe patru acri de gazon bine întreţinut. Pe la jumătatea aleii de acces, Taylor a trecut pe lângă statuia unui bărbat negru în livrea, care ţinea în mână un felinar şi zâmbea larg.

Poliţista a ieşit din maşină şi a urcat treptele late către veranda generoasă. Uşa din faţă era deschisă, lăsând să se vadă pardoseala de scânduri lăcuite. La început totul a părut cufundat în tăcere; s-a auzit trilul unei păsări. Apoi a auzit pe cineva plângând.

O femeie.

în casă.

Mâna i s-a îndreptat automat spre patul armei. A desfăcut cureluşa de piele şi a intrat. A văzut pe podea un topor, lângă ceea ce rămăsese dintr-un pian. Capacul era făcut bucăţi, loviturile distruseseră şi claviatura, iar pe covor se împrăştiaseră aşchii de fildeş. în rest, totul arăta perfect.

Taylor a apelat dispeceratul prin radio. A dat coordonatele locului unde se afla şi a cerut întăriri; apoi a scos arma şi şi-a anunţat prezenţa, trecând pragul încăperii. A simţit miros de alcool şi a văzut pe măsuţa de cafea două sticle cu capacul desfăcut. Una dintre ele era goală, cealaltă era plină pe jumătate.

Plânsul se auzea de undeva din interiorul casei. Poate din bucătărie. Sau din vreun dormitor. Taylor a păşit pe sub arcada care ducea spre living. S-a uitat în dreapta şi a văzut pe canapea o oglindă; dârele de pe ea arătau a urme de cocaină, trasă în linii ordonate.

Din burta pianului ţâşneau corzile smulse.
— Poliţia, a strigat ea. Sunt înarmată.

A găsit-o pe femeie în holul mic de dincolo de living. Era tânără, înjur de 19 ani, cu părul decolorat şi rădăcinile închise la culoare, cu pielea fără cusur. Avea dinţi strâmbi, dar albi, iar mâinile erau aspre şi roşii. Stătea pe jos, plângând, iar Taylor i-a zărit ochii albaştri.

— Nu mi-a făcut nimic. Sunt bine, a spus ea cu un accent din est.

Taylor crescuse în sărăcia din dealurile nisipoase şi cunoscuse o grămadă de fete exact ca ea, needucate şi drăguţe, disperate să găsească un loc mai bun.

— Poţi să te ridici? a întrebat şi i-a întins o mână.

Fata purta uniformă de menajeră, iar bluza avea umărul drept sfâşiat şi nasturii desfăcuţi. Unul dintre obraji strălucea de o roşeaţă fierbinte şi pe carnea braţului rămăseseră urmele unor degete furioase.

— Eşti singură?

Fata n-a răspuns.

— Ken Holloway ţi-a făcut asta?

Ea a încuviinţat.

— Mi-a zis Katherine. Dar nu mă cheamă aşa.

— Cum te cheamă?

— Janee. Cu doi „e”.

— OK, Janee. O să fii în regulă, dar trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat aici.

Taylor s-a uitat la bluza ruptă, la nasturii desfăcuţi. I-a vorbit fetei cu voce blândă:

— Te-a violat?

— Nu.

Era ceva în felul în care a spus-o. O ezitare. Ceva alunecos.

— Ai o relaţie cu domnul Holloway?

— Adică?

Taylor nu a spus nimic, iar Janee a dat din cap.

— Uneori. Poate să fie şi drăguţ, să ştii. Şi e, gen, bogat de tot.

— Ai făcut sex cu el?

Fata a încuviinţat şi a început iar să plângă.

— Şi te-a lovit?

— După aia.

— Spune mai departe.

— Uneori îmi dă lucruri drăguţe; şi vorbeşte tare frumos, a suspinat ea. înţelegi ce vreau să spun? Vorbeşte ca un gentleman.

A scuturat din cap şi s-a şters la un ochi.

— N-ar fi trebuit să-i spun că m-a strigat cu alt nume. A zis că nu mă crede, dar presupun că nu i-a plăcut, pur şi simplu, că l-am surprins aşa. Nu voia să ştiu.

— Ţi-a zis Katherine. A spus şi un nume de familie?

— Eu n-am auzit. Ai văzut pianul?

— Da.

— Aşa de tare s-a enervat. De parcă numele ăla l-ar fi stârnit aşa tare. Mi-a spus că, dacă povestesc cuiva, eu o să

urmez.

A strâns din buze şi părul blond decolorat i-a căzut peste faţă.

— Odată mi-a dat un iPod. —Janee!

— Este un om foarte rău.

Capitolul patruzeci şi nouă

Levi ardea. Părul măicuţei lui era în flăcări şi focul a înfipt gheare fierbinţi în faţa lui în timp ce alerga spre uşă. îl durea cumplit şi a urlat când au trecut prin plasă şi s-au prăvălit pe verandă, iar casa s-a prăbuşit în spatele lor; totul era negru şi ce nu era negru ardea. Levi s-a gândit că poate ardea şi el în iad. Ştia că greşise, dar greşeala era în viitor. Sau nu? Nu era acum, nu când măicuţa lui ardea şi ea. Era confuz şi speriat.

Fierbinte ca iadul era.

Imens ca veşnicia era.

Dar acum casa ardea în flăcări, iar Levi ştia unde se află, singurul loc unde fusese vreodată. îşi petrecuse toată viaţa acolo şi nu plecase niciodată. Măicuţa lui îi spusese că în lumea largă nu-i altceva decât suferinţă pentru cineva ca Levi. Aşa că a rămas. Şi aici se afla. Era acasă. Ardea în curte...

...murea.

A deschis ochii, să vadă dacă apăruseră ciorile.

Lumina soarelui din şopron.

— îşi revine.

Johnny s-a aplecat spre faţa lui când a deschis ochii. A văzut în ei confuzie şi frică.

— Este OK, a spus Johnny. Nu vreau decât să te sui în camionetă. Poţi să urci singur?

Freemantle a clipit. în ridurile care-i brăzdau chipul se adunase noroi. A ridicat privirea spre grinzile din tavan, apoi s-a uitat spre uşa deschisă.

— Este în regulă, a repetat Johnny.

L-a prins pe Freemantle de braţul sănătos şi a încercat să-l ajute să se ridice.

Cuvintele s-au amestecat unele în altele, pierzându-şi sensul, dar băiatul alb avea ochii buni, întunecaţi şi adânci. Levi s-a uitat ţintă în ochii aceia, întrebându-se de ce-l fac să se simtă mai bine. De parcă îi mai văzuse şi înainte, de parcă ar fi trebuit să se încreadă în ei. S-a ridicat şi febra şi-a croit drum prin el, ca şi durerea. Era încă speriat şi confuz; apoi, o turlă de aer rece s-a pogorât asupra lui dintr-un loc înalt şi răcoros, iar el a auzit-o din nou.

Vocea.

Vocea lui Dumnezeu.

Atât de limpede şi puternică, încât aproape că i-au dat lacrimile.

— De ce zâmbeşte aşa?

Freemantle a strâns tare din pleoape, cu buzele atât de arcuite şi lipite, încât pielea crăpată părea că începe să sângereze. Jack s-a îndepărtat.

— Poate că-i place gospelul. Cine ştie? Hai să-l urcăm în maşină şi gata.

Johnny l-a ajutat pe Levi să se ridice, dar Jack a rămas deoparte. Johnny a deschis trapa din spate şi Freemantle s-a aşezat şi s-a rostogolit pe spate.

— Intră ca lumea, a spus Johnny.

— Ca lumea.

Era o şoaptă, un ecou.

— Zâmbetul ăla nu-i în regulă, a spus Jack.

Freemantle stătea întins, cu genunchii îndoiţi şi braţele pe piept. Zâmbetul lui era larg şi fericit. Inocent. în mintea lui Johnny s-a iţit un cuvânt. Pur.

— Urcă odată, a spus el, iar Jack a urcat.

A închis portiera şi s-a sprijinit de ea, răsucit în aşa fel încât să-l poată vedea pe Freemantle prin luneta cabinei. Johnny s-a strecurat la volan.

— I se mişcă buzele, a spus Jack.

— Ce spune?

Jack a deblocat geamul din spate şi l-a deschis. A oprit radioul, să-l poată auzi pe Freemantle.

— Nu sunt ciori.

— închide geamul, a spus Johnny, însă tot îl puteau auzi chiar şi aşa.

— Nu sunt ciori.

Capitolul cincizeci

Când l-a sunat Cross, Hunt era deja în nordul oraşului. A răspuns după al doilea ţârâit.

— Ce-ai aflat?

A urmat un moment de pauză la telefon, apoi un bâzâit, iar Cross

a spus:

— Mai bine ai veni încoace.

încă o pauză, cu voci auzindu-se slab în fundal.

— Ce este?

— Tocmai au scos din pământ primul cadavru.

— Nu e Alyssa.

Hunt a simţit cum se întinde întunericul.

— Nu e Alyssa.

— Atunci...

— Este tatăl Alyssei.

O respiraţie.

— Tatăl lui Johnny.

Hunt a tras pe marginea drumului. Cauciucurile au ieşit de pe asfalt şi lumea s-a înclinat pe-o parte.

— Eşti sigur?

Cross n-a spus nimic. în fundal, Hunt auzea voci tot mai puternice, strigăte, apoi pe Cross strigând şi el:

— Fără presă, tară presă. Scoate-l de-aici. Acum. Scoate-l

de-aici.

— Cross?

Cross a revenit la telefon.

— Ai auzit?

— Da.

— Mai bine ai veni încoace.

Hunt a privit în lungul drumeagului îngust. Valuri de aer încins pluteau în depărtare; a văzut o camionetă rablagită intrând pe asfalt. Părea să stea complet nemişcată, iar jumătatea de jos era doar o sclipire în dogoare.

— Domnule detectiv Hunt...

Tatăl lui Johnny.

— Domnule detectiv?

— Asigură zona. Vin spre tine.

A întors în drum, trăgând tare de volan. Ce-i spusese Cross n-avea niciun sens.

Spencer Merrimon era mort.

Soţul lui Katherine.

Mort.

Hunt a clipit, orbit de lumina soarelui. Nimic n-avea sens, dar apoi, brusc, a căpătat totul sens. A înţeles şi a simţit cum i se ridică în gât compasiunea, tristeţea şi certitudinea. A clătinat din cap în timp ce în spatele său asfaltul se topea într-o ceaţă metalică, de un argintiu strălucitor, spre direcţia unde camioneta îndepărtată părea să plutească.

Capitolul cincizeci şi unu

Freemantle vorbea în continuare şi vocea acoperea vântul şi motorul. Aceleaşi cuvinte. Iar şi iar.

— Ăsta mă bagă în sperieţi.

Jack a pornit radioul şi a început să apese butoanele la întâmplare. Pe toate posturile pe care le găsea era doar muzică gospel sau program nonstop de predici. A răsucit butonul de pornire, bombănind în barbă; iar Johnny l-a auzit spunând „taci odată... taci odată... Rostea cuvintele cu furie şi oarecum speriat. Johnny a tot învârtit butonul până a ajuns în celălalt capăt al scalei.

— Nu prind nimic aici.

A închis radioul, s-a lăsat pe spate şi a apucat-o pe drumeagul spre ieşire. Au mers până când acesta vira într-un drum, unde Jack a deschis poarta, apoi a închis-o în spatele lor. Nu l-a scăpat din ochi pe Freemantle, însă uriaşul tăcuse, în sfârşit, şi rămăsese încremenit, cu degetele încârligate.

— E iar în ale lui.

Johnny a mai privit o dată în urmă, apoi a băgat în viteză. Au rulat pe asfaltul alunecos, pe un drum şerpuit cu o singură bandă galbenă care brăzda fâşia neagră de bitum. în faţă au zărit o maşină trasă pe dreapta. Aproape că se pierduse în valul de căldură, dar Johnny a văzut cum virează la stânga, întoarce în mijlocul drumului şi se îndepărtează în viteză.

— Vrei să te las undeva?

Jack părea tentat, aşa că Johnny a încercat să ignore cum i s-a schimbat expresia de pe faţă, felul în care bătea tare darabana în portieră, cu mâna

dreaptă. Jack era speriat. Dacă voia să iasă din povestea asta, trebuia să iasă; dar când a vorbit, în cele din urmă, a fost ca un fel de dat din umeri verbal.

— E încă devreme, a spus el.

Şi asta a fost tot.

Jack a rămas alături de el.

S-au îndreptat spre oraş, au ieşit din pustietate, au trecut pe lângă conacele vechi şi terenurile de golf, apoi au apucat-o spre vest, către o altă fâşie pustie de teren care ducea în spatele casei. Băiatul a găsit spărtura îngustă din şirul lung de pini şi a intrat iar pe un drumeag de pământ. Jack a deschis altă poartă, apoi a închis-o şi au mers până la plantaţia de tutun abandonată. Au trecut prin şirul îngust de copaci şi la intersecţie au luat-o la stânga. Au coborât o pantă, apoi au urcat alta şi au tăiat-o drept prin spatele fermei, spre hambarul ce se iţea dintre tufişuri. Johnny a virat şi a oprit camioneta.

Pe vârful acoperişului şedea o cioară singuratică. A deschis ciocul şi i s-au alăturat încă trei. Johnny l-a simţit pe Jack încordându-se lângă el şi i-a văzut degetele atingând tricoul, acolo unde crucea de argint îi stătea lipită de piele.

— Relaxează-te şi tu.

Jack s-a aplecat în faţă, să se uite în sus prin parbriz. O a cincea cioară a fluturat din aripi, aterizând pe acoperiş.

— Pe câmpuri este mei sălbatic, a spus Johnny. Şi afine. O grămadă de ghinde. Ciorile astea nu înseamnă nimic.

— Le-ai mai văzut aşa? Aici? Aşa nemişcate?

Johnny a privit păsările cu atenţie. Până acum nu mai văzuse ciori pe hambar, nu ca acum. Erau toate liniştite, cu ochii ca

nişte bile de marmură aţintiţi asupra camionetei, cu penele sclipind ca sticla neagră.

— Nu-s decât nişte păsări, a spus el deschizând portiera.

A luat o piatră dejos şi a aruncat-o spre acoperiş. Piatra a căzut la o jumătate de metru de ciori. Păsările i-au mai privit câteva clipe şi apoi, când Johnny s-a aplecat iar după o piatră, s-au înălţat toate deodată şi şi-au luat zborul spre copacii din depărtare.

— Vezi?

Jack a coborât din camionetă. Au lăsat trapa din spate a maşinii şi l-au trezit pe Freemantle cât să-l dea jos şi să-l ducă în hambar. A durat ceva, dar până la urmă au reuşit să-l culce pe podea.

— Miroase şi mai rău, a spus Jack.

— Febra creşte în continuare.

— Şi acum ce facem?

Stăteau afară, cu faţa spre tufişuri şi spre copacii ce se înălţau în depărtare, verzi şi răsuciţi de vânt, spre pământul înnegrit de focul pe care-l făcuseră cu două nopţi înainte. Johnny a arătat cu degetul.

— Casa este după bolovanul ăla mare, printre copacii ăia. Sari un pârâiaş şi- o s-o vezi.

Din hambar s-a auzit vocea lui Freemantle:

— Sari un pârâiaş şi o s-o vezi...

Băieţii au aşteptat, dar bărbatul n-a mai spus nimic. Zăcea nemişcat în penumbra din hambar.

— Ai de gând să vorbeşti cu maică-ta?

Johnny a aruncat o privire înăuntru, spre Freemantle.

— Nu-mi trece altceva prin cap. Poate reuşeşte ea să stea de vorbă cu Hunt. Nu ştiu, omule. Dacă mama nu-i acasă, o să aduc nişte apă de băut şi mâncare. Şi nişte medicamente, dacă avem aşa ceva. Dar îmi trebuie un minut. Un minut în care omul ăla să vorbească cu mine.

— Ăsta nu-i deloc un plan, Johnny.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Dacă n-o să reuşesc nimic cât de cât repede, o să sunăm la ambulanţă, la poliţie, unde-o fi.

Jack a săpat cu vârful pantofului în pământul încă jilav.

— Şi dacă moare? Nu-i de glumă cu chestiile astea

nasoale, frate.

Johnny s-a uitat spre hambarul cenuşiu, însă nu a spus nimic.

— Şi cu mine cum rămâne? Eu ce fac? l-a întrebat Jack.

— Cineva trebuie să rămână aici.

— Vreau să vin cu tine.

— Nu.

— Oricum doarme, Johnny. Dacă dai de belea? N-o să aibă

cine să te ajute.

Ce spunea Jack era logic, însă Johnny ştia că, de fapt, prietenul său era speriat. A scos arma din maşină, a întins-o şi Jack a luat-o.

— Stai undeva unde să nu poată ajunge la tine.

Jack s-a uitat spre hambar şi a înghiţit cu greu.

— îmi rămâi dator, a spus el. Vreau să ţii minte.

Dar Johnny pornise deja la drum. Jack l-a văzut strecurându-se printre copaci şi dispărând, apoi s-a întors spre hambar şi şi-a impus să intre.

Două minute mai târziu, o cioară singuratică s-a lăsat pe acoperiş.

Apoi alta.

Capitolul cincizeci şi doi

Hunt a trecut tară mari incidente de linia de jurnalişti. Poate că era ceva în expresia lui. Poate că zidul de uniforme albastre luase poziţie de drepţi la trecerea lui. Unul dintre reporteri trecuse deja de cordon, ceea ce era inadmisibil. Dacă se mai întâmpla încă o dată, cineva avea să fie concediat. Fără îndoială. Hunt avea să se ocupe personal de asta.

în pădure, soarele ajungea greu la solul care rămăsese umed şi buretos. Aerul era ca un abur jilav, iar Hunt a coborât greoi panta.

Ajuns la marginea mlaştinii, a simţit că în aer se schimbase ceva. Găsirea cadavrului unui adult era neaşteptată şi nimeni nu ştia ce să înţeleagă. Găsirea tatălui lui Johnny ducea lucrurile la un alt nivel.

Oamenii încercau să înţeleagă informaţia.

Hunt a văzut doi legişti de la Chapel Hill aplecaţi deasupra unei excavaţii recente, cam la jumătatea văii. Acela avea să fie următorul cadavru. Hunt i- a ignorat. Fa dreapta, un grup de persoane destul de încordate stăteau lângă o masă de campanie lungă de doi metri, uşor înclinată din cauza pantei. Cross. Comandantul. Trenton Moore, legistul din Ţinutul Corbilor. Se uitau cu toţii la Hunt, aşteptând.

Sacul de cadavre de pe jos părea mai lung decât ceilalţi.

Mai plin.

Hunt s-a îndreptat spre ei, s-a oprit la un metru şi jumătate de sac şi s-a lăsat pe vine. Şi l-a amintit pe Spencer Merrimon, cum rămăsese puternic pentru soţia lui, cum înăbuşise vinovăţia şi se prefăcuse că nu-l ucide pe dinăuntru. Părea că stă tot timpul cu mâna pe umărul fiului său, că are mereu o vorbă

tăcută de mulţumire pentru cei care aveau să-i aducă fata acasă. Lui Hunt plăcuse, poate chiar îl respectase.

— El este?

Toate privirile s-au întors spre sac.

— Aşa credem.

— Cum v-aţi dat seama?

— Uite aici, a spus comandantul.

Hunt s-a ridicat şi s-au îndreptat cu toţii spre masa de campanie. Era din metal lustruit, cu balamale pe mijloc. Pe ea se înghesuiau tot felul de echipamente: laptopuri, o geantă de cameră foto şi un stativ, câteva carneţele, o cutie cu mănuşi de cauciuc. Câteva obiecte erau sigilate în pungi pentru probe. Comandantul a arătat spre un portofel pătat.

— Avea ăsta în portofel. Este din plastic, cu închizătoare cu arici, care a protejat conţinutul.

Lângă portofel fuseseră înşirate obiectele dinăuntru, fiecare într-o pungă pentru probe. Permisul de conducere. Cărţile de credit. Câteva facturi murdare, nişte chitanţe. Un tichet de la curăţătorie. Nişte hârtii cândva împăturite, dar desfăcute acum. Hunt a văzut o fotografie cu Katherine alături de copii. Şi aceasta era pătată, dar chipurile puteau fi recunoscute. Johnny părea timid, însă Katherine radia. La fel şi Alyssa.

— Isuse!

— Va trebui ca legistul să analizeze amprenta dentară pentru confirmare, dar nu văd niciun motiv să ne îndoim că el ar fi.

— Doctore? l-a întrebat Hunt pe Trenton Moore.

— Cadavrul este al unui bărbat şi vârsta corespunde.

Hunt s-a uitat spre steguleţele rămase şi spre bărbaţii aplecaţi peste cadavrul pe jumătate exhumat al unui suflet tară nume. Acum părea foarte probabil ca unul dintre acele trupuri să fie al Alyssei Merrimon. S-a întors la masă şi a cercetat obiectele din portofel. A citit chitanţele – lipsite de importanţă –, apoi a ajuns la două petice de hârtie care fuseseră împăturite de atât de multe ori, încât aproape că se rupseseră pe urmele îndoiturilor. Primul era un desen făcut de un copil: un bărbat cu mâini şi picioare din liniuţe, ţinând de mână un copilaş. „îl iubesc pe tati” era scris cu stângăcie pe desen. în colţul de jos se afla o notiţă: „Alyssa, şase ani”.

Hunt a întors şi a doua foaie de hârtie.

— Adrese, a spus Cross. O să le verificăm după ce ne întoarcem la secţie.

Hunt a văzut nouă adrese. Scrisul de mână era urât, dar lizibil. Nu existau nici nume, nici numere de telefon. Doar adrese. însă Hunt a simţit în ceafa o înţepătură rece care i-a spus că avusese dreptate în privinţa lui Spencer Merrimon. în privinţa motivului pentru care se afla aici cadavrul lui. De ce a murit, chiar dacă nu ştiau încă exact cum. Hunt ştia şi adresele. Ştia numele care trebuiau trecute în dreptul lor.

Agresori sexuali înregistraţi.

Cei mai răi dintre ei.

Cross a făcut semn spre sacul mortuar. Poliţistul era neras, cu colţurile gurii coborâte.

— Credeam că tipul ăsta, Merrimon, a fugit.

— Nu.

Hunt a aşezat pe masă foaia cu nume.

— Eu credeam că nevastă-sa l-a acuzat atât de mult, că a şters-o.

Şi-a aruncat iar privirea peste câmpul cu morminte de suprafaţă. A ridicat desenul copilăresc. Fusese făcut cu un creion roşu. în spaţiile libere atârnau inimi strâmbe.

— Nu, a repetat el. Bărbatul ăsta a bătut la uşa greşită.

Linişte deplină şi doar inima lui umplându-se până la refuz cu respect.

— Bărbatul ăsta a murit căutându-şi fiica.

Capitolul cincizeci şi trei

Johnny a intrat în pădure şi s-a simţit brusc stors de energie. Schimbarea s-a produs în câteva secunde. Acum era încrezător şi concentrat şi, imediat ce Jack şi hambarul au dispărut din vedere, şi-a dat seama că este flămând şi obosit, ciudat de dezorientat. A mers pe o cărare ce l-a dus în locuri neaşteptate, care păreau povârnite, deşi ar fi trebuit să fie drepte. Era cărarea bună, însă locurile arătau greşit. I s-a făcut cald, apoi frig. Crengile copacilor îl zgâriau şi pârâiaşul curgea repede la vale. A alunecat de două ori în noroi, apoi s-a aplecat la marginea apei. Şi-a cufundat mâinile în apă şi apoi şi-a acoperit faţa cu ele aşa, umede.

Când s-a ridicat, se simţea mai bine.

Dincolo de copaci, casa îi făcea cu ochiul cu petele ei de vopsea murdară.

Când i-a sunat telefonul, detectivul Hunt ajunsese la jumătatea pantei. Era poliţista Taylor, pe care a ascultat-o în timp ce continua urcuşul. I-a spus despre Ken Holloway: stricăciunile produse pianului, abuzul fizic asupra menajerei.

— Ăla-i pianul lovit de Johnny cu piatra, corect?

— Da.

— Ei bine, acum e praf.

Hunt respira greu, iar aerul umed şi greu îi apăsa plămânii.

— Dar menajera cum e? E rănită grav?

— Nu. Şi e de mirare că s-a întâmplat aşa. Ar trebui să vezi cum arată casa.

— Nasol?

— Tipul e dus cu pluta. Băutură şi cocaină, aşa părea. A strigat-o pe menajeră Katherine.

— Şi?

— Nu aşa o cheamă.

— Oh, băga-mi-aş.

— Exact.

— Adaugă o acuzaţie de agresiune şi dă-i drumul. Hai să-l găsim înainte să mai facă rău cuiva. Şi fa-mi o favoare, sun-o pe Katherine Merrimon şi spune-i să plece imediat din casă. Spune-i să vină la secţie. Mă întâlnesc cu ea acolo. Spune-i că vreau să vorbesc cu ea. Spune-i că e important.

— Tocmai asta-i chestia.

— Care chestie?

— Am încercat deja.

Hunt a simţit-o venind.

— Nu răspunde nimeni.

Johnny a ieşit din pădure şi s-a îndreptat spre tabla de acoperiş veche care zăcea în curtea din spate. Metalul s-a îndoit sub paşii lui, atât de fierbinte, încât putea să-l simtă prin tălpile de cauciuc. S-a dat jos de pe foaia de tablă, care a scos un pocnet înfundat. S-a apropiat de spatele casei şi s-a uitat pe geam. Camera lui era pustie şi fereastra, încuiată. La fel şi în camera maică-sii. Era întuneric, iar în pat se vedeau aşternuturile încâlcite.

Prin uşa deschisă a văzut holul, lumina chioară şi rigipsul uzat. A ocolit colţul mergând aplecat şi s-a îndreptat spre intrare.

Maşina lui Ken era în curte. Nu pe aleea de acces, ci în curte. Trecuse peste tufele pipernicite şi ricoşase din singurul copac din curte. Aripa din faţă era înfundată şi în lateral vopseaua se cojise pe o suprafaţă de o jumătate de metru. Portiera din dreptul şoferului era deschisă; cauciucul drept atingea prima treaptă a verandei.

Johnny a pus mâna pe capotă. Era încă fierbinte.

Casa era închisă, dar a auzit limpede şi clar: un strigăt.

Maică-sa.

Johnny a urcat două trepte odată.

Jack ţinea ţeava cu mâna cea mică şi mânerul cu mâna bună. S-a uitat la Freemantle, care stătea întins pe podea, zvârcolindu-se în somn, bombănind în barbă în timp de pieptul i se ridica şi cobora. Era o movilă întunecată în aerul nemişcat şi fierbinte.

Un criminal care se temea de ciori.

Un nebun care vorbea în somn.

Dumnezeu ştie.

Nici adormit nu înceta s-o spună.
Jack şi-a apăsat pe obraz metalul cald. Unde era Johnny? De ce nu se întorcea?

Dumnezeu ştie.

N-avea de gând să înceteze.

Mâna lui Johnny a găsit mânerul uşii şi a dat să-l răsucească, dar chiar atunci cineva a deschis larg uşa din interior, cu o forţă uriaşă, neaşteptată, care l-a tras pe Johnny peste prag. A văzut-o pe maică-sa pe podea, cu mâinile legate la spate într-un ghem de fire. A auzit-o cum îl strigă pe nume, apoi Holloway l-a prins de gât. Avea o mână mare şi degete groase. Johnny nu putea să respire. Nu putea să vorbească.

Holloway a trântit uşa, apoi l-a târât pe Johnny în cealaltă parte a camerei, unde a tras draperiile. Johnny s-a luptat cu el, trăgându-l de degete. îi ardea faţa şi simţea presiunea crescând în bulbii ochilor. Maică-sa l-a strigat iar. Holloway l-a ridicat de la pământ şi Johnny i-a văzut ura din privire.

— Acum am pus mâna pe tine, rahat ce eşti.

Mâna mare s-a tras înapoi, apoi s-a repezit înainte şi lumea lui Johnny a dispărut. Când i s-a limpezit vederea, Holloway i-a dat drumul. S-a rostogolit şi a căzut cu faţa în jos, a văzut o fâşie de covor şi pantofii perfect lustruiţi ai lui Holloway.

Maică-sa a ţipat iar.

Levi stătea pe marginea râului. Măicuţa lui abia fusese înmormântată, avea încă ţărână de pe sicriul ei sub unghii şi în liniile adânci ale palmelor bătătorite. Era scăldat în sudoare, încins de la săpat şi de la jale, încins de la arsurile de sub pansamentele înfăşurate pe faţă. Cu o zi înainte fusese în oraş şi comandase piatra care avea să stea peste ea.

Pe piatră scria: Creola Freemantle.

Dumnezeu Ştie Ce Suflet Frumos A Avut.

Levi a privit cu atenţie ţărâna de pe mâini. Era ţărâna lui Dumnezeu, neagră şi grasă. Ţărâna Arborilor Tăcuţi. Ţărâna familiei. Şi-a frecat

degetele, apoi a intrat în apă. Răcoarea ei i-a urcat până la genunchi, apoi până la piept.

— Dumnezeu ştie, a spus el.

Iar apa l-a purtat mai departe.

în hambar, Levi s-a ridicat în capul oaselor. Avea o armă îndreptată spre faţă, iar băiatul din spatele ei era speriat. Părea cunoscut, dar Levi nu vedea prea bine.

Lumea era înceţoşată, şuie. A văzut o piele albă şi un păr sălbatic. Ochi care ezitau.

Levi nu ştia unde se află, dar a simţit schimbarea de parcă ar fi ştiut că se apropie. A simţit aerul adunându-se deasupra lui, răcoarea lui apăsându-l. Apoi vocea l-a umplut pe dinăuntru. Un ultim lucru, îi spunea; şi dinţii lui Levi au sclipit în întuneric.

S-a ridicat, iar durerea a devenit ceva îndepărtat.

Durerea a devenit doar o amintire.

Jack şi-a sprijinit picioarele în podea şi s-a împins în perete. Ochii uriaşului aveau o sclipire de nebunie, iar Jack nu se putea gândi decât la cei doi oameni pe care-i ucisese. Sângele era întins pe pereţi ca vopseaua, spusese Johnny.

Ca vopseaua.

Jack ţinea arma întinsă, iar aceasta tremura. Nu se putea controla. îşi spunea şi el propria rugăciune: Nu mă face să-l ucid, nu mă face să-l ucid...

Dar Freemantle nu a dat niciun semn că ar vrea să-i facă rău.

— Dincolo de bolovanul ăla mare, printre copacii ăia.

Cuvintele deveneau dense şi lente.

— Sari un pârâiaş şi o s-o vezi.

A deschis ochii ca de fildeş injectaţi, apoi a şchiopătat către ieşire. S-a aplecat spre uşă, i-a spus lui Jack un ultim lucru, apoi a dispărut.

Preţ de câteva secunde lungi, Jack nu s-a putut mişca, prea uluit şi speriat ca să gândească limpede. Când a reuşit să iasă din hambar, a apucat să-l mai vadă pe Freemantle oprindu-se la marginea pădurii. Speriat şi încovoiat de spate, era desculţ şi dezbrăcat până la brâu, cu muşchii răsucindu-se şi rostogolindu-i-se sub pielea plină de sânge şi mizerie. Avea o mână umflată şi aproape terminată, iar din rana căscată sub coaste îi ieşea un capăt de par cam de-o palmă, înnegrit şi plin de aşchii. Dar Freemantle nu părea să bage în seamă. S-a întors spre el şi, cu capul înclinat, a ridicat spre cer ochiul cel bun. Jack i-a urmărit privirea şi a simţit cum se deschide o uşă spre un loc rece din pieptul lui.

Soarele ardea în înaltul unui cer tară pată.

Acoperişul era negru de ciori.

Fui Johnny încă îi răsuna în urechi vocea maică-sii, când a zărit arcul desenat în aer de pielea lustruită a pantofului. A simţit în şale piciorul lui Holloway, apoi l-a simţit în braţ. Johnny s-a ghemuit, încercând să se apere, dar Holloway l-a lovit iar, spunând cu nesaţ:

— Nimeni nu se pune cu Ken Holloway.

F-a apucat pe Johnny de păr.

— Nu pleci nicăieri.

F-a împins cu putere şi apoi a dispărut pe hol, spre camera băiatului. S-a auzit un zgomot de mobilă târâtă, ca şi cum ar fi mutat un obiect greu; când

a revenit, avea în mână ţeava de plumb pe care Johnny o ascundea sub pat.

— Crezi că nu ştiam de asta? E casa mea.

L-a lovit iar pe Johnny, de data asta izbindu-l cu ţeava peste coapse.

— E casa mea, a repetat el. Nimeni nu-şi bate joc de mine în casa mea, băga-mi-aş.

Ken s-a îndreptat de spate, iar băiatul l-a urmărit cu privirea. L-a văzut traversând încăperea, ridicând de pe masă o rolă de bandă adezivă argintie şi rupând din ea o fâşie de vreo 25 de centimetri. A apucat-o pe Katherine de păr; femeia s-a luptat cu el, dar Ken a reuşit să-i lipească banda adezivă pe gură.

— Ar fi trebuit să fac asta de-acum o săptămână, a spus el.

Apoi n-a mai băgat-o în seamă. Oglinjoara era pe televizor. Ken a scos o biluţă, şi-a astupat o nară şi a tras două liniuţe de praf de pe oglinjoară. Când s-a întors spre ei, avea pupilele uriaşe şi întunecate.

— Unde-i tăticul acum?

Holloway a traversat încăperea, a ridicat ţeava, dar Johnny i-a tras un şut în fluierul piciorului, apoi în rotulă.

Maică-sa s-a zbătut când l-a văzut pe Ken coborând ţeava.

Johnny a urlat.

Apoi uşa a explodat. S-a zguduit sărind din balamale, iar Levi Freemantle a umplut cadrul gol, cu ochii lui galbeni, injectaţi, răsuflând greu, cu umerii atât de laţi, încât atingea tocul în ambele părţi. S-a uitat la ţeava ridicată, apoi a trecut pragul. Holloway s-a făcut mic în umbra lui, s-a dat înapoi şi pantoful lui perfect l-a izbit pe Johnny în coaste.

Freemantle a intrat în cameră şi mirosul lui a umplut aerul. Nu mai avea pasul şchiopătat, nu mai arăta nici urmă de ezitare.

— Micuţii ăştia sunt un dar, a spus el.

Când l-a văzut venind, Holloway a ridicat ţeava. Dar oricât de înalt ar fi fost Ken, pe lângă Freemantle era ca un copil.

Exact ca un copil.

Freemantle a apucat ţeava cu o mână şi a răsucit-o, smulgându-i-o din mână, apoi a ridicat-o de la şold într-o lovitură cu rever şi l-a izbit pe Ken în gât cu cele trei kilograme şi jumătate de plumb. Holloway s-a împleticit scurt, apoi s-a prăbuşit în genunchi, drept în faţa lui Johnny. Şi-a dus mâinile la gât şi, când a căzut, ochii lui erau la doar câţiva centimetri distanţă de băiat. L-a văzut încercând să respire şi a ştiut ce simţea. A văzut cum îşi dă seama, cum capătă convingerea, şi apoi groaza. Holloway şi-a încleştat degetele pe gâtul distrus. Călcâiele izbeau haotic peretele, podeaua, apoi a rămas neclintit. O ultimă lumină i-a pâlpâit în ochi şi, de unde stătea, s-a ridicat o umbră, o străfulgerare, reflecţia unor aripi.

Capitolul cincizeci şi patru

Hunt a frânat, a tras dreapta de volan şi a simţit cum derapează. Maşina era grea şi avea inerţie. A alunecat pe pietriş, apoi s-a zgâlţâit pe pământul denivelat. A zărit imediat uriaşul Escalade cu aripa înfundată şi cu portiera din faţă larg deschisă, a văzut întunericul de dincolo de el. A oprit şi a ţâşnit din maşină, traversând curtea cu arma scoasă şi piedica ridicată. La zece metri de uşă, a simţit o adiere fierbinte pe obraz. Pe pământ treceau umbre.

A năvălit prin arcada unde fusese uşa şi a văzut-o pe Katherine chircită pe podea, cu gura acoperită de bandă adezivă argintie, chinuindu-se să respire pe nas. Johnny zăcea pe jos, murdar şi palid, tară culoare în obraji. Sângera şi el, era învineţit şi avea întipărită pe chip o expresie de teroare pură.

Lângă el, Holloway era un sac de oase, mort sau aproape mort. Freemantle stătea aplecat deasupra lui, având în mână o ţeavă de metal de o jumătate de metru. Cu carnea sfâşiată, însângerat şi fioros, arăta ca un om disperat, ca un criminal. Pentru Hunt, socoteala era clară.

Ţeavă de plumb. Cărămidă de ciment.

Acelaşi lucru.

L-a ţintit cu arma.

— Nu, a spus Johnny.

Dar Hunt a tras. Un singur glonţ, care a ţintit sus şi în dreapta. Nu a fost o împuşcătură letală. Hunt îl voia doborât, dar în viaţă.

Glonţul l-a făcut pe Freemantle să se clatine pe picioare. S-a dat înapoi, dar a rămas în picioare. Hunt s-a apropiat cu arma încă în poziţie de tragere, dar Freemantle n-a făcut nicio mişcare agresivă. Chipul i-a fost străbătut de o emoţie ciudată, de confuzie, apoi de ceva asemănător cu bucuria – cu

lumina soarelui, dacă e posibil așa ceva. A ridicat mâna, cu degetele desfăcute. S-a uitat dincolo de Hunt, spre cerul albastru și spre soarele galben, înălțat în văzduh. A rămas în picioare suficient cât să rostească un singur cuvânt.

— Sofia.

Apoi a căzut în genunchi, mort înainte de a atinge podeaua.

Capitolul cincizeci şi cinci

Când a luat decizia, Hunt ştia că nu era chip să păstreze discreţia. Avea nevoie de poliţişti, de paramedici şi de legist. Zvonul s-a răspândit ca un incendiu de vegetaţie şi reporterii au pornit într-un exod de masă dinspre drumul din faţa casei lui Jarvis. Un condamnat evadat era mort, la fel şi cel mai bogat om din oraş. Cadavrele se aflau în casa lui Johnny Merrimon.

Johnny Merrimon.

Din nou.

Hunt a trebuit să interzică accesul pe stradă. A stabilit un perimetru de o jumătate de kilometru de fiecare parte a casei şi a pus maşini de poliţie de-a latul drumului îngust. A cerut baricade şi s-a asigurat că au fost instalate.
Era deja spre jumătatea după-amiezii.

A pus câteva întrebări obligatorii, apoi i-a lăsat pe Katherine şi pe Johnny în îngrijirea paramedicilor. Erau răniţi amândoi. Johnny abia se ţinea pe picioare, dar paramedicii credeau că îşi vor reveni. Vor avea de suferit multă vreme, dar vor fi OK. Hunt a încercat să-şi înăbuşe sentimentele: îngrijorarea şi uşurarea, şi nişte emoţii mai puternice cărora nu era pregătit să le facă faţă. S-a asigurat că poliţiştii instalaseră un cordon sigur, apoi a intrat în casă.

Holloway era mort.

Freemantle, mort.

Hunt s-a gândit la Yoakum şi şi-ar fi dorit să-l întrebe pe Johnny dacă pe el îl văzuse acasă la Jarvis. Dar n-avea o poză a partenerului său şi băiatul era încă în şoc, aşa că l-a lăsat în pace. I-a coordonat pe fotografi, pe criminaliştii veniţi la faţa locului şi, pentru prima dată în cariera lui, s-a

simţit copleşit. Ronda Jeffries, Clinton Rhodes, David Wilson. Copiii îngropaţi în spatele casei lui Jarvis. Jarvis. Meechum. Acum Freemantle Holloway. Atâta moarte, atâtea întrebări! Când a sosit, comandantul s-a uitat mai întâi la Holloway, cu buzele deschise sub ochii larg deschişi, sticloşi, apoi la Freemantle, care, chiar şi mort, părea uriaş şi de neoprit.

— încă o împuşcătură fatală, a spus comandantul.

— N-am tras ca să-l ucid. N-ar fi trebuit să moară din asta.

— Dar a murit.

— N-ai decât să mă dai afară.

Comandantul a rămas pe gânduri un minut prelung.

— încă un condamnat mort.

— Şi Holloway?

Comandantul s-a uitat la faţa umflată a lui Holloway.

— îl bătea pe băiat?

— Şi pe maică-sa.

Pe chipul comandantului s-au citit tristeţea şi dezamăgirea.

— Cred că Yoakum a avut poate dreptate.

— Cum aşa?

— Poate că întunericul chiar este un cancer pentru inima omului.

— Nu întotdeauna, a spus Hunt. Şi nu pentru toată lumea.

— Poate că şi tu ai dreptate.

Comandatul s-a întors să plece.

— Sau poate că nu.

O oră mai târziu, Hunt le-a dat vestea despre tatăl lui Johnny. I-a spus mai întâi lui Katherine, gândindu-se că aşa era corect. Ea trebuia să treacă prima peste acest moment, ca să-şi ajute şi fiul să facă la fel. Trebuia să fie alături de băiat. I-a spus în curte, când stăteau pierduţi în mulţimea de poliţişti şi paramedici. Katherine a reacţionat destul de bine. Fără lacrimi sau vaiete.

Cu o tăcere care a durat cinci minute întregi; apoi a pus o întrebare cu vocea atât de pierită, încât abia dacă i-a auzit-o.

— Avea verigheta pe deget?

Hunt nu ştia. L-a sunat pe legist şi a vorbit încet cu el, în timp ce Katherine îşi privea fiul, care primea încă îngrijiri medicale într-o ambulanţă. Când l-a văzut pe Hunt apropiindu-se, şi-a îndreptat iar privirea spre el, fragilă ca un porţelan.

— Da, i-a spus Hunt şi a văzut-o cum se înmoaie.

După ce Johnny a primit primele îngrijiri, Katherine şi Hunt l-au dus în curtea din spatele casei, unde era mai linişte şi nu-i putea vedea nimeni. Ea s-a aşezat lângă băiat pe un petic de iarbă şi l-a ţinut de mână cât timp Hunt i-a povestit ce găsiseră în pădurea din spatele casei lui Jarvis.

— O căuta pe Alyssa, a spus Hunt; apoi a făcut o pauză, căci momentul era plin de semnificaţii. Exact ca tine, a continuat el.

Johnny nu a spus nimic, doar l-a privit cu ochii lui mari şi negri,

liniştiţi.

— A fost un bărbat curajos, a adăugat Hunt.

— Şi Jarvis l-a ucis?

— Aşa credem.

Hunt şi-a mutat privirea de la mamă la fiu. Semănau foarte bine.

— Dacă pot face ceva...

— Poţi să ne laşi o clipă? l-a întrebat Katherine.

— Desigur, a răspuns Hunt şi s-a îndepărtat.

L-au privit dispărând după colţul casei, iar Katherine s-a tras mai aproape de fiul ei. Johnny se uita în gol spre un punct fix din zidul casei. Maică-sa i- a trecut mâna prin părul murdar şi lui Johnny i-a trebuit o clipă să-şi dea seama că plângea. A crezut că înţelege de ce, însă se înşela.

— Nu ne-a părăsit, a şoptit ea.

S-a şters la ochi, a repetat ce spusese şi atunci a înţeles şi

Johnny.

Nu ne-a părăsit.

între ei s-a simţit ceva amplu şi nerostit şi au împărtăşit acea comuniune tăcută până când dinspre pădure s-a auzit zgomot de paşi şi şi-a făcut apariţia Jack. Era plin de noroi, căzuse în pârâu. Arăta foarte micuţ şi ochii îi fugeau de la casă spre cer; nu-i văzuse încă pe cei doi, care stăteau nemişcaţi în umbră. A înaintat împleticindu-se, apoi s-a oprit la un metru şi jumătate. Johnny a deschis gura, însă Jack a ridicat o mână, apoi a desfăcut palma.

— Ştiu unde o găsim, a spus el.

Nu s-a clintit nimeni, aşa că Jack a înghiţit greu.

— Ştiu unde o găsim.

Capitolul cincizeci şi şase

Hunt avea îndoieli. Se uita în jos, dar Jack era hotărât.

— A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus Freemantle.

— Mai spune-mi o dată.

Detectivul şi-a încrucişat braţele la piept. Erau încă în curtea din spate, feriţi de priviri indiscrete, aproape de pădure. Katherine era şocată. Johnny avea muşchii încordaţi şi era roşu la faţă.

— Dormea în hambar, apoi s-a trezit brusc şi a ieşit. M-am luat după el.

Jack s-a uitat la Johnny, apoi şi-a ferit iute privirea.

— M-am luat după el.

— Dar nu până aici, a intervenit Hunt.

— Eram speriat.

Jack n-a zis nimic despre păsări. Nu a povestit cum umpluseră acoperişul hambarului, hotărâte şi nemişcate. Frica lui de ciori era prea mare şi prea personală.

Detectivul a scuturat din cap.

— Putea să se refere la orice.

Katherine şi-a strâns fiul lângă ea, dar Johnny s-a zbătut să se desprindă.

— Când l-am găsit, avea o etichetă cu numele ei. Era ruptă din bluza pe care o purta când a dispărut. Avea numele ei

pe ea.

— Tu mi-ai spus partea ta de poveste, a replicat Hunt. Acum vorbesc cu Jack.

A gesticulat spre băiat.

— A pomenit numele Alyssei?

— Nu.

— Spune-mi cum a zis.

Jack s-a uitat la Hunt, apoi la Johnny, apoi iar la Hunt. A înghiţit

în sec.

— Galeria North Crozet. Asta a spus.

— Cuvânt cu cuvânt, Jack. Aşa vreau să-mi zici.

Jack s-a bâlbâit un pic, apoi a reuşit să rostească:

— O găsiţi în Galeria North Crozet.

— Şi ştii tu sigur că...

— Vorbea despre Alyssa, l-a întrerupt Johnny. îl întrebaserăm mai devreme de ea. Asta voia să spună. E clar că la asta trebuie să se fi referit.

Hunt s-a încruntat.

— Aţi mai spus şi că auzea în minte vocea lui Dumnezeu. înţelegeţi şi voi de ce am o problemă.

— Trebuie să încercăm.

Hunt ştia de Galeria North Crozet. Ştiau cu toţii. Era ultima dintre marile mine de aur, cea mai bogată care existase vreodată în Ţinutul Corbilor. Forată la începutul anilor 1800 de un francez pe nume Jean Crozet, mina era un puţ vertical ce cobora abrupt mai mult de 200 de metri, după care se ramifica

şi urma cursul filonului. Se afla într-un petic pustiu de pădure, în nordul îndepărtat al ţinutului. Hunt făcuse cândva un tur al zonei şi-şi

amintea copacii înalţi şi aflorimentul de granit, locaşurile pentru dinamită scobite în coasta dealului şi tunelurile, o grămadă de tuneluri. Dintre toate acestea — şi erau zeci — North Crozet era cea mai adâncă şi mai cunoscută galerie. În perioada cât funcţionase fără întrerupere, timp de două decenii, ucisese patru bărbaţi şi produsese cea mai mare avere extrasă vreodată din solul Carolinei de Nord. Jean Crozet era o legendă locală. Existau străzi care-i purtau numele, ba chiar şi o aripă de bibliotecă.

întreaga zonă fusese cândva deschisă publicului ca sit istoric, dar statul o închisese cu trei ani în urmă, când galeriile începuseră să se prăbuşească şi un geolog de la Chapel Hill declarase nesigură întreaga zonă. Galeria North Crozet nu era departe de locul unde găsiseră cadavrul lui David Wilson. De la galerie până la pod făceai 12 minute, cu viteză mare. Poate 15. Hunt s-a uitat spre cer. Soarele avea să apună în patru ore.

— E târziu, a început el.

Dar Katherine i-a pus o mână pe braţ.

— Te rog.

Hunt a ezitat.

— Te rog.

Şi-a mutat privirea ca să nu mai vadă disperarea din ochii ei. L-a văzut pe legist ieşind din casă şi a spus:

— Aşteptaţi aici.

L-a interceptat pe Trenton Moore într-un petic de lumină desenat de soare undeva, în laterala casei.

— David Wilson, a început el. Ai spus că era alpinist.

Moore a mijit ochii, mutând echipamentele dintr-o geantă în alta.

— Totul susţinea această ipoteză.

— Putea avea aceleaşi caracteristici fizice şi dacă ar fi făcut explorări în peşteri? Vârfurile degetelor? Musculatura?

— Speologie? Sigur. O grămadă de alpinişti explorează şi peşteri. Altă lume, alte provocări.

A ridicat din umeri.

— Alpiniştii o iau în sus, speologii, în jos. Dar tot căţărare este.

Hunt s-a întors la grupul mic şi înfricoşat aflat sub copaci. S-a uitat la cer, apoi la ceas. Katherine, îşi dădea şi el seama, se abţinea să implore. Johnny arăta ca şi cum era gata s-o ia la goană prin pădure dacă Hunt ar fi spus nu.

— Aruncăm rapid o privire, a spus el. E tot ce pot să

promit.

— Şi eu? a întrebat Jack.

— L-am sunat pe taică-tu. Vine încoace.

— Nu vreau să-l văd pe tata.

— Nu pot să te condamn. E furios rău. Maică-ta a fost

tulburată zilele astea.

— Nu înţelegeţi, a încercat Jack încă o dată.

— O să te urc într-o maşină de poliţie dacă trebuie. Ce zici, o să fie nevoie s-o fac?

Din înfricoşat, Jack a devenit bosumflat.

— Nu.

— Atunci rămâi aici.

A spus-o de parcă ar fi vorbit cu un câine.

Jack i-a privit plecând. Johnny s-a uitat o dată în urmă şi a ridicat mâna. Jack a făcut acelaşi gest, apoi Hunt i-a urcat pe cei doi pe locurile din spate. S-a aplecat, a spus ceva, iar Jack i-a văzut pe Johnny şi pe maică-sa întinzându-se pe banchetă, probabil ca să poată trece de reporteri. S-a uitat cum maşina se îndreaptă spre bariera pusă în nord, i-a văzut trecând de ea şi dispărând. în sud s-a deschis o altă barieră, iar tatăl lui Jack a intrat cu maşina în zona izolată. Conducea foarte încet şi soarele lucea în vopseaua maşinii. Prin geam, băiatul a văzut o frântură din taică-său, apoi s-a strecurat iar printre copaci, în pădure, şi a dispărut.

Ştia ce urmează şi nu putea face faţă.

Nu acum.

Nu treaz.

Johnny a mers în spate, alături de maică-sa, care stătea cu spatele drept şi încordat. Avea mâinile albe ca varul. Hunt a condus spre nord şi puţin spre vest. Prin ventilatoare sufla uşor aer rece; de câte ori putea, se uita la ochii lui Katherine. A văzut în ei speranţă, însă nu prea multă. Jack ori se înşela, ori nu. Oricum ar fi fost, galeria de mină cobora peste 200 de metri în pământ, iar straturile cele mai de jos erau inundate cu apă rece şi neagră.

Nu prea erau şanse pentru un final fericit.

Când au ajuns la podul unde fusese ucis David Wilson, Hunt a încetinit. Johnny s-a uitat pe geam, dar a fost singurul. Râul oglindea cerul albastru, înalt; malurile erau nămoloase şi inundate de vegetaţie. Un kilometru şi jumătate mai încolo, drumul a început să urce. S-a încolăcit îndepărtându-se de râu şi a apucat-o spre dealurile joase unde se sfârşeau câmpurile şi copacii se îndeseau, alcătuind păduri de nestrăbătut. în această parte a ţinutului nu prea creşteau pini. Pădurea era alcătuită

din foioase cu rădăcinile înfipte în solul stâncos, golaş şi sălbatic. Nu era vorba că nu era frumos, fiindcă era, însă pânza freatică se afla la mare adâncime sub granit, iar forarea unei fântâni costa foarte mult. Cu toate astea, locuiau şi aici o

mână de oameni. Au trecut pe lângă câteva căsuţe ridicate în pădure, pe lângă o rulotă sau două, dar în curând s-au rărit şi acestea.

Hunt a întors pe un drum regional îngust şi a trecut un pod cu o singură bandă, care traversa un pârâiaş. în adâncul pădurii, cerul rămăsese doar o fâşie îngustă. Era aproape ora 5, iar soarele avea să apună la 8.

— Aproape am ajuns, a spus el.

Katherine şi-a strâns fiul în braţe.

Au trecut pe lângă un indicator părăginit, pe care scria: SITUL ISTORIC ŢINUTUL CORBILOR, 3 KILOMETRI. Cineva scrisese cu spray alb, de-a curmezişul indicatorului, cuvântul „închis”. Suprafaţa semnului era punctată cu găuri de glonţ.

Drumul trecea încă un pod mic, apoi devenea drum de pământ. în dreapta, o rulotă rablagită stătea cocoţată pe nişte cărămizi, sub copaci. Era veche, lată, iar în faţa uşii era parcată o camionetă uzată. în partea din faţă era atârnat un rezervor cu propan, iar lângă pârâu, pe un loc drept, se vedeau două scaune de grădină. Un bărbat destul de tânăr stătea întins pe trapa din spate a camionetei. Avea cam 20 de ani, era neras, slab şi ars de soare. într- o mână ţinea o cutie de bere; platforma camionetei se umpluse de cutii goale. Când au trecut pe lângă el, Johnny a ridicat o mână, iar bărbatul i-a răspuns la salut mijind ochii, dar prietenos. Pe veranda din spatele lui a ieşit o tânără grasă, cu o expresie răutăcioasă pe faţă. Johnny a ridicat iar mâna, dar ea l-a ignorat şi i-a privit ţintă până când, la o curbă, drumul a ascuns-o vederii, afundând-o în pădure.

— Unora nu le plac străinii, a spus Hunt. Şi adevărul este că puţini ajung până aici. Nu-ţi face griji.

După încă un kilometru şi jumătate, au ajuns într-o parcare abandonată. Pietrişul era năpădit de ierburi. Johnny a pornit

spre o hartă mare, aşezată sub o copertină.

— Ştiu unde e galeria, a spus Hunt. Poteca principală duce direct acolo.

Au mers încet pe jos, preţ de zece minute, apoi au trecut de o serie de indicatoare de avertizare, şi dintr-odată peisajul s-a deschis în faţa lor. Galeria se afla la trei-patru metri în faţă. Prin pădure porneau poteci abandonate. Şinele cu ecartament îngust ruginiseră şi fuseseră şi ele năpădite de vegetaţie. Stăteau pe traverse putrede care miroseau încă a creozot şi ulei.

Johnny s-a apropiat de galerie. La gura puţului, se prăbuşiseră în interior bucăţi de pământ, iar pământul era pietros şi se năruia sub tălpi.

— Nu.

S-a uitat la maică-sa şi apoi s-a aplecat peste margine. L-a lovit în faţă un aer rece şi umed. A văzut cum se prăbuşesc în beznă bucăţi de piatră.

— Am fost aici cu şcoala, a spus el. Atunci erau nişte frânghii de jur împrejur. Ca să nu-i lase pe copii să se apropie.

Stâlpii încă se vedeau acolo, înfipţi în beton; dar frânghiile nu mai erau, fie fuseseră furate, fie putreziseră. îşi amintea ziua aceea. Vreme închisă, frig. Profesorii i-au pus pe copii să se ţină de mâini şi niciuna dintre fete n-a vrut să-l ia de mână pe Jack. Johnny parcă vedea scena aievea. Copiii se aplecau peste frânghiile de siguranţă, aşteptând momentul când profesoara se întorcea cu spatele, ca să poată arunca pietre în puţ.

Jack stătea chiar acolo.

— Johnny!

Vocea maică-sii era tăioasă. Era închisă în ea, îngrijorată.

Johnny s-a tras înapoi şi şi-a lăsat privirea să hoinărească spre locul unde stătuse Jack, respins de toţi, lângă marginea pădurii, departe de ceilalţi copii. Se întorsese cu spatele spre grup şi se uita fix la un pătrăţel de metal ruginit, prins cu nituri într-o lespede de piatră golaşă. Jack se holbase la semnul ăla,

prefacându-se că nu plânge.

Hunt s-a apropiat şi mai mult de marginea puţului, iar Johnny s-a îndreptat spre plăcuţa de tablă. Era originală şi data din vremea când mina era în exploatare. Literele fuseseră stanţate în metal, iar Jack le pipăise cu unul dintre degetele lui mici. Johnny îşi amintea cum i se pătase degetul de rugină.

— Văd nişte pitoane.

Hunt s-a aplecat peste margine şi Johnny şi-a dat seama că le văzuse şi el: cam la zece metri adâncime, cu metalul încă lucind de la loviturile de ciocan. Dar amintirea acestui fapt era îndepărtată, la fel ca vocea lui Hunt.

Johnny s-a uitat ţintă la plăcuţă. A văzut literele scobite în metal, rugina, degetul pipernicit al lui Jack, murdar în vârf. A simţit cum îl bate vântul în spate. Hunt vorbea la telefon.

— Asta este, a spus Johnny, însă nu l-a auzit nimeni.

S-a uitat ţintă la semn şi a ridicat şi el un deget. Literele marcau semnul. Semnul marca galeria.

— E aici.

Numele galeriei era prescurtat, iar Johnny le-a trasat conturul

cu degetul. No. Croz.

Vârfurile degetelor erau pătate cu roşu.

Fără ciori[7].

[1] Joc de cuvinte intraductibil. în engleză. No. Croz si no crows tiară ciorii au pronunţii asemănătoare. ÎN.t.î

Capitolul cincizeci şi şapte

Hunt a cerut câteva favoruri şi a reuşit să ţină totul secret. în mai puţin de o oră, doi pompieri aflaţi în timpul liber şi-au făcut apariţia cu maşinile personale încărcate cu echipament. Şi Trenton Moore a venit tot în afara programului. Hunt a urcat înapoi spre parcare şi a luat din maşină nişte cleşti cu care să taie cablurile ce blocau accesul. Primul pompier a sosit într- un Dodge Ram bleu-marin. A forţat maşina pe cărare, printre crengile care zgâriau vopseaua, apoi a întors şi a dat cu spatele până aproape de buza puţului. Al doilea pompier şi-a făcut apariţia cu un Jeep. Tocmai descărcau frânghiile când a parcat şi legistul, care a ieşit din camioneta înclinată doar cât să nu zgârie vopseaua. Hunt s-a uitat spre Katherine, să vadă ce efect are asupra ei sosirea legistului, dar starea ei trăda mai mult decât îngrijorare. I-a privit pe cei doi pompieri masivi desfăşurând plase de cabluri şi harnaşamente şi aruncând peste buza puţului colaci groşi de frânghie. Apoi s-a aşezat lângă fiul ei.

Hunt s-a dus lângă pompieri, la intrarea în galerie. Erau bărbaţi tineri şi puternici; dar lumina se estompa rapid.

— Coborâţi şi ieşiţi imediat, le-a spus Hunt. Nu ştim ce e acolo, aşa că fără eroisme tâmpite.

Pompierul mai în vârstă avea cam 30 de ani. Şi-a prins de hamuri o ultimă carabină. Avea o lampă fixată pe cap şi încă una prinsă de harnaşament. Au cuplat frânghiile la partea din spate a Dodge-ului. S-a lăsat cu toată greutatea la capătul lor, ca să se asigure că erau bine fixate.

— E floare la ureche, domnule detectiv.

— Puţul are peste 200 de metri adâncime.

— Am înţeles.

— Şi e inundat la bază.

Pompierul a dat din cap.

— Promenadă.

Hunt s-a dat înapoi şi pompierii au coborât în galerie. Strigau unul la altul pe măsură ce coborau, până când vocile au ajuns doar nişte ecouri şi apoi nu s-au mai auzit deloc. Detectivul s-a aplecat şi a privit luminile care se pierdeau în beznă. Luminau zidul puţului în arcuri înguste, care se tot strângeau pe măsură ce le înghiţea galeria.

Hunt s-a uitat la Johnny. Se legăna înainte şi înapoi, cu ochi sticloşi, în timp ce maică-sa plângea. I-a privit până când coarda s-a derulat până la capăt.

Nu a durat mult.

Staţia radio a lui Hunt a pârâit. A dat volumul cât a putut de mic şi s-a întors cu spatele.

— Ziceţi.

— Am găsit ceva aici.

Era pompierul mai în vârstă. Hunt a mai aruncat o privire spre

Katherine.

— Ascult.

— Pare un cadavru.

* * *

Cât timp Hunt a stat în picioare lângă ei şi le-a povestit ce au găsit pompierii, Johnny a privit un nor. Era portocaliu la bază şi avea formă de

submarin. Portocaliul s-a transformat în roşu. Vântul a împins norul, transformându-l în ceva lipsit de formă, turtit.

— Johnny?

Era vocea lui Hunt, dar băiatul nu se putea uita la el. A clătinat din cap şi Hunt a mai spus ceva, dar Johnny se uita în continuare la norul care-şi schimba forma. A auzit ceva despre prăbuşirea galeriei, undeva la 36 de metri adâncime, despre puncte de strangulare şi deplasarea rocilor. Era instabil. Asta a înţeles. A mişcat capul când l-a auzit pe Hunt vorbind despre un cadavru prins deasupra unei „gâtuiri”. Vorbeau despre cum să-l aducă la suprafaţă.

însă nu putea fi Alyssa. Nu se putea sfârşi aşa, nu cum fusese cu tatăl lor. Nu aşa trebuiau să se termine lucrurile. Apoi Hunt a spus:

— încă nu putem face o identificare.

Era bine. Suna ca o speranţă.

Dar Johnny ştia.

Şi ştia şi mama lui.

Şi-a mutat privirea de la nor, iar maică-sa l-a strâns de mână. Johnny s-a ridicat. S-a uitat la coardă şi la greutatea care era urcată cu ea de undeva, din pământ. Pe camionetă era instalat un troliu care se rotea încet, cu un zgomot discret de motor electric. Hunt a încercat să-i convingă să aştepte în maşina lui, să lase pe cineva să-i ducă acasă. Mâna pe care o ţinea pe braţul lui Johnny era şocant de caldă; dar băiatul a refuzat să se mişte. A ascultat morişca uşoară a troliului; şi la fel suna şi vocea lui Hunt, ca un vâjâit, un zumzet. Mama lui Johnny trebuie să fi auzit-o şi ea, pentru că erau acolo când s-a întâmplat.

Amândoi.

împreună.

Cadavrul a ieşit la suprafaţă când ultima urmă de soare a dispărut în spatele celui mai înalt copac. Era într-un sac negru de plastic, care părea prea gol să conţină o fiinţă umană. Hunt le-a dat voie să se apropie, dar a rămas între ei şi sac, chiar şi când acesta a fost încărcat în spatele dubei. Un omuleţ cu ochi expresivi s-a uitat scurt în direcţia lor, apoi a închis trapa din spatele maşinii şi a pornit motorul, ca să menţină temperatura scăzută înăuntru.

Johnny se simţea ameţit şi îi venea să vomite. Umbrele se lungeau. Maică- sa l-a lăsat pe Hunt s-o ducă într-o altă maşină şi Johnny a ştiut că ea n-avea cum să-i fie sprijin, fiindcă abia mai respira.

Dar nu şi Johnny. El era amorţit de tot. S-a uitat spre gura galeriei, în care a dispărut iar funia cea grea. S-a derulat de pe troliu o vreme, apoi s-a oprit. Hunt era încă la maşină cu maică-sa când din puţ a ieşit o bicicletă. Era ruginită şi îndoită, dar Johnny a recunoscut-o. Era vopsită în galben, cu o şa în formă de banană. Dacă se uita atent, putea vedea cele trei viteze. Dar Johnny nu avea nevoie să se uite; ştia bicicleta.

Era a lui Jack.

Bicicleta despre care spusese că i-a fost furată.

Capitolul cincizeci şi opt

Trupul lui Johnny a cedat. Pieptul a uitat să se mişte şi tot ce se afla la marginea câmpului vizual s-a înnegrit. S-a uitat la bicicletă şi şi-a amintit toate momentele în care l-a văzut pe Jack pedalând pe ea, cum se plângea că nu are decât trei viteze, cum stătea aplecat să compenseze greutatea braţului atrofiat. îi spunea bicicleta pişată, din cauza culorii. Dar o iubea.

Hunt era împreună cu ceilalţi lângă maşini. Nu se uita nimeni, aşa că Johnny a atins bicicleta. Era mică şi galbenă. A atins metalul rece şi ruginit, roţile de cauciuc crăpate de putregai.

Bicicleta era reală.

Johnny s-a răsucit şi a vomitat în iarbă.

Totul era real.

Hunt îl asculta pe unul dintre pompieri.

— Bicicleta a fost înţepenită în primul loc gâtuit. Aparent, cadavrul a fost aruncat după aceea. Fără bicicletă, s-ar fi dus poate până jos. încă 180 de metri, până în apă.

Pompierul a clătinat din cap.

— Nu l-am fi găsit niciodată.

— Este Alyssa? s-a uitat Hunt spre medicul legist.

— Este o fată, i-a răspuns Moore. Vârsta corespunde. în seara asta o să verific amprentele dentare. Imediat.

— Mă suni când o să ştii?

— Da.

Hunt a încuviinţat. S-a uitat după Johnny, dar nu l-a zărit din prima. Stătea în genunchi, în iarbă.

— Oh, nu.

Hunt l-a curăţat de murdărie pe Johnny şi l-a urcat în maşină. A trimis legistul cu cadavrul şi i-a rugat pe pompieri să înfăşoare bicicleta într-o prelată şi s-o pună la el în portbagaj. Şi acolo se afla şi acum, zdrăngănind de câte ori treceau peste o denivelare; rămăsese o întrebare undeva, în mintea detectivului. A clătinat din cap şi a condus mai departe.

— N-ar fi trebuit să vă iau cu mine, a spus el, însă nu i-a răspuns nimeni.

Hunt ştia ce motive a avut şi mai ştia şi că a fost o greşeală. Era mult prea aproape. Prea implicat emoţional. A clătinat iar din cap.

— N-ar fi trebuit să vă iau cu mine.

Abia pe la jumătatea drumului a reuşit Johnny să spună ceva. Asculta vântul, fâsâitul cauciucurilor pe asfaltul neted.

— Este a lui Jack.

Hunt s-a întors spre el, în mers. Johnny şi Katherine erau două mogâldeţe negre pe bancheta din spate a maşinii. Şoseaua era pustie.

— Ce-ai spus, Johnny?

Johnny s-a uitat pe geam. Câmpul se întindea sub spuzeala înaltă de stele mici şi palide. Iarba era nemişcată, aproape violet. Nimic n-avea sens.

— Bicicleta este a lui Jack.

Hunt a ieşit pe marginea drumului şi s-a oprit. A băgat schimbătorul de viteze în poziţia „parcare” şi a oprit motorul. Johnny s-a întins după clanţă, dar nu exista aşa ceva.

— Deschide uşa, a spus el, apoi a împins încă o dată în ea.

însă nu-i mai rămăsese deloc energie. Era gol, stors de tot. Hunt l-a ajutat să coboare şi l-a condus spre marginea drumului.

— Respiră, i-a spus el. Doar atât, respiră.

După un minut, Johnny s-a îndreptat de spate.

— O să fii bine, i-a spus Hunt cu voce liniştitoare.

A mers cu Johnny în josul drumului, apoi s-au întors. A ţinut tot timpul o mână pe braţul lui, iar cealaltă pe ceafa băiatului.

— Eşti bine. în regulă? Eşti bine.

Johnny tremura, dar a dat din cap.

— Sunt bine.

S-au întors la maşină şi Hunt a pornit aerul condiţionat pentru Johnny, care şi-a apropiat faţa de gura de ventilaţie.

— E mai bine?

— Da, domnule.

— Acum spune-mi despre bicicletă.

Johnny s-a aşezat sub plafonieră şi a privit umbrele împrăştiate pe chipul lui Hunt. Lumina era puternică, dar cu rază mică, iar umbrele aveau margini conturate puternic.

— Jack a avut dintotdeauna bicicleta aia. A primit-o deja veche şi uzată. A dispărut cam la momentul în care a fost răpită şi Alyssa. A spus că i-a fost furată. Nici nu m-am gândit vreodată la asta, la perioadă, vreau să zic.

— Şi eşti sigur că este bicicleta lui Jack?

— Da, a răspuns Johnny. Sunt sigur.

Hunt şi-a mutat privirea dinspre Johnny spre Katherine.

— Jack este cel care a spus că a văzut-o pe Alyssa trasă într-o dubă. Este singurul martor al răpirii. Acum avem bicicleta asta...

— Ce vrei să spui?

Katherine era încordată, aproape de limita unei căderi nervoase. Johnny i-a atins braţul şi a simţit fierbinţeala.

— Poate că n-a fost o răpire.

Vântul s-a strecurat prin geamul deschis al maşinii.

— Poate că Jack a minţit.

Hunt a stins lumina din interior şi s-a intrat din nou pe drum. A ridicat geamul din dreptul lui, care a scos acelaşi sunet de motor electric ca troliul.

Când i-a sunat telefonul, Hunt s-a uitat câteva secunde lungi la numele celui care-l suna, cu talpa apăsată constant pe pedala acceleraţiei.

— Este detectivul Cross, a spus el lăsând telefonul jos şi ridicând privirea spre oglinda retrovizoare. Tatăl lui Jack.

— Ce-ai de gând să faci? l-a întrebat Katherine.

Maşina torcea încet.

— Am de gând să-mi fac treaba.

Hunt a răspuns la telefon. A ascultat câteva secunde.

— Nu. încerc să închid nişte piste. Nimic important.

Johnny a văzut în retrovizoare ochii lui Hunt. Se uita la drum.

Calm.

— Nu, a continuat detectivul. Nu ştiu nimic. Nu. Ultima oară când l-am văzut era acasă la familia Merrimon.

O pauză. Johnny a auzit prin difuzor vocea lui Cross. Nedesluşită. Un alt bâzâit.

— Da, a spus Hunt. Categoric o să-ţi spun.

Hunt şi-a luat la revedere şi a închis telefonul. Ochii în oglindă. Dungi de lumină pe obraz. A văzut privirea lui Johnny.

— îl caută pe Jack, a spus Hunt. Se pare că prietenul tău a dispărut.

Mama lui Johnny a ridicat capul şi a pus mâna pe scaunul lui.

— Cum adică? Nu înţeleg, ce înseamnă asta?

— Nu ştiu încă, dar o să aflu.

Katherine s-a lăsat iar pe spate şi au mers mult timp în tăcere. Johnny încerca să se înveţe cu această nouă idee, cu gândul că, într-un fel sau altul, Jack îl minţise, că ştia ceva, orice. Johnny se simţea trădat. A fost furios, apoi l-a cuprins îndoiala. în niciun caz, şi-a spus el. în ultima vreme, Jack fusese foarte agitat, înfricoşat de Freemantle şi de comportamentul recent al lui Johnny, speriat de ciori, fir-ar al dracului să fie. Dar Jack era Jack. Jack era păr dat cu gel şi ţigări şterpelite. Era prietenul cel mai bun al lui Johnny, doldora de loialitate, durere şi ruşini secrete, dar un prieten care ştia ce înseamnă prietenia. îl ajutase de 100 de ori pe Johnny s-o caute pe Alyssa. Chiulise de la şcoală. Se strecurase afară din casă la ore târzii. Ipoteza asta nu putea fi corectă.

Isuse, bicicleta aia!

Dar bicicleta aia.

Isuse, bicicleta aia!

Johnny a cercetat profilul lui Hunt. Era un om bun, dar era şi poliţist; iar Johnny ştia şi el ce înseamnă prietenia. Aşa că n-a spus nimic despre hambarul de pe plantaţia de tutun sau despre camioneta parcată în faţa lui. Trebuia să vorbească mai întâi cu Jack.

Hunt a intrat în oraş; stelele păleau şi pe marginea drumului se aprindeau luminile. Traficul se înteţea.

— Casa noastră este în cealaltă parte, a spus Johnny.

— Este un loc al crimei acolo. E închisă.

Strada s-a lăţit şi Hunt a virat pe şoseaua cu patru benzi care ocolea marginea oraşului. A tras în parcarea unui motel modest, iar Johnny a văzut maşina maică-sii în faţă.

— Am scos-o de sub sechestru, le-a spus Hunt. Cheile sunt la recepţie. Secţia decontează cazarea.

S-a îndreptat spre galeria acoperită şi uşile de sticlă de la intrare. O firmă mare, de neon roşu, anunţa: CAMERE LIBERE.

— în câteva zile o să vă puteţi întoarce acasă.

— Nu vreau să mă mai întorc acolo. Nici măcar o dată.

Niciodată.

— O să găsim o soluţie.

— Dar Asistenţa socială? a întrebat Katherine cu voce

pierdută.

Hunt a parcat maşina şi a oprit motorul. Lumina roşie strălucea stridentă în geam, iar în maşină era linişte. S-a răsucit în scaun şi a privit-o pe mama lui Johnny.

— Hai să ne facem mâine griji pentru asta.

Ea a încuviinţat.

— Vă descurcaţi?

Hunt şi-a mutat privirea de la unul la altul, iar Johnny a simţit o afecţiune care l-a surprins. Nu voia să-l lase să plece. Nu voia să stea într-un motel împuţit. Voia să meargă acasă. Nu în casa lui Ken. Acasă. Voia să le mai spună o dată că totul o să fie bine.

— Şi acum ce-o să se întâmple?

— încă nu ştiu. O să trec pe aici mâine. Până atunci o să

ştiu mai multe.

— OK.

Johnny s-a întins să deschidă uşa, dar Hunt l-a oprit.

— Vreau să-mi dai arma, Johnny.

— Ce armă?

A reacţionat reflex. Hunt i-a vorbit cu blândeţe:

— Arma unchiului tău. Cea pe care i-ai luat-o din camionetă. N-o ai cu tine, pentru că ţi-aş fi cerut-o mai devreme. Trebuie să ţinem evidenţa armelor.

Johnny aproape că ar fi vrut să mintă, dar n-a făcut-o.

— Pistolul e la Jack.

— Eşti sigur?

— Da.

— Asta nu-i deloc bine.

— N-o să facă nicio tâmpenie.

Hunt a dat din cap, dar nu era un gest de încuviinţare.

— Noapte bună, Johnny. Noapte bună, Katherine.

Au coborât din maşină şi au rămas singuri în lumina roşie a neonului.

Capitolul cincizeci şi nouă

Când a ajuns Hunt, secţia de poliţie era aproape pustie. Patrulele de noapte ieşiseră pe stradă. Personalul de birou era la nivel minim. Sergentul de serviciu era un bărbat în vârstă, pe nume Shields, epuizat şi angajat cu normă redusă. Nu i-a pus întrebările pe care i le-ar fi pus oricare alt sergent, fiindcă nu-i păsa de ce se întâmplase mai devreme. Hunt i-a cerut lista apelurilor telefonice, iar Shields i-a dat-o.

Hunt a petrecut o jumătate de oră verificând registrul convorbirilor, dar n-a găsit ce căuta. Era în biroul lui, gata de plecare, când a intrat Yoakum. Purta aceleaşi haine şi părea obosit.

— Ia te uită cine-apare, a comentat Hunt.

Yoakum s-a aşezat vizavi de el şi a deschis o doză de Pepsi.

— Au renunţat la acuzaţia de agresiune.

— Asta e bine.

— Era oricum o porcărie.

— Ţi-au făcut percheziţie acasă, i-a spus Hunt. Au adus o echipă întreagă. Şase oameni, poate şi mai mulţi.

— Au strâns după aia?

— Nu putem decât să sperăm.

Yoakum a ridicat din umeri.
— N-aveau mare lucru de văzut la mine în casă.

Hunt s-a gândit la ziua pe care-o avusese Yoakum: târât afară în cătuşe, interogat. Prietenul lui. Poliţist.

— Şi restul aventurii cum a fost?

Yoakum a sorbit din cutie, tară să se grăbească.

— Raleigh este o minune de oraş.

— Ar trebui să mă duc mai des acolo.

— Fete frumoase.

— Sunt convins.

— Aşadar, a spus Yoakum, privind înjur. Ce-am ratat?

— Nu prea multe.

Yoakum a sesizat minciuna.

— Serios?
— Cred că ştiu cum a ajuns amprenta ta pe cartuşul din maşina lui David Wilson.

— Zici tu?

— Hai să spunem că-i o simplă teorie.

— O teorie ar veni exact la ţanc.

— Da.

— Faci mişto de mine?

Hunt s-a ridicat.

— Să facem o plimbare.

Yoakum s-a ridicat şi el

— Mi se face pielea de găină când zici aşa.

în camera de hotel, totul era uzat: cearceafurile, draperiile, aerul pompat din aeroterma de la fereastră. Covorul era închis la culoare, pătat şi îmbibat de mirosul altor oameni. S-au cazat tară să-şi spună vreun cuvânt. Era prea mult de spus, şi totuşi nu destul. Maică-sa îl sărutase o dată pe frunte, apoi se încuiase în baie.

Se auzea curgând apa de la duş.

Cheile maşinii erau pe masă.

Johnny stătea în fâşia de lumină roşie ce pătrundea printre draperii. S-a uitat ţintă la chei şi s-a gândit la Jack. S-a gândit la lucrurile pe care le împărtăşiseră, apoi s-a gândit la bicicletă. Metal rece şi ruginit. Cauciuc sfâşiat de putregai.

Johnny s-a uitat afară, pe geam. O jumătate de lună plutea pe cerul limpede al nopţii. Lumina roşie a pâlpâit. Ce-ar fi făcut tatăl lui dacă ar fi fost în locul lui Johnny? Dar Hunt?

Dacă ar şti unde să-l găsească pe Jack?

Un prieten.

Un mincinos.

Johnny a ascultat apa curgând la duş. I-a scris maică-sii un bilet, apoi s-a strecurat pe uşă şi a închis-o în urma lui.

Cheile de la maşină îi atârnau greu în mână.

Hunt vorbea în timp ce conducea. Oraşul rămânea în urma lor şi întunericul se întindea înjur, pe măsură ce se îndreptau către mine. I-a spus totul lui Yoakum, iar acesta încerca să proceseze informaţiile. Ce s-a întâmplat acasă la Johnny. Cadavrul din galerie. Bicicleta lui Jack. Totul. Apoi i-a expus şi teoria lui. Când a terminat, Yoakum a spus:

— Sunt nişte găuri în povestea ta.

— Nu multe şi nu pentru mult timp.

— Este pură speculaţie.

— Dar uşor de verificat.

Au traversat acelaşi râu, acelaşi pod.

— M-am săturat de chestia asta.

Yoakum s-a încruntat.

— Cross e poliţist. Nu mă convingi.

Hunt a condus mai departe în tăcere.

— Când am găsit cadavrul lui David Wilson, Cross a fost cel care m-a îndreptat spre Levi Freemantle. A stat sub podul ăla cu o hartă în mână şi mi-a arătat exact ce aveam nevoie să văd. M-am repezit într-o vânătoare de vrăjitoare după un condamnat evadat care n-avea nimic de-a face cu toate astea.

— Eşti sigur că Freemantle n-a avut nicio legătură? El este cel care i-a spus puştiului lui Cross unde găsim cadavrul. El i-a spus lui Jack despre puţul de mină.

Hunt s-a uitat în altă parte.

— Aşa să fi fost? Nu ştim ce s-a întâmplat între ăia doi.

— Deci cum, Jack a ştiut pur şi simplu?

Cauciucurile au trecut peste o denivelare din asfalt.

— Bicicleta lui, a spus Hunt. Presupun că ştia.

— Dar de ce ar spune? S-a băgat singur în belea.

Hunt n-avea niciun răspuns, aşa că Yoakum a continuat:
— Crezi că pe David Wilson l-a ucis Cross? Chiar crezi că el l-a împins în culee? L-a aruncat de pe pod, apoi s-a aşezat pe gâtul lui? Asta sunt chestii nasoale rău de tot, Clyde, crimă cu premeditare. Cross nu este favoritul meu, dar e poliţist.

— Wilson avea echipament de escaladă şi o motocicletă de teren. Cred că şi-a petrecut ziua conducând pe cărări şi explorând diferite galerii de mină. Cred că a lăsat pentru final cel mai mare şi mai adânc puţ. Cred că a găsit cadavrul Alyssei şi asta i-a provocat moartea.

— E subţire rău, Clyde.

— Cine a găsit Land Cruiserul lui Wilson?

— Cross.
— Corect. A spus că a fost un beţiv care fugărea căprioare. Beţivul a sunat de la un telefon public şi a dat peste Cross. N-am putut identifica numărul. Era telefon public. Convenabil, nu crezi?

— Poliţiştii mai au şi noroc. Asta ne ajută să ne facem meseria în jumătate din timp. Nu te văd plângându-te când tu eşti ăla care are noroc.

— îl vezi vreodată pe Cross la poligonul de trageri?

— Sigur.

— Şi tragi vreodată cu arma ta în poligon?

— Ah, rahat.

— Ar fi putut să ia unul dintre tuburile tale goale?

Yoakum nu avea un răspuns simplu. S-a gândit cum se petreceau lucrurile la poligon: căşti pentru urechi, ochelari de protecţie, concentrarea într-un singur punct, ţinta, şi nimic altceva.

Hunt a continuat, cu voce tăioasă.

— S-a dus vorba că eram în căutarea unui poliţist. Aşa că detectivul Cross mi-a servit un poliţist. Mi-a dat maşina lui David Wilson şi un cartuş gol, cu amprentele tale pe el. Mi te-a dat pe tine.

Yoakum n-a spus nimic. Chestiile personale îl făceau uneori să aibă reacţia asta.

— Suntem aproape.

Yoakum s-a uitat pe geam.

— Ce ştii despre oamenii ăştia la care mergem?

Hunt a virat la dreapta şi drumul s-a îngustat. în faţă era un semn desenat cu spray alb şi, alături, cuvântul „închis”.

— Am trecut pe lângă ei când am venit; erau o femeie şi un bărbat. Lui îi place berea. Ea e urâtă ca naiba. Stau într-o rulotă paradită, lângă intrarea în mine. Când am trecut eu pe-aici, nu era decât o maşină parcată. Din câte mi-am dat seama, sunt singurii care stau în apropierea minei. în afară de asta, nu ştiu nimic altceva.

— Nimic?

— Nici măcar nu ştiu cum îi cheamă.

— Şi atunci, ce căutăm aici?

— Geografie.

Hunt a traversat un pod îngust peste un pârâiaş.

— Este singurul lucru care are sens.

Asfaltul se terminase şi mergeau pe un drum de pământ. Pietricelele izbeau scutul maşinii.

— Ajungem acum, a spus Hunt.

— Arma mea este încă la comandant.

— Uită-te în torpedou.

Yoakum a deschis torpedoul şi a scos arma personală a lui Hunt. A tras piedica şi a verificat încărcătura.

— Frumos.

— încearcă să nu omori pe nimeni de data asta.

Hunt a văzut rulota veche şi camioneta plină cu doze goale de bere. în spatele ferestrelor murdare se vedea lumina aprinsă, iar în rulotă se vedea mişcare. A stins farurile şi a oprit în spatele camionetei. Cu ochii pe rulotă, a tastat numărul de înmatriculare al vehiculului.

— Este înregistrată pe numele Patricia Defries. Câteva condamnări minore. Urinat în public. Stare de ebrietate şi scandal.

— Minunat.

— Două infracţiuni sunt ceva mai importante.

— Ce anume?

— Emitere de cecuri tară acoperire şi fraudă. încă una de-asta şi intră la zdup. Trei încercări. Asta i-ar putea da un avantaj lui Cross, dacă o prinde cu ceva învârteli.

— Cum jucăm?

— Uşurel.

Hunt a deschis portiera.

— Minţim.

Yoakum a îndesat arma la spate şi au urcat pe veranda îngustă. Au văzut pe fereastră o canapea lungă şi înfundată, şi pe ea un bărbat cu picioarele pe masă. Lui Hunt i s-a părut acelaşi de mai devreme. Costeliv şi neras.
Murdar. Avea pieptul scobit şi picioare subţiri, iar în mână o cutie cu bere care putea fi aceeaşi de mai înainte. Televizorul îi arunca pe faţă o lumină albastră. Şi femeia era la fel cum şi-o amintea. Fustă scurtă. Faţă răutăcioasă. Din locul unde stătea, părea înfuriată de ceva. Mâinile în şolduri. Meliţând din gură. A venit în faţa televizorului şi bărbatul s-a înclinat spre stânga.

— Binecuvântarea căsniciei, a comentat Yoakum.

Hunt a bătut la uşă şi televizorul s-a stins. Când pasul greu al femeii a făcut să vibreze structura ieftină a rulotei, s-a dat înapoi. Chipul ei a umplut ferestruica: dinţi maronii, piele urâtă.

— Stai liniştită, inimioară, a şoptit Yoakum.

Hunt a lipit insigna pe geam. Dinăuntru s-a auzit cum se trage un zăvor şi femeia a apărut îndărătul plasei rupte.

— Mai arat-o o dată, a cerut ea.

Hunt a ridicat insigna.

— Ne-a trimis detectivul Cross.

Femeia a aprins o ţigară şi a suflat fumul. Ochii ei au trecut peste Hunt, s-au îndreptat spre Yoakum şi apoi au revenit.

— Acum ce mai vrea?

— Putem intra un pic?

Femeia i-a mai privit o dată şi a mai tras un fum.

— Să vă ştergeţi pe picioare.

în faţa hambarului nu mai era nici urmă de camionetă. Nici urmă de Jack. în lumina slabă a unicului far al maşinii, Johnny a văzut o singură pată de culoare, rucsacul lui albastru. Era murdar, încă pătat pe fund. Jack îl pusese frumos în mijlocul uşii de la intrarea în hambar. Johnny a coborât din maşină, dar a lăsat motorul pornit. Luna plutea jos, gigantică, alb-argintie. în aer se simţea miros de benzină şi de ulei ars.

Johnny a ridicat rucsacul, care părea gol. L-a deschis şi a simţit un damf de pasăre moartă. Pe fund era un bilet scris pe spatele unei chitanţe pe numele unchiului Steve. Era scrisul lui Jack.

Ne întâlnim în locul nostru.

în ultimii câţiva ani fuseseră o grămadă de locuri „ale lor”, dar Johnny ştia la ce se referea Jack. Era locul unde beau bere şi spuneau poveşti, locul unde mergeau să evadeze. Era locul unde David Wilson murise în praf. Locul unde începuse totul.

A întors maşina între tufişuri şi a plecat, îndreptându-se spre râu.

A trecut pe lângă câteva maşini. Era târziu. Gâze mari se loveau de parbriz şi vederea i s-a înceţoşat de mai multe ori. Era epuizat, atât de încordat, încât aproape că a ratat ieşirea din drumul principal. Cărarea era năpădită de iarbă şi plină de şanţuri noroioase, iar buruienile încă stăteau culcate la pământ după ce trecuseră peste ele maşinile de poliţie venite pentru David Wilson. Cărarea cobora abrupt spre râu, cu podul pe stânga. Şleaurile îi smuceau volanul din mâini, pe măsură ce drumul se îndepărta de şosea. A văzut camioneta la zece metri în faţă, o fantomă ascunsă în tufişuri. Cabina era întunecată şi goală. Johnny a stins farurile şi a ieşit. A trecut de camionetă şi s-a uitat în lungul râului. Lumina lunii se reflecta în apă, iar pietrele păreau lespezi de argint cenuşiu. Bezna se aduna sub pod.

Johnny a alunecat spre mal, a ajuns pe un petic de nisip şi apoi a păşit pe una dintre pietrele late, turtite. Apa s-a mişcat şi pe lângă el a trecut,

plutind, o umbră întunecată. Salcia era la dreapta, podul, la stânga. Nu-l vedea nicăieri pe Jack.

— Sunt aici, Johnny.

Vocea s-a auzit de sub pod. Vocea lui Jack. Părând vocea unui om beat. Când a coborât sub pod, Johnny l-a zărit stând pe marginea apei. Unul dintre pilonii podului ajungea până jos; avea o bază îngustă de ciment şi Jack stătea pe ea, cu picioarele în apă.

Johnny s-a oprit la cinci metri de el. Jack era ca în ceaţă, cu faţa în penumbră. A ridicat o sticlă şi Johnny a auzit alcoolul gâlgâind.

— Vrei şi tu?

— Ce mama dracului se întâmplă, Jack?

Johnny voia să rămână calm, dar deja simţea cum îşi pierde cumpătul. Alyssa era moartă şi Jack bea bourbon. Jack s-a lăsat să alunece de pe postamentul de ciment. A plescăit în apa puţin adâncă, s-a împiedicat şi a căzut într-un genunchi.

— Vino încoace, să te pot vedea.

Johnny a ieşit de sub pod. O parte din el voia să vorbească. Altă parte din el voia să-l lovească drept în faţă pe unicul său prieten.

— îmi pare rău, frate.

Vorbele i-au ieşit atât de împleticite, încât Johnny abia l-a înţeles.

— Johnny, omule.

Jack a ieşit în lumina lunii. Purta geaca împrumutată de la Johnny şi avea pantalonii uzi până-n talie. S-a împleticit iar şi a scăpat sticla, care s-a spart pe pietre, împrăştiind în noroi miros de alcool. Jack s-a aşezat lângă sticla spartă.

—	îmi pare atât de rău, futu-i.

— îţi pare rău pentru ce?

Johnny s-a întors spre el.

— Ia zi, pentru ce îţi pare rău?

Jack a clătinat din cap şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Laşitatea este un păcat.
Johnny s-a uitat fix la prietenul lui, a cărui voce a părut în parte a unui om treaz.

— Dacă te-ar întreba cineva, ai vorbi frumos despre mine?

Jack s-a şters cu mâneca la nas.

— Doar un „dacă", Johnny. Dacă te-ar întreba cineva? Ai spune că sunt un bun prieten? Să ştii că am încercat. în toate nopţile alea în care am ieşit împreună cu tine. în toate nopţile în care am căutat. în care ţi-am păzit spatele, pentru că ştiam că n-o să te opreşti. Am încercat să te ţin departe de locuinţele periculoase, de cele cu adevărat periculoase. Aş fi murit dacă ai fi păţit ceva. Vinovăţia m-ar fi ucis, Johnny. M-ar fi ucis tară drept de apel.

— Dar cum rămâne cu restul vinei, Jack? Cum rămâne cu Alyssa? Ştiai unde este? Ai ştiut tot timpul?

— Minciuni şi slăbiciune. Şi astea sunt tot păcate.

— Jack.

— Dumnezeu iartă micile păcate.

— Tot timpul.

— Am încercat să nu te pun în pericol.

Jack a săltat pe o piatră.

— Era moartă.

A clătinat din cap.

— Era deja moartă.

— Ce s-a întâmplat cu sora mea?

Johnny a venit spre Jack, cu pumnii încleştaţi. îşi pierdea cumpătul. Avea să-şi piardă rău de tot cumpătul.

— Ce s-a întâmplat, Jack?

Jack a tras cu greu aer în piept, stând cu ochii la apă.

— I-am împrumutat bicicleta. Asta-i tot ce-am făcut. încercam să fiu de ajutor. Trebuie să mă crezi.

— Spune-mi şi restul.

— Eram la bibliotecă, mai mulţi. Ţii minte proiectul ăla pe care l-am avut de făcut?

Johnny n-a spus nimic, aşa că Jack a dat din cap.

— Eram în aceeaşi grupă cu Alyssa. Vulcani. Făceam un eseu despre vulcani. Era târziu, se întunecase, ştii tu. Toată lumea a zis că s-a făcut timpul să mergem acasă.

A ezitat preţ de o clipă.

— I-am împrumutat bicicleta pentru că taică-tu uitase să vină s-o ia. El a uitat şi afară se întuneca. Gerald avea o camionetă nouă şi căuta orice pretext s-o conducă, aşa că i-am dat ei bicicleta şi l-am sunat pe frate-meu să vină să mă ia. Asta-i tot ce-am făcut, Johnny. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic rău, vezi? Am încercat să fac o faptă bună. Asta se pune, nu- i aşa? Se pune.

Jack s-a şters la ochi. Cu mâna mică. Cu mâna normală. Amândouă erau strânse pumn şi tremurau.

— Şi el a zis că vrea s-o sperie.

— Cine?

— Trebuia să fie o glumă.

— Gerald? a întrebat Johnny.

— Pedala foarte îndârjită.

— Oh, nu!

— Chiar pe marginea drumului.

Pauză.

— N-a vrut decât s-o sperie.

— Ce s-a întâmplat, Jack?

— Băuse.

Johnny l-a apucat pe Jack de tricou. A tras şi tricoul s-a auzit pârâind.

— Ce mama dracului s-a întâmplat?

— Ea s-a uitat înapoi şi cred că de vină au fost farurile sau distanţa mică de maşină. Nu ştiu. S-a speriat. A căzut. A intrat sub roţile camionetei. Gerald a luat-o razna de frică. L-a sunat pe tata.

Jack plângea.

— Era moartă, Johnny.

— Nu înţeleg.

— Moartă de-a binelea. Voiam să mărturisesc, dar Gerald începuse deja să fie curtat la profesionişti.

— Şi ce legătură are?

— Tata a spus că, dacă se află ceva, poate să-şi ia la revedere.

— Ai minţit pentru cariera de jucător profesionist de baseball a lui Gerald. Johnny urla, iar Jack clătina din cap.

— Şi după aia? După aia ce s-a întâmplat? l-a întrebat Johnny.

— Am vrut să-ţi spun.

— Dar nu mi-ai spus.

Acum Jack plângea domolit.

— Johnny.

— Atâta vreme.

Jack s-a ridicat împleticindu-se. A întins mâna, dar Johnny i-a dat peste ea.

— Am încercat.

— Cum ai încercat?

— îţi aminteşti când ţi-am zis că Gerald mi-a rupt mâna?

Jack tremura, implorându-l din ochi.

— Tata a fost, Johnny. I-am spus că o să mărturisesc

totul şi mi-a rupt mâna. Mi-a rupt mâna în patru locuri. M-a ţintuit la pământ şi m-a pus să jur.

Jack a aşezat palma pe braţul lui Johnny.

— M-a pus să jur.

— Şi asta pentru cariera lui Gerald?

— Ei doi numai despre asta vorbesc.

Johnny l-a privit fix.

— Gerald şi tata.
Johnny a simţit cum i se strânge stomacul. S-a aplecat de mijloc şi s-a întors cu spatele. A găsit pe pipăite o ramură şi s-a sprijinit de ea.

— Ai spus că Levi Freemantle ţi-a zis unde este.

— Altă minciună.

— Atunci de ce acum, Jack? De ce îmi spui acum?

— Pentru că Freemantle a fost trimis aici cu un motiv.

— Ce motiv?

Jack era îngrozit.

— Dumnezeu ştie.

Fără ciori, şi-a spus Johnny. Dumnezeu ştie[8].

— Tot zicea aşa. Zicea chiar şi în somn. Fără ciori. Dumnezeu ştie. îţi aminteşti numele puţului minei? No Croz. Nu mi-l pot scoate din minte, Johnny. Dumnezeu ştie, nu vezi? Dumnezeu ştie ce-am făcut.

Jack a cedat nervos.

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus Freemantle... ultimul lucru pe care mi l-a spus... Oh, rahat.

— Ce?

Jack s-a aşezat pe piatră.

— Dumnezeu ştie frumuseţea sufletului ei.

Jack a ridicat mâna cea mică.

— O să ard în iad, Johnny.

Mâna a coborât, iar Jack l-a implorat.

— Dacă te întreabă cineva, o să spui ceva de bine?

Plângea.

— Johnny?

Johnny s-a întors cu spatele şi a urcat malul. Vocea lui Jack l-a urmat, mică, apoi şi mai mică.

— Johnny?

Nimic. Vântul foşnind prin iarbă.

— Johnny?

Capitolul şaizeci

Hunt conducea cu viteză, iar luminile albastre clipeau agitate în spatele măştii radiatorului. Lângă el, Yoakum avea chipul împietrit. Ceasul de la bord arăta 1 şi 10 dimineaţa; Hunt solicitase o întâlnire de urgenţă cu procurorul regional şi cu un magistrat. I-a luat un ceas, dar a ieşit cu un mandat de arestare în buzunar şi cu doi poliţişti în uniformă, aleşi pe sprânceană, ca întăriri. Nimeni altcineva nu ştia nimic. Nici comandantul. Nici ceilalţi poliţişti. Aveau să meargă pe burtă, pentru situaţia în care Cross avea prieteni care să-i ţină spatele.

— Cinci minute, a anunţat Hunt.

Pentru a treia oară, Yoakum a verificat dacă arma împrumutată era încărcată.

Lui Hunt i-a sunat telefonul. S-a uitat să vadă cine îl sună şi a răspuns. Convorbirea a fost scurtă şi la finalul ei nici nu s-a uitat spre Yoakum.

— Era legistul, a spus el. Amprentele dentare corespund.

E Alyssa.

Linişte. Zgomot de cauciucuri pe asfalt.

— îmi pare rău, Clyde.

— Patru minute.

Treizeci de secunde mai târziu, telefonul lui Hunt a sunat din nou. N-a recunoscut numărul de pe ecran, dar a răspuns şi a ascultat cu atenţie.

— Unde eşti, Johnny? Linişteşte-te. Sunt aici. Nu. Nu. Nu te grăbi.

Hunt a ascultat un minut întreg, tară să scoată o vorbă. Când puştiul a terminat, ultima piesă din puzzle s-a aşezat la locul ei şi Hunt a avut imaginea de ansamblu. în întregime. O potrivire perfectă.

— OK, Johnny. Am priceput şi mă ocup. Nu, mă ocup chiar în noaptea asta. Chiar acum. Unde eşti?

O pauză.

— Nu, nu vreau să vii la intrare. Vreau să fii în camera ta, acum. Mă ocup eu. Vorbim mâine.

A închis din nou şi Yoakum l-a aşteptat zece secunde.

— Ce e?

Hunt i-a dat noutăţile în propoziţii scurte, dure. Cum murise Alyssa. Cum ajunsese în puţul minei.

Yoakum a avut nevoie de un minut să digere totul.

— A murit într-un accident?

— Gerald băuse. Cross a ascuns cadavrul să-şi protejeze fiul. L-a aruncat în galerie. Singur.

A tras aer în piept, şuierând.

— Isuse.

— Eşti bine?

— îl aducem şi pe Gerald.

— N-avem mandat pentru Gerald.

— Suspiciune de ucidere din culpă. E suficient să-l putem

interoga.

— Johnny ăla e un puşti foarte tare, a spus Yoakum.

— Da.

— Cross a pus-o rău de tot.

— Un minut.

Hunt a virat spre cartierul lui Cross.

Johnny a deschis cu cârdul uşa camerei de motel; înăuntru erau aprinse două lumini. Maică-sa stătea aşezată pe marginea celui mai apropiat pat. Era istovită, dar avea ochii limpezi.

— N-am putut să-l sun pe Hunt, a spus ea, ridicându-se. Nu m-ar mai fi lăsat niciodată să te iau înapoi.

Johnny a intrat şi a închis uşa.

— M-ai lăsat aici, a spus ea, iar Johnny a văzut cum

încerca să se ţină tare.

— N-o să te mai las niciodată.

— Cum aş putea să te cred?

— îţi promit.

Katherine a traversat încăperea şi l-a luat în braţe.

— Mai promite-mi o dată.

Johnny a simţit miros de săpun şi de păr proaspăt spălat.

— Promit.

Katherine l-a strâns tare în braţe şi, când s-a dat înapoi, Johnny i-a spus ce ştia. Nu a fost uşor şi a durat o vreme. Alyssa era

moartă, însă fusese un accident. I-a explicat de două ori şi cuvintele s-au rostogolit pe buzele ei.

Un accident.

După aceea au rămas multă vreme tăcuţi. Tăcuţi, dar

împreună.

Când se aflau la două străzi distanţă, Hunt a primit apelul despre un scandal casnic.

— Ai grijă, un vecin a povestit că a văzut o armă la locul incidentului.

— Rahat.

Hunt a pornit sirena şi maşina de patrulare din spatele lui a făcut acelaşi lucru. Două viraje rapide şi casa lui Cross s-a ivit pe partea dreaptă. Pe acoperiş erau aprinse toate luminile, în colţuri ardeau două spoturi mari, iar pe trotuar erau felinare. Camioneta albă era intrată în zidul casei. în urma ei, iarba era strivită şi tufele culcate la pământ. Unul dintre stopuri pâlpâia, aprinzându-se şi stingându-se. Roşu. Roşu. Roşu. Detectivul Cross era în curte; la fel şi nevastă-sa şi Gerald. Cross urla. Femeia era îngenuncheată, cu Biblia în mână şi degetele încleştate, încremenită în rugăciune.

Pistolul era la Jack.

îndreptat spre taică-su.

Hunt şi Yoakum au coborât din maşină în acelaşi timp cu poliţiştii în uniformă şi au scos cu toţii armele.

— Nu trageţi, a spus Hunt. îl cunosc pe puşti. Nu vreau să fie rănit.

Ceilalţi poliţişti l-au auzit, dar armele au rămas în poziţie de tragere. Hunt nu şi-a scos pistolul din toc. A înaintat încet pe iarbă, cu mâinile desfăcute în lateral. Jack era roşu la faţă, tremura şi avea faţa pătată de lacrimi. Cross făcea pe tatăl sever.

— Jack, dă-mi imediat pistolul! în clipa asta! Vorbesc

L-a văzut pe Hunt venind şi a ridicat o mână.
serios!

L-a văzut pe Hunt venind şi a ridicat
o mână.

— Mă ocup eu. Situaţia e sub control.

Apoi iar spre fiu-său:

— Jack, vezi ce se întâmplă? Cineva a chemat poliţia. E momentul să încetăm. Dă-mi pistolul.

în spatele lui, mama lui Jack se legăna pe genunchi. Jack a privit-o şi a dus o mână spre crucea de argint care-i atârna la gât. Vocea femeii s-a ridicat şi parcă ar fi fost posedată.

— Nu face asta, mamă.

Chipul i s-a schimonosit.

— Pur şi simplu n-o mai face.

Şi-a scos crucea de la gât şi a aruncat-o spre ea.

— Dă-mi pistolul, Jack.

Jack şi-a smuls privirea de la maică-sa. Acum era mai aproape de tatăl lui. Un metru şi jumătate. Un metru.

— Este vina ta.

Vocea lui Jack era ca o şoaptă.

— Fiule.

A împins arma spre taică-său.

— O să ajung în iad şi e doar vina ta.

Jack s-a apropiat şi mai mult, în timp ce maică-sa se tânguia. Cross a ridicat mâinile.

— Fiule...

— Dumnezeu iartă micile păcate.

Hunt a văzut mişcarea trăgaciului, dar era prea departe.

— Nu.

A alergat spre Jack. Trăgaciul s-a ridicat şi s-a lăsat; Cross a urlat când cocoşul armei a pocnit sec. Jack a apăsat iar pe trăgaci, dar nu s-a întâmplat nimic.

Hunt l-a pus la pământ.

Arma i-a zburat băiatului din mână, iar Cross s-a întins după ea.

— N-o atinge, i-a spus Hunt.

Era întins pe iarbă, cu Jack ţintuit sub el.

— N-o atinge şi nu te mişca.

— Cum adică?

— Nu mişcă nimeni.

Hunt l-a ridicat pe Jack în picioare şi i l-a dat în grijă lui Yoakum.

— Uşurel, a spus el, iar Yoakum l-a îndepărtat pe băiatul cu faţa scăldată în lacrimi şi muci.

— Vreau să vorbesc cu Johnny.

Ajuns la maşină, Jack s-a zbătut, urlând şi smucindu-se:

— Vreau să vorbesc cu Johnny.

Yoakum i-a pus mâna pe cap.

— Johnny! Vreau să vorbesc cu Johnny!

Portiera s-a închis amuţindu-i ţipetele, dar Jack s-a dat de patru ori cu capul de geam. Hunt a ridicat pistolul şi a deschis încărcătorul. Era gol. A pus pistolul în buzunarul hainei. Cross a riscat un pas, cu mâinile ridicate.

— Este beat. Are o problemă. O să ne îngrijim să primească ajutor.

— Trebuie să vii cu mine, a spus Hunt. La secţie.

— E băiatul meu, Hunt. N-am de gând să depun plângere.

Cross a încercat un zâmbet timid.

Hunt a rămas impasibil, ceea ce a presupus un mare efort.

— Tu şi Gerald, a adăugat el, cu mâna foarte aproape de pistolul din toc. Cererea e din politeţe.

A făcut semn spre curţile vecine, unde se adunaseră câteva persoane care se uitau la ei. Hunt s-a apropiat, dar nu a coborât vocea.

— Am povestea de la Jack. Despre ce s-a întâmplat cu Alyssa. Despre implicarea lui Gerald. Despre tot.

Hunt i-a acordat o singură fracţiune de secundă.

— I-am găsit cadavrul acum câteva ore.

Cross s-a uitat la fiul său, apoi la nevastă-sa, care plângea în continuare.

— Hai să facem lucrurile aşa cum trebuie, a adăugat Hunt.

Când s-a uitat iar spre detectiv, masca lui Cross a cedat.

Expresia lui arăta calcul rece.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— David Wilson a găsit cadavrul Alyssei. La început, am crezut că trebuie să fi sunat la secţie şi să fi vorbit cu tine din pură întâmplare, dar nu exista nicio înregistrare în jurnalul de apeluri şi, oricum, nimeni n-are atâta noroc.

— Te înşeli.

— Scuteşte-mă. în seara asta am vorbit cu Patricia Defries. Mi-a spus totul.

Şi chiar îi spusese. Cross o prinsese cu o altă înşelătorie cu cecuri. Ar fi fost a treia infracţiune, a treia abatere. Dacă ar fi fost condamnată, ar fi primit cel puţin 12 ani. Aşa încât Cross a simplificat situaţia. Voia să ştie dacă ajungea cineva în preajma minelor. Oricine. Oricând. A spus că nu ştia de ce-i păsa lui Cross de fostele mine şi Hunt a crezut-o, chiar dacă nu i-a şi spus. îi plăcea s-o vadă că vorbeşte, s-o vadă speriată.

— I-am explicat frumos că o fraudă cu cecuri înseamnă o acuzaţie mult mai puţin gravă decât complicitatea la crimă. Am informat-o că vorbesc serios şi că o să cadă odată cu tine. A vorbit şi o să depună şi mărturie. O să spună cum ai apărut la mină după ce te-a sunat, cum, după numai cinci minute, Wilson a trecut în trombă pe lângă ei, pe motocicleta lui de teren, cu tine pe urme. Şi-a notat ora. După un sfert de oră, Johnny Merrimon l-a văzut pe Wilson căzând de pe pod.

— Femeia aia e o escroacă şi o beţivă. Nu e un martor prea grozav.

Hunt a făcut un spectacol întreg din cercetarea maşinilor înşirate pe alee.

— Unde ţi-e maşina? Un Dodge Charger, nu-i aşa? La câte ateliere auto trebuie să sun până o găsesc? Nu la astea locale, fireşte. Dar poate în Wilmington? în Raleigh? într-unul dintre oraşele mari, cred. Dar o s-o găsim. Cu bara din faţă lovită. Vopseaua se va potrivi cu cea de pe pod.

— Vreau un avocat.

Hunt a făcut semn din cap spre poliţiştii în uniformă.

— Eşti arestat pentru uciderea lui David Wilson. Ai dreptul să nu spui nimic...

— îmi cunosc drepturile.

— Orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta.

— Stai puţin. Stai puţin.

Cross şi-a umezit buzele.

— Trebuie să vorbesc cu tine. între patru ochi. Doar o clipă.

Hunt a ezitat.

— Vrei să faci ce trebuie, nu? Numai asta te interesează, nu? Al dracului băieţel de la cercetaşi.

Hunt a ridicat o mână şi poliţiştii s-au retras.

— Ar trebui să te gândeşti la ce faci. Ar trebui să te gândeşti bine de tot.

— Nu trebuie să mă gândesc. Am un mandat.

Cross s-a aplecat spre el. Ochii i-au fulgerat spre poliţişti, peste umărul lui Hunt, iar şoapta lui i-a purtat respiraţia fierbinte prin aer.

— Era şi băiatul tău în maşină.

Hunt s-a îndepărtat.

— Ba nu era.

— Era pe locul din faţă când au trecut cu roţile peste Alyssa.

— Nu te cred.

— Cum a fost în ultimul an? Băiatul tău? Normal? Acelaşi puşti pe care-l aveai şi acum un an? Oh, lasă-mă să ghicesc. Morocănos? Irascibil? N-a mai vorbit cu tine, nu-i aşa? Fă ce trebuie, Hunt. Pentru un bărbat, nu e nimic mai important decât familia. Despre asta e vorba.

Hunt a aruncat o privire prin curte. Jack era o pată roşie pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie. Gerald era gata să izbucnească în plâns. Nevasta lui Cross ţinea ochii închişi în timp ce se legăna, implora şi se tânguia.

— Nu cred că familiei tale îi merge prea bine, Cross.

— Este singurul tău copil, nu-i aşa?

Hunt i-a susţinut privirea timp de trei secunde.

— Fă ce trebuie să faci, a spus Cross.

Hunt s-a dat înapoi şi a făcut semn din cap spre poliţişti.

— Ai dreptul la un avocat.

Au apărut cătuşele.

Cross s-a opus şi a fost pus la pământ, în urlete. Şi-a pierdut papucii când îl târau spre maşină.

Era aproape 6 dimineaţa când a plecat Hunt de la secţia de poliţie. Cross refuzase să vorbească, dar vorbele au ţâşnit din Gerald ca un val. Era vinovăţia. Pur şi simplu, vinovăţia.

îl consuma pe băiat cu totul.

Pe străzile în pantă, soarele arunca o nuanţă roşiatică ştearsă, dar casa detectivului se afla încă într-un buzunar de întuneric. A intrat şi a rămas în picioare, tăcut, în bucătărie. Frigiderul bâzâia. Undeva, pe stradă, s-a deschis o uşă de garaj.

Hunt şi-a pus arma pe blat, apoi şi insigna. Scara a oftat sub paşii lui şi a simţit aerul cald când a deschis uşa de la camera fiului său. Băiatul era făcut ghem de pături, păr blond şi inocenţă pierdută.

Trecutul.

Atât de multe lucruri bune!

Hunt şi-a tras un scaun lângă pat şi a aşteptat. Şi-a apăsat pleoapele cu degetele şi a văzut aceleaşi scântei nebuneşti. Nu trebuia să fie un final. Alegerea îţi dădea o anumită putere. Hunt chiar credea asta. Nu era niciodată prea târziu să faci ce trebuie.

Buzele i s-au mişcat în tăcere.

Niciodată prea târziu.

Hunt şi-a privit fiul în somn şi buzele i s-au mişcat din nou.

Repetând.

O rugăciune a sa.

Allen a avut nevoie de 20 de minute să se trezească, şi au fost cele mai lungi 20 de minute din viaţa lui Hunt. S-a ridicat de două ori şi s-a aşezat de două ori, până când lumina, palidă şi rozalie, a atins chipul fiului său. Băiatul a deschis nişte ochi foarte nevinovaţi.

— Hei, tată. Ce se întâmplă?

S-a frecat pe faţă şi s-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se de perne.

— Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

— Da. Sigur. Ce...

— Dacă ai da vreodată de necaz, aş face tot ce mi-ar sta în putere să te ajut. Ştii şi asta. Indiferent cât de rău ar sta lucrurile, sunt tatăl tău. O să te ajut. Ştii asta, nu-i aşa, Allen?

— Sigur. Bineînţeles.

Hunt s-a străduit să rămână nemişcat.

— Ai dat de necaz, fiule?

— Ce? Nu!

Hunt s-a aplecat spre el.

— Ai vrea să-mi spui ceva? Orice. Sunt de partea ta. Tu şi

cu mine. OK?

— Nu, tată. Nimic. Ce se întâmplă?

Hunt murea pe dinăuntru. A pus o mână pe braţul fiului său.

— Mă duc să mă întind un pic.

S-a ridicat şi a privit în jos.

— Este o zi importantă, Allen.

— Ce vrei să spui?

Hunt s-a oprit în uşă.

— O să mă trezesc dacă o să ai nevoie de mine.

Hunt a traversat holul şi s-a întins în patul lui. Preţ de o clipă, încăperea s-a învârtit, dar s-a luptat cu ameţeala.

Bătaia în uşă a venit mai repede decât îndrăznise să spere.

Capitolul şaizeci şi unu

Johnny a dormit şapte ore, s-a trezit puţin ca să mănânce, apoi s-a culcat la loc. O dată a auzit-o pe maică-sa vorbind cu Hunt, dar părea ca într-un vis. A auzit voci furioase şi un zgomot, ca şi când s-ar fi spart ceva. Vorbeau despre Alyssa şi despre fiul lui Hunt.

— Nu ştiu ce să spun, Katherine.

Era vocea lui Hunt.

O linişte îndelungată.

— Trebuie să fac o plimbare.

— Katherine...

— Stai tu cu Johnny?

Uşa s-a închis şi Johnny s-a trezit. Nu era un vis. Hunt stătea la fereastră, privind-o cum se îndepărtează. Johnny s-a ridicat şi şi-a adus aminte visul.

— Allen chiar a fost în maşină cu Gerald?

— Ai auzit?

— Este adevărat?

— Nu era Allen la volan.

— Dar a ştiut ce s-a întâmplat şi n-a spus nimic.

— Tatăl lui Gerald era poliţist şi Allen s-a speriat, dar nu pot să-i găsesc scuze, Johnny. A greşit.

Tăcere.

— S-a predat de bunăvoie. Este reţinut. îşi va primi pedeapsa. La fel şi Jack.

— Ce pedeapsă?

— Depinde de instanţa pentru minori. S-ar putea să fie

plecaţi o vreme.

— închisoare?

— Nu aşa merg lucrurile.

Johnny s-a dat jos din pat.

— Mă duc să fac un duş.

— Bine, Johnny.

Apa n-avea presiune, dar era fierbinte. Johnny s-a spălat de două ori, apoi şi-a cercetat copcile de pe piept. Pielea era roşie şi încreţită; cicatricile aveau să rămână acolo pentru totdeauna. Şi-a trecut prin păr pieptănul maică-sii. Hunt era încă în cameră când a ieşit el din baie.

— E mai bine? l-a întrebat Hunt.

— încă nu s-a întors?

— încearcă să se hotărască dacă mă urăşte sau nu.

Johnny a dat din cap. Era un lucru foarte matur din partea lui Hunt să spună asta.

— Pot să vă întreb ceva?

— Da.

S-au aşezat unul lângă altul pe marginea patului. Degetele lui Johnny se încreţiseră de la duşul îndelungat. Palmele i se cojeau unde i se spărsese o

băşic
ă.

— Jack crede că unele lucruri se întâmplă cu un motiv.

— Te referi la Alyssa?

Johnny nu-şi dădea seama dacă poate exprima ce vrea să spună, aşa că a ridicat din umeri. L-a simţit pe Hunt încordat, apoi relaxat, ca şi când ar fi luat o decizie.

— Am găsit şapte cadavre îngropate în pădurea din spatele casei lui Jarvis. Copii. Ştiai?

— Mi-a spus mama.

Hunt a ezitat încă o dată, apoi a scos din buzunarul hainei o poză. Era fotografia autopsiei lui Meechum. îl înfăţişa de la piept în sus, dezbrăcat, pe o masă metalică.

— Ăsta e bărbatul pe care l-ai văzut cu Jarvis?

Chipul lui Meechum purta aura morţii şi culoarea îi fugise cu totul din obraji, dar Johnny l-a recunoscut. A încuviinţat.

— De ce ai crezut că este poliţist?

— Avea la brâu cătuşe şi pistol. Aşa au şi poliţiştii.

Hunt a dat poza deoparte.

— Era agent de pază la mall. El şi Jarvis au luptat împreună în Vietnam. Amândoi au fost lăsaţi la vatră fără beneficii, în acelaşi timp. Au existat zvonuri...

— Ce fel de zvonuri?

— Zvonuri urâte.

Johnny a ridicat din umeri. El auzise oricum poveştile.

— Erau oameni răi, Johnny. Făceau lucruri rele, din motive sinistre, şi ar fi continuat să le facă dacă tu n-ai fi procedat cum ai procedat.

— N-am salvat-o eu pe Tiffany. V-am mai spus asta.

Hunt s-a uitat ţintă pe fereastră.

— Dacă Jarvis n-ar fi fost ocupat cu tine pe stradă, Tiffany n-ar fi ieşit din casa aia. Ar fi prins-o şi ar fi ucis-o. Ar fi rămas în pădure alături de toţi ceilalţi. Jarvis şi Meechum ar fi continuat crimele. Poate c-ar mai fi ucis câţiva copii. Poate c-ar fi ucis mult mai mulţi. Ce ştiu este că s-au oprit fiindcă tu ai fost în locul şi la momentul potrivite.

Johnny a simţit privirea lui Hunt pe creştet, dar n-a putut să ridice ochii.

— N-ai fi fost pe strada aia dacă Alyssa n-ar fi murit.

Hunt a pus o mână pe umărul lui Johnny.

— Poate că ăsta e motivul, Johnny. Poate că Alyssa a trebuit să moară ca să rămână în viaţă alţi copii.

— Jack credea că Freemantle a venit fiindcă l-a trimis Dumnezeu.

— Jack are nişte probleme pe care n-ar trebui să le aibă niciun copil.

— Credea că Dumnezeu trimite ciori ca să-l sperie şi că l-a trimis pe Freemantle ca să-l convingă să spună adevărul despre ce-a făcut.

— Nu ştiu nimic despre asta, Johnny.

— Ultima dată când m-am rugat, i-am cerut lui Dumnezeu trei lucruri. I-am cerut să se termine cu pastilele şi i-am cerut ca familia mea să revină acasă. Lucrurile astea s-au întâmplat.

— Ai spus doar două.

Johnny s-a uitat în sus, cu faţa ca de marmură.

— M-am rugat pentru moartea lui Ken Holloway. M-am rugat să aibă parte de-o moarte lentă şi îngrozitoare.

A făcut o pauză, cu ochii lui negri strălucind.

— M-am rugat să moară înfricoşat.

Hunt a deschis gura, dar Johnny a vorbit înainte să apuce el să spună ceva. Şi-a amintit ochii lui Ken Holloway pe când lumina se stingea în ei. A văzut ridicându-se umbrele corbilor, pâlpâirea întunericului.

— Levi Freemantle mi-a împlinit dorinţa asta, a spus Johnny. Cred că de asta l-a trimis Dumnezeu.

Hunt a avut o întâlnire târzie cu avocatul fiului său, apoi s-a trezit cu maşina parcată în faţa închisorii, o clădire grosolană şi lipsită de graţie care ocupa un cvartal întreg din oraş, nu departe de tribunal. Allen era undeva, înăuntru. Suportase destul de bine, şi-a spus Hunt; plânsese cât îi mărturisise tatălui său – regret, ruşine şi vină –, apoi curaj, când merseseră împreună la poliţie. Ultimul moment în care şi-l amintea pe fiul său era chipul lui când uşa de oţel s-a închis între ei.

A oprit motorul şi a pornit pe jos spre intrarea principală. A predat arma şi a fost lăsat să intre. îi ştia pe gardieni şi gardienii îl ştiau pe el. A primit o bătaie uşoară pe spate, câteva înclinări înţelegătoare din cap, cel puţin o privire plină de răceală.

— Trebuie să-l văd.

Gardianul din spatele biroului era un bărbat masiv, cu voce

calmă.

— Ştii că nu pot face asta.

Hunt ştia.

— Poţi să-i transmiţi un mesaj?

— Desigur.

— îi spui că sunt aici?

Gardianul s-a lăsat pe spate.

— O să mă asigur că primeşte mesajul.

— Transmite-i-l acum, a insistat Hunt. Nu că am fost aici. Spune-i că sunt aici.

— Are vreo importanţă?

— Este o diferenţă, a spus Hunt. O să aştept.

Când a ieşit din clădirea închisorii, Hunt s-a aşezat pe o bancă la două străzi depărtare. Cerul era înalt şi tară stele. Casa era ca o scoică. După câteva minute, i-a sunat telefonul. Era Trenton Moore.

— Te-am trezit?

— Nu prea sunt şanse să mă trezeşti.

A urmat o pauză.

— Am auzit de fiul tău. îmi pare rău.

— Mulţumesc, doctore. Apreciez. Mă mai suni şi din alt motiv?

— De fapt, da.

Şi-a dres vocea şi a părut ciudat de ezitant.

— Ăăă. Ai un minut?

Legistul lucra în subsolul spitalului. Lui Hunt nu-i plăcuse

niciodată să meargă acolo, mai ales noaptea. Nu prea era lumină pe holul lung care

ducea spre morgă, iar cimentul părea să transpire. Hunt a trecut de camera de priveghi, de sala frigorifică, de camera de reculegere şi de morţii tăcuţi. Doctorul Moore era la el în birou, dictând ceva, când Hunt a bătut uşor în tocul uşii. Moore a ridicat privirea şi ochii i-au sclipit entuziaşti.

— Intră, intră.

A lăsat jos dictafonul şi s-a întins după un ibric cu cafea aflat pe comoda din spatele lui.

— Cafea?

— Sigur. Neagră. Mulţumesc.

Legistul a turnat cafea în două pahare scunde de plastic şi i-a întins unul lui Hunt.

— Mai întâi de toate, a spus Moore, ar trebui să-ţi dau astea.

A scos dintr-un sertar o pungă pentru probe şi a aruncat-o pe birou. Punga a aterizat cu zgomot şi metalul dinăuntru a sclipit.

Hunt a ridicat-o şi a văzut că era sigilată şi datată, semnată de legist. A rulat punga în palmă şi a numărat şase gloanţe în tuburi de inox, cu nişte caneluri în vârf.

— Stai să ghicesc, calibrul .32, gloanţe oarbe?

— Din buzunarul drept, din faţă, al domnului Freemantle. în afară de hainele de pe el, doar astea mai avea asupra sa la momentul morţii.

— Ei bine, asta răspunde la o întrebare.

— Şi care e aceea?

— De ce un anumit fost poliţist încă respiră şi, mai important, poate, de ce băiatul lui de 13 ani şi jumătate nu este acuzat de crimă.

Hunt a strecurat punga în buzunarul hainei.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Au sorbit din cafea şi liniştea s-a depănat uşor.

— Apropo de întrebări.
Moore s-a aplecat în faţă pe scaunul lui. Era mic şi atât de plin de energie, încât abia dacă putea să stea locului.

— Există foarte puţine mistere în ceea ce fac eu, domnule detectiv. întrebări tară răspuns? Da, tot timpul. Dar nu şi mistere. Corpul uman, vai mie, este un instrument foarte predictibil. Urmează vătămările şi o să te conducă spre locuri, spre concluzii, spre determinarea cauzei şi a efectelor.

Energia a răbufnit iar în ochii incitaţi ai lui Moore.

— Ai idee câte autopsii am făcut?

— Nu.
— Nici eu, dar sunt o grămadă. Sute. Poate şi mai mult de-atât. Chiar ar trebui să le număr într-o zi.

Hunt a sorbit din cafea. în mod normal ar fi fost iritat, dar acum n-avea unde să se ducă.

Moore a bătut darabana cu degetele în birou, cu ochii aprinşi şi pielea îmbujorată.

— Crezi în mistere, domnule detectiv?
Hunt a deschis gura să răspundă, dar Moore a fluturat din mână, să nu se obosească.

— Nu genul de mistere cu care ai de-a face în fiecare zi.

S-a aplecat peste birou şi a făcut palmele căuş, de parcă ar fi ţinut între ele o lume mică.

— Mistere mari, domnule detectiv. Mistere reale. Mistere majore.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva.

Moore a luat un dosar şi s-a ridicat. A traversat încăperea şi a răsucit un comutator pentru ecranul de analizare a radiografiilor. Lumina a pâlpâit, apoi s-a stabilizat.

— Dincolo de o mică notă din raport, m-am gândit mult dacă să împărtăşesc asta sau nu.

A urmat un râs nervos.

— Trebuie să mă gândesc şi la reputaţia mea.

Moore a luat o radiografie din dosar şi a prins-o pe ecran. Hunt a recunoscut structura unui torace uman. Oase care păreau să strălucească. Indicii amorfe de organe.

— Levi Freemantle, a explicat Moore. Bărbat adult. în vârstă de 43 de ani. Musculatură puternică. Infecţie masivă. La limita malnutriţiei. Vezi asta? Aici l-ai împuşcat. Glonţul a intrat pe aici. I-a fracturat scapula la rana de ieşire. Vezi?

— N-am vrut să-l omor.

— Nu l-ai omorât.

— Ce vrei să spui?

Moore a ignorat întrebarea.

— Aici.

A urmărit cu degetul mic o linie albă, grosolană.

— Asta este o ramură de copac, ceva de foioase. Stejar, arţar. Nu e domeniul meu. Victima s-a tras în ţeapă cumva. Ramura era casantă, nu putredă. Zimţată. Uite marginile astea ascuţite. Aici şi aici. E greu să-ţi dai seama din imagine, dar e de două ori mai groasă decât degetul tău arătător. Poate cât un deget mare şi jumătate. A intrat aici, chiar sub cea mai de jos coastă de pe partea dreaptă, apoi s-a înclinat într-un asemenea unghi încât a perforat ficatul dintr-o parte în alta. A afectat multe organe şi a făcut o gaură de trei centimetri în intestinul gros.

— Nu înţeleg.

— Este o traumă masivă, domnule detectiv.

— OK.

Moore s-a îndepărtat, apoi s-a apropiat iar. A ridicat ambele mâini şi Hunt i- a simţit frustrarea.

— Asta...

Şi-a trecut palmele peste radiografie, apoi s-a oprit.

— Asta înseamnă o vătămare fatală. Dacă nu e operată imediat, e fatală. Ar fi trebuit să fie mort de zile întregi înainte să-l împuşti.

Moore a ridicat iar mâinile.

— Nu pot să explic.

Un deget rece l-a atins pe Hunt între omoplaţi. Spitalul îl apăsa pe umeri. Şi-a imaginat ochii nerăbdători ai lui Moore, întrebările lui despre marile mistere.

— Vrei să spui că este un miracol?

Moore s-a uitat la radiografie, iar lumina i-a pus pe chip un luciu alb şi rece. A lăsat trei degete pe linia lemnului zimţat care-l străpunsese pe Freemantle

într-o parte.

— Vreau să spun că nu pot explica.

Capitolul şaizeci şi doi

Asistenţa socială a venit după Johnny chiar a doua zi. El a ţinut-o pe maică- sa de mână în timp ce două funcţionare responsabile de caz aşteptau lângă uşa deschisă a maşinii. Căldura se rostogolea prin parcare. Maşinile zburau pe şoseaua cu patru benzi.

— îmi striveşti degetele, a şoptit Johnny.

Maică-sa a slăbit strânsoarea şi i s-a adresat lui Hunt.

— Nu există altă cale?

Hunt era la fel de resemnat.

— După tot ce s-a întâmplat. Violenţa. Presa. N-au de

ales.

S-a oprit şi l-a privit pe Johnny în ochi.

— E doar pentru o vreme. O să vorbesc în numele mamei tale. O să îndreptăm lucrurile.

— Promiţi?

— Da.

Johnny a privit spre maşină şi una dintre femei i-a zâmbit. A îmbrăţişat-o pe maică-sa.

— O să fiu bine, a spus el. O să fie ca şi când mi-aş ispăşi sentinţa.

A intrat în maşină. Şi aşa a fost următoarea lună. Ca şi când şi-ar fi ispăşit sentinţa. Familia la care l-au trimis s-a purtat frumos, dar distant. L-au tratat ca şi când orice muncă mai grea ar fi putut să-l doboare şi totuşi au

complotat cu toţii să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun. Erau de o politeţe ireproşabilă; dar i-a prins că noaptea se uitau la ştiri şi citeau ziarele. Dădeau din cap şi se întrebau unii pe alţii: „Cine face aşa ceva unui băiat?" Johnny s-a gândit că, probabil, dormeau cu uşa încuiată. S-a gândit la privirile pe care i le-ar arunca dacă, la un moment dat, noaptea târziu, ar apăsa pe clanţă.

Instanţa a dispus ca Johnny să se ducă la un psiholog şi aşa a şi făcut, dar tipul era un idiot. Johnny i-a spus ce voia să audă. A descris vise inventate despre o mare plictiseală casnică şi a pretins că doarme toată noaptea. A jurat că nu mai crede în puterea lucrurilor nevăzute, în totemuri, în magie sau în păsări negre care fură sufletele morţilor. N-avea nicio dorinţă să împuşte pe cineva, nicio dorinţă să-şi facă rău lui sau altora. A exprimat emoţii sincere despre moartea tatălui şi surorii sale. Era suferinţă pură şi profundă pentru pierderile suferite. O iubea pe mama lui. Şi asta era adevărat. Johnny l-a văzut pe psiholog dând din cap şi luându-şi notiţe. Apoi n-a mai trebuit să se ducă la el.

Pur şi simplu.

L-au lăsat să-şi vadă mama o dată pe săptămână, sub supraveghere. Au mers în parc, au stat la umbră. în fiecare săptămână, ea i-a adus scrisori de la Jack. îi scria cel puţin una pe zi, câteodată mai multe. Nu i-a povestit niciodată despre cât de rău era locul unde-l trimiseseră. Niciodată despre cum îi treceau orele, zilele. Jack vorbea mai mult despre regret şi

ruşine şi despre cum Johnny era singurul lucru bun din viaţa lui. Vorbea despre lucrurile pe care le făcuseră împreună, despre planurile pe care şi le făcuseră pentru viitor. Şi implora să fie iertat. Aşa îşi termina toate scrisorile.

Johnny, te rog.

Spune-mi că suntem în continuare prieteni.

Johnny citea fiecare scrisoare, dar nu răspundea niciodată. Scrisorile au umplut o cutie de pantofi de sub patul din casa unde trăia acum.

— Ar trebui să-i scrii şi tu lui, îi spusese maică-sa odată.

— După ce s-a întâmplat? După tot ce-a făcut?

— Este prietenul tău cel mai bun. Taică-său i-a rupt braţul. Gândeşte-te la asta.

Johnny a scuturat din cap.

— Mi-ar fi putut spune de un milion de ori. într-un milion

de feluri.

— Este mic, Johnny. Sunteţi amândoi atât de tineri!

Johnny s-a uitat la supraveghetoarea numită de instanţă, în timp ce ideea i se rostogolea în minte.

— Tu l-ai iertat pe băiatul detectivului Hunt?

Maică-sa a urmărit privirea lui Johnny. Supraveghetoarea stătea la o masă de picnic din apropiere. îi era cald, fiindcă purta un costum albastru prea gros pentru vremea de-afară.

— Băiatul lui Hunt? Şi el este foarte tânăr, a spus ea distant.

— Te vezi cu detectivul Hunt?

— Mâine este înmormântarea tatălui tău, Johnny. Cum aş putea să mă văd cu cineva?

— Cred că ar fi în regulă.

Maică-sa l-a strâns de braţ şi s-a ridicat.

— E timpul.

Supraveghetoarea se apropia de ei.

— Ai costum? Cravată?

— Da.

— îţi plac?

— Da.

Le mai rămăseseră doar câteva secunde. Următoarea dată când aveau să se întâlnească era la înmormântarea celor pe care-i iubeau cel mai mult. Supraveghetoarea s-a oprit la câţiva metri de ei. A arătat spre ceas şi pe chip i s-a reflectat ceva ce semăna cu regretul.

Mama lui Johnny s-a întors spre el, cu ochii strălucind.

— O să vin să te iau devreme.

Johnny a strâns-o de mână.

— O să fiu gata.

La înmormântare s-au făcut două slujbe. Tată şi fiică, unul lângă altul. Hunt a tras nişte sfori şi cimitirul a fost înconjurat cu un cordon de securitate care să protejeze familia de gură-cască şi presă. Preotul nu era acelaşi popă gras şi roşu la faţă despre care Johnny avea amintiri aşa de neplăcute. Era un bărbat tânăr, subţirel şi serios, un preot ca o lamă, îmbrăcat în sutană albă, sclipitoare. A vorbit despre alegere şi despre puterea iubirii lui Dumnezeu.

Putere.

A făcut cuvântul să cânte, aşa încât Johnny a dat din cap la auzul lui. *Puterea iubirii lui Dumnezeu.*

Johnny a dat din cap, dar a rămas cu ochii pe sicrie şi pe cerul înalt şi albastru.

Cerul înalt şi gol.

La trei săptămâni după înmormântare, Katherine stătea în curtea unei case bine întreţinute, cu două dormitoare. Avea în faţă o verandă acoperită, două băi şi cea mai mare şi verde curte pe care a putut-o găsi. Bucătăria era refăcută în întregime. în josul străzii era casa în care Johnny trăise toată viaţa lui, mai puţin în ultimul an. Spera să cumpere casa aceea, dar asigurarea de viaţă a răposatului ei soţ trebuia să mai aştepte până când avea să-şi dea seama ce să facă mai departe. Cum să-şi câştige existenţa pentru ea şi fiul ei.

S-a uitat în josul străzii, apoi a lăsat-o baltă. Locul acesta avea o căsuţă în copac şi un pârâu care trecea prin curtea din spate.

Ar fi suficient.

Când a ieşit din casă, Hunt avea cămaşa pătată de transpiraţie. Din spate i se iţea un mănunchi de fibre de sticlă pentru izolaţie. S-a întors şi s-a uitat iar la casă.

— Este solidă, a spus el. E frumoasă.

— Crezi că lui Johnny o să-i placă?

— Aşa cred. Da.

Katherine a plecat privirea.
— Mâine se întoarce. O să avem nevoie de un pic de timp, înţelegi. Doar noi doi. Un timp ca să ne găsim un ritm.

— Desigur.

— Dar în vreo lună, mă gândesc că poate treci să luăm

cina cu toţii.

— Şi asta ar fi frumos.

Katherine a dat din cap, agitată, speriată şi nesigură. S-a întors şi a privit spre casă.

— Chiar e OK, nu?

Hunt nu şi-a luat ochii de la chipul ei.

— Este perfectă.

Epilog

Când Johnny şi mama lui au mers împreună la Arborii Tăcuţi, căldura verii nu mai era decât o amintire ştearsă. Era într-o sâmbătă după-amiază, târziu. Copacii se perindau, înalţi, pe lângă maşina condusă de Katherine.
Deasupra lor, lumina soarelui încerca să se strecoare prin frunziş şi au văzut stâlpii de granit şi rugii de mure.

— Nu-mi vine să cred că ai venit aici aşa cum ai venit.

— Calmează-te, mamă.

— Se putea întâmpla orice pe drum până aici.

Johnny a arătat cu degetul.

— Cimitirul este în direcţia aia.
Katherine a condus până unde putea ajunge maşina, apoi au coborât, iar Johnny a condus-o pe scurtătura dintre copaci.

— Detectivul Hunt zice că a fost îngropat aici săptămâna trecută. A plătit un prieten de-al maică-sii.

Au mers mai departe. Vopseaua de pe gard era încă albă, dar iarba crescuse şi începuse deja să se ofilească.

— Ar trebui să vin odată şi să tund iarba asta.
— Te rog, nu, a spus ea, dar Johnny se gândea deja cum să facă.

S-au îndreptat spre locul unde era îngropat Levi Freemantle. Pământul era proaspăt săpat. Alături era fiica lui. Şi ea avea o piatră de mormânt nouă.

— Sofia, a spus Johnny. Aşa o chema.

S-au uitat la piatra de căpătâi a lui Freemantle, unde fuseseră înscrise data naşterii şi cea a morţii. Inscripţia era simplă:

Levi Freemantle

Ultimul copil al lui Isaac

— Am numărat pietrele de mormânt, a spus Johnny. în noaptea în care am stat aici. Sunt trei pentru cei care au fost spânzuraţi.

Johnny a arătat spre pietrele mici şi grosolane aflate la baza

stejarului uriaş.

— Şi 43 de descendenţi ai lui Isaac Freemantle. Acum,

45.

S-au uitat în lungul rândurilor de lespezi mâncate de vreme.

— Dacă Isaac ar fi fost ucis, spânzurat la fel ca ceilalţi, atunci niciunul dintre oamenii aceştia n-ar fi trăit şi n-ar fi murit.

— Stră-străbunicul tău a fost un om extraordinar.

O pauză.

— Aşa a fost şi tatăl tău.

Johnny a dat din cap, incapabil să vorbească, dar ea a continuat:

— Ken Holloway a fost atât de îngrozitor în ziua aceea, cum nu l-am mai văzut vreodată.

Şi-a frecat încheieturile, acolo unde cicatricile arătau cât de adânc muşcaseră în carne corzile pianului.

— Am fi putut muri tară Levi Freemantle.

Linişte. Lumina soarelui a căzut pe o lespede nouă de marmură.

— Mi-a spus că viaţa este un cerc.

Mama băiatului s-a uitat la copaci, apoi la şirul de pietre funerare. L-a luat pe Johnny pe după umeri.

— Poate că aşa şi este.

în seara aceea, Johnny i-a scris lui Jack. I-a povestit tot ce se întâmplase în lunile cât fusese el plecat. A avut nevoie de zece pagini. La destinatar a scris „Lui Jack Cross, prietenul meu”.

Mulţumiri

O mulţime de oameni s-au implicat pentru a face din această carte un succes. Pentru tot ce au făcut – au dat tonul, au direcţionat resursele şi şi- au luat un angajament atât de ferm –, aş vrea să le mulţumesc lui Sally Richardson, Matthew Shear, Andrew Martin şi Thomas Dunne. Pentru geniul lui în promovarea acestei cărţi, îi mulţumesc lui Matt Baldacci şi totodată şi oamenilor minunaţi care lucrează alături de el: Tara Cibelli, Kim Ludlam şi Nancy Trypuc. Supracoperta este grozavă şi prinde mult din spiritul cărţii, iar pentru asta le mulţumesc lui David Rotstein şi Ervin Serrona. Pentru producţie, mulţumirile mele merg către Kenneth J. Silver, Cathy Turiano şi Nina Frieman; către Jonathan Bennett, pentru design. Ca întotdeauna, aprecieri speciale pentru profesioniştii extrem de muncitori din echipa de vânzări de la St. Martin – sunteţi cei mai buni. Puţine cărţi ar putea avea succes fără o promovare de succes; aşa că transmit recunoştinţa mea echipei de la publicitate, Hector DeJean şi Tammy Richards-LeSure. Sunt norocos să am cei mai buni editori din industrie – Pete Wolverton şi Katie Gilligan –, care ştiu cât de mult apreciez munca lor susţinută. Cu toate astea, o s-o spun şi aici: Vouă, amândurora, vă mulţumesc. Sunteţi fabuloşi. Mulţumiri, ca întotdeauna, şi agentului meu, Mickey Choate. Primilor cititori, Clint Robins, Mark Witte, James Randolph şi Debbie Bernhardt – oameni buni, voi aveţi în continuare un rol vital în acest proces şi vă mulţumesc pentru asta. Mulţumiri speciale şi pentru Clyde Hunt şi John Yoakum, care mi-au dat numele lor ştiind prea bine că s-ar putea să abuzez de ele. Mulţumiri lui Mark Stanback şi Bill Stanback, care mi-au vorbit despre vulturi. Şi în final, cel mai important, mulţumiri soţiei mele,

Katie, care rămâne cel mai bun prieten al meu şi iubirea vieţii mele, şi celor două fiice ale noastre, Saylor şi Sophie, maestrele cu ochi mari şi uimiţi ale bucuriei cât ziua de lungă şi ale entuziasmelor inocente.

* * *